DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

A MOTORCYCLE CLUB ROMANCE

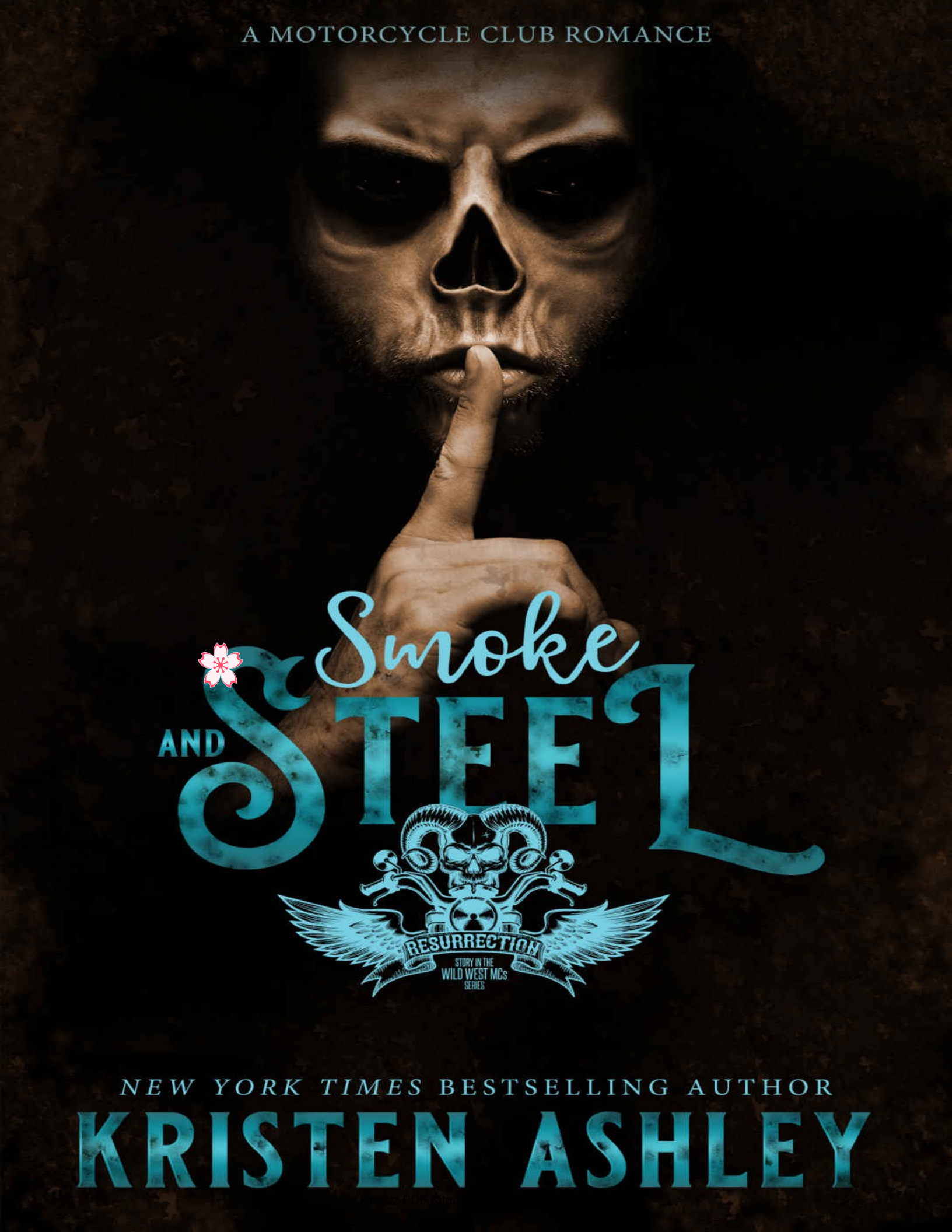

Smoke AND STEEL

RESURRECTION
STORY IN THE WILD WEST MCs SERIES

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRISTEN ASHLEY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DUMAN VE ÇELİK

WILD WEST MC SERİSİ

KİTAP 2

KRISTEN ASHLEY

ROCK CHICK

PRESS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür
Hayali olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

Telif hakkı © 2022 Kristen Ashley

Tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası uyarınca, yayıncının izni olmadan bu kitabın herhangi bir bölümünün taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması, yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin hırsızlığı anlamına gelir. Kitaptaki materyalleri (inceleme amaçları dışında) kullanmak istiyorsanız, yayıncıyla iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir.
info@kristenashley.net

Yazarın haklarına destek verdiğiniz için teşekkür ederiz.

Kapak Tasarımı: Pixel Mischief Design

İÇİNDEKİLER

Duman ve Çelik Yazarın
Notu Yazarın Uyarısı

1. Cerez
2. Yıldırım
3. Boktan gösteri
4. Bingo
5. Öğle yemeği
6. Enayi
7. O Kulübe
8. Gitti
9. Önemli Olan
10. El bombaları
11. Başkasının Berbat Hayatı
12. Mor Kalem
13. Baconator
14. Bir Arkadaşın Sonu
15. Eksik Bir Hayat
16. O Evdeydi
17. Oh Motosikletçi Guru
18. Geçmiş Günahlar ve Her Şey
19. Yalan Söylemedin
20. Saatler
21. Gölge Boksu
22. Kırmızı
23. Bitti
24. Karamsar
25. Acı Verici Bakım

Epilog

Tartışma ve Düşünme Soruları Teşekkür
Kaos Kompleksi'ne geri dönün Rüzgarı Ele
Geçirin
Yazar Hakkında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kristen Ashley'nin Diğer Eserleri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DUMAN VE ÇELİK

KRISTEN ASHLEY

“Bazen kafanı toparlamak için gerçekten dolambaçlı bir yola ihtiyacın olur.” – Bilinmeyen

YAZARIN NOTU

Yazarın Wild West MC Evreni Hakkında Notu

Wild West MC serisi, üç motosiklet kulübü hakkında yazılmış romantik romanlardır: Aces High, Chaos ve Resurrection.

Chaos MC, Dream Man serimde tanıtılmış ve şu anda tamamlanmış olan kendi serisine sahipti. Altı kitap ve üç novelladan oluşuyordu.

Bu seride, Tack ve Tyra (*Motorcycle Man*), Tabby ve Shy (*Own the Wind*), Hop ve Lanie (*Fire Inside*), Joker ve Carissa (*Ride Steady)*, Millie ve High (*Walk Through Fire)*, Hound ve Keely (*Wild Like the Wind)*, Rush ve Rebel (*Free)*, Snapper ve Rosalie (*Rough Ride)*, Dutch ve Georgie (*Wild Fire)* ile Jagger ve Archie (*Wild Wind)* ile ilgili birçok efsane yer alacak.

Chaos serisi, Colorado eyaletinin Denver şehrinde geçmektedir.

Önemli bir not olarak, Kaos serisi sadece benim Dream Man serisinin bir yan ürünü değil, Dream Man da Rock Chick serisinin bir yan ürünüydü.

Aces High MC, Clara ve Buck'ın hikayesi *Still Standing* ile tanıtıldı. Buck'ın kız kardeşi Sheila, Chaos Motorcycle Club'ın bir başka üyesi olan Dog'un yaşlı kadınıdır.

Aces High, Arizona eyaletinin Phoenix şehrinde bulunmaktadır.

Daha önce Bounty adlı bir motosiklet kulübü olan Resurrection, Chaos serisinde bahsedilmişti, ancak ilk kez *Rough Ride'da* ön plana çıktı. Resurrection olmaya karar vermelerinin nedeni *Free'de* açıklanmıştır. Bu kitapta Beck ve Janna'nın aşk hikayesi de yer almaktadır.

Resurrection, Denver'da yerleşik olmasına rağmen, ihtiyaç duyulan her yerde işlerini yapmaktadır.

Wild West MC evreni bu üç kulüp arasında gidip gelecektir.

Smoke and Steel, Resurrection MC'ye adanmış ilk romandır.

Bu notu yazıyorum çünkü, her hikayeyi okuyucular için bağımsız hale getirmeye çalışsam da, bu özel seride daha önce olan çok şey var ve bunlara atıfta bulunmamak imkansız. Tabii ki, sadık okuyucularım önceki romanlarda vakit geçirdikleri karakterleri görebilmek için easter egg'leri bekleyeceklerdir.

Ancak, yeni okuyucuların "Tack kim?" diye düşünebileceğinin farkındayım.

Bununla birlikte, esasen yirmi kitaba yayılan tarihle ilgili çok fazla bilgiyle anlatıyı ağırlaştırmak istemiyorum.

Yeni okuyucuların geri dönüp tüm bu hikayeleri keşfetmelerini umuyorum.

Ama elinizdeki kitapla sizi hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Bu hikayede nerede olduğunuzu düşündüğümü bilmenizi istedim ve Core ve Hellen'in hikayesiyle ilgisi olmayan bilgilerle sizi boğmadan, kaybolmayacağınız şekilde hikayeyi akıcı bir şekilde anlatmak için elimden geleni yaptım.

Umarım işe yaramıştır.

Okuduğunuz için teşekkürler!

Devam et!

-Kristen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YAZARIN UYARISI

Chaos serisinin önceki bir kitabında, Resurrection MC'nin bugünkü halini belirleyen bir olay meydana geldi. Bu MC'nin tüm üyeleri, geçmişteki eylemleriyle, özellikle de bu olayla mücadele ediyorlar. Bu eylemler bazı okuyucular için rahatsız edici olabilir. Kadınlara yönelik şiddetle ilgili sorunlarınız varsa, size yardım ve destek sağlayacak birini bulmanızı dilerim. Ancak bu kitabı okumayı tercih ederseniz, Core ve kardeşlerinin kurtuluş için çabalarken onlara açık fikirli ve açık yürekli bir şekilde bakmanızı umarım.

1

ÇEREZLER

Hellen

Ön kapımın açıldığını duydum.

İlk düşüncem, *belki de kurabiyeler fazla abartılıydı*. "Bebeğim!" diye seslendi. "Kurabiyeler! Harika!"

Ya da belki de kurabiyeler çok acımasızdı.

Onun en sevdiği ikinci bluzunu giymiştim (üçüncü de olabilirdi, o bluzları sıralamamıştı, ben ona dikkat ediyordum, tersi değil) ve makyajımı "beni sertçe becer" seviyesinden iki kademe aşağıda yapmıştım.

Yani ona *tamamen* karşı çıkmıyordum.

Ama saçlarım açıktı ve o bunu açıkça söylemeye cesaret edemese de (onun ılık çekişleri biraz iticiydi ve ben onun ellerini saçlarımdan uzak tutmayı öğrenmiştim), yine de saçlarımın açık olmasını seviyordu, çünkü saçlarım çok güzeldi.

Ve giydiğim kot pantolonun içindeki kıçım, erkekleri bir bakışta heyecanlandırıyordu.

O benim kurabiyelerimi çok severdi, ne tür pişirirsem pişireyim, çünkü her birini o kadar mükemmelleştirmiştim ki çoğu kişi bana kendi dükkanımı açmamı söylüyordu.

Sanki bununla zamanımı boşa harcayacakmışım gibi. Hayatta olmaz.

"Ne...?" dediğini duydum. Kutuyu görmüştü.

Ve işte başlıyoruz.

Kapıya döndüm.

Mutfağıma girdi.

"Bebeğim..." diye başladı, pişmanlık dolu bir ifadeyle. Ve ben sevindim.

Çünkü bu beni çok kızdırmıştı.

Ve öyle oldu, çünkü pişmanlık duymayı biliyorsa, bunu biliyordu.

Biliyordu.

Ben de konuya girdim.

"Senin HBO Max'in yok. Benim HBO Max'im var. Sen gelmek istemiştin..." "Lanet olsun..."

"...arkadaşlarınla gelip boks maçı izlemek istediğini söyledin, ben de evet dedim. Kızlarla dışarı çıkacaktım ama evet dedim. Tek yapman gereken ortalığı toplamaktı.

onlar gittikten sonra. Sana süpürge yapmanı ve diş fırçasıyla süpürgelikleri fırçalamanı istemedim. Sana ortalığı toplamanı istedim. Eve geldiğimde sen yatağımda sızmış, her yerde bira şişeleri, donmuş pizza artıkları ve kanepemde lekeler vardı..."

"Bu yüzden şimdi buradayım. Ben..."

Yine, onun "yapacağı" şeyi dinlemiyordum.

"Bu sabah evden çıkarken, sen de çıkmadan önce bunu halletmeni istemiştim. Sen yapmadın. Eve geldiğimde her şey aynıydı. O zamana kadar dairemim her yeri bayat bira ve pizza kokuyordu."

"Diyebileceğim gibi," diye zorla sabırla konuştu. "Şimdi bunu yapmak için buradayım. Sen ben yapamadan önce yaptın."

O yapamadan önce birçok şeyi yaptım.

"Burası *benim* evim, Bryan. Ve burada takılabileceğini söylediğimde, tek istediğim lanet olası şişeleri atman, pizzaları kaldırman, tabakları bulaşık makinesine koyman, peçeteleri çöpe atman, bu çok da fazla bir şey değil. Lanet olsun, sen yetişkin bir adamsın. Sormam gerekmemeli. Ve *benim için bir anlamı olmasaydı* sormazdım."

Elini "dur" işareti yaparak bana işaret ediyordu. "Tamam,

batırdım, ama..."

"Gece yarısı tuvalete gitmek için uyandım." Ağzını kapattı ve sırıtışını

görmemem için uğraştı.

Ama sırıtışını gördüm.

Ve, evet.

Oh evet.

Şimdi *sinir*lenmiştim.

"Komik bir şey mi var?" diye sessizce sordum.

"Hayır." Gülmemeye çalıştığı için sesi boğuk çıkıyordu, bu da yalan söylediği anlamına geliyordu.

“Tuvaletin üzerinde bıraktığın dolap kapısına kafamı vurmamın nesi komik ki, sana muhtemelen otuz kez kapatmanı söylemiş olmama rağmen, çünkü dün gece kafamı ona vurduğum ilk sefer değildi? Yani, dolap kapılarının kapatılması gerektiği için kapatmanı istemiyorum. Dolabın kapısı *olması* için bir neden var, onu kapatıp içindeki pislikleri görmemek için. Ama aynı zamanda, kafamı çarptığımda çok acıyor."

Böyle söyleyince, yine pişmanlık duydu. "Bana acı

çektirmek sana eğlenceli mi geliyor?" diye sordum.

"Bebeğim, özür dilerim. Birkaç kadeh içmiştim. Dikkat etmemiştim." Bu

konuyu kapattım.

Şimdilik.

Onun yerine mutfağın karşısını işaret ettim.

"Çalışmayan dolap altı ışığını görüyor musun?" Bryan başını o yöne

çevirdi ve "oh lanet" yüzü yaptı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet," diye onayladım. "Bunun bozuk olduğunu ve apartman yöneticisine e-posta gönderip tamir ettireceğimi söylemiştim. Sen bana, acil bir durum değilse, onların bir şey yapmasının biraz zaman alacağını hatırlattın. Sonra sen yapacağını söyledin. Ben de bunun harika olduğunu, eğer yaparsan bana nasıl yapıldığını gösterirsen bir daha kimseye sormam gerekmez dedim. Bu bir ay önceydi. Apartman yöneticim ampulü değiştirmek için hemen harekete geçmeyebilir, ama birkaç gün içinde halledilir. Sana beş kez sordum. Sürekli halledeceğini söylüyorsun. Bugün onlara e-posta attım. Pazartesi gelecekler."

Bana doğru bir adım attı.

"Yaklaşma," diye uyardım.

Gülümsedi, çünkü yakışıklıydı ve harika bir gülümsemesi vardı, bu yüzden sadece bunu yapmakla geçmişte birçok şeyden paçayı sıyırmıştı — benden değil, başkalarından —ve yaklaşmaya devam etti.

"Bryan!" diye bağırdım. "Bir adım daha yaklaşma."

Neredeyse bana ulaşmıştı.

"Lanet olsun!" diye bağırdım. "Seninle başa çıkması için kayınbiraderimi aramam mı gerekiyor?"

Durdu, yüzü soldu.

Ve bu konuşmanın ortasında, beni dinlemesi için Jagger'la tehdit etmek zorunda kaldığıma inanamıyordum.

"İşte bu," dedim yumuşak bir sesle. "İşte bu yüzden. Bu yüzden tüm eşyaların oturma odasındaki kutuda. Çünkü beni dinlemiyorsun ve bana saygı duymuyorsun. Jagger'a saygı duyuyorsun, çünkü o bir motosiklet kulübünde ve seni mahveder, ama bana saygı duymuyorsun, bana beni sevdiğini söylemene rağmen."

"Hellen, bebeğim," diye ikna etmeye çalıştı. "Bunların hiçbiri önemli değil. Şimdi dışarı çıkacağım. Bir ampul alıp sana nasıl tamir edileceğini göstereceğim."

"Hayır, bunu yapmanı bekledim ama yapmadın, ben de kendim hallettim."

"Şimdi yapabilirim."

"Bir ay önce yapmanı istiyordum." "Bir saat içinde halledilebilir."

"Bu, senin halletmeni beklemek için sabrımın sınırını bir ay ve bir saat aşıyor."

Sabrını kaybetmeye başladı. "Tanrım, Hellen, bunların hiçbiri *önemli değil*."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Görüyorsun, sorun bu," diye bilgilendirdim onu. "Bu saçmalıkların hiçbiri *senin için* önemli değil. Benim çamaşır makinem ve kurutucumu kullandığında, işini bitirip makineleri boşaltmanı istiyorum. Çamaşırlarını yıkamak için buraya geldiğinde, çoğu zaman kıyafetlerini günlerce makinelerimde bırakıyorsun ve ben kendi çamaşırlarımı yıkamak istediğimde, önce seninkileri halletmek zorundayım. Sana bunu birden fazla kez söyledim mi?"

"Tamam, bunun senin için önemli olduğunu anlıyorum, bundan sonra bu konuda dikkatli olacağım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Neden senin eşyalarını kutulayıp seninle işimi bitirmem gerekiyor ki sen bu konuda anlaşmaya varasın, Bryan? Neden ağzımdan kelimeler çıkamıyor, sen bir saniye dinleyip, düşünüyorsun ve bir sorunun varsa tartışıyorsun, yoksa sadece düzgün bir partner oluyorsun?"

"Çünkü bu sadece... lanet olası... *çamaşır yıkama*," diye çıkardı.

"Birincisi, bunlar *benim* makinelerim ve ben sana kullanmana izin veriyorum. İkincisi, sen kullanmak istediğinde benim çamaşırlarımı çıkarmamı beklemek zorunda kalıyor musun?" Cevap vermesini beklemeden devam ettim. "Hayır, çünkü bunlar *benim* makinelerim olsa da ben halledip çamaşırları çıkarıyorum. Yine de, senin de kullandığını biliyorum. Sana bir iyilik yapıyorum, belki de makinelerimi asarak bana karşılık verebilirsin."

Spor ayakkabılarına bakarak mırıldandı, "Tanrım, bu çok saçma." Tamam.

Şey...

Hayır.

"Tamam. Anahtarımı bırak, kutunu al ve git."

Başını kaldırdı ve gözlerini kısarak baktı. "Bir saniye bekle. Çamaşır makinen için sinir krizi geçiriyorsun diye ilişkimiz bitmedi."

"Evet, Bryan." Kollarımı açtım ve ellerimi belime koydum. "Evet, bitti. Çünkü senin bunu asla anlamayacağın çok açık. Zaten çok uzun süre katlandım."

"Neyi katlandın?" Başparmağıyla göğsünü işaret etti. "Beni mi?" "Bana saygısızlığını."

"Oh, lanet olsun," diye bağırdı. Ona baktım.

Sonra yana baktım, bir an durdum ve ona geri döndüm. "Dün gece kafamı vurmak çok acıttı, Bryan."

Yakışıklı yüzü yumuşadı. "Bebeğim, çok üzgünüm. Bir daha olmayacak." "Geçen sefer kafamı vurduğumda da öyle demiştin."

"Tamam, ama bu sefer ciddiyim. Gerçekten."

"Dün gece ben ağlarken senin güldüğünü duydum. Sesim seni uyandırdı, beni arayıp iyi olup olmadığımı sordun. Kafamı vurduğumu söyledim ve senin güldüğünü duydum."

Dudakları kıvrıldı. "Huysuzlanmadığın zaman, bunun biraz komik *olduğunu* kabul etmelisin. Tuvaleti kullanıyorsun, kalkıyorsun ve..."

Onu kesip sözünü bitirdim.

"Bu komik değil, Bryan."

Muhtemelen sert ama incinmiş ses tonumdan dolayı başını salladı.

Bu kadar uzun sürmesi, bu kadar çok kelime ve bu kadar çok hayal kırıklığına mal olması ve sonunda onun dikkatini çekmek için acımı ortaya koymak zorunda kalmam beni çığlık atmak istedi.

"Ve lütfen, bunun neden böyle olmadığını açıklarken beni dinle," diye devam ettim. "İlk olarak, istemeden de olsa, sana acı veren bir şey yapmış olsaydım, bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bana acı verir. Senin acı çekmeni istemem. Özellikle de o acının sebebi olmak istemem. Ben, sana şaka yapan bir üniversite arkadaşın değilim. Ben senin kız arkadaşınım, sevmen gereken kadınım. Benim acımın sana nasıl eğlence kaynağı olabileceğini hiç anlamıyorum. Bu ilk kısım.

"Haklısın, bu çok kötüydü," diye mırıldandı.

"Öyleydi, ama dediğim gibi, daha önce de oldu, ben sordum, kötü niyetle değil, cadalozlukla değil. Nazikçe. Kibarca. Lütfen o dolap kapısını kapalı tut, özellikle de konumunu düşünürsek. Benim isteğimi görmezden geldin. Birden fazla kez. Bu, benim hakkımda gerçekte ne hissettiğini gösterir mi?"

"Bebeğim, ben sadece erkeklik yapıyorum."

"Hayır, değil. Bu gezegendeki her erkek, ne halt ettiklerini sanıyorlarsa onu yapmıyor... Ne? Bilmiyorum. Çok seksi bir kadın buna katlanacak mı?

Doğrusu, o inanılmaz derecede yakışıklıydı. Ama o

kadar da yakışıklı değildi (bence).

Kimse o kadar seksi

değildi. Devam ettim.

"Ölene kadar onlara bakacak anneleriyle birlikte yaşamalarını mı umuyorsun? Sorun dolap değil. Sorun, ışık, çamaşırlar ve senin ve arkadaşlarının arkalarını temizlemek zorunda kalmak. Bulaşık makinesine koyarken, yani bulaşık makinesine herhangi bir şey koyarken, çatal bıçakları ayırmanı istiyor, çünkü böylece yerleştirmek daha kolay oluyor, ama sen hiç zahmet etmiyorsun. Ve geri dönüşüm yapmanı istiyor, ama çöpümde geri dönüştürülebilir malzemeler buluyorum."

Yüzü kızarıyordu.

"Tamam, cidden, bunun beni pislik gibi göstereceğini biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, pislik olmaya çalışmıyorum, eğer bu senin için bu kadar önemliyse ve benim için değilse, o zaman bunu kendin yap ve bana sorun çıkarma, çünkü benim için önemli değil."

"Hayır, Bryan. Bak, mesele şu," diye karşılık verdim. "Artık daha fazla zaman harcamayacağım, uzun vadeli bir ilişkiyi düşünmeyeceğim, daha doğrusu daha uzun vadeli bir ilişkiyi, ve sadece birlikte vakit geçirdiği kişiye değer verdiği için küçük düşünceleri yerine getiremeyen bir adama bağlanmayacağım. Senden *bir dolabı kapatmanı* istiyorum. Senden, *çöp kutusunun hemen yanındaki başka bir kutuya bir şişeyi koymanı* istiyorum. Senden, bir çatalı belirli bir yuvaya sokmanı istiyorum. Senden, tutamayacağın önemsiz sözler vermeyi bırakmanı istiyorum, çünkü sonuçlarıyla ben uğraşmak zorunda kalıyorum. Tek istediğim bu. Ve sen defalarca bu şeyleri yapamayacağını gösterdin. Bu yüzden ilişkimiz bitti."

Ellerini önüne kaldırarak "Pes ediyorum" işareti yaptı.

"Tamam, bebeğim, anladım. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu şimdi anlıyorum. Halledeceğim. Ciddiyim."

"Peki sonra ne olacak, Bryan? Bir süreliğine *iyi* davranacaksın, sonra yine aynı konuşmayı mı yapacağız? Bunu daha önce de yaşadık.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

uzun sürmez. Ya da, harekete geçmemenin sonuçları olacağını açıkça belirttiğim için, bunları fark edecek ve daha iyisini yapacaksın, ama sonra başka bir şey çıkacak, ben paylaşacağım, sen aldırmayacaksın ve ben de dikkatini çekmek için aşırı bir şey yapmak zorunda kalacağım ve ancak o zaman dikkatini çekebileceğim? Bana uyguladığın döngü bu mu? Böyle yaşamamı mı istiyorsun?

Kendini bu duruma soktuğu için sıkışıp kalmıştı, bu yüzden sadece ağzını büküp sessiz kaldı.

Ben bu iyiliğine karşılık vermedim.

“Neden kıyafetlerini kurutucumda bıraktığında onları katlayan, giydiğin kravata öğle yemeği döktüğünde sana yeni bir kravat almak için mahkemeye koşan bir kız arkadaşın var? Ve sen arkadaşlarınla Vegas'tayken köpeğine bakan? Ve patronunun doğum günü için sana puan kazanmak için kurabiye pişiren? Sonra ailem bir araya geldiğinde ve ben onlarla olmak istediğimde, onunla akşam yemeğine oturup onu etkiledim. Ama sen benim erkeğimsin, bu senin için önemliydi, bu yüzden makyajımı yaptım, saçımı yaptım, uygun bir elbise giydim ve senin yanına oturdum. Ve adam benden o kadar hoşlandı ki, sana benimle evlenmeni söyledi ve bana bir iş teklif etti. Neden sen o kadını alıyorsun da ben, bağırmam gerekene kadar beni dinlemeyen bir adamı alıyorum? Hem de kelimenin tam anlamıyla ya da mecazi olarak? İkimiz için neyin önemli neyin önemsiz olduğuna karar verebileceğini düşünen, benim isteklerimi önemsiz bulan, sonra da onlara razı olan, ama yine de önemsiz olduklarını düşünen adam? Onlar *benim isteklerim.* Yani *önemli*.

Kurabiye zamanlayıcısı çaldı.

Fırına gittim, içine baktım, kapıyı açtım, kurabiyeleri çıkardım ve tepsiyi tezgâhın üzerindeki sıcak tutucuya koydum.

Dikkatimi tekrar Bryan'a verdim. O

kurabiyelere bakıyordu.

Ama benim endişelerime gerçek anlamda cevap vermiyordu.

"Üzgünüm Bryan, ama konuşmam bitti, çünkü tüm bunları daha önce bir şekilde söyledim ve sen beni dinlemedin. Sakıncası yoksa, geceme devam etmek istiyorum. Anahtarımı bırakıp kutunu alıp gidersen sevinirim."

Bakışları kurabiyelerden bana kaydı.

"Bu kadar mı? Bir yıldan fazla süredir birlikteyiz, sen bittiğine karar verdin, beni kovuyorsun ve bitti mi?"

Yine çığlık atmak istedim. Ağlamak

da istedim.

Çünkü doğruyu söylüyordu. Bir yıldan fazla süredir birlikteydik.

Başlangıçta onunla birlikte olmuştum çünkü yakışıklıydı.

Onunla kaldım çünkü komik, zeki, ilginç ve o zamanlar da ilgili biriydi.

Aynı zamanda etkili ve nüfuzlu biriydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Avukattı ve hedefi otuz beş yaşına kadar tam ortak olmaktı. Altmış yıldır faaliyet gösteren büyük bir şirketti. En genç ortakları kırk iki yaşındaydı. İmkansız bir hedef gibi görünüyordu, ama o bunu başarmak istiyordu.

Ben de hırslı, azimli erkekleri severdim, çünkü ben de öyle bir kadındım. Hırslı bir kadın.

Hırslı bir kadın.

O da öğrenci kredisi borcu altında eziliyordu ve iyi para kazanmasına rağmen, bu borçlardan kurtulmak istediği için tutumlu yaşıyordu. Fedakarlık yapabiliyordu. Tasarruf edebiliyordu. Sorumluluk sahibi olabiliyordu.

Ben de fedakarlık yapabilen, tasarruf edebilen, sorumluluk sahibi bir kadındım.

Harika giyinirdi ve çok çalıştığı için daha çok eğlenirdi. Az olan boş zamanlarını boşa harcamazdı. Meşguldü ve sosyaldir, müzik ve film zevki iyiydi ve benimle birlikte olmayı önceliği haline getirmişti.

Henüz mükemmel bir sevgilim olmamıştı ve bunu biliyordum.

Ama yatakta kötü değildi. Orgazm olmamı önemsiyordu ve bunun için çaba gösteriyordu, bu da artı bir puandı.

Başlangıçta, genç olmama rağmen, (benim tahminime göre) bağlanmak için çok genç olmama rağmen (yirmi üç yaşındaydım), belki de hayatımın erkeğini bulmuş olabileceğimi düşündüm.

Kendi fikrimi biliyordum ve kararımı vermiştim, ilişkimiz bitmişti, ama bu benim için kolay değildi.

Onun önünde ağlayıp sızlanıp yalvarmayacaktım. O gittiğinde bu duygularla başa çıkacaktım.

Ve bu da onun hiçbir şeyi anlamadığının bir başka göstergesiydi. Hiçbir şeyi.

"Bu benim için kolay değil, Bryan," dedim ona.

"Beni kandırabilirdin, bebeğim," diye cevap verdi.

Tamam, bu işin bir sonu olmalıydı.

"Biliyorsun, eğer farkına varmazsan, evet, bunu söyleyeceğim, eğer büyümez ve değişiklik yapmazsan, bir gün bir kadın bulacaksın. Ve ona tutunabileceksin çünkü o seni kendini sevdiğinden daha çok sevecek. Ve bu iyi bir şey değil, Bryan."

Bana baktı. Ben konuşmaya devam ettim.

“Sonra, bir gün, ona baktığında gözlerindeki ışığın söndüğünü göreceksin. Seninle anlamsız şeyler hakkında tartışacak şeyler bulabilir, çünkü bunlar gerçekten önemli şeyler değil. Kendini savunamadığı, çok geç olmadan bunu durduramadığı için acı çekecek ve bunu senden çıkarmak için yollar arayacak. Ama asıl önemli olan, her gün küçük şeylerle ona senin için önemli olmadığını gösterdiğin ve onun da buna katlandığıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onunla birlikte. Sen istediğini yaptın, o da bunu kabullendi, çünkü o defalarca sordu, ama sen çaba göstermeye tenezzül etmedin.

Yüzü tekrar kızarmaya başladı. Devam ettim.

"Sonunda, ona önemsizmiş gibi davranman, onun önemsiz olduğu gerçeğini ona kabul ettirecek. O da buna inanmaya başlayacak. Ve önemsiz olduğu için sana ihtiyacı olacak. Çünkü... başka kim onu ister ki? O buna layık değil. Eski halinin bir kabuğu olacak, rastgele saldırılar yapacak, hayatını çekilmez hale getirecek ve sen, ilk tanıştığın neşeli, harika kıza ne olduğunu merak edeceksin, onu kendi bokunun altında gömdüğünü anlamadan. Ve büyük olasılıkla, onu bir kenara atıp, ihmalin ve bencilliğinle boğabileceğin başka birini bulacaksın."

Yutkunmasını izledim, ama hala konuşmuyordu.

Kız arkadaşına kendi lanet davasını bile anlatamıyorsa, ortak olma çabasına pek umut bağlamıyordum.

Ama bu konunun dışında bir şeydi.

Ve ben henüz bitirmemiştim.

"Ya da belki bu konuşmayı hatırlayacak ve birlikte vakit geçirdiğin kişinin, konuştuğunda onu dinlemeye ve söylediklerine önem vermeye layık olduğunu fark edeceksin. Onu dikkate almaya. İyi bir partner olmak ve birlikte vakit geçirdiğin kişiye senin için önemli olduğunu kanıtlamak için davranışlarında küçük değişiklikler yapmaya. Umarım senin için de böyle olur, Bryan. Ama ben daha fazla çaba göstermeyeceğim. Bu konuda sana yol gösterecek başka biri olmalı. Benim de kendi hayatım var ve sevdiğim adamın bana değer vermeyi öğrenmesi için ona ders vermek zorunda olduğum için pizza ve bayat bira kokan kıyafetler giyerek yaşamayacağım."

Ben konuşmayı bitirdikten sonra uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, ama ben fikrimi belirtmiştim, daha fazla bir şey söylemedim.

Sonunda, "Daha iyisini yapabilirim, Hellen," dedi.

"Bu ikimiz için de üzücü bir durum, Bryan. Çünkü sen beni buna inanmamaya şartlandırdın."

Başını eğdi, (çok güzel) saçlarını elleriyle taradı (o saçları çekmeyi özleyecektim, ve gerçekten de özledim, o da bunu çok severdi), başını kaldırdı ve şöyle dedi: "Siktir, lanet olsun, sana aşığım. Tanrı şahidimdir, daha iyisini yapabilirim."

"Kararımı verdim."

"Lanet olsun, Hellen!" diye bağırdı.

O anda, utanç verici bir şekilde, gözyaşlarım akmaya

başladı.

Duygularımı görünce, yüzünde umutla ısınan bir ifade belirdi. "Ve şimdi

bile beni dinlemiyorsun," diye fısıldadım.

Yüzü dondu.

"Bu *kolay* değil, Bryan. Ama *kararımı verdim*."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tamam, gideceğim," dedi çabucak. "Biraz zaman tanıyalım. Ara ver. Bir hafta sonra sana mesaj atarım."

"Lütfen anahtarı bırakmayı unutma," diye cevap verdim.

Vücudu sarsıldı ve yüzü düştü.

"Bebeğim, beni öldüreceksin," dedi boğuk bir sesle.

Dudaklarımı sıkıca kapattım ve gözyaşlarımı tutmak için çabaladım.

"Her şeyi mahvettim, çok üzgünüm," diye devam etti ve cebinden anahtarlarını çıkardı. "Sana biraz zaman vereceğim. Eşyalarımı alacağım." Anahtarımı anahtarlığından çıkardı. "Mesaj atacağım. Dışarı çıkacağız. Oturup konuşacağız. Seni dinleyeceğim ve anlayacağım. Ve bu sorunu çözeceğiz." Anahtarı tezgahın üzerine koydu.

Bunun olmayacağını söylemedim. Ama bu
olmayacaktı.

"Gitmeden önce sarılabilir miyim?" diye sordu.

Çeviri: *Beni kucaklarsan, hala bir şans olduğunu anlarım. Sana biraz zaman tanıyacağım. Geri döneceğim. Bir sürü söz vereceğim. Daha iyi olacağım. Sonra tekrar eski halime döneceğim. Ama o zamana kadar, daha fazla zamanını çalmış ve güvenini daha fazla sarsmış olacağım. Senin önemsiz şeyler için endişelendiğini düşünmeni sağlayacağım ve sen de benim çamaşırlarımı katlayıp bu durumdan rahatsız olacaksın, ama bunu dile getirmeyeceksin. Ve tüm ihtiyaçlarını bana boyun eğdirdiğini fark ettiğinde, menopoz dönemine girmiş olacaksın ve hayatına ne olduğunu merak edeceksin.*

Neyse ki benim için, ona gidip sarılmak benim için farklı bir anlam ifade ediyordu.

Beni sıkıca sarıp sarmaladı. Uzun boyluydu ve bu hoşuma gitti. Kendimi iyi hissettim ve güzel kokuyordu. Bu da hoşuma gitti.

Boynumu öptü.

Bu da hoşuma gitti, ancak o koşullarda bu çok pis bir hareketti.

Onu kendimden uzaklaştırdım ve o da beni bıraktı.

Sonra gözlerime baktı ve bir söz verdi.

"Bizim için bir gelecek görüyorum bebeğim ve bunu gerçekleştireceğim. Neye ihtiyacın olursa olsun. Sen benim için önemlisin. Bunu sana gerektiği gibi açıkça ifade edemediğim için kendimden nefret ediyorum. Ama sana bunu kanıtlayacağım."

Onun tuzağına düşen kadına acımıştım.

Bana kendini beğenmiş sırıtışını gösterdi, bu benim için bir darbe oldu çünkü o sırıtışı seviyordum, ama bana bunu o yüzden göstermediğini anladım.

O böyle biriydi.

"Birkaç kurabiye alabilir miyim?" diye sordu.

Kurabiye tepsisinden ve ondan uzaklaşmak için bir adım attım, o da kaşlarını çattı. Bundan hoşlanmamıştı.

Ama ben elimi sallayarak, istediği kadar alabileceğini işaret ettim.

Bir avuç aldı, tam olarak beş tane, elinde biriktirip avucunda tuttu. Yani tam
olarak "birkaç tane" değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama... neyse.

"Seni seviyorum, Hellen," dedi, buna çok fazla duygu katarak, ve bu beni üzdü çünkü samimiydi.

"Hoşça kal," diye cevap verdim.

O da bundan hoşlanmadı. Ama

gitti.

Kapının kapandığını duyduğumda, onun peşinden gittim.

Kapının önünde durup bekledim ve onun uzaklaştığından emin olunca, kilidi çevirip zinciri taktım.

Sonra mutfağa gidip kurabiyeleri ayırdım, hamurun üzerine bir kapak koydum, buzdolabına koydum, yatak odama geri döndüm, yatağıma kıvrıldım...

Ve ağladım.

Core

Core, Pretty Boy dairesinden ayrıldığında sandalyesine yaslanmış, botlarını pencere pervazına koymuş, karın kaslarının üzerine bir torba nacho peynirli Doritos koymuş, bir bira ve bir dürbün elinin altında duruyordu.

Normalde Core bunu pek umursamazdı, ancak kadının öyle bir adamla birlikte olması onu rahatsız ediyordu.

Ama yine de, sert görünümlü bir motorcuyu yatağına alması daha şaşırtıcı olurdu.

tabii ki, Tack, Hop ve High of Chaos MC'nin hepsinin eski kadınları vardı.

tabi ki, Tack, Hop ve High of the Chaos MC'nin hepsinin dar etekler giyen, şık bluzlar, yüksek topuklu ayakkabılar giyen ve pahalı çantalar taşıyan yaşlı kadınları vardı.

tarz bluzlar, yüksek topuklu ayakkabılar giyen ve pahalı çantalar taşıyan yaşlı kadınları vardı.

Ama Core, bakımlı kadınlardan hoşlanan bir erkek değildi.

Bununla birlikte, izlediği kadın, Jagger'ın baldızı Hellen Moynihan, ondan on üç yaş daha genç olmasaydı ve ona bir fırsat verse, ona bir pop vermekten çekinmezdi.

Kızın kıçını sallama şekli ve tavırları, Jagger'ın sikini sarmalayıp çekiyordu, o da ona birden fazla kez yapardı.

Tüm bu düşünceler aklından geçti ve sonra botlarını pencere pervazından çıkardı, sandalyesinde dikleşti, Doritos'u bir kenara koydu ve dürbünü eline aldı.

Dürbünü Pretty Boy'a doğrulttu ve düşük bir ıslık çaldı. Sonra

kıkırdadı.

Gösteriyi keyifle izleyen Core, dürbününü, eşyalarıyla dolup taşan bir kutuyu boktan sedanının bagajına tıkmaya çalışan çok mutsuz PB'ye çevirdi.

Core o adamın hikayesini bilmiyordu. Tek bildiği, adamın yirmi dokuz yaşında olduğu, şehir merkezindeki büyük bir hukuk firmasında avukat olduğu ve Core'un orada bulunmasının asıl nedeni olmadığıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Büyük paralar kazanması gereken Pretty Boy'un neden böyle boktan bir araba sürdüğünü hiç anlamıyordu.

Core sadece onun onu reddettiğini biliyordu.

Bunu tahmin edebilirdi (yani, zamanı gelmişti).

Böyle bir kadın, kafası kıçında olan bir erkeği kabul etmezdi, çünkü erkeğinin tüm zamanını onu öperek geçirmesini beklerdi.

Yine de, onun utanç yürüyüşünü izlemek onu eğlendiriyordu.

O boktan arabasıyla uzaklaşırken, Core dürbününü kadının evine çevirdi.

Işıklar açık, muhtemelen işini yapıyor, yüzüne ve tırnaklarına bakım yapıyor, sikinden tutup dolaştırdığı başka bir erkeği mahvetmeye hazırlanıyor.

Core, onun önünde eğilip, kıçını ellerine verip, sikini almasını görebilseydi, bu yeniliğin tadını çıkarabilirdi.

Ama bunun çabuk sıkıcı olacağını düşündü.

Dürbünü bir kenara koydu, arkasına yaslandı, cipslerini aldı ve sokağı taradı.

Ondan hiçbir iz yoktu.

Yani, tam orada oturup, kasabaya sızıp Hellen'a, annesine, üvey babasına ve kız kardeşine sorun çıkarmasını beklediği kadından hiçbir iz yoktu. Phoenix'ten buraya doğru yola çıktığı haberini almış olmalarına rağmen, iki haftadır ondan hiçbir iz yoktu.

Aradıkları kaltak Denver'da mı diye merak etmeye başlamıştı.

Yine de, çiğneyip gözünü dört açarak, yakında onun orada olduğunu hep birlikte öğreneceklerini bilmeden, yemeğine devam etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

YILDIRIM

Hellen

"SEN ERKEKLERDEN NEFRET EDIYORSUN."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Kyra, gözleri yuvarlaklaştı.

Marcy sinirlenerek dudaklarını büzdü.

Gerçeklerle yüzleşmesi gereken Bree'ye baktım, kızları, ben de dahil, ona bunu anlatmaya çalışıyorlardı.

O ise bunu istemiyordu.

Ve nedense, bunu paylaşmak için bana odaklandı.

"Çünkü baban tam bir pislik," diye devam etti. "Şimdi tüm erkeklerden nefret ediyorsun. Ve hepimiz bunun için acı çekmek zorundayız."

Tamam, bu noktaya kadar hepimiz nazik davranmıştık. Onun duygularını incitmemek için. Ona olan biteni görmesini ve birkaç aydır birlikte olduğu erkek arkadaşının kronik bir kullanıcı olduğunu fark etmesini sağlamaya çalışıyorduk, çünkü o kesinlikle onu kullanıyordu.

Önemli bir nokta, arkadaşım Bree aptal değildi. Onun sözlerine inanıyordu çünkü o yakışıklıydı ve iyi konuşuyordu (başlangıçta ben bile, onun çok çekici ve gülünç derecede yakışıklı olduğunu düşünmeme rağmen, ona gerçekten ilgi duyduğunu düşündüğüm için onun gerçek olduğunu düşünmüştüm ve bunu anlayabiliyordum çünkü o benim arkadaşımdı - ama şimdi öyle düşünmüyordum).

Ama onu sevdiğim ve bir erkeğin ona uygun olmadığını düşündüğüm için onun cadalozluğuna katlanamıyordum.

Ayrıca dışlanmış gibi hissetmek de istemiyordum.

Tabii ki, ben olduğum için, bunu açıkça söylemenin zamanı gelmişti. "Bütün erkeklerden nefret etmiyorum," diye cevap verdim. "Sadece Christos gibi yırtıcı pisliklerden nefret ediyorum."

"Peki ya ben Bryan hakkında böyle bir şey söylersem?" diye ateşli bir şekilde karşılık verdi. "Oh, bekle. Bryan diye biri yok. Senin imkansız standartlarına uymadığı için elendi."

O okun ucu kalbimi deldiğini hissettim. "Ah," diye fısıldadım.

"Aman Tanrım," diye tekrarladı Kyra.

Marcy bu sefer de araya girdi. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

Bree pişman görünüyordu, ama geri adım atmadı.

"Bryan'ı terk mi etti?" diye gruba sordu. "Evet, terk etti," diye cevapladı, kimse cevap veremeden.

"Ve bir hafta önce sen de bizimle birlikte burada oturmuş, onun Bryan hakkındaki şikayetlerini dinliyor ve hepimiz gibi, Bryan yine düşüncesizce saçmalamaya devam ederse, ya kendini toparlaması ya da defolup gitmesi gerektiği konusunda hemfikirdin," diye karşılık verdi Marcy. "Ve üç gün önce, Bryan'ın arkadaşları geldiği için *Marcy'nin* döşeme temizleyicisi almak için markete gitmesi gerektiğinde, ona defolup gitmesini söyledi."

"Evet, Christos ile bir sorunum olsaydı... *ki yok*... o zaman hepinizin benimle aynı fikirde olmanızı ve beni desteklemenizi beklerdim. Ama tekrar söylüyorum, Christos ile bir sorunum yok. Aslında, aramız çok iyi." Asi olduğu zamanlarda yaptığı şeyi burnuyla yaptı, bu onun için büyük bir şeydi çünkü çoğunlukla insanları memnun etmeye çalışan biriydi. "Bana aşık olduğunu söyledi ve ben de çok sevindim çünkü ben de ona aşık oluyorum."

Hay aksi.

"Bree..." diye başladım.

"Hayır," diye kesti sözümü. "Bence yeterince konuştun."

"Tamam, cidden, *The Tinder Swindler'ı* izlemedin *mi*?" diye sordu Kyra.

Eyvah.

Hemen konuya girdi.

Bree ve Christos Tinder'da tanışmamışlardı. Bumble'da tanışmışlardı.

Kyra'nın sorusu pek nazik değildi, ama yerinde bir soruydu. Bree'nin yüzü pancar gibi kızardı. "Bu çok kötü bir şey!"

"Başlangıçta her şey eğlenceli ve oyundu," diye işaret etti Marcy. "Şimdi sana kaç kez onu kurtarmanı istedi?"

"Ve onu sadece birkaç aydır görüyorsun," diye hatırlattım ona.

"Üç aylık yıldönümümüze az kaldı," diye burnunu çekti. "Ve ben *onu kurtarmıyorum*. Ona birkaç kez borç verdim. Bana geri ödeyecek."

"Yine soruyorum, ona kaç kez borç verdin?" diye tekrarladı Marcy. Bree yüzünü buruşturdu. "Hepiniz bana karşı birleşiyorsunuz."

"Öyle değiliz," dedim dikkatlice. "Sadece bunun dikkate alınması gereken bir konu olduğunu söylüyoruz. Başlangıçta parayı savuruyor, seni pahalı restoranlara götürüyor, sana hediyeler alıyor, Akdeniz gezilerinden bahsediyor ve seni memleketine götürüp ailesiyle tanıştırmak için uçak bileti alıyor. Şimdi ise bir kez değil, defalarca zor durumda kaldı ve senin onu kurtarmanı istiyor, ama sen bu adamı sadece birkaç haftadır tanıyorsun."

"Hepimiz senin gibi paraya takıntılı değiliz. Ve hepimiz *senin gibi* gergin ve erkek arkadaşlarımızı kontrol eden tipler değiliz," diye karşılık verdi Bree.

Para konusunda, bir bakıma haklıydı.

Diğer insanların beni para konusunda tuhaf bulduklarını anlayabiliyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ancak benim görüşüm, eğer yapabilirlerse, herkesin benim gibi para yönetmesi gerektiğiydi. Böylece çok daha az stresli olurlar.

Görüyorsunuz, ilk işime on beş yaşında başlamıştım ve ilk maaşımdan itibaren, bugün hala yaptığım şeyi (bazı küçük değişikliklerle) titizlikle yapıyordum.

Gelecekte kullanmak üzere yüzde yirmi beşini biriktiriyordum.

"Gelecekte kullanmak" derken, üvey babam Andy devreye girip eğitim masraflarımı karşılamamış olsaydı, bu parayı eğitimim için kullanırdım demek istedim.

Bunu yapmak zorunda olmadığım için, kendime yatırım yapmam gerekene kadar bu para dokunulmadan durdu (daha yüksek faizli hesaplara aktarmak zorunda kalmadığım sürece). Bu yatırım, bir gün başlayacağımı bildiğim işe (ne iş olacağını bilmiyordum, başlayana kadar) ya da ilk dairemi kurmaya ya da başka bir şeye olabilirdi.

Şimdi o yüzde yirmi beş işime, gardırobumda veya evime geri döndü (Bryan veya arkadaşlarından birinin pizza sosuyla lekelediği muhteşem kanepeyi satın almak gibi).

Sonraki yüzde yirmi beş ise zor günler için biriktirildi.

O zamandan beri bunu yüzde ona indirdim çünkü kendimi beslemem ve kira ödemek gibi diğer yetişkin işlerini yapmam gerekiyordu.

Sonraki yirmi beş (şimdi on) yüzdeye ise dokunulmazdı, hiçbir mazeret kabul edilmezdi.

Açlıktan ölmek ya da evsiz kalmak üzere olmadıkça, o para çalışmayı bırakıp İtalya'da günlerimi yemek yiyerek ve Eat Tour'da dolaşarak geçirebileceğim zamana kadar durmalıydı (sadece o kısmı yapmak istiyordum, dua kısmına pek ilgim yoktu ve aşk olursa ne ala, olmazsa da aramayacaktım) ya da canım ne isterse onu yapacaktım.

Sonunda kendimi rahatlatıp sadece var olmaya izin verdiğimde (hedefim altmış yaştı, ama elli beş yaşında olmasını umuyordum) hoşuma gitmeyen şey, bu gerçekleştiğinde para sıkıntısı çekmekti.

Son yüzde yirmi beş (şimdi yüzde elli beş) ise günlük harcamalar, kira, market alışverişi, faturalar vb. için ayrılmıştı.

On beş yaşımdan beri, üniversitede okuduğum süre dahil, tek bir gün bile işsiz kalmamıştım. Annem ve Andy, paramı üniversiteyle ilgili hiçbir şey için kullanmama izin vermiyorlardı.

Bu, Colorado Üniversitesi'nde üçüncü sınıftayken işime başladığımda ciddi miktarda paraya sahip olduğum anlamına geliyordu. Bir yıl sonra mezun olup kendi işimi kurduğumda ise daha da fazla paraya sahip oldum.

Erken başlamam iyi oldu. Artık ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar çok müşterim vardı ve şu anda çalıştığım 60-70 saat yerine haftada 80 saat çalışmak mı, yoksa birini işe almak mı kararını vermek gibi mutlu bir sorunum vardı.

Birini işe almaya meyilliydi. Yani evet.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Parasını kazanıp faturalarını ödeyen, sonra da perakende olarak satın aldığı Gucci çantalara harcayan Bree'nin (bu, pek çok yeniden satış web sitesi varken bir suçtu; ben de çantalarımı bu sitelerden ucuza almıştım) benim para konusunda tuhaf biri olduğumu düşüneceğini görebiliyordum.

Bryan konusunda gergin ve kontrolcü olduğumla ilgili yaptığı yorum da kalbime bir başka darbe oldu.

"Yani geçen hafta yalan söyledin ve bunun yerine onun saçmalıklarınına katlanmaya devam etmem gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordum.

"Sadece beklentilerin yüksek diyorum," diye cevapladı. "Onlar *erkek*.
Erkekler aptaldır. O daha otuz yaşında bile değil. Eğitilebilir."

"Peki, pes etmeden önce onu eğitmek için ne kadar zaman harcamam gerekiyor?
Bir yıl daha mı? İki yıl mı? On yıl mı?" diye sordum.

"Bilmiyorum," diye cevapladı. "Sadece onun iyi bir av olduğunu ve senin onu kaçırmadığını biliyorum, onu kancadan çıkardın ve geri attın, bu biraz çılgınca."

"Ben balık aramıyorum," dedim. "Biriyle zaman geçirirsem, biraz saygı ya da en azından genel nezaket beklerim."

Marcy araya girdi.

"Bryan'ın en iyi zamanlarında bile farkında olmadığını, en kötü zamanlarında ise düşüncesiz olduğunu ve bunun kabul edilemez olduğunu bir süredir bildiğimiz halde, bunu tekrar konuşmak zorunda kalmak beni biraz rahatsız ediyor."

"Şey, sanırım Hell Bryan hakkında durmadan şikayet ediyordu" (Iyy! Durmadan şikayet etmedim!) "sonra o gitti ve şimdi Christos hakkında şikayet ediyor, ben... ben..."

Bree sözünü yarım bıraktı ve dikkati de aynı şekilde, Broadway'de çoğu pazar öğleden sonralarını geçirdiğimiz, sohbet edip kahve içtiğimiz ikinci el kitapçı Fortnum's'a doğru yavaşça kaydı.

Marcy, Kyra ve ben onun bakışlarını çeken şeyi görmek için döndük ve hayatımda ilk kez bu oldu.

Kadınlar tanıdıkları bir erkeği gördüklerinde, bir anda ona atlamak istediklerini anladıkları anda çarpan o şimşek çakmasını bilirsiniz, değil mi?

O yıldırım beni vurdu. Tanrım, o
çok yakışıklıydı.

Soluk kot pantolon. Siyah tişört. Motosikletçi botları. Kemerine zincirle bağlı cüzdanlardan biri, zincir kalçasından aşağı sarkıyor ve sonra gerçekten binmek istediğiniz bir roller coaster'daki iniş gibi kıçına kadar uzanıyordu.

Koyu renkli, dağınık, çok uzun ve kıvırcık saçları ve uyanmak isteyeceğiniz bir yüzü vardı.

Onu tamamlayan özellikler: uzun boyluydu, omuzları genişti ve poposu hayranlık uyandırıcıydı.

Bunu biliyordum çünkü hayranlıktan dilim tutulmuş ve hareket edemiyordum, beynimdeki tek düşünce onun sakallarının tıraş bıçağıyla kesilmesinden ne kadar acı duyacağımı ve ellerimin o popoyla ne kadar dolabileceğini düşünmekti.

O sert biriydi ve ben hazırdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sanki bizim ona baktığımızı hissetmiş gibi, bize doğru döndü.

O döndüğünde, küçük bir çığlık atmaktan kendimi alamadım, çünkü pencerenin yanındaki mobilyaların arasında oturduğumuz yerden onun çarpıcı açık mavi gözlerini görebiliyordum.

Onun ne kadar harika olduğuna o kadar kapılmıştım ki, çok geç fark ettim ki o bizim tarafımıza dönmüş olabilir, ama bunu bana bakmak için yapmıştı.

Aman Tanrım.

"Ugh, Bryan'dan yeni ayrıldın, onu hiç umursamadın mı?" Bree yüksek sesle sordu.

Adamın dudaklarının seğirdiğini gördüm (ve Tanrım, *ne dudaklar* ama) ve o da sıraya geri döndü.

Bree'ye göz kırpmak için grubumuza döndüm.

"Aman Tanrım," dedi Kyra fısıldayarak. "Az önce bir kız kardeşi engelledin."

"Uh, rebound diye bir şey duydun mu?" Marcy de fısıldıyordu. "Ve o uzun boylu adamın alnında resmen 'rebound' yazıyor."

"Bryan'ı hiç umursadın mı?" Bree onları görmezden gelip bana sordu.

"Bir adama baktım, ona evlenme teklif etmedim," diye cevap verdim. "Ama soruna cevap vermek gerekirse, evet. Yaptım. Onun eşyalarını toplayıp onu evden çıkardıktan sonra, o gittikten sonra, yatağa kıvrılıp, kendimi işe yaramaz hale gelene kadar ağladım. Yaptığım kurabiyeleri pişirmeyi bitirmedim, hatta yemedim bile. Tek bir tane bile."

Kyra, bu itirafın etkisiyle nefesini tuttu. Evet, kurabiyelerim o kadar lezzetliydi.

Ama en kötüsünü henüz anlatmamıştım.

“Onu özlüyorum. Günde yarım düzine kez telefonumu elime alıp ona mesaj atmak istiyorum. Çarşaflarımı temizlemek istemiyorum çünkü hala onun kokusu var. Ve bana biraz zaman verdikten sonra birkaç gün içinde benimle iletişime geçecek ve konuşmak, sorunu çözmek isteyecek, ama bu beni yine mahvedecek çünkü onun benim için doğru kişi olmadığını biliyorum. O bana uygun değil. Beni mutlu edemez, bu da benim onu mutlu edemeyeceğim anlamına geliyor. Bu yüzden onu görmezden gelebilirim, ama bu pek olası değil, çünkü aramızdaki ilişki onun bunu hak etmediğini gösteriyor. Bu yüzden onu arayıp oturup konuşmak için bir zaman belirleyeceğim ve onun istediği şeyin benim istediğim şey olmadığını söyleyeceğim. Bunu yapmak neredeyse imkansız olacak. O zaman muhtemelen yine kendimi işe yaramaz hissedip ağlayacağım."

"Böyle ağladığını bilmiyordum," dedi Marcy sessizce. "Erkek arkadaşımdan ayrıldım," dedim.

"Aramalıydın," diye cevapladı. Omuz silktim.

Marcy hala sessizce konuşurken şöyle dedi: "Biliyorsun, insan olabilirsin ve durum gerektirdiğinde insanlara güvenebilirsin. Bizim sana ihtiyacımız olduğunda senin bize destek olduğun gibi, biz de sana destek olabiliriz. Annen babanı terk ettiğinde olduğu gibi, her zaman herkes için güçlü olmak zorunda değilsin."

Bu benim için çok önemliydi ve umarım yüzümdeki ifade de bunu yansıtıyordu.

Marcy'nin sempati dolu gülümsemesi, başardığımı gösteriyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Asla yalnız başına bir ayrılık yaşamayın, benim mottom budur," diye ekledi Kyra, nazik ve endişeli bakışlarını bana dikerek.

"Sen Hellen gibi alaycı bir yalnız değilsin," dedi Bree. Herkesin
gözleri ona çevrildi.

"Kız arkadaş sınırı var," diye tersledi Marcy. "Ve kardeşim, sen bu sınırı sanki Carl Lewis gibi atladın."

Bree ayağa kalktı ve beş bin dolar ödediği Dior çantasını aldı. Oysa bir sezon bekleyip, bin iki yüz dolar daha ucuza alabilirdi.

Omzunun üzerinden atıp, çilek sarısı saçlarını salladıktan sonra şöyle dedi: "Kötü bir ruh halindeyim ve huysuzlanıyorum. Eve gidip Ben & Jerry's yemem lazım." Gözlerini bana dikti. "Söylediklerini düşüneceğim. Ama gerçekten, Christos çok tatlı. Benim için çok önemli. Benden yardım istemek onu ne kadar utandırdı, tahmin bile edemezsin. O Yunanlı. Onlar maço erkeklerdir. Bunun onu ne kadar üzdüğünü görebiliyordum. Ama bu geçici bir durum. Parası yok. Bana durumun düzeleceğine söz verdi. Yine de, aşık olduğum bir erkeğin bu şekilde yalvarmasını izlemek hoş bir duygu değildi, sonra sizlerin de üstüne gitmeniz hiç yardımcı olmadı."

Biz pek "üstüne gitmedik". O huysuzlanana kadar gitmedik.

Bunu yalanlama fırsatım olmadı, o konuşmaya devam etti.

"Söylediklerimi, huysuzca söylediğim şekilde değil, içeriği üzerinde düşünseniz iyi olur. Hepiniz Christos'u gerçekten tanımadığınız için sinirlendim, ama benim bir aptal olduğumu düşünmeniz de hoşuma gitmedi."

"Senin aptal olduğunu düşünmüyoruz," diye araya
girdi Kyra. "Öyle hissediyorum."

Şey...

Kahretsin.

"Niyetim o değildi," dedim.

"Ben de cadaloz olmak istememiştim, ama öyle davrandım ve özür dilerim. Şimdi biraz Phish Food'a ihtiyacım var."

Pure Bree, işini bitirdiğinde, bitirmişti. Havada bir öpücük
gönderdi ve gitti.

Kapının üzerindeki zil çaldı. Oraya ilk gitmeye başladığımızda, Fortnum's o kadar popülerdi ki, zil sürekli çalıyordu ve beni delirtiyordu.

Artık duymuyordum bile.

Pencereden bize el salladı. Biz de ona el
salladık.

Onu gözden kaybettiğimizde, "İkinizden biri onun ona ne kadar borçlu olduğunu biliyor mu?" diye sordum.

Ona bir kez daha borç verdiğini söylemişti, ama ne kadar olduğunu söylememişti. "İlk
seferinde ona beş yüz verdi," diye Kyra hemen cevap verdi. "Bu
bu sefer on yedi bin verdi."

Vay canına.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bin yedi yüz dolar mı?" diye sordu Marcy, düzgün, siyah, kavisli kaşları neredeyse uzun, yumuşak Afro saçlarına değecekti.

Kyra somurtarak başını salladı.

Kısa, keskin bir ıslık sesi duyuldu.

Kapıya döndük.

Uzun boylu, esmer, sert ve hazır olan adam, uzun parmaklı elinde bir paket kahveyle orada duruyordu.

Gözlerim onunla buluştuğu anda, bana göz kırptı, beyaz dişleri, cüretkar, son derece seksi bir Hollywood gülümsemesi ile ortaya çıktı.

Sonra aynalı aviator güneş gözlüklerini burnuna taktı, kapının üzerindeki zil çaldı ve dışarı çıktı.

"Bunun tamamen iğrenç mi yoksa çok tahrik edici mi olduğunu bilemiyorum," dedi Kyra.

Ben biliyordum.

İkinci seçenek, teşekkürler.

"Bir erkek bana köpek gibi ıslık çalarsa, hemen başka bir evrene geçer, benim olmadığım bir evrene," diye oyunu kullandı Marcy.

Düdük çok küstahçaydı. Ama

aynı zamanda çok da seksiyd.

Ve o gitmişti, yani onu bir daha göremeyecektim. Bu yüzden böyle düşünebilirdim.

Eğer gitme m i ş olsaydı ve yerine yaklaşıp bir tavlama cümlesi söylemiş olsaydı, *bu* iğrenç olurdu.

Neyse ki, olaylar bu şekilde geliştiği için, Bryan ortadan k a y bolduğu için vibratörümü çok daha fazla kullanacağımdan, düşünecek başka biri vardı.

Uzun boylu, esmer, sert ve hazır olanın saç çekmeyi bilip bilmediğini merak ettim.

"Bree'ye karşı pek iyi davranmadık ama yine de Christos konusunda emin değilim," dedi Marcy.

"Ben de," diye onayladım. "Üç ay ve 2200 dolar tutarsız."

"Nasıl nakit sıkıntısı çekersin?" diye sordu Kyra. "Nakit paraya ihtiyacın varsa, elindeki parayı harcamamalısın."

"Evet." Marcy bunu bir patlama ile bitirdi.

Kyra ve Marcy'nin benim gibi ikinci el sitelerinden alışveriş yaptığını söyleyebiliriz. Onlar da benim gibi taşınmak ve yer değiştirmek zorundaydılar.

Hepimiz üniversitede tanışmıştık. Bree ve ben birinci sınıfta oda arkadaşıydık. Bizden bir yıl üstte olan Marcy ve bir yıl altta olan Kyra ile arkadaş olmuştuk. İkinci sınıfa başladığımda, mümkün olduğunca hep birlikte yaşıyorduk ve şimdi Kyra ile Marcy yine oda arkadaşı olmuştu.

Bu, dört yıl boyunca Bree ile birlikte yaşadığım, Bree ile birlikte ders çalıştığım, Bree ile birlikte partiye gittiğim, Bree ile birlikte seyahatlere çıktığım, Bree ile birlikte market alışverişi yaptığım ve yemek pişirdiğim anlamına geliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ve Bree'yi sevdiğim için o hala hayatımın büyük bir parçasıydı.

Bununla birlikte, biri kafama silah dayasa, en iyi arkadaşımı Marcy'ye göç ettirdiğimi itiraf etmek zorunda kalırdım, çünkü biz aynı kişiydik, tek farkı o siyah, ben beyazdım.

Bree'yi hala deli gibi seviyordum.

Bu yüzden tüm bu olay pek hoşuma gitmedi.

Kyra, hazırlanması gereken bir randevusu olduğu için ayrıldı, Marcy ve ben taze kahve sipariş ettik ve pencerenin önündeki kanepeye geri döndük.

"Hissediyor musun?" diye sordu.

Açıklamasını istememe gerek yoktu.

"Hissediyorum," dedim ona.

"Tamam o zaman, keşif yapmaya ne dersin?" Şimdi kafam

karıştı.

"Ne?"

"Christos'u takip et. Onunla ilgili bilgileri topla. Kanıtları topla. Bree, elmas mafyası onun peşinde olduğu için ailesini evlerini yeniden ipotek ettirmeye ikna etmeden önce bu bilgileri ona göster."

Hepimiz *The Tinder Swindler'ı* izlemiştik ve açıkça, hepimiz zihnimizde notlar almıştık.

"Bu aşırı, Marce."

"O bir dolandırıcı, Hell. Pazarlama şirketinde asistan olarak çalışıyor, üç aydır onunla birlikte ve iki aylık kirayı ödedi. Bu bir sorun."

Haklıydı.

Bu bir sorundu.

Çünkü ikimiz de Bree'yi tanıyorduk. Birikmiş parası olabilir, ama muhtemelen çok fazla değildi.

Bin yedi yüz dolar tuhaf bir rakamdı. Bu da muhtemelen tüm birikiminin bu kadar olduğu anlamına geliyordu.

"Kyra gittikten sonra bu konuyu açtın çünkü...?" diye sordum.

“Çünkü Kyra hala doldurulmuş hayvanlar satın alıyor... kendisi için. İki kedimiz var, ama ona izin versem, on bir tane olurdu. Tanıdığım herkesten daha fazla arkadaşı var, çünkü her türden sokak hayvanını topluyor. O çok tatlı bir kız. Altın gibi. Ama sokaklarda yaşamayı bilmiyor. Bu beni çok korkutuyor, ama o Bree'den bile daha kötü. Böyle bir operasyonda tam bir kabus olur.”

Operasyon mu?

"Belki de bana ne düşündüğünü söylemelisin," diye önerdim.

"Onu takip edip ne yapmaya çalıştığını görmek istiyorum," diye tekrarladı. Hmm.

"Nerede yaşadığını veya çalıştığını biliyor musun?" diye sordum, bu plana şüpheyle yaklaşıyordum ama tamamen karşı da değildim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Nerede yaşadığını biliyorum, Bree'yi bir kez oraya bırakmıştım. Ne iş yaptığını bilmiyorum ve bu bir şey ifade ediyor, sence de öyle değil mi?"

Düşündüm.

Oh, tanrım.

"Tinder dolandırıcısını ne durdurabilir biliyor musun?" diye sordu.

Biliyordum.

"Marce..."

"Bir arkadaş, sevdiğin bir teyze ya da başka biri, 'o pisliğe paranızı vermeyi bırakın' desin. Birisi onun pisliklerini derinlemesine araştırsın ve onun tam bir sahtekar olduğunu ortaya çıkarsın. Belgeseldeki Tinder'daki adamın gerçek bir dolandırıcılık yaptığı biliyorum, ama... hadi ama."

Bir kız kardeşi yargılamak istemedim, özellikle de o adamın yalanlarına kanmış olanları. Doğrusu, o adam dolandırıcılığı bir sanat haline getirmişti.

Ama evet, biri biraz sağduyu katmış ya da biraz araştırma yapmış olsaydı, belki de çok fazla kalp kırıklığı ve borçtan kurtulmuş olurlardı.

Ya da daha iyisi, o adam çok daha erken yakalanırdı. İyi haber:

onun söylediklerinin bir kısmını ben yapabilirdim.

"Tamam, derinlemesine araştırırım," dedim ona. "Bulduklarımı paylaşmak için tekrar toplanırız ve o zaman karar veririz."

"Bence onu takip etmeliyiz çünkü, tahminimce, Bree önemsiz birisi. Kesinlikle başka kadınları da dolandırıyordur. Bree, onun çok çalıştığını söylüyor. Ne iş yaptığı konusunda belirsiz ama ben ısrar edeceğim. Bree ve Kyra çok yakındır. Belki Kyra bir şey biliyordur. Bir başka tahminim, çalışıyor ve başka kadınların parasını alıyor."

Ben de aynı tahminde bulunurdum.

"Önce internetten başlayalım. Tamam mı?" diye önerdim.

Hayal kırıklığına uğramış gibiydi, soğuk kahvesinden bir yudum aldı ve kanepeye geri uzandı.

Ama başını salladı.

Bree'yi düşündüm. Christos'u düşündüm. Uzun boylu, esmer, sert ve hazır olanı düşündüm.

Ve Bryan'ı düşündüm.

Beni hayal kırıklığına uğrattığı için onu düşündüm, ama o zeki ve keskin zekalıydı ve hukuku iyi biliyordu. Ona Christos'tan bahsedebilirdim ve o da bana iyi tavsiyelerde bulunurdu. Ayrıca Bree'ye bakmama da yardım ederdi.

Ama Bryan yoktu.

Yani Bree'yi birinin kurtarması

gerekiyordu. Ve o bizim kızımızdı.

Yani bu işi Marcy ve ben yapacaktık.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

BOKTAN DURUM

Çekirdek

"Bu sürtükler ne halt ediyorlar?"

Core bu soruyu kamyonetinin ön camına sordu.

Cevap vermedi ve görünüşe göre Hellen Moynihan ve arkadaşının Core'un müdahale etmek zorunda kalacağı berbat bir şey yapma zamanı gelmişti.

Tahmin edilebileceği gibi.

Bu, Hellen'ın görevinde geçirdiği son geceydi.

Haftalar önce, Chaos Motorcycle Club'ın başkanı Rush, Phoenix'ten gelen sorunla ilgili bilgi almış ve bunun Jagger'ın kayınvalidesine doğrudan ulaşabileceğini öğrenmişti. Jagger Black, Rush'ın Chaos'taki kardeşlerinden biriydi.

Sorunun ne olduğu ve Hellen'in geçmişteki davranışları göz önüne alındığında, bu durum ya ufak bir sıkıntı ya da kıyamet olarak ortaya çıkabilirdi.

Jagger karısını seviyordu ve kayınvalidesini ve kayınpederini çok seviyordu. Sonuç olarak, onların kıyameti önlemelerine yardım etmeye çok hevesliydi ve onların rahatsız olmalarından da pek hoşnut değildi.

Rush, en iyi yolun bunu önlemek ve eve göndermek olduğuna karar verdi.

Chaos MC, yaklaşık otuz yıldır zorlu bir dönemden geçen bir kulüptü.

Ama artık durumları iyiydi. Kardeşler mutluydu. Çoğu evlenmiş ve çocuk sahibi olmuştu. İşleri çok para kazandırıyordu. Herkes şişman ve küstah olmuştu.

Arada sırada, sadece zinde kalmak için, bazı işlere bulaşıyorlardı.

Ama Rush, kardeşi Jagger'ın endişelenmesini istemiyordu ve Core bunu anlıyordu. Jagger'ın endişelenmesi, kan kardeşi Dutch'ın da endişelenmesi anlamına gelirdi, bu da üvey babaları Hound'un endişelenmesi anlamına gelirdi.

Jagger ve Dutch, kendine bakabilen bir adamı ayağa kaldırıp dikkatini çekebilirdi.

Ama Denver'da, hatta belki de tüm Rocky Mountain bölgesinde, Hound'un endişelenmesini isteyen kimse yoktu.

Dustin "Hardcore" Cutler kendi başının çaresine bakabilirdi, ama Hound'un sinirlenip koruma moduna geçmesi düşüncesi Core'u bile titretmişti.

Tüm kulübü bunu zor yoldan öğrenmişti.

Bu yüzden Rush, Core'un kulübünün başkanı Beck'i aradı ve Resurrection MC'den gözcülük yapmalarını istedi.

Bu, çok fazla zaman kaybı olsa da, Resurrection'un Chaos'a borçlu olduğu yazılı olmayan ama kırılamaz bir kuraldı ve Chaos ailesinin bir üyesine yaptıkları iğrenç şeyi yapan tüm üyeler ölene kadar bu borç devam edecekti.

Core da bu işi yapan adamlardan biriydi.

Bu, Chaos'un istediği her şeyi, ellerinden gelen ölçüde yapmaları anlamına geliyordu.

Bu yüzden Beck, Resurrection MC'nin yardımını teklif etmişti.

Aradan haftalar geçmişti ve Phoenix'ten gelen sorun ortaya çıkmamıştı. Hepimizin yapacak işleri vardı. Beck ve Rush konuştular ve kardeşler zaten bunu planladıkları için bir gece daha bekleyip sonra geri çekilmeye karar verdiler.

Hellen'da kulübünden tek kişi o değildi. Onun görevini Eight, Muzzle ve Rainman ile paylaşıyordu, bu da onun aptalca bir şey yapacağı gece görevde olmasının onun şansı olduğu anlamına geliyordu.

Birkaç saat önce, o bir bira ve bir paket Bugles ile arkanıza yaslanıp dinlenirken başladı. Hava kararmaya başlamıştı ve o, kocaman siyah güneş gözlükleri dahil, baştan aşağı siyah giyinmiş olarak evinden çıktı. Güneş neredeyse batmak üzereydi.

Ayrıca, rahat ayakkabılar giymişti.

Kadın asla rahat ayakkabılar giymezdi.

Kahretsin, iki hafta önce Fortnum'da dinlenirken bile, seksi bir çift yüksek topuklu ayakkabı giyiyordu.

Saçlarını da başının üstünde büyük bir topuz yapmıştı. Son olarak, her zaman taşıdığı tasarımcı çantasını da yanında değildi.

Bir çift dürbün taşıyordu.

Tüm bunlar Core'a, ne yapıyorsa yapıyorsa, işini ciddiye aldığını ve bunun doğru bir şey olmadığını gösterdi.

Arabasına doğru yöneldi.

Bugles'ı bir kenara attı, anahtarlarını aldı ve kamyonetine koştu. Arkadaşını aldıktan sonra onu takip etti.

Sonra onları Littleton'daki bir eve kadar takip etti.

Sonra, kıçının üstüne oturup onların arabadan bir evi izlemelerini izledi.

.

Bu arada, kız onu takip etmesini istemedi ve o da bunu saklamak için fazla çaba sarf etmedi. bunu gizlemeye çalışmadı.

Neden bunu yapmak için bir hırsız gibi giyindiğini hiç anlamadı. İkisi de gözetleme konusunda berbattı ve arabadan hiç çıkmadılar. Saklanmaya çalıştıkları tek an, bir adam evden çıktıktan sonra eğildikleri zamandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adam parlak bir BMW'ye bindi ve uzaklaştı.

Adam parlak bir BMW'ye bindi ve uzaklaştı.

Belli ki onun peşinde değillerdi, çünkü o gittikten sonra eğilmeyi bıraktılar ama oturup evi izlemeye devam ettiler.

Core bundan bıkmaya başlamıştı, kamyonetinden atlayıp kadının camına vurup ne yaptığını sormak üzereydi ki, kadının arabasının iki kapısı da açıldı ve kadınlar dışarı çıktı.

Bu, onun ön camına konuşmasına neden oldu.

Arkadaşı yolu geçti, başını sağa sola çevirerek gözünü dört açarak.

Core, Hellen'in yolu nasıl geçtiğini izlerken bunu penisinde hissetti.

Bunu sadece o mahallede yaşıyor ve oraya aitmiş gibi değil, aynı zamanda o mahalleye ve tüm Denver'a sahipmiş gibi yaptı.

Tanrım, o kadın gerçekten bir şeydi.

Eve yaklaştıklarında, işler hemen ters gitmeye başladı, en azından Core için, çünkü ön kapıya yürüyüp zili çalmadılar.

Yan çitlere doğru yöneldiler ve arka tarafa doğru kayboldular.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, kapısını açtı ve dışarı çıktı.

Özellikle böyle güzel bir mahallede dikkat çeken bir adamdı, bu yüzden çitlere ulaşmak için vakit kaybetmedi.

Artık hava kararmıştı ve çitin arkasındaki evin arkasına doğru ilerlerken gölgelerin içinde kaldı.

Arkadaşı ortalıkta yoktu.

Ama Hellen büyük bir pencerenin yanında, sırtı eve dayalı, parmak uçlarında durmuş, omzunun üzerinden pencerenin içine bakıyordu.

İçeriden müzik sesi geliyordu, ama dışarıdaki sesleri bastıracak kadar yüksek olup olmadığından emin değildi, bu yüzden ona yaklaştı.

Ve onun alanına girdiğini fark etmedi, kız onun orada olduğundan habersizdi.

Gizli hareket edebilirdi, kulübünün amacı buydu, bu çok önemliydi.

Ama kız, her ne halt ediyorsa, bu konuda bile berbattı.

Olmaman gereken bir yerdeysen, herhangi bir tehdide karşı duyularını keskin tutarsın. Orada durup, senden 15 cm daha uzun ve en az 25 kilo daha ağır bir adamın sana yaklaşmasına izin vermezsin.

Ama oraya vardığında, oyalanmadı.

Alçak sesle, "Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu.

Kız bir çığlık attı, sıçradı, döndü, bir adım geri attı, ama sonra donakaldı ve ona baktı, güzel dudakları aralanmış, tamamen şaşkın bir ifadeyle.

Demek ki sevimli olabilirdi.

Bu, onun penisine olan etkisini değiştirmedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sen..." Cümlesini bitirmedi, sadece ona bakmaya devam etti. "Arkadaşına arabaya dönmesini söyle," diye emretti.

"Sen kimsin?"

"Arkadaşına arabaya dönmesini söyle," diye tekrarladı.

Kaşları gözlerinin üzerine indi. "Christos'u tanıyor musun?" Adam pencereden içeri baktı.

Orada üç adam mutfak masasının etrafında oturuyordu. İkisi başlarını birbirine yaklaştırmış, aynı telefona bakıyorlardı. Biri dizüstü bilgisayarda bir şeyler yapıyordu. Hepsi aynı etnik kökenden, belki İtalyanlardı. Hepsi Neiman Marcus'un üzerlerine kusmuş gibi giyinmişlerdi. Ve biri diğerinden daha yakışıklıydı.

Dikkatini tekrar Hellen'e verdi.

"Burada durup sohbet edebiliriz, bizi duyabilirler ya da içlerinden biri pencereden dışarı bakıp bizi görebilir, ya da arkadaşına mesaj atıp *senin arabanda konuşabiliriz*."

O tereddüt ettiğinde, elini uzattı, elini tuttu ve onu çitlere doğru çekti.

Kız onunla birlikte geldi ve adam geriye baktığında, kızın el ele yürüdüğünü, direnmediğini, başını eğdiğini ve diğer elinde telefonunun ışığının yandığını gördü. Kız arkadaşına mesaj yazıyordu.

Adam buna şaşırdı, öncelikle çünkü o bir yabancısıydı. Bildiği kadarıyla, kadın onu Fortnum's'ta bir kez görmüştü.

İkincisi, kız, sırf bir şeyleri kanıtlamak için, aptalca olsa bile mücadele edecek türden bir kadına benziyordu.

Son olarak, çünkü o olduğu gibiydi ve kız da olduğu gibiydi.

Elbette, Jagger onun ailesinin bir parçasıydı ve Chaos'un kardeşinin ailesi olan herkes Chaos ailesinin bir parçasıydı. Yani kızın motosikletçilerle birlikte olma deneyimi olduğu açıktı.

Ama otuz altı yıldır, onun gibi insanlar, onun gibi insanları korkulacak, hor görülecek ve kaçınılacak kişiler olarak görüyorlardı.

Onunla el ele yürümesi ve ona söylediği şeyi yapması, nedense ona hemen güvenmesi, onun sikine de bir şey yaptı.

Ayrıca göğsünde de bir şeyler oluyordu.

Diğerleri gibi, bu daha zor olsa da, Core bunu görmezden geldi. Onu arabasına götürmedi.

Kamyoneti, onun arabasından birkaç araba mesafede, evden daha uzaktaydı. Onu oraya götürdü.

Yolcu kapısının yanındaki kaldırımda durdular ve o, kızın elini bıraktı, ki bu biraz can sıkıcıydı, ama elini tutmaya devam etseydi garip kaçardı.

Sonra tekrar sordu. "Şimdi, bana ne halt ettiğini söyle." "Sen kimsin?" diye sordu kız.

"Hardcore. Resurrection MC."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kız bir kez daha şaşkınlığa kapıldı, sonra adam onun bir şeyler bildiğini düşündüğünü anladı.

"Aman Tanrım, Jagger Christos'un ne yaptığını biliyor mu?" diye sordu. Yine bu Christos meselesi.

"Christos kim?" diye sordu.

Arkadaşı koşarak geldi ama son beş adımı gövdesi geriye doğru eğilerek attı, gözleri Core'a kilitliydi.

Hellen'in yanında durdu ve "Benden bir şey sakladın mı?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladı Hellen, Core'a elini sallayarak. "Ben de senin kadar şaşırdım. O birden ortaya çıktı."

İki kadın da ona baktı.

Core sabırlı olmaya çalıştı, ki bu onun en güçlü yanı değildi.

"Ne? Siz ikiniz *burada ne yapıyorsunuz?*" diye sordu. "*Sen* burada ne yapıyorsun?" diye karşılık verdi Hellen.

"Sana göz kulak oluyoruz," dedi ona. "Neden?" diye karşılık verdi.

Ona söylemek mi, söylememek mi diye düşündü.

Açıkçası, neden en başta aileye gitmediklerini merak etmişti. Bu kısım ona söylenmemişti ve Beck ona Hellen'ın fotoğrafını gösterdiğinde, sormamıştı.

Ama şimdi bir karar vermesi gerekiyordu.

Sanki evini dinlemişler ve Core onun hakkında her şeyi biliyormuş gibi değildi. Bununla birlikte, haftalarca onu ara sıra izlemiş, işe giderken, işten eve dönerken, market alışverişi yaparken, kız arkadaşlarıyla, ailesiyle vakit geçirirken, erkek arkadaşıyla dışarı çıkarken.

Hellen Moynihan ile ilgili fark ettiği her şey, kadının hayatını düzene soktuğunu gösteriyordu.

"Kuzeninin bir şeyler çevirdiğine dair endişeler var," dedi. Kızın sinirlenmesi biraz zaman aldı.

Evet, onun ne demek istediğini biliyordu. "O *tam* bir felaket," diye şikayet etti.

"Kim?" diye sordu arkadaşı.

Hellen ona döndü. "Kuzenim, ya da ikinci kuzenim Eleanor. Phoenix'te yaşıyor. Babamın amcasının kızı. O kötü biridir." Dikkatini tekrar Core'a verdi. "Ne yapmaya çalışıyor?"

"Bilmiyoruz. Rush riske girmedi."

Yüzünde başka bir ifade belirdi ve siktir et, o da bunu sevdi. "O çok tatlı," diye mırıldandı Hellen.

"Yani sen, kahve molasında ortaya çıkan, ıslık çalan ve göz kırpan hayalet koruması mısın? Bu, görünmez koruma oyun kitabının bir parçası mı?" diye sordu arkadaşı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bir kadın bir erkeğe, onu bir ağaç gibi tırmanmak istermiş gibi bakar, erkek ona bir şey atmak zorundadır ve eğer bir penisin varsa, bu kesinlikle oyun kitabında yazan bir şeydir." Core cevapladı.

"Doğru," dedi arkadaşı fısıldayarak.

Hellen artık tatlı düşünceler içinde değildi. Hiç de bile.

"Ben sana öyle bakmadım," diye tersledi. "Kesinlikle
baktın," diye cevapladı adam.

Arkadaşı sessiz kaldı çünkü Hellen kesinlikle öyle yapmıştı.

"Cüzdanını hayranlıkla izliyordum," diye ısrar etti Hellen.

"Sen benim kıçıma bakıyordun," diye düzeltti. "Hiç de değil,"
diye reddetti.

"Kendine öyle söyle," diye mırıldandı.

"Tamam, sen resmen gelmiş geçmiş en kötü korumusun," diye ilan etti.

"Öyle mi?" diye sordu, sonra da durumu açıkladı. "Birincisi, seni evinden takip ettim ve sen beni fark etmedin. İkincisi, sana gizlice yaklaştım, alanına girdim, sen orada olduğumu bile fark etmedin. Ya ben o evdeki adamlardan biri olsaydım? Üç adama neden sıradan bir günde Catwoman gibi giyinip onların eşyalarını karıştırdığını açıklamak için oraya sürüklenmek ister miydin?"

"Haklı," dedi arkadaşı. "Catwoman gibi giyinmişsin" yorumunu da dahil edersek, ki bu da komik bir yorum.

Arkadaşı, ordu yeşili jogging pantolonu, pembe spor ayakkabı ve önü V şeklinde, kenarları fırfırlı açık yeşil bir kolsuz üst giyiyordu.

O üstün bu kadar havalı durmasını sağlayabilmesi, onun hakkında çok
şey söylüyordu. "Adın ne?" diye sordu arkadaşına.

"Marcy." Elini uzattı. "Nasılsın?"

Onu aldı, sıkıca sıktı, bıraktı ve şöyle dedi: "Önemli. Ve sizden biri bana neden burada durduğumuzu söyleseydi, harika olurdu."

"Belki başka bir yere gidip konuşmalıyız," diye önerdi Marcy.

"Belki sen ve ben bunu yapmalı ve bundan sonra ne yapacağımızı tartışmalıyız, o da hayalet korumalığına geri dönebilir," diye karşılık verdi Hellen, bunu Marcy'ye yönelterek.

Hellen konuşmasını bitirir bitirmez Core da Marcy'ye, "Ben varım," dedi. Sonra planı yaptı. "Moynihan's'ta buluşalım."

Bunu söyledikten sonra, onları kaldırımda bırakıp, kaputunu kapatıp, kamyonetine binip çalıştırdı.

Direksiyon başında bekledi, aracı uğuldayarak Hellen ile göz göze geldi ve bu o kadar uzun sürdü ki, kıkırdamaya başladı.

Hellen bunu duyamadı ama gördü ve bu onu daha da kızdırdı. Bu da onu
daha çok güldürdü.

Marcy onu arabasına sürükledi.

Adam onları Hellen'in dairesine kadar takip etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Park etti ve uzun bacakları sayesinde hızla yaklaştı, sonra onları takip ederek dairesine girdi.

apart
manı Onun kompleksi en iyisi değildi, en kötüsü de değildi. Bir sürü sahte kerpiç
na.
stüdyo, tek ve iki yatak odalı townhome birimleri için farklı kat planları vardı.

Bunu biliyordu çünkü orada yaşayan bir kadınla çıkmış ve daha sonra da orada yaşayan bazı arkadaşlarıyla parti yapmıştı.

Resurrection, apartman yöneticisiyle bir anlaşma yapmıştı (yani nakit para el değiştirmişti), böylece Hellen'in karşısındaki boş bir dairede kalıp onu gözetleyebileceklerdi. Bu senaryoda şansları yaver gitmişti. Her gün bir araçta oturup bir apartmanı izlemek, işlerini çok daha kolaylaştırıyordu.

Hellen onları içeri aldığında, pencerelerinden bir kısmını görebilmesine rağmen, tam manzarayı gördüğünde gördüklerine biraz şaşırdı.

Gençti, ama işini iyi yapıyordu.

Büyük bir yer değildi, eşyalarla dolu değildi, gözüne çarpan bir yer de değildi.
Bunların hepsini beğendi.

Beyazlar. Siyahlar. Griler. Kahverengiler. Boşluk vardı. Hareket edecek yer vardı. Sahip olduklarına ekleyecek yer vardı. Rahatlık.

Ve stil.

Hoşuna
gitmişti.

O kadındı.

"Bira ister misin?" diye sordu Marcy, Hellen ışıkları açarken.

"Evet," diye cevapladı, aynı anda Hellen de "Ona bira verme.
O kadar uzun kalmayacak."

Buna karşılık Core, gri-beyaz kanepesine oturdu ve bacaklarını önüne uzattı.

Kadın ona öfkeyle
baktı.

O da ona gülümsedi.

Kadın gözlerini devirdi.

Core daha da geniş bir
gülümsemeyle karşılık
verdi.

Marcy, hepsine bira getirerek geri döndü.

Birayı dağıttı ve kahverengi deri kelebek sandalyeye oturmaya özen gösterdi, bu da Hellen'ın tek seçeneğinin onunla kanepeye oturmak olduğu anlamına geliyordu.

Bunu yaparken çürük yumurta kokuyormuş gibi görünüyordu. Adam
kahkahayı bastı.

"Komik olan ne?" diye sordu.

"Bana çok düşkünsün," diye alay etti, hala gülerek. "Sen
de kendini beğenmişsin," diye karşılık verdi.

"Tamam çocuklar, ikiniz bunu ben yokken daha sonra halledebilirsiniz," diye araya girdi Marcy. Sonra Core'a dönerek, "Umarım prezervatif getirmişsindir," diye ekledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Core yine kahkahaya boğuldu. Marcy'yi sevdiğine de karar verdi.

"Aman Tanrım, Marce!" diye bağırdı Hellen.

"Devam edelim," diye karar verdi Marcy ve dikkatini tekrar Core'a verdi. "Durum şu ki, Bumble'da tanıştığı bir adamla çıkan bir arkadaşımız var. Ona aşık olduğunu düşünüyor. Başlangıçta, adam ona her şeyi verdi. Lüks araba. Lüks restoranlar. Çiçekler. Hediyeler. Hafta sonu kaçamağı. Daha güzel günlerin geleceğine dair sözler. Şimdi ise ondan para sızdırmaya çalışıyor."

Hay aksi.

Marcy devam ederken Core bir yudum bira içti.

"Hellen onu internette araştırdı ve görünüşte her şey normal görünüyor. Sosyal medya hesapları var. Arkadaşları var. Bree ile birlikte çekilmiş fotoğraflarını ya da sadece Bree'nin fotoğraflarını paylaşıyor ve ona gerçekten aşık gibi görünüyor. Bir şirketin ortağı ve şirketin bir web sitesi var. Telefon numarasını arayıp onu sorduğunuzda, şu anda orada olmadığını ama mesajınızı alabileceklerini söylüyorlar."

"Ama sen buna inanmıyorsun," diye tahmin etti Core. "İnanmıyoruz," diye onayladı Marcy.

"Sizi rahatsız eden ne?" diye sordu Core.

"Şey, şimdi sorun, onun beşizlerin yaşadığı bir evde, onlardan biri olarak yaşaması," dedi Hellen. "Eğer o, gelecek vadeden girişimcilere dağıtacak tonlarca parası olan başarılı bir risk sermayedarıysa, neden Littleton'da üç yatak odalı bir evi dört başka adamla paylaşıyor?"

"Uygun bir soru," diye homurdandı.

"Bree'nin onunla birlikte yaşadığını bilmediği dört adam daha var. Bree, onun o evde tek başına yaşadığını sanıyor. Bunu düşünüyor çünkü Bree, hiç oda arkadaşlarından bahsetmedi ve o eve birden fazla kez gitti. O adamlar, Bree'nin kız arkadaşıyla randevuya çıkan bir arkadaşının evinde takılıyor gibi görünüyor muydu?" diye devam etti Hellen.

Core bu durumu anlamıyordu, çünkü hayır, öyle görünmüyorlardı.

Kendilerini evlerindeymiş gibi hissediyorlardı çünkü evlerindeydiler.

"Ama tüm bunlar, onun milyonlarca doları girişimlere yatıran bir ortaklıkta olduğu iddiasıyla başladı." Hellen ısrar etti. "Öyleyse neden nakit sıkıntısı çekiyor ve kendisi için önemsiz bir miktar olan, ama kız arkadaşı için iki aylık kira bedeli olan bir miktarı borç almak zorunda kalıyor?"

Tanrım.

"Bir başka yerinde soru," diye cevapladı.

"Oh, bu arada," diye devam etti, "o kızla üç aydır birlikte. BMW kullanıyor ve Patek Phillipe saat takıyor, ki bu saatin sahte olabileceğini tahmin ediyorum. İlk ay dönümlerinde ona verdiği Chanel küpeler de öyle."

"Sana bir sorum var," dedi Core. Çenesini öne doğru uzatarak ona *cevap vermesini işaret* etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Patek Phillipe nedir?" "Çok
pahalı bir saat."
"Bir sorum daha var," diye devam etti. O da yine
çenesini kaldırdı.
"Neden Jag'ı bu işe dahil etmedin?" "Ne?" diye
sordu.
"Neden Jagger'a bundan bahsetmedin ve ona bu işi halletmesini istemedin?"
"Neden öyle yapayım?" Kız gerçekten şaşkın görünüyordu.
"Bilmiyorum," diye cevapladı. "Çünkü o senin kayınbiraderin ve aynı zamanda Chaos'un bir üyesi. Chaos, en az altmış yıldır bu şehirde faaliyet gösteriyor. Herkesi tanıyorlar. Tanımadıkları biri varsa, onu bulabilecek birini tanıyorlar ve sonra diğer tarafta işi halledebiliyorlar."
"Ama... biz *kendi* tarafımızdaki işi halledebiliriz ve hallediyoruz," diye ısrar etti.
Buna ne cevap vereceğini bilmiyordu. Ya da en azından onu tamamen kırmayacak bir cevap bulamıyordu.
Bu yüzden sessiz kaldı.
"O sadece bir Tinder dolandırıcısı," dedi kız. "Marcy ve ben bazı kanıtlar buluruz, Bree'ye gösteririz, Bree parasını geri ister ve onunla ilişkisini bitirir. Bitti."
Ona söylemeli miydi?
Marcy'ye baktı. "Sanırım birden fazla sosyal medya profili var. Muhtemelen diğer kurbanlarıyla farklı isimler ve fotoğraflar kullanıyor. Ama onları nasıl bulacağımı bilmiyorum. Onun arkadaşları olarak görünen hiçbirini hatırlamıyorum, hatırlardım. O evde ne olduğunu bilmiyorum ama içeri girmemiz lazım. Bunu nasıl yapacağımızı bulmamız gerekecek. Sanırım bir bayan yardıma muhtaç durumda, belki d e lastiği patlamış. Sen adamları arabanın lastiğini tamir etmekle meşgul et, ben de içeri gizlice girip Bree oradayken nasıl yalnız yaşıyor gibi göründüğünü bulayım."
Bu soruyu cevaplamıştı.
Evet, ona söyleyecekti.
Ama önce...
"*Bunu* yapmayacaksın," dedi. Bunu söylediğinde ikisinin de
dikkatini çekti.
"Anlamadım?" Hellen sakin bir şekilde sordu, ama gözlerinde ateş parlıyordu.
"Bu küçük bir dolandırıcılık değil bebeğim, bu büyük bir dolandırıcılık. Bu adam bunu senin kız arkadaşına ve diğerlerine yapmıyor. *Bütün* bu adamlar kızları dolandırıyor."
Hellen'in gözleri büyüdü ve evet, yine oradaydı. Sevimli.
O gözleri Marcy'ye çevirdi. "Vay canına. Bunu düşünmemiştim."
"Ben de düşünmemiştim," diye cevapladı Marcy, aynı derecede şok olmuş görünüyordu. "Vay canına. Ama bu tamamen mantıklı."
"Sorununuz şu," Core konuşmaya devam etti ve onların dikkatini yeniden çekti, "bunun sınırlı bir şey mi yoksa daha büyük bir sorun mu olduğunu bilmiyorsunuz. Bu tür adamlar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sadece belirli sayıda kadını mahvedebilirler, sonra başka bir yere geçmek zorundadırlar. Çok güzeller, fark edilmemeleri imkansız. Ve her günün belirli bir saat sayısı var, bu yüzden hepsi aynı anda birkaç kadınla birlikte olabilirler, ama onların inançlarını sürdürmek için ara sıra onlara bir kemik atmak zorundadırlar. Bu da, aynı anda idare edebilecekleri kadın sayısının sınırlı olduğu anlamına gelir. Çaba sarf etmelisin ve bu tür bir çaba zaman alır. Ama sonuçta, her taştan alabileceğin kanın bir sınırı vardır ve bir kez tükendiklerinde, bu adamlar buharlaşır.

İki kadın da gözlerini ondan ayırmadı. Core konuşmaya devam etti.

"Bu konuda çok yetenekli olabilirler, fazladan çaba göstermeye ve dolandırıcılığı desteklemek için gelirlerinin bir kısmını altyapıya yatırmaya hazır olabilirler. Daha iyi bir açıklama, gelirlerinin bir kısmını, onları bu işe alan ve eğiten, besin zincirinin üstünde yer alan birine veriyorlar. Bu kişi web siteleri kuruyor, mesajları alan resepsiyonistler ayarlıyor ve onlara BMW'ler, pahalı saatler ve onları kandıracak kadar iyi taklit ürünler hediye olarak veriyor. Ya da o hediye gerçek olabilir, sadece onların saçmalıklarına kanmış başka bir zavallı kadından dolandırmış olabilirler."

İkisi de bir şey söylemedi, ama ikisinin de gözleri daha da büyümüştü. Core önemli konuya geldi.

"Diğer bir deyişle, bu pisliklerin dikkatini çekmek için hiçbir şey yapmayacaksın. Kız arkadaşına bildiklerini anlat, onun evinde arkadaşlarını gördüğün kısmı *hariç*, ve ona onu terk etmesini şiddetle tavsiye et. Eğer o da dolandırılırsa, bu onun sorunu ve en azından sen denemiş olursun."

"Tamam, hayır," diye itiraz etti Hellen. "Arkadaşlar böyle yapmaz. Kız arkadaşın her şeyi bilmeli."

"Tatlım, sana garanti ederim ki bu adam olağanüstü oral seks yapıyor. O kadar iyi ki, benden bile daha iyi olabilir," dedi ona.

Sert ses tonunun aksine, yanakları kızardı. "Neden böyle söylüyorsun?"

“Çünkü arabaya, restoranlara ve hediyelere bağımlı hale gelebilirsin. Ama birkaç aydır tanıdığın ve aşık olduğunu sandığın bir salak adama para vermeye başlarsan, ne kadar yakışıklı olursa olsun, çok sevdiğin bir şekilde yatıyorsun demektir.”

"Bu yalan değil. Çıktığım adamı hatırlıyor musun, Hell? Bana oral seks yapan adamı. O kadar iyiydi ki, isteseydi ona bir aylık kirayı verirdim. Gözümü bile kırpmadan. Neyse ki bana sormadı," diye ekledi Marcy. "Maalesef benim için iyi yaptığı tek şey buydu. Yine de, sadece iyi yanı için ona tutunmayı düşündüm."

Hellen bir şey söylemedi, bu da Core'un yavaşça sırıtarak kucağına bakmasına neden oldu, çünkü o zaman onun hiç o kadar iyi oral seks yapmadığını biliyordu.

"Sen imkansızsın," diye tısladı Hellen.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O da ona sırıtarak baktı.

Hellen gözlerini devirdi ve o kadar mükemmel bir şekilde yan gözle baktı ki, onu bir öpücükle ödüllendirmek istedi.

Bunun yerine, bir yudum bira içti.

"Bence daha fazla açıklama yapman gerekiyor," diye ısrar etti Hellen.

Adam yutkundu ve "Tamam. İşler şöyle yürüyecek. Adam, kadının sorduğu her soruya bir cevap verecek. Hazırlanmalısın çünkü kadın ona inanacak. Ama ona bunun daha büyük bir tuzak olduğunu söylememelisin çünkü kadın ona o kadar kapılacak ki, senin söylediğin her şeyi ona anlatacak. Bu da senin bildiğini onun öğreneceği anlamına gelir. Ve bu onu mutlu etmeyecek. Çünkü o çocuklar Denver'da işlerini bitirmediler ve maaşlarını bozacak bazı sürtükler istemiyorlar. Anladın mı?"

Hellen yavaşça başını Marcy'ye çevirdi, Marcy zaten Hellen'e bakıyordu ve Hellen onların kendisiyle aynı fikirde olduğunu anladı.

Bu ikisi de aptal değildi, bu açıktı. Hellen ona geri döndü.

"Onun parasını daha fazla almasına izin veremeyiz."

"Biz diye bir şey yok," diye cevapladı. "Şu andan itibaren, *sen* bu işin dışındasın. Bildiklerini ona anlat, görevini yaptın. Eğer onun parasını almasına izin verirse, bu onun sorumluluğundadır."

"Ama suç ortakları dışında onu suçlayacak hiçbir şey bilmiyoruz," diye karşılık verdi Hellen. "Bree'ye, 'Christos'u terk etmelisin çünkü onu araştırdık ve her şey yolunda görünüyor ama ona karşı içimizde kötü bir his var' diyemeyiz. Ona zaten durumun şüpheli olduğunu söyledik."

"O nasıl tepki verdi?" "Çok
sinirlendi."

"Çünkü sen onun orgazmlarının arasına girmeye çalışıyorsun," diye sonuçlandırdı Core.

"Aman Tanrım. Seks hakkında konuşmayı kesin," diye bağırdı.

Core ve Marcy birbirlerine baktılar.

Marcy "iğrenç" bir yüz ifadesi yaptı.

Diğer bir deyişle, Hellen de henüz düzgün bir şekilde
sevişmemişti. Henüz.

Core güldü.

"Şu anda ikinizden de nefret ediyorum," dedi Hellen.

"Sadece ortamı hafifletmeye çalışıyorum, abla," dedi Marcy uzlaştırıcı bir tavırla. "Core'un söylediği her şey mantıklı olduğu için ortam ağırlaşıyor. Bu, bizim bildiğimizden daha büyük bir kötülük ve biz de çıkmaza girdik. Ayrıca, Bree de Christos konusunda kafasını kıçından çıkarmazsa aynı duruma düşecek."

Hellen kanepeye geri çöktü ve birasını uzun bir yudumla içti.

Bu sessiz bir konuşmaydı, yani arkadaşına katılıyordu, ama bundan hoşlanmıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bekleyelim derim," diye önerdi Marcy. "Eğer ona daha fazla para verdiğini söylerse ya da tuhaf bir şey olursa, ona üç şans verelim, o zaman konuşması gerekir."

"Ya dinlemezse?" diye sordu Hellen.

"Ailesinin bu adam için evlerini yeniden ipotek ettirmemelerini sağlarız," diye cevapladı Marcy.

Core araya girdi. "Ne dedin?"

"Tinder Swindler, bir belgesel. İzledin mi?" diye sordu Marcy.

O başını salladı. Marcy

açıkladı.

"Aynı şey, ama bu kelimeleri ağzımdan çıkarmak istemiyorum, o adam ustaydı. Yatlar ve özel uçaklar söz konusu. Ve onun kadınları da bu işin içinde değildi. Onlar kredi kartı açıp onun için nakit çekiyorlardı. Birini dolandırarak elde ettiği parayla diğerini baştan çıkarıyordu. Onlara yüzbinlerce dolar borç bırakıyordu."

"Lanet olsun," diye homurdandı Core.

"Aynen öyle," diye onayladı Marcy.

"Adama ne oldu?" diye sordu Core.

"Biraz hapis yattı ve şimdi Lamborghini'lerle dolu garajında kendi fotoğraflarını paylaşıyor çünkü, yeni planı her neyse, bir planı var ve bu plan onun için gayet iyi işliyor," d e d i Marcy.

"Lanet olsun," diye homurdandı Core.

O anda Hellen'in sessiz olduğunu fark etti, ona baktığında kanepenin köşesinde kambur oturmuş, bira içip somurtuyordu.

"Arkadaşın için kendini tehlikeye attın, bu gerçekten çok havalı, bebeğim, seni dinlesin ya da dinlemesin," diye hatırlattı ona.

O anda, onun söylememesini dilediği bir şey söyledi. Ama söyledi.

"Hayat berbat. Bu boktan dünyaya doğuyorsun. Mantıklı düşünmeye başlayıp boktanlığın ne olduğunu öğreniyorsun ve kendini bu boktanlığın ortasında buluyorsun. Sonra her geçen gün, bunun ne kadar boktan bir şey olduğunu anlayarak yaşıyorsun," dedi.

Bunu söyledikten sonra, daha fazla bira içti. Ama içmeyi

bitirdiğinde, yorgun, üzgün ve yenilmiş görünüyordu.

Bu yüzden Core o anda aldığı kararı verdi. Ve siktir et onu, bu çılgıncaydı.

Kibirli ve bakım gerektiren bir kadın olabilir, ama onda kesinlikle onu etkileyen bir şey vardı.

Bu yüzden kararını verdi.

Ve her kararında olduğu gibi, fikrini değiştirmeyecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Her şeyiyle bu işe kendini adadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

BINGO

Hellen

Ofisimdeki masada oturmuş, sinirli bir şekilde kalemimin ucunu mürekkep lekesine vuruyordum.

Sadece Core adıyla tanıdığım bir adam akşam planlarıma dahil olduğu için sinirliydim. Eleanor'un (her zamanki gibi) kötü bir şey peşinde olduğunu söyledi, Christos hakkındaki soruşturmamıza burnunu soktu, durumun düşündüğümüzden çok daha kötü olduğunu ve bu yüzden ellerimizin bağlı olduğunu belirtti, benim biramı içti (ya da dürüst olmak gerekirse, teklif edildiğinde hayır demedi) ve kanepemde uzanmış haliyle çok yakışıklı görünüyordu...

Sonra, hayatın ne kadar berbat olduğundan şikayet ettikten sonra, bana öyle bir ifadeyle baktı ki, sanki bana zarar vermek isteyen bir ordu olsa, tek başına yumruklarıyla hepsini yere serermiş gibi.

Bu ifadeyi daha önce de görmüştüm. Bazen üvey babam Andy de bu ifadeyi takınırdı. Bu durumlar, biyolojik babam annemle, benimle, kız kardeşim Liane'le uğraştığında ya da herhangi biri bizimle ya da ilk evliliğinden olan çocukları Archie ve Elijah'la uğraştığında olurdu.

Ayrıca, Jagger düğün töreninin tamamını Archie'ye bu ifadeyle bakarak izlemişti. Ondan önce de kardeşi Dutch, gelini Georgie'ye aynı şeyi yapmıştı.

Yine de, Core'un yüzündeki o ifade beni çok etkilemişti çünkü kimse bana hiç öyle bakmamıştı.

Etkilendim ve duygulandım.

Gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde içimi kadifemsi bir his kapladı, bu hayatımda hiç hissetmediğim bir duyguydu.

Andy'nin ailemize katılmasıyla hissettiğim duyguya

benziyordu. Ama çok daha güçlüydü.

Son derece güzeldi. Ve ondan

sonra...

Hiçbir şey.

Birasını içti, bana ve Marcy'ye belaya bulaşmamamızı söyledi, sonra da dairemden çıktı.

Numarasını bıraktı mı? Hayır.

Bize gerçek adını söyledi mi?

Hayır.

Bizi (yani beni) tekrar göreceğini söyledi mi? Hayır.

Geldiği gibi çıktı. Duman gibi.

Tabii ki Jagger'a mesaj atıp Core ile nasıl iletişime geçebileceğimi sorabilirdim, ama bu durumda Jagger sorular sorardı.

Peki neden Core ile iletişime geçmem gereksin ki?

Eleanor'un ne yapmaya çalıştığına bakılmaksızın, bana göz kulak olduğu için ona teşekkür etmemiştim, ama bunu ondan ben istememiştim, yani bu zayıf bir bahaneydi.

Her neyse, Bryan'ın benim için aşırı derecede kibirli olduğunu düşündüğüm tavırlarını amatörce göstermişti.

"Ne düşünüyorum ben?" diye mırıldandım kendi kendime, dizüstü bilgisayarımın ekranını odaklamaya zorlayarak, yani Core'u zihnimden çıkardım ve ilk gördüğüm şey, Christos'un şirketi için açtığım ve kapatmadığım Google sekmesiydi.

Beni ne kadar rahatsız etse de, operasyon tamamlanmıştı. Ne kadar iğrenç olsa da, Christos'un Bree'yi biraz daha becermesini bekleyip ona mantıklı davranmasını söylemek zorundaydık, ama bunun dışında, başımızı belaya sokmak istemiyorsak, olayı unutmak zorundaydık.

Biz süper dedektifler, özel dedektifler, polisler veya FBI ajanları değildik ve beş tane aşırı seksi adamın bir arada yaşayıp dolandırıcılık yapması, Christos'un arkadaşım Bree'ye yaptığı dolandırıcılık yüzünden hayatımda zaten yeterince kötü olan durumdan daha da kötü bir durumdu.

Bree'yi kandırmaya çalışıyordu ve bundan nefret ediyordum.

Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ve bundan daha çok nefret ediyordum.

Gözlerimi kaldırdım ve ofisimin tüm düzenini gördüm.

Keşke böyle bir şey yapmak için fikir ve param olsaydı. Çok ilham vericiydi.

Bu, yeni bir konsept olan, paylaşımlı iş yeri kiralama idi. Tüm kat, içini boşaltıp, çevresine pencereli ofisler inşa etmişlerdi, köşedeki ofisler daha büyüktü (ve kirası daha pahalıydı). Çok büyük değildi (on dört ofis vardı), ama ortadaki açık plan ve tüm ofislerin iç alana bakan cam duvarları sayesinde daha büyük görünüyordu.

Ortada, kiralayabileceğiniz depolama alanı sağlayan alçak dolaplar ve modern, şık mobilyalarla donatılmış bir bekleme alanı ve masaların üzerinde güncel dergiler bulunan şık mobilyalar vardı.

Ayrıca, yine kiralayabileceğiniz dört adet kare şeklinde küçük oda vardı. Bu odaları asistanınız veya personeliniz için kullanabilirdiniz (ikisi doluydu ve eğer birini işe alsaydım, onu oraya yerleştirirdim). Bir fotokopi makinesi ve faks istasyonu ile ofis malzemeleri deposu vardı. Bu malzemeleri kullandığımızda bize fatura ediliyordu, ama en azından kağıt gibi bir şeye ihtiyacımız olduğunda Target'a koşmamız gerekmiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ve hepimizin kullanabileceği konferans odasının rezervasyonlarını yapan bir resepsiyonist vardı (çevrede bulunan tek ofis dışı alan olan bu oda, AV ve internet donanımına sahipti ve beyaz, yüksek sırtlı döner sandalyelerle donatılmıştı, bu yüzden muhteşem görünüyordu). Ayrıca aylık faturalandırmayı da yapıyordu ve ekstra ücret ödeyerek telefonlarınıza cevap vermesini, mesajlarınızı almasını ve programınızı yönetmesini sağlayabilirdiniz.

Ben bu hizmeti kullanmadım.

Tüm ofisler doluydu, bir köşedeki hariç, ve ben ona göz dikmiştim.

Ancak şimdilik, herhangi bir müşteri hareketine karşı daha az savunmasız hissetmek için kârımı artırmaya odaklanmam gerekiyordu, sonra da odak noktamı büyümeye kaydırabilirdim.

Sosyal medya yöneticisiydim.

Üniversitede ikinci sınıftayken bir arkadaşım için bu işe başladım. O, saç yapımında çok başarılı olduğu için saç yapımını gösteren videolar çekiyordu.

Nasıl yapılır videoları harikaydı, ama kurgusu berbattı.

Ona nasıl daha iyi yapabileceğini göstereceğimi söyledim ve bir şekilde, o bunu öyle ayarladı ki, ben ona öğretmek yerine kurguyu yapıyordum ve bu bana iş hayatında ilk büyük dersimi verdi: zaman ve bilgi değerlidir ve ikisini de bedavaya vermemeliyim.

Takipçi sayısı arttı, bedava ürünler alıyor ve para karşılığında programlara çıkma teklifleri alıyordu. Ona bana ödeme yapmasını istediğimde, aç bir öğrenci olduğu için bunu yapamayacağını söyledi.

Açlık çeken bir öğrenci, arkadaşlarına pahalı şampuan, saç kremi, tarak, fırça, toka, saç kurutma makinesi ve tanıtım karşılığında kendisine verilen diğer tüm ürünleri satıyordu. Başka bir deyişle, hiçbir masrafı yoktu.

Ben de bunu ve onu siktir etmeye karar verdim ve onun için düzenleme yapmayı bıraktım. O sırada iki kişi daha bana geldi ve onlara ücret talep ettiğime inanabilirsiniz.

İçeriğinin profesyonel görünümü birdenbire düşüşe geçtiği için takipçilerini kaybetti ve sonunda bunu yapmak için birini işe almak zorunda kaldı (önce bana geri dönmemi istemişti ve bu benim hakkımda ne düşündüğünü umursamadım, hayır demek iyi geldi). İşe aldığı kişiyi araştırdım ve o zamanlar benim aldığımdan *çok daha fazla* ücret alıyordu.

Karma.

Sadece düzenleme konusunda iyi olmadığımı, sosyal medyaya da ilgi duyduğumu ve bunu arka planda paraya çevirebileceğimi fark ettim.

Ve öyle yaptım.

Gündüzleri, işletme diplomamı almak için okula gidiyordum.

Geceleri ise sosyal medya devrimi hakkında bulabildiğim her şeyi okudum ve inceledim. İyi, kötü ve korkutucu olan her şeyi.

Bu konuda iyi olan herkesi takip ettim ve neyden kaçınmam gerektiğini bilmek için iyi olmayanları da takip ettim: aktörler, şarkıcılar, yazarlar, sanatçılar, reality yıldızları, influencerlar, blogcular, sadece komik veya yaratıcı içerik üreten insanlar, tabii ki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ayrım gözetmeksizin kaydırıp, takip edecek yeni içerik üreticileri bulmak için konudan sapıyordum.

Reklam ve para kazanma yöntemlerini bulmak için saatlerimi harcadım. Trendleri ve hashtag'leri inceledim, notlar aldım, bunların ne kadar sürdüğünü gösteren grafikler hazırladım, çeşitli içerik üreticilerin takipçilerinin artışını (ve düşüşünü) inceleyen daha fazla grafik hazırladım ve bunların neden olduğu konusundaki spekülasyonlarımı not aldım.

İki müşterim dört oldu ve mezun olduğumda bu sayı dokuza yükseldi.

O zamana kadar sadece düzenleme yapmıyordum, müşterilerim için tasarladığım sosyal medya stratejilerine uymak için her türlü içeriği oluşturuyordum.

Artık otuz bir müşterinin sosyal medyasını yönetiyordum ve içeriklerini oluşturup planlıyor, izliyor, destekliyor, raporluyor, düzeltiyor ve gerekirse ayarlamalar öneriyordum.

İlginç bir işti. Sürekli değişen bir ortamda, farklı nesiller veya ideolojiler tarafından yönlendirilen (veya sadece kullanılan) yeni sosyal medya kanalları ortaya çıktıkça, neyin nerede işe yaradığı, popülerliğin iniş çıkışları ve içeriğin sonsuz olasılıkları beni sürekli tetikte tuttu.

Sosyal medya ortadan kalkmayacaktı, ancak hizmetlerimi genişletmem gerekiyordu çünkü sıkılacağımı biliyordum ve bu tür bir niş iş, elde etmek istediğim gelir tablosuna asla etki edemezdi.

O anda sunduğum hizmetler sınırlıydı ve müşterilerimin varlığı genişledikçe, beni geride bırakacaklardı.

Bu yüzden markalaşma, pazarlama ve reklamcılığa tüm gücümle odaklandım.

Üniversitede birçok pazarlama dersi almıştım ve mezun olduktan sonra iki çevrimiçi grafik tasarım kursu, üç web sitesi programlama kursu ve bir haber bülteni tasarım kursu almıştım.

Potansiyel müşterilerin/takipçilerin çevrimiçi olarak görecekleri her şeyi tam anlamıyla deneyimlemelerini ve bunun onlar için tam anlamıyla işe yaramasını istedim.

Bu nedenle, potansiyel bir müşteriyle görüşme yaparken, onunla bir kafede buluşmak yerine böyle bir yere gelmesini istedim.

Bu mekan lüks ve profesyonel görünüyordu. Ofisinizde hangi mobilyaların bulunacağı ve kendi tarzınızı yansıtacak şekilde nasıl dekore edebileceğiniz konusunda uyum kuralları vardı, ancak bu kurallar tüm mekanı bir bütün haline getiren genel bir uyuma uygundu.

Ve şimdi, trendleri takip edebilmem, içerik oluşturabilmem, hizmetlerimin genişletilmesi için strateji geliştirebilmem ve ardından bunları hayata geçirebilmem için, telefon görüşmelerini, randevuları, raporlamaları ve içerik yayınlamayı halledebilecek bir asistan ihtiyacım vardı.

Bu, sadece zamanımı boşaltmakla kalmayacak, bir çalışanımın olması, işimde yerleşik olduğum izlenimini de verecekti.

Tam o anda TikTok, Twitter, Insta, Reddit ve Facebook'u kaydırmam gerekiyordu. Birini işe alabileceğimden, sosyal haklar sunabileceğimden ve gelecekte de istihdamını sürdürebileceğimden emin olmak için rakamlarımı yeniden kontrol etmem gerekiyordu (oldukça

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elbette yapabilirdim, ama bu büyük bir adımdı, bana güvenecek başka birini de içeriyordu ve bu konuda endişeliydim).

Ve tek yapabildiğim, Christos'un sahte işi olduğunu bildiğim o sekmeye bakmak oldu.

Bu düşünceyle, telefonum çaldı.

Aşağı baktım, endişeyle doluyordum çünkü Bryan'ın, işleri yoluna koymak için buluşmak üzere mesajlaşmaya başladığını düşündüm.

Neyse ki, arayanın annem olduğunu gördüm ve telefonu açtım. "Merhaba, ne haber?" diye selamladım.

"Merhaba tatlım," diye cevapladı.

Kahretsin.

Ses tonundan hemen bir şeylerin yolunda olmadığını anladım.

O ses tonunu çok iyi tanıyordum, ne olursa olsun bunun babamla ilgili olduğunu da biliyordum.

Bir süredir ortalarda görünmüyordu. Mezuniyetim için biletleri sorduğunda, sadece geleceğime yatırım yapanların gelebileceğini, bu ayrıcalığı hak etmeyenlerin ise siktirip gidebileceklerini söylediğimde, bu hiç de şaşırtıcı olmamıştı.

Bana birkaç sert söz söyledi ve ben de cevaplarımda çekinmedim.

Bu, onun saçmalıklarıyla kız kardeşim Li'yi bombardımana tutmasına neden oldu, bazıları anneme de sıçradı, ama sonunda hepimiz için istenen etkiyi yarattı.

O ortadan kayboldu ve diğer zamanlarda olduğu gibi, her ne sebeple olursa olsun babalık görevinden uzaklaşmak için tatile çıkmadı, uzaklarda kaldı (bu sebepler çoğunlukla işle ilgiliydi ve inanın bana, annem, kardeşim ve ben, herhangi bir bağımlılığın sevdiklerinizi etkilediğini, hatta statü ve para kazanmaya bağımlılık gibi sinsi bağımlılıkların bile etkilediğini zor yoldan öğrenmiştik).

Ama şimdi geri döndüğünü biliyordum.

"İyi misin?" diye sordum.

"Bu akşam yemeğe gelebilir misin? Ya da yarın?" diye sordu. Telefonla bu konuyu konuşarak günümü mahvetmek istemiyordu.

Her zaman akşam yemeğine gitmekten mutluluk duyardım. Annem harika bir anne ve harika bir aşçıydı, Andy'yi çok severdim ve Li ile de yakındık.

Bununla birlikte, ben ertelemeci biri değildim.

Bu yüzden "Babam ne yaptı?" diye sordum.

"Yüz yüze konuşmalıyız bence." Kahretsin.

"O... iyi mi?"

"O iyi. Bu senin büyükbaban." Tamam o zaman.

Hiç ilgilenmiyorum.

Hiç.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sıfır.

Babam babamdı çünkü dedem dedemdi.

Büyükannemin büyükannem olduğunu söylemeye gerek yok, ama kadın dayanışması adına, onun farklı bir dönemde yaşadığını ve zihinsel istismara karşı savaşmak ve serbest bırakılmış kötü niyetli bir narsisti kontrol etmek için çok fazla güç harcadığını belirtmeliyim.

Ama bu, benim için adil olan tek şeydi, çünkü o cadaloz, kindar ve acımasızdı, tüm bunlara batmış ve bunları sevinçle etrafa yayıyordu.

"Bunu neden önemsiyorum ki?" diye sordum.

"Tatlım, o senin büyükbaban ve babanın babası. Babanı kaybetmek her zaman zordur."

"O zaman geldiğinde benim için çok zor olacak mı, emin değilim." "Hellen,"

dedi yumuşak bir sesle, sesinde hayal kırıklığı vardı.

Bu, onun yetiştirdiği kızı değildi.

Öte yandan, bu babamın yarattığı kızdı.

"Bana ulaştı," dedi annem. "Sizi özlüyor kızlar."

Saçmalık, diye düşündüm.

Hiçbir şey söylemedim, ama onun anneme herhangi bir konuda ulaşmasından hiç hoşlanmadığımı zihnimde not ettim.

"Bu onun için zor bir durum," diye ısrar etti.

Annem, altın gibi bir kalbi vardı. O anneme, hepimize kötü davranmıştı, ama annem bunu sonsuza kadar kabul etmedi, kendini kaybetmedi, özgürleşti ve kendisi ve kızları için savaştı.

Ama o iyi kalpli biriydi.

"Belki de son birkaç yıldır senin ve Liane'in hayatından uzak kaldığı süre içinde bir şeyler öğrenmiştir," diye önerdi.

Bu fikir umut vericiydi, ama aynı zamanda saçmaydı.

"Akşam yemeğinde konuşuruz. Sorun yoksa yarın gelirim." "Tamam,

tatlım."

"Andy ile aranız iyi mi?"

"Evet, tatlım. Her şey yolunda."

Sade bir hayat hakkında söylenecek şeyler vardı. İş. Sevdiğin adamla paylaştığın ev. İki sağlıklı kız çocuğu. Televizyon, yemek pişirme, yılda birkaç tatil yapmayı dört gözle bekleme, tatilde ne yapacağını planlama ve emekliliği iple çekme.

Bu benim istediğim hayat değildi, ama annemin istediği hayattı ve onun bu hayatı yaşadığına seviniyordum.

"Tamam, yarın görüşürüz," dedim ona.

"Sabırsızlanıyorum. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Andy ve Li'ye de sevgilerimi ilet."

Telefonu kapattık ve Eleanor'dan bahsetmediğimi ve Liane'e babam/büyükbabamdan bahsettiğini sormadığımı fark ettim.

Her ikisi de yarın akşam yemeğine kadar bekleyebilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama babamın araması sinirimi daha da artırdı ve Christos'un web sayfası sekmesine odaklandım.

Sonra sekmeye tıkladım.

Sayfayı oluşturan kişi, "tarihçe ve hakkımızda sayfası", "aradığımız şeyler", "üzerinde çalıştığımız projeler" ve "nasıl başvurulur" sayfalarını eksiksiz bir şekilde hazırlamış ve içerikleri açık ve kapsamlıydı.

Ayrıca e-posta, telefon numarası, faks numarası ve adresin bulunduğu bir "bize ulaşın" sayfası da vardı.

Adrese baktım.

Başka bir sekme açtım, adresi yazdım ve Google bana bir binanın ön cephesini gösterdi, bir web sitesine gitme veya yol tarifi alma seçenekleri sundu.

Yol tarifi seçeneğine tıkladım.

Adres gerçekti. Ofisimden arabayla beş dakika uzaklıkta bir yerdi.

Geri dönüp web sitesi düğmesine bastım.

Christos'un şirketinin sayfasına yönlendirildim.

Sonra başka bir sekme açtım ve "*Bir işletmenin kayıtlı olup olmadığını nasıl öğrenebilirim*?" yazdım.

"Ara" düğmesine tıkladım ve eyalet sicilini kontrol ederek devam ettim.

İzlerini çok iyi sakladıkları için, sahte olsa bile şirketlerini mutlaka kaydettireceklerini düşündüğümden, bunun bir sonuç vermeyeceğini hissediyordum.

Kayıt yaptırmadıklarını görünce dik oturdum.

Bir şirketin kayıtlı olup olmadığını nasıl öğrenebileceğimi daha ayrıntılı olarak araştırdım ve ulusal veri tabanına baktım. Sadece gerekli olduğu durumlarda ulusal düzeyde kayıt yaptırıyorlardı ve bu durumda gerekli değildi.

Sonra, "*Kayıtlı değilseniz bir eyalette iş yapabilir misiniz*?" diye yazdım.

Bunun üzerine, benim gibi küçük, tek kişilik bir işletmeyseniz yapabileceğinizi öğrendim.

Ancak ben kayıtlıydım ve Christos'un işi tek kişilik bir işletme değildi.

"Bingo, orospu çocuğu. Yakaladım seni," dedim dizüstü bilgisayarıma, kapattım, telefonumu ve çantamı aldım ve çıktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5

ÖĞLE YEMEĞİ

Hellen

Christos'un ofis binasının önünden geçerken, binanın boş olduğunu görünce hiç şaşırmadım.

Birkaç bina ileride caddede park edecek bir yer buldum, park saatine para attım ve geri döndüğümde Core'un ön kapıda durduğunu görünce büyük bir şaşkınlık yaşadım. Omzunu cama dayamış, ayak bileklerinde çaprazlanmış motosikletçi botları, geniş göğsünde kollarını kavuşturmuştu.

Aynalı aviator güneş gözlükleri takmıştı ve gözleri benim yaklaşmamı takip ediyordu.

Daha önce hiç yaşamadığım bir his, dizlerimin titremesi, hoşuma gitmeyen bir şey ve klitorisimde buna karşılık gelen bir karıncalanma hissediyordum, ama bu hoş bir histi, tabii ki, sadece neden hissettiğimi bilmiyordum.

"Ne demiştim?" diye sordu, ben ondan iki adım uzaklıkta durduğumda. Hayır, olamaz.

"Buraya gelmemi mi bekliyordun?" diye sordum. "Yoksa hala beni takip mi ediyorsun?"

"İkisi de değil. Sadece şans eseri burayı kontrol ediyordum ve senin aptal arabana bindiğin halde geçip gittiğini gördüm."

Aman Tanrım!

Siyah yarış şeritleri olan beyaz bir Mini Cooper kullanıyordum.

Harikaydı, ikinci el aldığımda yaptığım anlaşma daha da harikaydı, ancak kilometresi berbattı.

Neyse ki, kayınbiraderim arabalar hakkında her şeyi biliyordu, bu yüzden araba bana sorun çıkarsa (ve şu ana kadar çıkmadı), nereye gideceğimi biliyordum.

"Benim arabam aptal değil."

"Seninkinden daha aptal tek bir araba var," dedi.

Açıklama yapmadı, bu yüzden kaşlarım benim iyi niyetime aykırı bir şekilde hareket etti ve soru işareti şeklinde yukarı kalktı.

"Üzgünüm, yanılmışım," dedi. "Senin araban en aptal arabadır." Tamam o zaman, o sabah ona duyduğum hafif özlem geçti.

O bir pislikti.

"Neden bunu konuşuyoruz?" diye sordum.

"Yüksek hızda kaza yaparsan, işin biter." Dişlerini tıklatarak ve boynuna bir çizgi çizerek sözlerine ekledi.

"O zaman iyi ki ben güvenli bir sürücüyüm," diye karşılık verdim.

"Daha büyük, sürücünün görüş açısı daha iyi olan bir araca ihtiyacın var. Daha uzun, daha sağlam."

"Bu harcama sırası geldiğinde elektrikli araba alacağım."

"Peki ne zaman olacak bu?"

"Şansım yaver giderse iki yıl, hala para biriktiriyorsam üç yıl."

"O boktan arabayı sürerek hayatını tehlikeye atmak için çok uzun bir süre."

Ne pislik adam.

"Arabam hakkında konuşmayı kesebilir miyiz?"

Geniş omuzlarını silkti. "Tabii." "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Senin burada yaptığın şeyi, sanırım."

Onu baştan aşağı süzdüm ve gördüğüm şeyden hoşlandığımı içime attım.

Bunun yerine, "Kapıya yaslanmışsın, bu yüzden yeni bir girişimci yakında gelip kapıyı açmayacak sanırım" dedim.

"Dumanlı cam, yine de görmek zor," dedi ve pozisyonunu değiştirip döndü, güneş gözlüklerini saçlarının arasına itti ve yüzünün yanlarını avuçlayarak içeriye baktı. "Onlar döşedi ya da belki de döşenmiş olarak kiraladılar," dedi pencereye. Bana döndü. "Ama uzun zamandır kimse oraya girmedi."

Yaklaştım, kendi gözlüğümü saçımın üstüne ittim ve yüzümü avuçlarımla kapattım.

Mobilyalı, hatta duvarlarda sanat eserleri bile vardı, ama terk edilmişti.

Ona baktım. "Bir süredir kimsenin buraya girmediğini nereden biliyorsun?"

Kenara çekildi, vücudunun gizlediği posta kutusunu işaret etti ve cam füme olsa da, altında yer alan küçük bir el ilanları ve gereksiz posta yığını görebiliyordunuz.

"Bir ayrıntıyı unutmuşlar," dedi. Kesinlikle unutmuşlardı.

"Eyaletin şirket sicilini kontrol ettim, listede yoklar," diye bilgilendirdim

.

"Mm-hmm," diye mırıldandı.

"Ulusal kayıtlarda da yoklar," diye ekledim. "Sanırım yoklar," diye cevapladı.

Kapılara, ona, kapılara ve tekrar ona baktım. "Nasıl buraya geleceğini biliyor muydun? Christos'un şirketinin adını sana söylediğimi hatırlamıyorum."

"Bana bilgi sağlayabilecek bir arkadaşım var, ona Littleton'daki evi sordum. Sahibini buldu ve kira sözleşmesindeki ismi öğrendi. Christos değil, ama Facebook'a baktığımda, dün gece mutfakta dizüstü bilgisayarı olan adam. Ve" — kapıyı işaret ederek — "Facebook sayfasına göre, burada çalışıyor."

İşte buradaydı, bu adamlar hakkında daha fazla bilgi edinmenin yolu. Şirketi temel alarak arama yapmayı hiç düşünmemiştim.

"Yani resmi olarak, bu bir dolandırıcı çetesi," diye mırıldandım, Def Leppard hayranı olduğunu belirten tişörtüne.

"Bebeğim," diye seslendi.

Gözlerimi ona çevirdim.

"Sana bir soru sordum."

Denver'daki kadınları hedef alan bir dolandırıcı çetesinin varlığı gibi korkunç bir düşünceye dalmıştım ki, sadece iki adım ötemde duran onu duymamıştım.

"Pardon. Ne dedin?"

"Ne dedim?"

"Bilmiyorum, duymadım."

"Dün gece sana bu işi bırakmanı söylediğimi duymadın. Ve şimdi buradasın" — elini bana doğru uzattı — "bu işi bırakmıyorsun."

Ugh!

"Ne zaman dünyamın ekseni değişti ve sen benim patronum oldun, emin değilim," dedim yavaşça.

"Sana pislik olmanı söylemedim, seni korumak için geri çekilmeni söyledim."

"Anlıyorum," diye cevap verdim. "Ben de burada kimsenin olmayacağından oldukça emindim, bu yüzden tehlikeli olduğunu düşünmedim. Ve eğer biri olsaydı, yanından geçip gidebilirdim ve kimse fark etmezdi. Ama kayıtları kontrol ettikten sonra, emin olmak için buraya geldim. Ve şimdi Bree'ye götürebileceğimiz *gerçek* kanıtlarımız var."

"Evet, ben de bunu düşünüyordum."

Bu durumu düşünmesi, beni düşündüğü anlamına gelebilir ve bu düşünce klitorisimde başka bir karıncalanmaya neden oldu.

Onun bir pislik olduğunu kendime hatırlattım ve "Ne düşünüyordun?" diye sordum.

"Seni dinlemiyor, belki beni dinler." Aman Tanrım.

Neden bunu düşünmemiştim?

Mesele onun erkek olması ya da o erkek olması değildi, başka bir deyişle, bir bakışta onun sokakları bilen ve tecrübeli biri olduğunu anlayabilirdin (gerçekte ise, Bree söz konusu olduğunda, erkek olması da dahil olmak üzere tüm bunlar anlamlı olacaktı).

Bazen, size en yakın olanlar sizin görmediğiniz bir şeyi gördüklerinde, eğer o şeyi istiyorsanız, bunu görmezden gelmenin yollarını bulabilir, kendinize onların aşırı koruyucu ya da kıskanç olduklarını ya da baba sorunlarınız olduğunu söyleyebilirsiniz (bluh). Ama grubunuzun dışındaki objektif birisi bunu söylediğinde, dikkat edersiniz.

Yani, denemeye değerdi.

"Ona ve kız arkadaşın Marcy'ye mesaj at, bir buluşma ayarla. Çabuk. Çünkü, bak, eğer ona ulaşırsak, o onu terk eder ama seni ifşa etmez, o da oyunun bittiğini anlar ve bunu arkadaşlarına söyler, onlar da bağlarını koparıp yoluna devam etmeyi düşünürler."

Bu harika bir fikirdi, bu yüzden canımı sıktı. Ona bunu
söylemedim.

Telefonumu çıkardım ve Marcy'ye keşfettiklerim ve Core'un teklif ettiği şey hakkında çok uzun bir mesaj attım.

Bunu yaparken başımı kaldırdığımda, "Hadi öğle yemeği yiyelim. Ben sürerim" dedi.

Ben kabul etmeden ya da etmeden, tıpkı dün geceki gibi, kamyonetine doğru yürüdü.

Orada durup onu izledim ve o arabaya bindiğinde, yolcu tarafına yürüdüm ve pencereden ona baktım.

Cam indi ve o, "Açık" dedi.

"Ben açım, Hellen, sen de öyle misin? Benimle öğle yemeği yemek ister misin?" diye sordum. "Birine öğle yemeğine davet ederken böyle söylenir, ya da buna benzer bir şey."

O gülümsedi. "Sadece kamyonete bin."

"Senin ne kadar harika olduğunu biliyorsun ve ben de senin harika olmadığını ikna etmeye çalışacak kadar aptal değilim, çünkü sen harikasın. Ama ben de kendini harika sanan birçok erkekle tanıştım ve bu yüzden senin saçmalıklarına karşı bağışıklığım var."

"Aç mısın?" diye sordu.

Aslında açlıktan ölüyordu.

"Konu o değil."

"Las Delicias'a gidiyorum," dedi. Kamyonetine
bindim.

Trafiğe girdiğinde kıkırdıyordu.

Telefonumdan *The Mandalorian*'dan bir dizi kayıt notu sesi geldi. Bu, mesaj aldığım anlamına geliyordu.

"Ne oluyor lan?" diye sordu Core.

"Mesaj," diye cevap verdim ve Marcy'nin cevabını okudum. *Core ile konuştun mu!?* Ardından büyük gözlü, kırmızı yanaklı bir emoji geldi, onu dilini çıkarmış bir emoji ve sonra da salya akan bir emoji izledi.

Tanrım.

Bree ile oturup konuşmamız gerektiğini tekrar yazdım ve onun cevabını görmezden geldim.

Bakışlarımı ön cama çevirdim ve "Gerçek adın ne?" diye sordum. "Anlamadım?"

"Senin adın ne?" "Neden
soruyorsun?"

"Sadece sohbet ediyorum." "Dustin."

İlginç.

"Dustin gibi görünmüyorsun."

"Neye benziyorum?" diye sorduğunda sesi eğlenceli geliyordu. "Butch. Blade.
Chuck."

Kahkahayı bastı ve ben önceki gece keşfettiğim şeyi hatırladım.

Harika bir kahkahası vardı. Güçlü. Serbest. Gerçek.

Bryan, kiminle birlikte olduğuna ve nasıl davranmaya çalıştığına bağlı olarak farklı şekillerde gülerdi. Patronuna karşı gülerdi, ama bunun sahte olduğunu biliyordum. Arkadaşlarıyla gülerdi, ama bu onu sapkın bir üniversite öğrencisi gibi gösterirdi.

Onu güldürdüğümde, bunun gerçek olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu.

Ama hayatındaki farklı insanlara farklı bir yüzünü gösterirsen, nasıl gerçek olabilirsin ki?

Bu adamda durum farklıydı. Core, Core'du.

Son.

Zaten ona ilgi duyuyordum ama bunu anlamak ilgimi daha da artırdı.

Hem de çok.

O bir pislik olsa bile. Harika.

"Chuck?" diye sordu, sesi hala gülüyor olduğu için titriyordu. Bu da çekiciydi.

Onunla öğle yemeğine çıkmaya karar verdiğim için *çok* mutluydum. Kahretsin.

"Chuck'ın enerjisini yayıyorsun," diye yalan söyledim. Yine kahkahalara boğuldu.

Ben iç geçirdim.

Gülmeyi bıraktığında, "On beş yıldır kimse bana Dustin demedi" dedi. Bu, kaç yaşında olduğu sorusunu akla getirdi.

Tahminimce otuzlu yaşların ortalarında. Ama sormadım.

"Annen bile mi?" "Hayır."

Ona baktım. "Sana Core diyor mu?"

"O öldü," dedi yola bakarak, normalde ifade dolu sesi tamamen düzleşmişti. "Yani bana hiçbir şey demiyor."

Olamaz.

"Kahretsin, üzüldüm," dedim yumuşak bir sesle.

Güneş gözlükleri bana doğru döndü, sonra tekrar yola döndü ve o da yumuşak bir sesle cevap verdi: "Bilmiyordun, bebeğim."

"Yine de üzgünüm."

"Sorun değil," diye mırıldandı.

Önemli değildi, ama bana önemli olduğunu söylemeye çalışması hoştu.

Öne döndüm ve susmaya karar verdim. "Marcy ne
dedi?" diye sordu.
Telefonuma baktım. Yeni mesaj
yoktu.
"Şu ana kadar hiçbir şey. Sadece seninle konuştuğuma şaşırdığını söyledi."
"Tamam."
Las Delicias'a vardık ve konuşma burada sona erdi. Core bir park yeri buldu, içeri girdik, bir masaya oturduk ve onun hakkında sevdiğim başka bir şey daha buldum.
Menüye dokunmadı. Ben de
dokunmadım.
Diğer bir deyişle, ikimiz de LD'nin müdavimlerdik.
"Denver'da mı doğdun?" diye sordum.
"Evet," diye cevapladı. "Ya sen?"
Başımı salladım.
Garson su, cips ve salsa ile geldi, sipariş verdik ve o da
gitti.
Kollarını kabinin arkasına uzatarak, yeni bir bölgede erkekliğini daha iyi göstermek için erkeksi hakimiyetini daha iyi gösterebilmek için, aynı zamanda geniş göğsünü benim ve restoranın hayranlığı için sergilemek için, her ikisi de bana iğrenç gelmeliydi, ama bunun yerine vajinam istem dışı bir spazm geçirdi.
Açık mavi gözlerini bana dikti. "Neden onu terk
ettin?"
Cipsle boğulmak üzereydim, ama yutmayı başardım ve "Ne?" diye sordum.
"Erkek arkadaşın. Seni izliyordum, bir kutu eşyasını alıp çıkarken gördüm. Neden onu terk ettin?"
Bu kesinlikle onu ilgilendirmezdi.
Ancak, bunun neden olduğuna dair tepkisini görmek ilginç olacaktı.
“Tuvaletin üzerinde bir dolap var. O, bu dolabın kapısını kapatmama alışkanlığı vardı. Tabii ki, bu da tuvaleti kullanmadan önce kapıyı kapatmayı unuttuğumda kafamı dolaba çarptığım anlamına geliyordu. Ona defalarca kapıyı kapatmasını söyledim, ama o sürekli unutuyordu. Bir gece yarısı kafamı çarptım, o da acı içinde bağırdığımı duydu, iyi olup olmadığımı sordu, sonra ne olduğunu anlattığımda güldü.”
Core şimdi kaşlarını çatmıştı ve itiraf etmek gerekirse, bu biraz ürkütücüydü.
"Daha fazlası da vardı, örneğin ben istemesem de geri dönüşüm yapmaması, ve ben de ona bunu yapmasını istemesem de, o ve arkadaşları benim evimde boks maçı izledikten sonra ortalığı temizlememesi gibi. Bunlar küçük şeyler, önemsiz şeyler." Suyuma uzandım, bir yudum aldım, geri koydum. "Ama bunlar birikiyor ve benim hayatımda, benim için önemli olan şeyleri önemsemeyen bir adamı eğitmekten daha önemli şeyler var."
Core'un ikinci kısmı duyduğundan emin değildim, çünkü ben konuşmamı bitirdikten sonra, "Kafanı çatırdattığını duydu ve güldü mü?" diye sordu.

Bir cips aldım ve mırıldandım, "Evet, ben de orada takıldım." "Yani sen bitirdin ve o da kutusunu alıp gitti mi?"

"Sohbet etmek için sinyal veriyor." "Oraya gidecek misin?"

O anda bunun bir konuşma olduğunu anladım. Bu bir keşif değildi.

Meraklıydı ve bunun nedeni bana ilgi duyması değildi.

O şekilde değil. Benim ilgilenmemeye çalıştığım ve başaramadığım şekilde

Diğer bir deyişle, benden hoşlanmıyordu.

Aslında, yakışıklı, kendine güvenen, iddialı bir adamdı, ona. evlilik yüzüğü takmıyordu, ama bu bir kadını olmadığı anlamına gelmiyordu. O, muhtemelen bir kadını vardı.

Tabii, bana ağaç gibi tırmanmak istediğim için dalga geçti, ama şimdi anladım ki sadece benimle dalga geçiyormuş.

Düşündüğüm gibi benimle flört etmiyordu.

Yanlış anlamıştım. Önceden öyle görünüyordu. Ama bir kadın bilirdi.

O kabinde aramızda bir mesafe vardı.

Elbette sohbet ediyorduk, kolay ve samimi bir sohbetti, ama ben bunu hissediyordum.

Birbirimizi tanıyorduk, ama *birbirimizi tanıyamıyorduk*.

Yeni bir yara açılmıştı ve çok sevdiğim bir adamla bir yıl geçirebilir ve bittiğinde incinebilirdim, ama o anda hissettiğim acı daha keskin ve çok daha derinmiş gibi geliyordu, bilmiyordum.

Bunu aşmak için her şeyi verdim.

Demek benden hoşlanmamıştı. Onu neredeyse hiç tanımıyordum ve muhtemelen bir ilişkisi vardı. Bu dünyanın sonu değildi.

Dahası, bazı erkeklerin hoşlanmadığı bir şekilde ondan daha genç olduğumu tahmin ediyordum. Yaşıma göre olgun bir kızdım, ama yine de ondan en az on yaş daha gençtim.

Motosikletçilerin sevdikleri şeyleri sevdiklerini biliyordum, çünkü Jag tam bir motosikletçiydi, ama Archie bir motosikletçi kız değildi. Onların düğünü, Dutch ve Georgie'nin düğünü gibi (Georgie de bir motosikletçi kız değildi), motosikletçilerle doluydu ve oradaki her kadın stereotipik halter bluz ve başına sarılmış bandana giymiyordu. Hiç de bile.

Belki de onunla aramda yaş farkı olduğu içindi. Ya da belki hayatında bir kadın vardı.

Ya da belki de ben onun tipi değildim.

Tamam, evet, ona pislik olduğunu söylediğim kadar, gerçek şu ki, o yakışıklıydı, bana (ve Marcy'ye) değer verme yeteneğini göstermişti ve bizim

Sohbet etmek eğlenceliydi. Pek çok erkek bana karşılık verecek cesarete sahip değildi. Bu beni çok tahrik ediyordu.

Yani ben onun tipi değildim, ama o benim tipimdi.

Evet.

Bu canımı yaktı.

"Hellen," diye seslendi.

"Üzgünüm." Kafamı salladım. "Evet, hayır. Bryan'la o konuya girmeyeceğim." "İyi," diye mırıldandı, kolunu koltuktan çekti ve bir cips aldı.

Bryan'ı hiç tanımadığı halde neden böyle tepki verdiğini sormadım, sadece fırsatım olmadığından değil.

Telefonum çaldı, bu sefer gerçek *Mandalorian* melodisi çalıyordu. Core bunu duyunca kaşlarını çattı.

Telefonuma baktım ve Marcy'nin aradığını görünce içimden bir nefes aldım.

Nadiren arardı. Mesajlaşırdık ve sürekli görüşürdük, bu yüzden telefonda konuşmamıza gerek yoktu.

O sadece Core hakkında meraklı davranıyordu.

"Marcy," dedim ona.

Çenesini kaldırdı.

Telefonu aldım.

"Selam."

"Tamam, *çılgınca* ama şunu dinle," diye başladı. "Bree aradığında sana mesaj yazıyordum."

Daha dik oturdum ve Core'un tetikte olduğunu hissettim. "Tamam," dedim.

"İlk başta garip geldi, sonra ağlamaya başladı ve sonra Christos'un ondan çaldığını düşündüğünü söyledi."

Gözlerim Core'a kaydı.

Bu sefer kaşları yukarı kalktı. "Neyi çalmış?"

Ve sonra tekrar aşağı indi, mm-hmm. Bu kesinlikle korkutucuydu.

“Büyükannesi tarafından kendisine verilen inci küpeleri kaybolmuştu, ancak onları sadece yanlış yere koyduğunu ve sonunda bulacağını düşünüyordu. Sadece aramak için zamanı olmamıştı. Ancak bu sabah, mezun olduğunda anne ve babası tarafından kendisine verilen elmas kolyeyi bulamadı. Bu kolye onun için çok değerli ve pahalıydı, bu yüzden onu asla yanlış yere koymayacağını söylüyordu. Onu çıkardığında, istisnasız olarak kolye ağacına asıyordu. Dün gece takmıştı ve dişlerini fırçalamadan önce ağaca astığını çok net hatırlıyordu. Bu sabah yoktu ve onun dışında evine giren tek kişi, dün gece de dahil olmak üzere, onunla birlikte kalan oydu. Ondan önce ayrıldı ve veda öpücüğü verdi, ve o kolyeyi onunla birlikte götürdüğünü biliyor."

"Vay canına," diye fısıldadım.

"Demek şimdi bize inanıyor. O bir dolandırıcı ve kadın hem çok incinmiş hem de çok kızgın."

"Sanırım onunla ve Core ile oturup konuşmamıza gerek yok." Core başını yana eğdi.

Garson yemeğimizi getirdi.

"Bu akşam bize gelmemizi istiyor," dedi Marcy. "Tamam, başka planım yok. Gelebilirim."

"Ben de. Kyra'ya mesaj atmam lazım."

"Harika."

"Büyükannesi geçen yıl öldü, hatırladın mı?"

Telefonumu omzum ve kulağımın arasına sıkıştırmış, çatal bıçak takımından peçeteyi açıyordum ki bu beni bir anda durdurdu.

"Bu sabah kolyenin kaybolduğunu görünce evini alt üst etti," diye devam etti Marcy. "O inciler hiçbir yerde bulunamıyor. Onları ona büyükannesi on altıncı yaş gününde vermişti. İnci küpelerdi, belki öğrenci kredisini ödemek için yeterli olmazlardı. Ama ona ölen büyükannesi vermişti."

Midemi bulandırıyordu.

"Christos ile konuştu mu?" diye sordum. "Hayır."

"Onu tekrar arayabilir misin? Yapmamasını söyle?" "Yapabilirim, ama neden yapayım ki?"

"Çünkü onları nasıl geri alacağımızı bulmamız gerekiyor."

"Yunan Bumble Sendikası'nın onları çoktan rehin vermediğini mi düşünüyorsun?" İyi bir noktaya değindin.

"Tamam. Ben sadece... Core ile konuşayım. Ona durumu anlatayım. Onun numarasını bildiğini ona söylemenin stratejik bir hareket olduğunu düşünmüyorum."

"Core ile konuşmak mı?" diye sordu kadın.

"Senle iletişime geçeceğim."

"Bekle!"

Bağlantıyı kestim.

"Anlat," dedi Core, ben telefonu bile kapatamadan. Ona özetini anlattım.

Anlatmam bittiğinde, ağzına biraz burrito attı, çiğnedi, yuttu ve bana baktı.

"Marcy haklı, o şeylerle vedalaşması lazım." "Bu adam bu pislikten paçayı kurtaramaz," diye bağırdım.

"Kurtaramayacak."

Ses tonu beni şaşırttı.

"Ne?"

"Kaçamayacak."

"Polisi araması gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır."
Onu inceledim.
Sonra itiraf ettim, "Tamam, anlamıyorum." "Öğle
yemeğini ye."
Yine patronluk taslıyordu. "Core,"
diye dişlerimi sıkarak söyledim.
Bana nazik bir bakış attı. "Sadece öğle yemeğini ye, bebeğim, gününe devam et, bu akşam arkadaşına destek ol ve endişelenme."
Bana "bebeğim" dememesini dilerdim.
Kulağa hoş geliyordu.
Ama gerçek değildi.
"Ne olduğunu bilmediğim bir şey için endişelenemem." "İşte böyle," diye
cevapladı.
Ona sert bir bakış
attım.
Bana göz kırptı.
Sonra yemeğe devam etti.

6
SUCKER

Çekirdek

Arama, bisikletinden kulüp binasına doğru yürürken geldi.

Arka cebinden telefonunu çıkardı ve ekranında MOYNIHAN yazan onun resmini gördü.

Öğle yemeğinde, ona telefonunu uzatıp kendi numarasını kaydetmesini söylediğinde, kızın telefonunu da alıp aynı şeyi yapmıştı.

Telefonunu geri aldığında, ona yapmamasını söylediği halde onun fotoğrafını çekti, bu da onun somurtkan, buruşuk yüzünü yakaladığı anlamına geliyordu.

Bu çok sevimliydi. "Selam,

Catwoman."

"Tanrım, daha fazla sinir bozucu olamaz mısın?" diye sordu.

Kapıyı açıp kulüp binasına girdiğinde sırıtıyordu.

Birkaç yıl önce, kulüp kargaşa içindeyken ve ondan önce, havalı olmak için her şeyi mahvederken, kulübün merkezi pek övünülecek bir yer değildi.

Şimdi, ekip olarak ilk eczaneyi satın aldıktan sonra (ardından dört tane daha satın aldılar), çeşitli karışıklıkları temizledikten ve ganimetleri elinde tuttuktan sonra, burası çok havalı bir yer haline gelmişti.

İki bilardo masası. Müzik kutusu. Harika bir bar. Tatlı bir kızın kıçı kadar pürüzsüz deri mobilyalar.

Her kardeşin Chaos'un kulüp evi gibi özel bir odası yoktu (Rainman bunu yapmak için yeterli paraları olduğunu ve doğru bir şekilde yapacaklarını söylediğinde, büyük bir eklemeyle bu sorunu çözeceklerdi), bu yüzden bir parti özel bir partiye dönüştüğünde, o kaltağı senin evine ya da onun evine götürebilecek kadar ayık kalman gerekiyordu.

Ama toplantı odaları ortak salondan bile daha muhteşemdi. Büyük, tam donanımlı bir ağırlık odası vardı. En kaliteli aletlerle donatılmış büyük bir mutfakları vardı.

Ve güçlendirilmiş topçu cephaneliği de bir harikaydı.

Birkaç kişinin bakışlarını yakaladı, birkaç kez çenesini kaldırarak selam verdi, bara yöneldi ve Hellen'a sordu: "Neden beni çağırdın tatlım?"

"Eleanor."

"Ne?"

"Kuzenim," diye hatırlattı ona. "Babam hayatıma geri dönmek için bu harika zamanı seçti, bu yüzden yarın bunu konuşmak için aile yemeği yiyeceğiz.

Eleanor'a ne olduğunu bilmem gerekiyor ki annemle paylaşabileyim."

Babası hayatında yok muydu?

Onun Archie'nin üvey kız kardeşi olduğunu biliyordu, yani kan bağı yoktu. Ama bunun dışında, onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Ve bu haberi hiç beğenmedi.

"Baban nerede?" diye sordu, bira almaktan vazgeçip, onun sözlerine odaklanmak için dirseğini bara dayadı.

"Bilmiyorum. Sadece benim yanımda değil. Ve bu, ilişkimizde benim tercih ettiğim durumdu. Ama görünüşe göre dedem hasta ve beni ve kız kardeşimi özlüyor. Ama buna inanma. Ben inanmıyorum. Annemi arayıp ona zeytin dalı uzattı. Bu arada, annemi seviyorum, ama yarın akşam yemeğine çakmakla gidiyorum."

Kahretsin, çok komikti.

Adam gülmeye başladı.

"Tüm bu bilgilerden yola çıkarak, babanla aranız iyi değil," diye şaka yaptı.

Core'un dünyası gibi, bazı insanların dünyasında işler böyleydi.

Babası pisliğin teki, tembel, alkolik bir serseriydi. Bir erkeğin olmaması gereken her şeyi bünyesinde barındırıyordu. Tam bir pislikti.

Bu yüzden Core onun neden böyle davrandığını anlıyordu.

Onun kulağına fısıldayarak, ona ulaşmasını, aramasını, bağlantı kurmasını sağlayarak ve bunun olmaması gerekirken ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştu, onun kendisi olmadığı gerçeğini.

O, Hellen'di.

Ve kanıtlar, onun sinirine dokunduğunu gösteriyordu.

"Annemize bok gibi davrandı. Kız kardeşime bok gibi davrandı. Bana bok gibi davrandı. Neyse ki, bize böyle davranacak kadar fazla bizimle birlikte değildi. Ne yazık ki, bizimle birlikte olduğunda, kaybettiği zamanı telafi etmek için iki kat daha fazla uğraşıyordu. Annem ondan boşandığında bu meydan okumayı kabul etti ve ayrıldıkları her günü de bir kabusa çevirdi. Neyse ki, annem Andy'yi buldu ve Andy, annem için bu darbelerin etkisini o kadar hafifletmişti ki, babam onlara zarar verme gücünü kaybetti. En azından bu kısmı iyiydi."

“Ama sana vurmaya devam etti.” Sesi sert ve öfkeliydi ve bunu saklayacak gücü yoktu.

Onun için ne kadar büyük bir enayi haline geldiğini gösteriyordu bu.

"O patolojik olarak bencil ve kontrol delisi. Bu iyi bir kombinasyon değil. Evet, üniversiteden mezun olduğumda ona defolup gitmesini söyleyene kadar, birkaç günümü mahvetmeyi başardı."

Core onun adını ve adresini sormak istedi. Sormadı.

Tavsiye verdi.

"Onun saçmalıklarına boyun eğme."

Kendi sözlerinin bir tehdit gibi çıktığını duydu, bu yüzden kızın bunu kaçırması imkansızdı, muhtemelen bu yüzden tekrar konuşmaya başlamadı.

"Hayatın. Ailen. Baban," diye homurdandı. "Bunu söylemek bana düşmez. Ben sadece boktan babalarla ilgili biraz tecrübem var ve onları hayatından ne kadar çabuk çıkarırsan o kadar iyi."

"Senin baban da boktan mıydı?" diye sordu sessizce.

Koyu renkli, gür saçları vardı.

Kahverengi yeşil gözleri vardı.

Güzel bir ağzı vardı.

Ve o, kıçının derisinin o lanet kanepelerden daha iyi hissettirdiğine bahse girerdi.

Aynı zamanda akıllı, eğlenceli, sadıktı, hiçbir saçmalığı kabul etmiyordu, ama ona saçmalıklar söylemek çok eğlenceliydi.

Ama bu artık onun tipinde olmadığı gerçeğiyle ilgili değildi.

Onunla vakit geçirdikten sonra, mesele onun doğuştan beri lekelenmiş olmasıydı, bu onun suçu değildi, ama o kendi affedilemez günahlarını işlemişti.

O, onun için fazla iyiydi.

Arkadaşının sorununu halledecek ve sonra onun hayatından çıkacaktı.

Tüm bunlar, babası hakkında konuşmayacağı anlamına geliyordu. "Bu bir salgın," dedi.

"Ne yazık ki, evet. İyi olanları bulmak zor."

Kötü bir gün geçiriyordu ve kötü biriydi, bunu ondan daha iyi biliyordu. "Sana yük olduğum için özür dilerim," diye özür diledi.

"Önemli değil, bebeğim," diye mırıldandı. "Eleanor, benim bildiğim adıyla Nails."

"Nails mi?"

"Sorma."

"Ulk," diye sesli bir şekilde yutkundu, kuzenine neden bu ismin verildiğini tahmin ederek.

Sınırlarını sıkı tutması gerekiyordu, ama bu yine de onu gülümsetmişti.

Başkanları Beck içeri girdi. Odayı gözden geçirdi ve Core'u gördü.

Sözsüz selamlaştılar ve Beck Core'un yanına doğru ilerledi.

"Onunla ilgili bilgiler çok azdı," diye devam etti. "Phoenix'te ittifak kurduğumuz bir kulüp olan Aces High MC ile bazı sorunlar çıkardı. Onlar daha ağır sorunlarla uğraşıyorlar ve söylentilere göre, misilleme olarak, bu ağır sorunlara neden olan kişilere ulaştı. Bu kişiler iyi insanlar değil ve neden olabilecekleri sorunlar çok ciddi. Bunun dışında, neyin peşinde olduğunu bilmiyoruz. O çeteyle bir anlaşma yapıp yapmadığını bile bilmiyoruz."

"Peki, anneme bir şey söylemeli miyim?" "Ben olsam söylemezdim."

Bir an sessizlik oldu, sonra ona hiç benzemayan dikkatli bir şekilde sordu: "Chaos da bu işe karışık mı?"

"Evet," diye onayladı. "Biz dolaylıyız, Chaos ise doğrudan. Chaos kardeşlerin birinin karısı, Aces High'ın başkanının kız kardeşi."

Bunu duyunca, ona hatırlattı: "O babamın kuzeni, Core. Yakın değiller ve hayatlarında farklı yollar izlediler, ama aynı hamurdan yapılmışlar. Babamın tüm ailesi, sayısız şekilde işlevsizliği keşfediyor."

Hay aksi.

Şimdi, Nails onun kanından olmasına rağmen neden Hellen, Haley, Andy ve Liane'i koruduklarını, babasını değil, anlıyordu.

Çünkü Rush, babanın kızlarıyla yakın olmadığını biliyordu, bu yüzden o adamdan yardım istemeye tenezzül etmedi. Yani, Nails onun hayatını mahvetsin ya da onu belaya sürüklesin, Rush umursamadı.

"Sence babana gitmiş olabilir mi?" diye sordu.

"Sadece iki yıldır ondan haber almamış olmam, senin onu aramaya gelmen ve sonra babamın büyükbabamın hasta olduğunu söylemesi garip geliyor. Büyükbabam onun amcası. Ben alaycı olduğum için alaycı olmakla suçlandım, ama babam Andy'den nefret ediyor. Andy'nin kızı da Chaos kardeşlerinden biriyle evli."

Eğer ima ettiği şey doğruysa, bu bir sonraki seviye pisliklikti. "Baban sana
böyle bir şey yapar mıydı?"

"Hayır demek istiyorum. Onun benim için sağlıksız olduğunu düşünmek istiyorum çünkü o berbat bir durumda, ama sonuçta, orada bir yerlerde aşk var. Ama..."

Sözünü yarım bıraktı.

Bu, onun henüz karar veremediği anlamına
geliyordu. Kararsızdı.

Bu da, onun istediği bu görüşmenin bir an önce gerçekleşmesi gerektiği anlamına geliyordu.

"Tamam, bebeğim, şu anda kulüp evindeyim. Toplantı yapıyoruz. Adamlara söylerim. Ama bu konuyu araştıracağız."

"Tamam."

O, sohbeti bitirmek üzereyken, kadın onun adını seslendi. "Evet?" dedi.

"Bilmiyorum, sadece, şey... teşekkürler, sanırım."

"Hayatımda duyduğum en iyi teşekkür, bebeğim," diye alay etti. "Bu benim
yeteneğim," diye karşılık verdi.

Son zamanlarda onun yanında bunu çok sık yaptığını görmezden gelmeye çalışsa da gülmeye başladı. Kiki yatağında yatarken bile, yirmi yıldır hiç bu kadar gülmemişti, oysa Kiki çok komikti.

"Sonra konuşuruz," dedi. "Sonra
görüşürüz, tatlım."

Bağlantı koptu.

Beck onu yakından izliyordu. "O neydi?"
diye sordu.

"Hellen. İşler kötüye gidiyor, kardeşim," dedi Core.

"Herkese toplantı için toplanmalarını söylediğinde bunu tahmin etmiştim," diye cevapladı Beck. Core'un telefonuna baktı, sonra tekrar yüzüne döndü. "Dün gece onun için dışarı çıkman gerektiğini biliyordum, ama şimdi ikiniz arkadaş mı oldunuz?"

Omuz silkti. "O sinirli. Komik. Ve çok sert bir kadın." "Tam senin tipin," diye mırıldandı Beck.

Evet, topuklu ayakkabılar ve tasarımcı çantalarıyla. Siktir.

"Bu toplantıyı yapmalıyız, Beck. İşler kötüye gidiyor."

Beck başını salladı ve bilardo masasının etrafında takılan kardeşlere döndü. "Hadi yapalım," diye seslendi.

Beck tereddüt etmeden emri verdi, adamlar harekete geçti. Bazıları yeni bira aldı, Core da kendininkini etiketledi.

Toplantı odasına gittiler, duvardaki askılardan ceketlerini aldılar ve omuzlarına attılar.

Bazı üyeler zaten oradaydı, masada oturmuş, bira içip sohbet ediyorlardı, bu yüzden yumruk tokuşturarak selamlaştılar, bu selamlaşma Resurrection'ın gayri resmi el sıkışması olan önkol vuruşuyla sona erdi.

Sonra hepsi yerlerine oturdular.

Beck'in yönetimi, önceki başkanları Spiderweb'den daha farklı olamazdı.

Web hala onlarla birlikteydi; artık papazdı.

Ancak Web'in yönetimi kaotikti ve onları neredeyse kendilerini kurtaramayacakları bir yola sürükledi.

Bu tamamen Web'in suçu değildi. Hepsi bu sürece katılmıştı. Ve bahçelerinde ekibi zehirleyen birkaç yılan vardı, ikisi de artık uzun zamandır ortadan kaldırılmıştı.

O zamanlar Bounty adını taşıyorlardı ve o kadar berbat durumdaydılar ki, ruhsatlarını kaybetmişlerdi.

Beck'in rehberliğinde, küllerinden yeniden doğdular.

Artık Resurrection'da düzen vardı. Tüzükleri uzun ve kapsamlıydı. Ve yapabileceğiniz birçok şey vardı ki, bunlar o kadar çizgiyi aşan şeylerdi ki, kendinizi savunma şansınız olmadan, rozetiniz elinizden alınarak kovulurdunuz.

Gitmiş olurdun.

Bu kurallara, yasayı çiğnemek (bu faaliyet kulüp tarafından zorunlu kılınmadıkça), kız arkadaşına veya herhangi bir kadına öfkeyle dokunmak, aynı şekilde çocuklara, yasal olmayan uyuşturucu kullanmak ve rıza gösteremeyecek durumda olan birine saldırmak (ve bu, herhangi bir tür rıza gösterememe durumunda, LEO ortaklarından biriyle konuşmalarına kadar gidebiliyordu) dahildi.

İstemediğiniz bir şekilde çağrılabileceğiniz şeyler vardı ve bu şunları içeriyordu not going to scheduled training, not attending mandatory

toplantılara katılmamak, görevler sırasında üzerine düşeni yapmamak, kardeşliğin ticari çıkarlarının sorunsuz bir şekilde yürütülmesi için üzerine düşeni yapmamak gibi.

Ve sonra Resurrection'ı diğer kulüplerden gerçekten ayıran şeyler vardı.

Örneğin, çoğu erkek kültür, kardeşlik ve düzen nedeniyle MC'leri tercih ediyordu, ama aynı zamanda hayatın iyi olduğu ve çok fazla soru sorulmadığı için de. Kurallar ve sınırlar vardı. Partiler, kadınlar, alkol ve uyuşturucular da vardı ve bu kurallar ve sınırların dışında her şey serbestti. Kulüp, kardeşlik ve motosikletiniz her şeyden daha önemliydi, bazı durumlarda kadınınızdan ve hatta çocuklarınızdan bile daha önemliydi.

RO'lar, yani Resurrection Originals, oybirliğiyle bu şekilde devam etmeyeceklerine karar vermişlerdi.

Tam olarak değil.

Kadınını aldattıysan, bu senin sorunun ve senin halletmen gereken bir şeydi. Eğer bu durum yasal masraflar gerektirirse, bunları sen öderdin. Kulüp seni desteklemezdi.

Ve eğer çocuk nafakası ödemediysen, bu da senin yamanın alınmasının bir başka nedeniydi.

Çok fazla içmeye başladın ve bu bir alışkanlık haline geldi, Web veya Spartan'ın seni oturup neyin seni mahvettiğini konuşmak için çağıracağından emin olabilirdin. Bu işe yaramazsa, tüm kulüp seni dağlardaki ormanlarına götürürdü. Sonra tüm kardeşler çadır kurar ve kamp ateşi yakarlardı ve senin durumun düzelene ve bu durumu korumak için yapman gerekenleri yapmaya karar verene kadar geri dönmezlerdi.

Parti yaparlardı. Gürültücüydüler. Ama kavga etmezlerdi. Fiziksel olarak değil. Kendi aralarında değil, dışarıda da.

Bu, kontrol eksikliği, odaklanma eksikliği, onur eksikliği anlamına geliyordu, hepsi de geçmişte acı çekmiş oldukları şeylerdi. Bunu yaparsan kulüpten atılmayabilirdin, ama kardeşlerinin karşısına çıkıp kendini açıklamak zorunda kalırdın ve iyi bir açıklaman yoksa kulüpte işlerin senin için riskli hale gelirdi.

Ayrıca, kulüp evleri ve kulüp etkinlikleri herkese açık değildi. Resurrection'da bir parti olduğunu duyduğunda, eğlenmek isteyen hiçbir motosikletçi kız içeri giremezdi. Bir rallideyken, kamp alanları tanımadıkları kişilere kapalıydı. Bir kardeşten veya onun sevgilisinden, erkekler tarafından ailelerinin bir parçası olarak kabul edilen birinden davet alırsanız, içeri girebilirdiniz.

Aksi takdirde, ya davet edildiniz ya da dışarıda kaldınız.

Onlar katı bir şekilde kapalı bir topluluk değildi, kadınlar gelip gidiyordu, kardeşlerin kardeşlik dışındaki arkadaşları da hoş karşılanıyordu, müttefikleri de öyle, geniş aile Resurrection ailesi olarak kabul ediliyordu.

Ancak sosyalleşmezlerdi ve sizi tanımıyorlarsa, hoş geldiniz de demezlerdi.

Son olarak, çoğu kulüp, üzerinde yamaları dikili deri ceketleri veya yelekleri gururla giyerdi ve bunları her yerde giyerlerdi.

Resurrection'ın en önemli görevi gizli kalmaktı. Bu nedenle, organize bir gezinti veya diğer kulüplerle yapılan bir miting olmadığı sürece, toplantı odasının dışında asla ceketlerini giymezlerdi.

Resurrection, kendi çevrelerinde, yani MC topluluğunda biliniyordu.

Bunun ötesinde kendilerini tanıtmazlardı.

Ancak toplantılar için ceketlerini giyerlerdi.

Ve evet, tüm bunlar yazıya dökülmüştü ve eğer yemin ettiyseniz, bu lanet şeyi ezberler, aday üyeyken bunu yaşayabileceğinizi gösterir ve ancak o zaman üye olarak kabul edilirdiniz.

Bu gerçekleştiğinde, kendi kanınla kulübün tüzüğüne adını yazardın.

Bu yaşamın içinde olmayan insanlar, çoğu motosiklet kulübünün, tam tüzükten yerel kulüplere kadar son derece düzenli olduğunu anlamazlardı. Kuralları vardı. Seçimleri vardı. Görevlileri vardı. Demokratik bir şekilde yönetiliyorlardı. Görevleri vardı. Ve bir üye işleri batırdığında cezalar veriliyordu.

Resurrection bunu aşırıya kaçırdı.

Beck'in kulübü o kadar iyi organize edilmişti ki, masada oturma düzeni bile belirlenmişti.

Başkan olarak Beck, başın ucunda oturuyordu. Bu arada, eski kulübünün adını reddettiği için "Washington" ya da kısaca "Wash" adını almıştı ve Resurrection'ın ilk başkanı olduğu için bu adı hak etmişti. Bununla birlikte, tarihsel nedenlerden dolayı, tüm RO'lar ona Beck diyordu.

Web, papaz olarak, en altta oturuyordu.

Başkan yardımcısı Core, Beck'in sağında oturuyordu. Silahlı muhafız Muzzle, solunda oturuyordu.

Eightball, onların infazcısı, Web'in sağında, Spartan, sekreterleri, onun solunda ve Rainman, saymanları, Spartan'ın yanında oturuyordu.

Bu, Core'un katıldığı zaman Bounty'de olan orijinal ekip, RO'lar ya da adamlardı. Griller'ı, Chaos'un sonunda kazandığı bir savaşta Chaos'u desteklerken kaybettiler, ama Griller bu zaferin yolunda öldü. Pacino ve Digger'ı da pislik oldukları için kovdular.

O zamandan beri, kalan tek koltuklara oturan Shimmy ve Brain adında iki yeni üye aldılar.

Odadaki adaylar Speed ve Linus değildi.

Ancak tüm tam üyeler oradaydı, bu yüzden Beck onları düzene çağırdı.

Sonra Core'a baktı ve "Core sizi buraya getirdi, söyleyecekleri var" dedi.

Core, küçük bir servet harcadıkları parlak, muhteşem masaya baktı ve kardeşlerini süzdü.

Ardından Hellen'in arkadaşıyla ilgili dolandırıcılığı anlattı ve ardından Nails'in Hellen'in babasına gitmiş olabileceğini ve onu kullandığını söyledi.

Archie'nin ailesiyle uğraşmak için bu açıdan, ve bu nedenle Jagger ve Chaos ile.

Son olarak, "Chaos'a onu arayacağımıza söz verdik ve bunu titizlikle yapmalıyız, bu yüzden babasını ve ailenin o kolunu araştırmalıyız. Ve bu pisliklerin yaptığı dolandırıcılığı araştırmak için oylama yapmak istiyorum, eğer kabul edersek, bunu not alalım." dedi.

"Chaos'un Nails meselesinde arkasını kollayacağız, bu yüzden Muzzle, Shimmy, Speed ve Linus'u da işin içine çekin ve bunu araştırın," diye emretti Beck ve Core'a döndü. "Onlar hakkında ayrıntılı bilgi alabilir misin?"

O başını salladı. "Hellen'ı arayacağım."

Beck, masaya dönmeden önce onu bir süre inceledi.

"Şimdi bu Yunanlılar hakkında oylama yapmalıyız. Onların saçmalıklarına son vermek isteyenler, evet desin."

Herkes elini kaldırdı ve "Evet" dedi. Bu kolaydı.

Aynı zamanda beklenen bir şeydi.

Core gülümsedi çünkü kardeşleri en iyisiydi. "Haklısın," dedi Beck,

gözlerini Core'a dikerek.

Core tekrar başını salladı.

Beck, "Hepsi bu kadar, başka bir şey var mı?" diyerek dikkatini tekrar masaya çevirdi.

Bazıları hayır, hayır ve hayır dedi.

Beck tokmağı vurdu ve "Harika, o zaman. Janna benim için akşam yemeği hazırlıyor. İşimiz bitti." Ve tekrar Core'a dönerek, "Ama konuşmaya devam edeceğiz."

"Tamam," diye kabul etti, yerinde kaldı, ama "Sekiz, gitme. Yunanlılar hakkında ne düşündüğümü sana anlatmak ve bu işi başlatmak istiyorum," diye seslendi.

"Harika," diye cevapladı Sekiz ve diğerlerinin ardından dışarı çıktı, çünkü o piç gerçekten çok uzundu.

Core ve Beck yalnız kaldılar. Beck lafı

dolandırmadı.

"Jagger'ın baldızıyla oraya mı gideceksin?"

Core başını salladı. "Hayır dostum. O başka bir şey, ama benim tipim değil." "Senin

tipin gibi görünüyor."

"Hayır, değil."

"Peki, senin tipin ne?" diye sordu Beck. Core bu soru

karşısında şaşırdı.

"Ne dedin?"

"Kiki çok uzun zaman önceydi, kardeşim," diye işaret etti Beck ve Core, eski sevgilisinin adının geçmesiyle ensesinin ısındığını hissetti. "Kadınlardan payına düşeni alıyorsun, ama ondan beri ciddi bir şey yaşamadın. Peki senin tipin ne?"

"Hellen değil."

Beck, masanın etrafındaki on bir sandalyeden biri olan şık, siyah deri döner sandalyesine yaslandı.

Sonra alçak sesle şöyle dedi: "Mutlu olmaya hakkın var."

Core bu saçmalığa katlanmayacaktı. "Sekiz ile konuşmam lazım."

“Senin yaptıklarımızdan sonra karanlığa gömülmek için benden daha fazla nedeni olan bendim. Sonra Janna ile tanıştım. Asla tamamen temizlenemeyeceğim. Hâlâ kabuslar görüyorum kardeşim. Hâlâ yaptığım işin ortasında durup içimden akan pisliğin akışını hissediyorum. Ama Janna her gün bana artık o adam olmadığımı hatırlatıyor. Yaptıklarımla, yaptıklarımızla yaşamak zorundayım, ama artık o adam değilim. Rosie hayatına devam etti. Snap hayatına devam etti. Chaos hayatına devam etti. Onların sırtını dönerek asla unutmayacağımızı paylaşıyoruz. Ama açıkçası, bunu bize vermek zorunda olan Rosie'ydi ve o da verdi. O başka bir hayattı... hepimiz için. Peki seni rahatsız eden ne?"

"Hiçbir şey beni etkilemiyor, Beck," diye yalan söyledi.

"Hepimiz o ormanda ciddi şeyler yaptık, kardeşim. Bu yüzden Sekiz'in yerleşmeyeceğini biliyorum, çünkü Gene Simmons'ı, kendisine uygun olanı bulana kadar kaç kadınla yatabileceği konusunda geçmek için altın madalyayı hedeflediğini düşünüyorum. Muzzle, zevki boktan olduğu ve sürtükleri çektiği için sürekli işleri batırıyor, ama aynı zamanda bir kadına uzun vadede nasıl davranacağını da henüz öğrenmemiş. Senin durumun ne?"

Core bu konuyu kapatmak istedi.

"Benim bir işim yok," dedi keskin bir sesle. "O benim tipim değil."

"Onun arkadaşının eşyalarını kulübümüze getirdin ve bizimle ilgilenmemizi istedin."

"Arkadaşını kötü bir durumdan kurtarmak için kendini tehlikeye attığını gördüm. O sadık biridir. Biz buna değer veriyoruz, yanılıyor muyum?" Core sertçe konuştu.

Beck gözlerini kısarak, "Neden bana kızgınsın?" diye sordu.

"Çünkü sanki on beş yaşında bir ergen gibi davranıyorsun ve açıkçası kardeşim, bu seni ilgilendirmez."

"Seni seviyorum kardeşim ve mutlu olmanı istiyorum, o yüzden siktir git, bu benim işim," diye karşılık verdi Beck.

Lanet olsun.

Buna ne cevap verdin? Core hiçbir şey söylemedi.

"Janna endişeleniyor," dedi Beck, sesini alçaltarak. "Seni çok seviyor. Hiçbir kadının senin verebileceklerini alamamasının israf olduğunu söylüyor."

"Henüz bulamadım. Lanet olsun, sen benim kardeşim misin, başkanım mı, arkadaşım mı yoksa flört danışmanım mı?"

Beck ellerini koltuğun kollarına koydu ve ayağa kalktı.

Core'a baktı ve sözünü bitirdi, "Tamam, bu konuyu kapatıyorum." Tanrıya şükür.

Core da koltuğundan kalkarken o da kapıya doğru yürüdü.

Ancak Core başka bir hareket yapmadı çünkü Beck kapıda duru p ona geriye doğru baktı.

"Baban pisliğin tekiydi, sen de her şeyi mahvettin, ikisi farklı şeyler," dedi. "Yaptıkların için kendini cezalandır, anlıyorum. Ben de seninleyim. Ama kendini

çünkü sen o adam değilsin."

Ve bu başarılı veda sözlerini söyledikten sonra, Beck Resurrection'ın toplantı odasından çıktı.

7
SHE SHED

Hellen

Annem ve Andy'nin evine akşam yemeğine gitmek için ofisten çıkmak üzereydim ki, çantamdan *The Mandalorian'ın* tema müziği çalmaya başladı.

Bir karar vermiş, bir personel ajansını aramış ve bir asistan bulmak için görüşme ayarlamıştım, bu yüzden endişeliydim.

Henüz son kararı vermemiştim, ama bir sonraki adımı atmıştım ve bu beni çok korkutuyordu.

Ve dün gece Bree ile olan olay hiç de hoş olmamıştı.

O kadar çok şeyden dolayı üzgündü ki, ben de ne olduğunu anlayamadım, ama hepsinde onun için üzüldüm.

Onun için anlamı olan küpeler kaybolmuştu. Kolye de öyle. Parası da muhtemelen gitmişti.

Haklıydım, bunu karşılayamazdı. Adam sadece onun birikimlerini bitirmekle kalmamış, kadın bize, adamın "para sorunları" nedeniyle son birkaç haftadır dışarı çıkmak için harcadığı parayı ödemek zorunda kaldığı için, kredi kartında önemli miktarda borç biriktirdiğini itiraf etmişti. Christos'un Las Delicias tarzı bir adam olmadığını söyleyebiliriz, aynı zamanda ev yemekleri seven bir adam da değildi, bu yüzden sık sık dışarı çıkıyorlardı.

Christos, kızın duygularıyla oynamıştı. Kızın kararlarını sorgulamasına neden olmuştu. Onu, arkadaşlarıyla yüzleşip Christos'u savunmak zorunda hissettiği bir duruma sokmuştu.

Üstelik, ona gerçekten aşık olduğu için kalbi kırılmıştı.

O çok kötü durumdaydı, o benim arkadaşımdı, Christos'a, kadınları sikip atan pislik erkeklere çok kızgındım ve Bree için endişeleniyordum, bu yüzden neredeyse hiç uyuyamadım.

Üstüne üstlük, Core, Eleanor'un yaklaşabileceği babam, dedemler ve şehirde yaşayan diğer ailem hakkında ayrıntılı bilgi almak için mesaj attı.

Bunlar bizim ilk mesajlaşmalarımızdı ve belki de o mesajlaşmayı pek seven biri değildi, çünkü iki saat önce telefonda sıcak ve alaycı bir şekilde konuşmuştuk ve Core hakkında (o ana kadar) bildiğim tek şey buydu, ama mesajlaşmada kısa ve iş odaklıydı.

Belki de kız arkadaşıyla evdeydi ve onun görebileceği bir yerde bir kıza dostça/flörtöz mesajlar atamazdı (ya da belki de o, partnerinin telefonunu kontrol eden kadınlardan biriydi).

Eğer bu doğruysa, Core öyle bir adamdı demek. Her zaman öyle olmayan ve kadınının yanında bunu saklayan dostça/flörtöz bir adam.

Ve bu çok kötü olurdu.

Yani, evet, dün gece neredeyse hiç uyuyamadım.

Bu yüzden yorgundum ve tek istediğim eve gidip koltuğuma kıvrılmak, elimde bir gerilim romanı ve kadehimde iyi bir şarapla.

Telefonumu çıkarıp arayanın kim olduğunu gördüğümde durum daha da kötüleşti.

Bakışlarım, kadifemsi kırmızı güllerle dolu cam vazoya kaydı. En az yüz tane gülden oluşuyordu, yani bir servete mal olmuş olmalıydı.

Çiçekler birkaç saat önce teslim edilmişti. Kartta şöyle

yazıyordu: AKŞAM YEMEĞİ? LÜTFEN? -B

Bryan'dan gelmişti. Telefon

da öyle.

Cevap vermek istemiyordum, ama erteleme benim tarzım değildi. Ayrıldığımızdan bu yana geçen birkaç hafta içinde çok şey olmuştu, kafamda o kadar çok şey vardı ki, onun kaybından başlangıçta olduğu kadar acı çektiğimi söyleyemezdim.

Bu, o kapı yeniden açıldığında acının geri gelmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Ancak, bu konuyu ne kadar çabuk halledersem, hayatıma o kadar çabuk devam edebilirdim.

Onu yeterince önemsiyordum ki, sonunda pişman olacağını bildiğim bir şeyi yapmasını engellemek istedim, örneğin geleceği olmayan bir kadın için o kadar para harcayarak gül almak gibi.

"Merhaba Bryan," diye selamladım.

"Telefonu sen açtın." Sesi rahatlamış gibiydi.

Anında sesini Core'un sesiyle karşılaştırdım.

Bryan bir avukattı ve bu nedenle, yargıçları ve jüriyi söylediklerinin doğru olduğuna ve onlara uymaları gerektiğine ikna etmesi gerekiyordu. Mahkemede oturup onu izlemiştim. Etkilemiştim. Pürüzsüz, hoş, kendinden emin ama ortalama bir sesi ve harika bir kelime dağarcığı vardı.

Core'un sesi ise dokulu bir sesiydi. Sesi tek başına bir hikaye anlatıyordu. Daha alçak, daha derin, biraz sert ve çok daha erkeksi bir sesiydi.

Kolay bir galibiyet (iki numara).

Tamam...

Ne yapıyordum ben?

Önemli değildi.

Bryan artık hayatımda değildi (çoğunlukla) ve Core da hayatımda o şekilde yer almayacağını açıkça belli ediyordu.

Bu, kafamı meşgul etmekten başka bir şey değildi.

"Evet," dedim Bryan'ın sözlerine bariz olanı işaret ederek.

"Çiçekleri aldın mı?"

"Aldım."

"Beğendin mi?"

"Harikalar."

"Notu gördün mü?" "Evet,

Bryan."

"Bebeğim," diye fısıldadı.

Başka bir adamın bana bebeğim demesini istemiyordum, ama başka bir nedenden dolayı.

"Annem ve Andy'nin evine yemeğe gitmem gerek," dedim ona. "Şu anda bunu yapamam."

"O zaman çabuk, kahve içmek için buluşabilir miyiz?"

"Bryan..."

"Sadece seni görebilmek için. Seni özledim, Hellen. Sana bir fincan kahve alacağım, günümüze devam edeceğiz ve daha sonra oturup her şeyi konuşacağız."

Konuşmak.

Sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi.

Şu anda bunu yapmak için çok yorgundum.

"Tamam, dinle," diye başladım. "Bree'nin erkek arkadaşı onu dolandırıyor ve bu hepimizi üzüyor. Babam da aralarındaki ilişkiyi düzeltmek istiyor, bu da beni üzüyor. Senin durumunu anlıyorum, ama şu anda bunu yapamam."

"Christos denen adam Bree'yi dolandırıyor mu?"

Neden bir şey söyledim ki?

Ve onun *beni dinlemediğini* nasıl unutabilirdim? "Bryan, bunu

şimdi yapamam," dedim kararlı bir sesle.

"Tamam, tamam, tamam," kendi kendine konuşuyormuş gibi mırıldandı. "Ama şunu söylemeliyim ki, ben daha çok baban için endişeleniyorum. Neyin peşinde?"

Bryan babam hakkında her şeyi biliyordu.

Bryan babamla hiç tanışmamıştı.

Bryan babamdan nefret ediyordu çünkü Bryan onun beni incitmesinden hoşlanmıyordu.

Artık bana veremeyeceği bir sıcaklık karnımı sardı ve masamdaki dört yüz dolarlık gül aranjmanına telefonumu fırlatma dürtüsüyle mücadele ettim.

"Tamam," Bryan benim cevapsızlığımı olduğu gibi yorumladı (nihayet!). "Seni bırakacağım, ama kahve içerken bana anlatır mısın? Vaktin yoksa özetini anlat, böylece endişelenmem."

"Tamam," diye pes

ettim. "Cumartesi?"

Bu adam.

Cumartesi günü ikimiz de işe aceleyle dönmek zorunda kalmayacaktık, bu da ondan hızlıca uzaklaşmak için tutunabileceğim bir bahaneyi ortadan kaldırıyordu.

Beni aptal mı sanıyordu?

Ama kahve içtikten sonra her şey

bitecek miydi? "Tamam," dedim.

"Saat 10'da? Fortnum's'ta mı? Yoksa başka bir yere gitmek ister misin?"

"Olur."

"Harika, bebeğim. Görüşürüz o zaman."

"O zaman" yarından sonraki gündü. Ve sonra her şey bitecekti.

"Görüşürüz." "Seni seviyorum, Hellen."

"Hoşça kal, Bryan."

Onun duygularını ortada bırakarak, bunu yapmaktan nefret ederek telefonu kapattım. Onu incittiğimi biliyordum, bu yüzden kendimi iyi hissetmedim. Bunu bir kez daha yapmıştım ve bu, diğer her şey gibi, beni ağlayarak yatağa göndermiş ve kurabiyelerden soğutmuştu. Ona sevdiğimi hiç açıkça söylememiş olsam da, çünkü emin değildim ve sonra da olmayacağından emin oldum, kısa bir "Hoşça kal, Bryan" benim tarzım değildi.

Ama... devam edelim!

Telefonumu çantama attım, çıkmak için her şeyin yolunda olduğunu kontrol ettim ve sonra çıktım.

Ailemin evine giderken Core'u aramak istedim ve onunla konuşmam için çeşitli nedenler uydurdum.

Neyse ki hepsi saçma sapan nedenlerdi, bu yüzden kendimi durdurmayı başardım ve annemle Andy'nin evine gittim.

Arabayı park ettim, dışarı çıktım ve içeri girdim.

"Anne? Andy? Ben geldim!" İçeri girdikten sonra seslendim.

Annem mutfaktan çıktı, bana bir bakış attı ve "Ah, canım. Eve gidip rahat bir şeyler giymeye vaktin olmadı mı?" dedi. Kollarını açarak bana doğru yaklaştı.

Ben de kollarımı açtım ve sarıldık.

"Bunu yapabiliyorken benzin parası harcamaya gerek yok," dedim ve topuklu ayakkabılarımı .

Beni izledi, bana gülümsedi, yüzümü okşadı ve “Her zaman paranı akıllıca harcıyorsun . Benim kızım işte." Döndü ve mutfağa geri döndü. "Gel, akşam yemeğine son rötuşları yapıyorum."

Çantamı kanepeye attım ve onu takip ettim. "Andy ve Li nerede?"

"Dışarıda, Andy'nin geçen hafta sonu Lowe's'tan eve getirdiği keresteyle bir şeyler yapıyorlar. Bakmama izin vermiyorlar. Sonuç sürpriz olacak. Bana bir kız kulübesi yapıyorlar."

"Kız kulübesi," diye düzelttim.

"Ne?" diye sordu, fırını açıp kızarmış tavuğu çıkardı. "Hiçbir şey. Andy çok tatlı."

Tavuğa "Andy çok tatlı" derken gülümsemesi çok güzel ve samimiydi.

Annemi inceledim.

Bir gün ben de öyle görünmek ister miydim?

Yoksa tüm bunlar, hayatımı, arkadaşlarımı, alanımı, işimi sevdiğim için iyi olduğumun bir göstergesi miydi?

Erken ofise gitmek veya geç saatlere kadar çalışmak benim için sorun değildi. Farkına bile varmıyordum. Yaptığım işi seviyordum.

Dahası, yalnız yaşamaktan da rahatsız değildim. Bryan'ın artık yanımda olmaması bir nevi rahatlama olduğunu itiraf etmeliyim, her şey istediğim gibiydi. Yerden banyo havlularını toplamak, lavabodan sakalları yıkamak, çöpten plastik ve bira şişelerini çıkarıp geri dönüşüme atmak zorunda değildim.

Yalnız başına yatmak da benim için sorun değildi.

Bryan hiç taşınmamıştı, ama dairesi berbat olduğu ve bir ev arkadaşı olduğu için sık sık bende kalırdı. Horlardı. Benim uykum hafiftir. Bu beni deli ederdi. Ellerini ve dudaklarını özleyebilirim. Yatağında bir erkeğin olması verdiği samimiyet. Onu, vücudunu ve nelerden hoşlandığını bilmek ve onun da senin hakkında aynı şeyleri bilmesi verdiği daha da derin samimiyet. Bir erkeğin seni o şekilde istediğini hissetmenin verdiği güç.

Ama onunla az önce konuşmuştum ve beni biraz rahatsız etmesi dışında hiçbir tepki vermemiştim.

Onu bir süredir özlediğimi fark ettim, sanki hoşuma giden ama benim için sağlıklı olmayan bir alışkanlık gibi. Bu yüzden bıraktım, hiç de kolay olmadı ama hayatıma devam edebildim ve o anda, onsuz da gayet iyi yaşayabileceğimi fark ettim.

"Hellen?" diye seslendi
annem. Ona odaklandım.
Tavuğu yağlıyordu. "Üzgünüm,
dalmıştım," dedim.
"Babanı mı düşünüyorsun?" diye nazikçe sordu. "Bryan'ı
düşünüyordum."
"Ah, tatlım," dedi.
"Hayır, onu unuttuğumu düşünüyordum." Gözlerini kırptı.
Arka bahçeye açılan sürgülü cam kapı açıldı ve Andy ile Li içeri girdi. "Selam, sürtük!"
diye selamladı Liane.
Kız kardeşime sırıttım.

Üzerinde "F*** THE PATRIARCHY!" (Ataerkilliği siktir et!) yazan bir tişört ve kesik şort giymişti, teni bronzlaşmıştı, uzun saçları başının üstünde dağınık bir topuz halindeydi, yüzünde hiç makyaj yoktu, ayakları çıplaktı ve kirliydi, kısa tırnaklarının altında da kir görebiliyordum.

Kadın Çalışmaları ve Siyaset Bilimi bölümünden işe yaramaz bir diploma almıştı ve şimdi peyzaj da yapan bir fidanlıkta çalışıyordu.

Eskiden çok daha duyarlıydı, daha çok annem gibiydi, herkesin mutlu olmasını ve iyi geçinmesini isterdi. Ama üniversite hayatının sonlarında

(babamla yaptığım konuşma onun evi terk etmesine neden olduğu sıralarda), Haley Harmon'un mini versiyonu olmaktan uzaklaşmaya ve kendine gelmeye başlamıştı.

Şimdi, berbat bir maaş alıyor, ailesiyle yaşıyor, sık sık kafayı buluyor, benden daha uzun saçlı erkeklerle çıkıyor ve hayatının en güzel günlerini yaşıyordu.

"Selam tatlım, ellerimi çabucak yıkayacağım," diye selamladı Andy, yanıma yaklaşıp yanağımı öptü, sonra mutfak lavabosuna doğru giderken anneme, "Vay canına, bebeğim, bu koku *harika*," dedi.

Annem, Andy ile birlikte oldukları süre boyunca yaklaşık iki bin tavuk pişirmişti.

Ama Andy'ye göre hepsi *harika* kokuyordu.

Liane, Andy'nin yanına sokuldu, böylece aynı suyu kullanabileceklerdi, ama omzunun üzerinden bana baktı.

"Yani, baba. Ne yazık." İşte

böyle.

Baba.

Yazık.

Uykusuzluğu suçluyordum, ama bir yanım gözyaşlarına boğulmak istiyordu çünkü bunlar çok normaldi, çok güvenli hissettiriyordu, hiç değişmiyordu ve moralim bozuk olmadığında bile beni desteklemekte asla başarısız olmuyordu.

Ama şimdi moralim bozuktu.

Bu yüzden, sevdiğim bu insanlarla birlikte olmak çok güzel geliyordu.

"İyi fikir, Li-Li," dedi Andy, bana bir bakış attı, sonra dikkatini tekrar ellerine verdi ve konuşmaya devam etti. "Bunu halledelim de, o üzerimizde baskı yaratmadan gecenin geri kalanının tadını çıkarabilelim. Şimdi, annen konuşmaya başlamadan önce, şunu söyleyeyim, bu senin seçimin ve ne olursa olsun seni destekleyeceğiz."

"Andy!" diye bağırdı annem.

"Ne?" diye sordu Andy, ellerini kurulamak için bir mutfak havlusu uzanarak.

"Aslında onlara, babalarını hayatlarından uzak tutmaya devam etmelerinin sorun olmadığını söyledin," diye açıkladı annem.

"Evet, öyle," dedi Andy basitçe.

Gülmek istedim, ama gülmek bu sahneyi tam olarak izleme yeteneğimi bozabilirdi (annemle Andy'nin sahnelerini çok seviyordum), bu yüzden gülmedim.

Annem sırayla Li ve bana bakarak konuştu. "Sadece şunu söylemek için, o haklı. Öyle. Ama şunu da söyleyeyim, senin tek bir baban var."

"Katılıyorum," diye araya girdim ve Andy'yi işaret ettim. "O tam orada duruyor."

Sonra olanlar beklenmedikti.

Andy donakaldı. Annem de donakaldı. Liane'in ağzı açık kalmıştı. Hepsi bana

bakıyordu.

"Ne?" diye sordum.

"Ben..." Andy boğazını temizledi. "Öyle hissettiğini bilmiyordum, tatlım." "Ben..."

Kahretsin. "Yani, sorun yok mu?"

Aniden annem ağlamaya başladı. Ne oluyor?

Liane, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle annemin yanına gitti. Andy bana geldi ve beni kucakladı.

"Kesinlikle, yüzde bin sorun yok," dedi kulağıma. Sesi biraz kısılmıştı.

Ona sarıldım ve "Öyle hissettiğimi bildiğini sanıyordum" diye cevap verdim.

Beni görmek için biraz uzaklaşsa da beni bırakmadı. "Biliyordum. Sadece bunu duymak güzel, diyelim."

"Tanrım, daha önce söylemediğim için özür dilerim," diye mırıldandım. "Hellen, bana bak."

Ona baktım.

"Söz veriyorum. Bu, asla çok erken ya da çok geç olmayan tek şey."

Ona gülümsedim.

O eğilip kulağıma fısıldadı, "Ve eğer anlamadıysan, babana tekrar siktirip gitmesini söylemeni tamamen destekliyorum."

"Andy!" diye bağırdı annem. "Duydum."

Andy yanıma geldi, kolunu omuzlarıma attı, ben de kolumu onun beline attım.

Daha önce de böyle durmuştuk. Liane'le de böyle durmuştu. Ve Archie'yle. Ve tabii ki annemle.

Sen de babana böyle davranmıştın.

O zaman bunu not aldım çünkü onun babam *olduğunu* yeni fark etmiştim.

Hâlâ yorgundum ama birdenbire kendimi çok daha iyi hissettim.

"Kızına yalan söylememi ister misin?" diye sordu Andy anneme. "Kızımıza, tabii ki," diye karşılık verdi annem.

Oh, *tanrım*.

Yine ağlamamak için kendimi zor tuttum.

"Hayır, ama doğru olanı yapmalı," diye bitirdi annem.

"Bence *adil* olan şey, onu aramam, çünkü ona siktirip gitmesini söyleme sırası bende," dedi Liane.

Bu beni güldürdü.

"Ağzına dikkat et, canım kızım," diye uyardı annem. "Andy'nin bile o kelimeyi söylemesi uygun değil."

"Ne olursa olsun." Li bunu umursamadı, annemin yaptığı salataya gitti ve ağzına bir çeri domates attı.

Neredeyse kusacaktım.

Domateslerden nefret ederdim.

"Tamam, bu benim resmi açıklamam," dedi annem tavuğu fırına geri koyduktan sonra. Ellerini beline koyarak hepimizi kendine çekti ve devam etti, "Doğru. Babanız sizin zamanınızı ve sevginizi kazanmak için pek bir şey yapmadı. Ama

siz ikiniz gençsiniz. Tanrı izin verirse, önünüzde *uzun* bir hayat var. Ona bu son şansı vermemek, büyükbabanıza bir şans daha vermemek, büyükbabanızı belki de son günlerinde görmemek, kalbinizi açmamak, doğru yolu seçmemek, her şey bittiğinde, bunu yıllarca pişman olacaksınız."

Annem sözlerini bitirdikten sonra, Liane resmen yere yığıldı ve tavana doğru haykırdı, "Neden annemiz olarak İyi Cadı Glinda'yı aldık? Neden, neden, neden? Neden Elphaba'nın çocuğu olamadık?"

"Dramatik davranmayı bırak ve yerden kalk," dedi annem.

"Senin kusursuz ahlaki pusulan *bazen* rahatsız edici olabiliyor anne," dedim. Andy güldü.

"Yine de ben, cildimin yeşil olmadığına seviniyorum," diye bitirdim. O zaman annem güldü.

"Yalakalık yapma," dedi Li, ayağa kalkarken.

"Kızlar, masayı hazırlayın. Andy, şarabı aç. Patates püresi yapmam lazım," diye emretti annem.

Hepimiz işimize koyulduk.

Çünkü bizim ailede işler böyle yürürdü.

"Dolly Parton burayı dekore etmiş gibi görünüyor. Her şey var. O buna bayılacak," dedim, kereste yığınından çok uzak olan kadın kulübesine bakarken. Tamamlanmış görünüyordu.

Akşam yemeği bitmişti ve Liane bana evi gezdiriyordu.

Li, parlak çiçek desenli kalın minderleri olan hasır koltuğa oturdu ve bunu baş aşağı, bacakları arkaya atılmış, başı yere yakın sallanacak şekilde yaptı.

"Değil mi?" diye onayladı.

Ben püsküllü hasır sandalyeye oturdum. Sonra "Onu arayayım" dedim.

Cebine uzandı ve bir elektronik sigara çıkardı. Bana da teklif etti.

Nikotin değil, esrar içeren bir vape'di.

Yine de reddettim.

O bir nefes çekti.

Sonra "Sıra bende" dedi. "Ben..."

"H, beni hayatım boyunca koruyamazsın. Ben bir yetişkinim. Harika ama tembel bir işim var. Sen dünyayı yönetmeye çalışıyorsun. Benim senden daha fazla zamanım var. Babamızı arayıp oturup konuşmak için bir randevu ayarlayabilirim."

Kıyafeti ve pozisyonu göz önüne alındığında, yetişkin kısmı tartışılabilir. Ama öyle değildi.

Li, benim gibi, kim olduğunu biliyordu.

Ve kim olduğu, çalışmak için çalışmak isteyen bir kadındı. Kıyafetleri severdi ama makyaja meraklı değildi. Seyahat etmeyi severdi, ama beş yıldızlı bir otelde kalmak için para biriktirmek yerine kamp yapmayı tercih ederdi. Amacı, şık, bohem bir karavan satın almak, içinde yaşamaya razı olacak bir erkek, birbiriyle iyi geçinen bir köpek ve bir kedi bulmak ve sonra dünyayı keşfetmek için yola çıkmak, ihtiyaç duyduklarında para kazanmak için mola vermekti.

Benim tarzım değildi, ama umarım istediğini elde etmiştir.

"Bilmem gereken bir plan var mı?" diye sordu programın ardından.

"Cumartesi sabahı yok. Bryan'la kahve içeceğim."

Hemen oturur pozisyona geçti. "Öyle mi?" Başımı salladım.

"Neden?"

"O, bunu çözebileceğimizi düşünüyor. Ayrılmam onu tamamen şaşırtmıştı. Belki şaşırmamalıydı, ama şaşırdı. Şimdi, bunu sindirmek için zamanı oldu ve ben de ona oturup bunun gerçekten bittiğini söylemek için saygı göstermeliyim."

"Bebeğim, ona ikinci bir şans vermen için seni ikna etmesine izin verme."

Sanki mümkünmüş gibi.

Yine de, kız kardeşimin bunu söylemesine şaşırdım. "Onu sevdiğini sanıyordum," dedim.

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Sevimli biri. Görünüşü de fena değil. Ve herkesin onu havalı bir adam olarak görmesi için çok çalışıyor. Belki bunun bir kısmı onun gerçekten havalı bir adam olmasıdır. Ama bence bunun çoğu onun bir satış elemanı olmasıyla ilgili. Nedenini bilmiyorum ama herkesin onu sevmesini istiyor. Bu... imkansız bir şey. Ve biraz utanç verici olabilir."

Onun yanıldığını söyleyemezdim.

"Yani," diye devam etti. "En kötüsü, herkesin onu iyi bir adam olarak görmesini, gittiği her yere uyum sağlamasını çok istiyordu, ama aslında evde senin ihtiyaçlarına hiç dikkat etmiyordu. Yani, seni seviyor ve seninle zaman geçirmek istiyorsa, bunu olası bir bağlılık olarak görüyorsa, iyi bir adam olduğunu düşünmen için en çok çaba göstermesi gereken kişi sen olmalısın. Bu tuhaf. Ve seni bu şekilde hafife almak, tam bir tehlike işareti."

O da bu konuda haklıydı. Ama onun söylediği dört kelime aklımda kaldı. *Seni hafife almak*.

Bunu düşünürken, gözlerim odaklanmamış bir şekilde, köşede duran, üzerinde parlak çiçek aranjmanı olan pembe masaya bakıyordu.

"Yine de onu seviyordum, H. Çünkü o gerçekten iyi bir adam. Sadece mükemmel değildi. Kimse mükemmel değildir," dedi Liane.

Ona odaklandım. "Evlenmek istediğimi sanmıyorum." "Bryan'la mı?"

"Kimseyle."

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve gülmeye başladı: "Annem, babamla ilgili bu yüksek ahlaklı tavrı nasıl karşılayacak acaba? Sonuçta ikimizin de geleneksel yolu izlememizin sebebi o."

"Babam mıydı bilmiyorum," diye cevapladım. "Yani, evet, muhtemelen öyleydi. Kısmen. Ama Andy ve onunla da uzun süre birlikteydik ve onlar iyi anlaşıyorlardı." Düşündüm ve ekledim, "Bence Bryan'dı."

Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Durum söylediğinden daha mı kötüydü?" Tabii ki, kız kardeşimle paylaştım.

Tamamen zıt karakterlere sahiptik, ama ona her şeyi anlatırdım. O da bana aynısını yapardı.

Hayatımızda birbirimize bağlanmamızın çok önemli olduğu bir dönem vardı. Sevgisi pek sağlıklı olmayan bir ebeveynin olduğu zamanlarda böyle olur. Sonra annem babamızı terk ettikten sonra çalışmak zorunda kaldı ve anahtar çocukları olarak Li ve ben çok fazla zaman birlikte geçirdik.

Aramızda bir bağ kurduk ve annem babamdan ayrıldıktan sonra işler düzeldiğinde ve Andy geldiğinde bile bu bağı güçlü tutmaya devam ettik.

Diğer bir deyişle, Bryan hakkında her şeyi biliyordu.

"Daha ne kadar kötüleşmeleri gerekiyordu?" diye sordum. "Ve bu senin ilk sorduğun soruydu. Ama o, ilişkimizi bitirme konusunda ne kadar ciddi olduğumu anlayana kadar özür dilemedi ve beni ciddiye almaya başlamadı. Kendi evim, kendi işim, hayatımda yapmam gereken şeyler var, ama o, çamaşırlarını kurutup katlayıp eve götürmesi için hazırladığım için bana teşekkür bile etmedi. Bu, insanların ilişkilere bakış açısının geleneksel bir örneğidir. Endişelerimin önemsiz olduğunu söyledi. Bunu söyledi çünkü bir kadın olarak sadece uyum sağlamam değil, bu işleri üstlenmem de bekleniyor. İşten sonra benim evime koşup arkadaşlarının pisliğini temizlerse harika bir adamdır, pisliği yapanlar *onun* arkadaşları olsa bile, bunu bir gün önce ondan istemiştim ve bununla yaşamak zorunda olan benim, o değil. Neden kendi pisliğini temizlediği için harika bir adam oluyor?

"İyi soru, ama o harika biri değil," diye onayladı Liane.

"Hayır. Ama ben istediğimde bunu yaparsa, benden teşekkür etmemi bekler. Sanki bana bir iyilik yapmış gibi. Erkeklerin böyle programlandığını anlıyorum, bunu evde görüyorlar. Büyürken, anne günlük işlerin aslan payını üstlenir, baba çimleri biçer, arkanıza yaslanıp futbol izler. Onun için önemsiz olan şeylerin bizi bitireceği fikri aklını başından aldı. Hala bittiğimize inanmıyor. Bu tür bir hayat sözleşmesine kendimi yasal olarak bağlamak istemiyorum."

Li yine sırıtıyordu. "Söyle bakalım, kardeşim."

Evet.

Vaaz veriyordum.

Ve henüz bitirmemiştim.

“İş ve çocukları olan bir kadının yazdığı bir makale okudum. Kocası, kadının doğum günü için özel bir şey yapmak istemiş. Kendini harika biri sanıyormuş. Ama kadına yatakta kahvaltı hazırlayıp, çocuklarla pasta pişirdikten

ve hediyesini paketledikten sonra, kadın mutfağa kalktığında mutfak felaket haldeydi ve temizlemek zorunda kaldı. Giyinmek için dolaba gittiğinde, kocasının hediyesini oraya paketlediğini ve tüm eşyaları yere bırakıp ona temizletmek için bıraktığını gördü. Kadın buna şikayet ettiğinde, kocası yaptığı her şeyi takdir etmediği için üzüldü. "Yaptığı her şey" demek, kadının bir kez olsun pişirmek zorunda kalmadığı bir kahvaltı yemesi ve paketlemek zorunda kalmadığı bir hediyeyi beş saniyede açmasıydı, ama tüm pis işleri kadının yapması gerekiyordu. Ve kadın minnettar olmadığı için kocası ona suçluluk duygusu yaşattı.

"Hediye kağıdı kullanmamalıyız," dedi Li. "Bu, doğal kaynakların gereksiz yere tükenmesine neden oluyor."

Buna karşı çıkamadım.

Ama mesele bu değildi.

“Böyle şeyleri yapmaktan hoşlanan kadınlar olduğunu biliyorum. Onlar için ne mutlu. Ama ben buna takılıp kalmak istemiyorum.”

"H, Bryan'ı bırakma hakkını anlamaya çalışıyorsan, beş dakika önce durabilirdin," dedi Liane. "Hissettiğin şey doğru. Sebepler ne olursa olsun, bu doğru. Söylediğin her şey istisnai sebepler olsa da. Şunu söylemeliyim ki, hiç şaşırmadım, çünkü kendini o saçmalığa dönüşebilecek bir şeye bağlamak istememen çok cesurca ve sen böylesin. Her türlü cesurca. Erkekler bizi ezdiğinde uzaklaşmak bizim için daha kolay olsaydı, bu dünyada işler çok farklı olurdu."

"Kesinlikle haklısın."

"Yine de, öyle olmayan erkekler de vardır diye düşünüyorum." Bir gülümseme daha. "Ya da öyle umuyorum, çünkü öyle birini bulmak niyetindeyim."

"Ben de öyle umuyorum,"

mırıldandım. Onun ve benim için.

"Şarabı getirmeliydik. Gidip getireyim," dedi. "İçeri girip annem ve Andy ile takılmalıyız."

Bunu söylediğimde, annem evden bağırdı, "Telefonun çalıyor, Hellen!"

Ben yukarı çıktım, Liane de benimle geldi ve annem izliyor olsa bile kulübenin içini göremeyecek şekilde kapıdan dışarı kayarak çıktık.

Ama izlemiyordu.

İçeri girdik, telefonumu aldım ve Marcy'den cevapsız bir arama olduğunu gördüm.

Bunu okurken bir mesaj aldım.

Bildirimde yazanların bir kısmını gördüm ve hemen açtım.

Mayday! Mayday! Bree yıkılmış halinden öfkelenmiş ve intikam almaya karar vermiş. Onu vazgeçirmek imkansız. Denedim.

SİZE ACİLEN İHTİYACIMIZ VAR!

Görünüşe göre ailemle son bir kadeh şarap içip eve gidip erken yatarak biraz uyku çekemeyecektim.

Kahretsin.

8
GİTTİ

Çekirdek

Arama, bifteklerini ızgaraya atmak için baharatlarken geldi.

Arayan, Littleton'da evi gözetlemesi veya dolandırıcıları takip ederek neyle karşı karşıya olduklarını daha iyi anlaması gereken Eight'ti.

Core, gün boyunca birini takip etmişti.

Bu adamlara sertçe davranabilir, onlara bir ders verebilir, onları kasabadan kovabilirlerdi, ama eğer daha büyük bir operasyonun parçasıysalar, bu kulübe her zaman sinir bozucu olan ve yatıştırmak için çaba harcamak zorunda kaldıkları bir tepki getirebilirdi.

Öncelikle, oyuncuları takip etmeleri, MO'ları not almaları, operasyonun boyutunu keşfetmeleri ve otun yapraklarını koparmak yerine kökünden sökmeleri gerekiyordu.

O anda ve o saatte, Eight'in araması için geçerli bir neden yoktu, bu yüzden Core bifteğini bırakıp telefonu açtı.

"Selam," diye selamladı.

"Bence buraya gelmelisin, çünkü bir araba dolusu sürtük geldi. Biri arabadan indi ve kendi lastiklerinden birini bıçakla kesti. Diğeri ise Yunanlıların kaldığı eve doğru yürüdü. Eve doğru yürüyen ise senin adamın."

Core kafasındaki uğultuyla mücadele etti çünkü "senin" kelimesinin Hellen'i kastettiğini biliyordu. "Siktir," diye homurdandı Eight. "Sanırım arkadaki çitten bir tane daha atladığını gördüm.

Gitmeliyim."

Eight bağlantıyı kesti.

Core, malamut köpeği Nanook'a baktı. Nanook salya akıtarak tezgaha bakıyordu. "Gidelim," dedi Core.

Nanook havladı ve Core, tezgahın üzerindeki bifteği bırakarak kamyonetine doğru yürüdü.

Sürücü tarafındaki kapıyı açtı, Nanook içeri atladı, sonra Core arabaya atlayıp motoru çalıştırıp yola çıkarken, Core'un yolcu koltuğuna oturup nefes nefese kaldı.

Nanook'un camını açtı.

Nanook başını dışarı çıkardı ve gülümsedi. Core gülümsemiyordu.

Eve yarı yolda bir mesaj aldı. Mesaja göz attı.

Eight'ten bir adres vardı.

Işıklarda durduğunda, Core adresi navigasyon cihazına yükledi.

Walgreens otoparkına vardığında, Eight kamyonetinin yanında üç kadınla duruyordu, biri Marcy, diğeri ise Fortnum'da gördüğü kadınlardan biriydi.

Sonuncusu ise pembe pileli etek, beyaz bluz ve çok yüksek topuklu parlak bej renkli ayakkabılar giymiş Hellen'dı.

Kırmızı, görüş alanının kenarlarına yayıldı.

Arabayı park etti, "Kal" diye homurdandı ve Nanook havladı. Kapıyı açtı, dışarı çıktı ve gruba doğru yürüdü.

"Core..." Hellen denedi.

Güvendeydi.

Her şey

yolundaydı.

Yine de.

Yüzüne yaklaşıp bağırdı, "*Ne demiştim?*" Ağzını kapattı ve

sinirli görünmeye başladı.

"Bu adamlar iyi adamlar değil, Hellen," diye hatırlattı. "Bana izin ver..."

"Bunun ne kadar büyük bir olay olduğunu bilmiyoruz. Karşı karşıya olduğumuz adamları tanımıyoruz. Dolandırıcılığını korumak için ne kadar ileri gideceklerini bilmiyoruz. Ne halt ediyordun sen?"

"Bir arkadaşımın arkasını kolluyordum," diye cevapladı,

soğukkanlılıkla. "On santimlik topuklu ayakkabılarla mı?" diye sordu.

Şimdi rahatsız görünüyordu. "Kabul ediyorum, ayakkabılarım engel olmuş olabilir. Ama onları değiştirecek vaktim yoktu. İşler yolunda gidiyordu."

"Ne işleri lan?" diye bağırdı. "Benim

hatamdı," dedi yeni kız.

Adam ona döndü. Kız

korkarak geri çekildi.

"Konuş," diye

homurdandı. "Şey, uh..."

Tek söyleyebildiği buydu.

"Öyleyse," diye Marcy sözü devraldı, "*The Tinder Swindler'da*, dolandırdığı kızlardan biri, onun yüzünden içine düştüğü borcun bir kısmını ödemek için onun eşyalarını alıp eBay'de sattı. Bu onu çok kızdırdı. Hem de çok kızdırdı. Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Dolandırıcı dolandırıldı. Christos marka kıyafetler giyiyordu. Bree, kolyesini aramaya karar verdi ve onların evindeyken, parasını geri almak için satabileceği bazı eşyalarını almaya karar verdi. Tabii ki, onun içeri girmesi için diğerlerini dışarı çıkarmamız gerekiyordu."

Kötü bir fikir değildi, ama çok aptalcaydı. Core dikkatini

Sekiz'e çevirdi.

"Onun kocasıymışım gibi davrandım," diye Core'un sormadığı soruyu yanıtladı ve başparmağıyla Marcy'yi işaret etti. "Dışarı çıktıklarında, kadınların eve gitmeden önce beni aradıklarını söyledim, ama oraya hemen yetişemedim, bu yüzden yardım edecek birini arıyorlardı. Ama sonunda lastiği değiştirmek için oraya gittim. Sonra yedek lastiği bıçağımla deldim, evden dışarı çıkardıkları adamlara lastiği tamir etmek için geri gelmemiz gerektiğini söyledim, ikisini toplayıp kamyonetime attım ve onlar da diğerine mesaj attılar. Onu almak için geri döndük ve şimdi buradayız."

"Neden lastiği değiştirmedin bilmiyorum," dedi Marcy.

"Çünkü değiştirseydi, sizi buraya getiremezdi ve ben de sizi yere seremezdim," dedi Core sertçe.

"Marcy? Sen mi? Cidden mi? Ne halt ediyorsun sen?" Başını eğip omuz silkti. "Denedim kardeşim. Onu ikna edemedim."

Yeni kıza döndü. "Yani bir erkeğin sözlerine kanıyorsun, o seni gezmeye götürüyor, arkadaşların sana göz kulak oluyor ve sen de onları senin bokuna daha da batırarak onlara borcunu ödüyorsun?"

Gözleri büyüdü ve yüzü kızardı. Marcy dudaklarını ısırdı, ama Core bunun bir gülümsemeyi saklamak için olmadığını emin değildi.

Hellen ona yaklaştı ve "Core" diye fısıldadı. O da ona baktı.

O kadar yakındı ki parfümünün kokusunu alabiliyordu. Ne olduğunu bilmiyordu, sadece hoşuna gittiğini biliyordu.

Siktir.

O.

"Hayır, bebeğim," diye homurdandı. "Sen, hepiniz, bu kızın seçimleri yüzünden mahvolabilirdiniz. Onun duygularını incitmemek için ağzımı kapalı tutmayacağım. Artık *düşünmeye* başlaması gerekiyor."

"Özel olarak konuşabilir miyiz?" diye sordu kız. O da onunla *çok* özel olarak konuşmak istiyordu.

Onu evine götürmek, dizlerinin üzerine yatırmak, o güzel eteğini yukarı kaldırmak ve bir hafta boyunca oturup onun elinin kıçına vurduğunu hatırlamadan duramayacağı kadar şaplak atmak istiyordu.

Sonra da onu sikerek aklını başına getirecekti.

Bu mümkün değildi, bu yüzden şimdi onunla yarı özel konuşmanın yararlarını tartıştı.

Nefesini verdi ve kamyonetine doğru yürüdü.

Durup ona döndüğünde, Nanook'a bakarak sordu. "Köpeğin mi var?"

"Sen güzelsin ve bunu biliyorsun," dedi, sesini eşit bir tonda çıkarmak için çaba sarf ederek.

Gözleri ona kaydı ve şaşkınlıkla dudaklarını araladı.

"Sen sevimli olabilirsin ve bunu biliyorsun. Cesaretin var ve bunu da biliyorsun. Bir erkeğin sana ilgi duyacağını, fermuarını açıp sana sikini sunacağını biliyorsun. Uyarıyorum, Hellen, ben öyle bir adam değilim."

Şimdi yanakları pembeye dönmüştü ve bunun tamamen öfkeden kaynaklandığından emin değildi. "Ne yapıyorsun...?" diye başladı.

"Evet, bir köpeğim var. Evet, o harika bir köpek. Ama şu anda konu köpeğim değil. Şu anda konu, kız arkadaşının seni ciddi anlamda aptalca kararlar almaya yönlendirip, kendini tehlikeye atmasına izin vermen."

"Bana çocukmuşum gibi konuşma," diye tersledi.

"Çocuk gibi davranıyorsan, ben de sana çocuk gibi konuşurum." Kolunu kaldırdı ve parmağını Littleton'ların evinin yönüne doğru salladı. "Bu ergen kız saçmalığı ve sen de bunu biliyorsun."

"Biliyorsun, burada durup senin nutkunu dinlemek zorunda değilim."

"Bu işi üstlendik. Resurrection bu işi üstlendi. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Umurumda mı bilmiyorum," diye homurdandı. "Sana kulübümüzden bahsetmiş miydim?"

"Senden bahsedildiğini duydum, ama pek dikkat etmedim." "Bize Ölüm Melekleri denir."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Adam ona yaklaştı ve sesini alçaltarak konuştu. "Evet, bebeğim. Bizim adımız İntikam Melekleri. Birkaç yıl önce karanlık bir yola saptık ve çok çirkin şeyler yaptık. Kulüp olarak kendimizi bu durumdan kurtardığımızda, misyonumuzun kefaretimiz olacağına karar verdik. Yaptıklarımızı hiçbir şey telafi edemezdi, ama ömür boyu kefaret aramaya karar verdik. Bu, iyiler kötüler tarafından eziliyorsa, kötüler peşine düşüp onları iyice ezdiğimiz anlamına geliyor. Anladın mı?"

Kız kendini tutuyordu, gözlerini ondan ayırmıyordu, o onun alanında olmasına rağmen mesafesini koruyordu, ama yutkundu ve sesinde bir parça endişe vardı: "Evet. Anlıyorum."

"Yani o pislikler arkadaşınla yatıyor, bu seni rahatsız ediyor, anlıyorum, sen de bizim yardım ettiğimiz diğer kadınlar gibisin. Arkadaşın da öyle. Ve şüphesiz daha fazlasıyla yatıyorlar. Bunu kardeşlerime götürdüm, oyladılar, onun pisliğini üstlendik. Kardeşlerime götürdüm. Oyladık. Sekizinci neden bu gece oradaydı, çünkü biz... *onun... pisliğini... üstleniyoruz*. Sana onların bu işten paçayı sıyıramayacaklarını söylemiş miydim?"

"Evet," diye itiraf etti.

"Şey, bu şimdi işi zorlaştırıyor, çünkü Sekiz görüldü. O iri bir adam, ama yetenekli ve hiç gözetleme, takip veya kuyruk takılmasında yakalanmadı. Bu da bizim için bir kayıp. Geçen gece kaldırımda seninle konuşuyordum ve haberlerim var, eğer beni gördülerse, ki görmüş olabilirler, seni ve Marcy'yi de gördüler ve bu, bu gece yaptığın şeyi sadece çılgınca riskli değil, aynı zamanda aptalca da yaptı. Yani ben çıkmış olabilirim. Bunu başarmak için çok az sayıda kardeşim var ve onlara toparlanıp şehirden ayrılmalarını önermeyeceğiz. Bununla başa çıkacağız, ne kadar büyük olursa olsun. Sen ve kızların ne yapıyorsunuz?

Bu aptalca davranış, arkadaşına ve diğer mağdurlara adalet sağlamak için gösterdiğimiz çabayı mahvedecek.

"Bunun senin niyetin olduğunu açıkça belirtmedin," diye karşılık verdi.

"Ders al, bebeğim, ben endişelenme diyorsam, *endişelenme*. Endişelenme diyorsam, *bu işi halledeceğim* demektir."

"Onlara ne yapacaksın?" diye sordu.

"İyi soru, çünkü bu sana pratik yapma fırsatı verir. Ne yapacağımızı merak etme."

Yine sinirleniyordu, hatta daha da sinirleniyordu.

"Şu anda ne kadar pislik olduğunun farkında mısın?" "Tamamen farkındayım. Ama mesajımın kafana girmesi için bunu daha da artırabilirim."

"

Burnunu buruşturdu, gözlerini kısarak baktı ve adam onun çok sinirlendiğini anladı.

"Bitti mi?" diye sordu.

"Mesajım kafana girdi mi?"

"Evet, Core, çok net bir şekilde anladım. Şimdi, arkadaşın bizi Bree'nin yerine götürebilir mi? Marcy'nin arabasını halletmek için AAA'yı aramamız gerekiyor."

Eight'e döndü, dudağını dişlerine koydu ve ıslık çaldı.

Sekiz kişi başını salladı ve kenarda toplanmış, Core ve Hellen'ı izleyen kadınların yanına gitti.

Hellen'e dönerek emretti: "Kamyonete bin. Seni eve götürüyorum."

Hellen şaşkınlıkla çenesini boynuna doğru eğdi.

"Hayır, götürmeyeceksin."

"Evet, götüreceğim."

Onun etrafından dolaşmak için
harekete geçti. O da onun önüne
geçti.

Hellen durdu, başını geriye eğdi ve ona öfkeyle baktı. "Bu oyunu oynamayacağım Core. Bırak geçeyim."

"Kamyonete bin." "Beni
geç."

"Kızını kamyonete sok."

Kız yine onun yanından geçmeye çalıştı. Adam yolunu kesti. Kız sevimli ve seksi bir öfke sesi çıkardı, ama adam hala ona kızgındı, bu yüzden bu sefer sesini duymadı ve Sekiz'in motorunun çalıştığını duyunca dönüp baktı.

Eight uzaklaşırken, kızın iki arkadaşı da pencereden onlara bakıyordu. Yeni kız çok korkmuş görünüyordu.

Marcy onlara el salladı. Tamam, bu onu
neredeyse gülümsetmişti.

"Lanet olası Marcy," diye Hellen öfkeyle mırıldandı.

Core arkasına baktı ve onun çantasından telefonunu çıkardığını gördü.

Telefonu elinden aldı. Kafası geriye doğru savruldu. "Core!" "Kamyonete bin."

"Senin *lanet kamyonuna* binmeyeceğim."

Helen telefonunu almaya uzandı, Core onu ulaşamayacağı bir yere çekti.

"*İyi!*" diye bağırdı, onun etrafında dolanarak eczaneye doğru yürümeye başladı, ama adam onu ensesinden yakaladı, kendine doğru çekti ve parmaklarını saçlarına doladı.

Kalın.

Yumuşak.

Lanet olsun.

Göğüsleri onun göğsüne, karnı onun penisine yapışmıştı, dudaklarından çıkan yumuşak nefesler onun dudaklarına fısıldıyordu.

Ve evet, parfüm onu etkilemişti, ama geri kalan her şey, sertleşmemesi neredeyse imkansızdı.

Onu öpebilirdi ve o da onu öperdi. O bunu biliyordu. Kız da biliyordu. İkisi de bu şekilde tahrik olunca, işler çok ateşli hale gelirdi.

Bunu biliyordu.

O da bunu biliyordu.

"Kamyonetime binecek misin?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Evet," diye fısıldadı.

Adamın penisi hareketlendi.

Onu bırakıp elinden tutup yolcu koltuğuna götürdü. Nanook durumu anlayıp arkaya atladı.

Kızın kapısını açtı ve o binirken arkasında durdu. Kapıyı çarptı, kaputu dolaştı ve içeri girdi.

Kamyoneti çalıştırdı ve yola çıktı.

Nanook kafasını ikisinin arasına soktu ve ön cama nefes nefese soludu. Core kendine sakinleşmek için bir dakika verdi, ona da bir dakika verdi.

Bir dakika sonra, "Oğlumun adı Nanook" dedi. Kız cevap vermedi.

Ona bir bakış attı.

Kız yan camdan dışarı bakıyordu.

Derin bir nefes aldı ve ağır bir iç çekişle nefesini verdi. "Senden hoşlandığımı biliyorsun," dedi.

Kadın konuşmadı.

"Seni sevdiğim için, başına bir şey gelmesini istemiyorum." O sessiz kaldı.

Bir dakika, sonra iki dakika bekledi ve tekrar denedi. "Yemek yedin mi?"

Cevap vermedi. "Ben yemedim."

Hâlâ hiçbir şey söylemedi.

Tamam o zaman.

Bir sonraki ışıkta Core yön değiştirdi. Kız Colorado Bulvarı'nın doğusunda yaşıyordu.

O güneyde, Englewood'un yakınında yaşıyordu.

Onun evine gitmek yerine, kendi evine doğru yola çıktı. Kız somurtmakla meşguldü, fark etmedi.

Kadın fark ettiğinde, koltuğunda dikleşti. Nanook bu fırsatı değerlendirip kadını kokladı, sonra onu yalamaya çalıştı.

Core, köpeğine durmasını söylemek için ağzını açtı, ama Hellen geri çekilmedi.

Pembe uçlu parmaklarını Nanook'un kürküne gömdü ve kaşımaya başladı.

Nanook onu tekrar yaladı.

Core, gözlerini yoldan ayırmaması gerektiğine karar verdi. Core garaja girdiğinde bile Hellen hiçbir şey söylemedi. Core arabadan indi.

Nanook, hiç de aptal olmayan bir köpekti, Hellen'in arkasına atladı.

Core evin kapısına doğru yürüdü, garaj kapısının düğmesine bastı, kapı yavaşça açılmaya başladı ve o da kolunu sallayarak Hellen'ı içeri davet ederek eve giden yolu açtı.

Hellen içeri girdi.

Çamaşır odasından geçip mutfakta durdu. Bifteğe bir göz attı, ama başka bir yere bakmadı.

Nanook, ikisi birbirine bakarken başını ikisi arasında salladı. Sonra, inleyerek, riski göze aldı ve ikisinin arasına karnı üstüne uzandı.

Kadın sonunda konuştu.

Elini önüne kaldırıp avucunu yukarı çevirerek, "Telefonumu alabilir miyim şimdi?" diye sordu.

"Bana ne kadar kızgınsın?"

"Sana ne kadar kızgın olduğumu ölçmek için henüz icat edilmiş bir ölçü birimi yok."

"Diyelim ki peşine düştüler."

Kafasını salladı. "Bu mazeret olamaz..."

"Etek ve yüksek topuklu ayakkabılar giyiyordun. O evde belki beş kişi vardı. Önce sen ve Marcy yakalandınız, arkadaşın arka çitten atlayarak kendini güvende sandı, sonra onu yakaladılar. Böyle pislikler, kendi kurallarına uymayan kadınlara ne yapar?"

Dişlerini sıkarken çenesinin şiştiğini gördü.

Ama bunu yapmayı bırakıp, "Christos orada değildi, bu açık. Bunu biliyorduk. O Marcy ve beni tanıyor."

"Yani dörtü üçe karşı. Dört erkek, üç kadın. Hala seni yakaladılar ve biliyorsun ki
"

Ona öfkeyle baktı.

O bunu biliyordu.

O ise ısrar etti.

"Soruma cevap vermek gerekirse, onlara kurallara uymayı öğretiyorlar ve tatlım, bunu asla unutamayacağın bir şekilde yapıyorlar. Sekiz beni aradı, kafamda sadece bu vardı. Beş yılımı, bu tür erkekler tarafından kullanılmış kadınların geride bıraktığı sefaletin izlerini temizlemekle geçirdim. Eğer kadınların neyin peşinde olduğunu anlarlarsa, başka biri olursun. Burada duran, bana kızgın olan sen, yok olursun. *Bu* yüzden bu kadar öfkelenmiştim."

"Düşünebiliyorum, Core. Yüzüme bağırdığında bunu anladım." "Bu dürüst bir tepkiydi."

O alaycı bir şekilde başını salladı ve evet, bunu yapabilirdi çünkü o alaycı tavrını kaçırmamıştı.

"Önemli bir şeydi."

"Durum tersine dönerse, ben aptalca bir şey yaparsam, bana o kadar kızmayacağını mı söylüyorsun?"

Yine dişlerini gıcırdatıyordu. Ona o kadar kızardı.

"Yüzüme bağırır mıydın? Öfkeni açıkça gösterir miydin? Ve sonra, iş bittiğinde," iki elini yanlarına attı, "bunu çözmek için beni iyi bir yere götürür müydün?"

"Yaptığımız şey bu mu? Sorunumuzu çözmek mi?"

"Biftek pişireceğim. Sen de yemediysen sana da pişireceğim. Biraz bira içeceğiz. Bana ne kadar pislik olduğumu söyleyeceksin, ben de pislik olduğumu kabul edeceğim, çünkü çok sinirliydim, ama aşırıya kaçtığımı kabul ediyorum. Sonra seni arabana götüreceğim ve eve güvenle vardığını görmek için seni takip edeceğim."

Orada bir şey söyledi, içini delen bir şey, çünkü kadının kafası çalıştı ve ona bakışları lazer gibi sıcak olmaktan çıkıp daha zayıf lazerler gibi sıcak olmaya başladı.

Ama kız, "Uber çağırmayı tercih ederim," dedi.

Adam başını salladı. "Onlar yalnız bir kadın için güvenli değil, bebeğim. Delirdin mi?"

O anda oldu. O anda bir şey klikledi, o bunu gördü. Bu önemsiz bir şey değildi. Onu izleme şekli tamamen değişti.

Sonra kadın, "Geç oldu. Ben yemek yedim bile" dedi. "Ben yemedim."

"Öyleyse," — tezgâhın üzerindeki bifteği işaret etti — "ye." Gülümsemek istedi, ama gülümsemedi.

"Hâlâ kızgın mısın?"

"Evet. Çok."

Kollarını açtı. "Buraya gelip sarılmak ister misin?"

O bir adım geri attı ve sesinde onun küstah Hellen'inden biraz duyuluyordu, "Hayır. Teşekkürler."

O zaman gülümsedi ve sonunda biftekine geri döndü.

Cebinden kadının telefonunu çıkardı, tezgahın üzerine koydu ve "Bira iç" diye davet etti.

"Bana bira getirmemi istediğini bu şekilde mi söylüyorsun?"

Kafasını ona doğru çevirdi. "Benim başparmaklarım var. Bira içmek istediğimde kendim alabilirim. Bana bir tane açmak istiyorsan, keyfine bak. Ama şu anda bir işim var, içemem. Başka bir deyişle, hayır, demek istediğim, istersen bir bira al."

Şimdi onu uzaylıymış gibi inceliyordu. "Ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı ve buzdolabına doğru yöneldi.

Et işin içinde olduğu için Nanook kalktı ve Core baharatlamayı bitirirken onun bacağına oturdu.

Izgara yapmaktan vazgeçip tavada kızartmaya karar verdi.

"Demek kadınlara yardım ediyorsun?" diye sordu.

Tereyağı koyduğu tavadan döndü ve kadının arka pencerede durup bahçesine baktığını gördü.

"Kadınlara. Erkeklere. Çocuklara. Çoğunlukla kadınlara ve çocuklara." "Peki Ölüm Meleği olmak ne anlama geliyor?" "MC'ler hakkında çok şey biliyor musun?"

Kız ona döndü ve başını salladı. O da nazikçe açıkladı.

"Kardeşlerin işi kardeşlerin işidir, tatlım. Yaşlı kadınlarıyla paylaşan erkekler olabilir, ama sadece yaşlı kadınları kulübün dokusuna dahil olmuşsa ve kulüp işleri hakkında kimseye, hatta diğer kardeşlere bile asla ağzını açmamayı kabul etmişse."

"Mm," diye mırıldandı, birasını yudumladı ve tekrar pencereden dışarı baktı.

Bifteğiyle birlikte patates kızartması yapacaktı, ama bunun yerine eti kızgın tereyağına attıktan sonra patates cipsi çıkardı.

O zaman kendine bir bira aldı.

O filetoyu çevirirken, kız sordu: "Beni buraya, evine getirdin, bu demek oluyor ki kız arkadaşın yok mu?"

Hay aksi.

Bir kadın bu soruyu tek bir nedenden dolayı sorar.

Şimdi bu noktaya gelmişlerdi.

"Hayır," diye cevapladı.

O anda bunun öyle olmadığını söylemesi gerekiyordu. Ondan kesinlikle hoşlandığını ama bu ilişkiye girmeyeceklerini söylemesi gerekiyordu.

O anda, onu evine götürmenin, yapmak istemediği bir şey ifade etmiş olabileceğini fark etti.

Hayır, aslında istiyordu.

Sadece buna izin vermeyecekti.

Bunun da ötesinde, o noktaya gelmeyecekleri halde kızın kendini tehlikeye atmasına neden bu kadar sinirlendiğini açıklamaya çalışması gerekiyordu.

Onun kendisine ilgi duyduğunu biliyordu.

O da onu derinden emiyordu, bunu o da biliyordu.

Onu çok önemsiyordu. O gece bunu açıkça belli etmişti.

O da onu önemsiyordu. Hiçbir kadın, kendisi için önemli olmayan bir erkeğin bu kadar derinden hayatına girmesine izin vermezdi.

Onu güvende tutmak için bir duvar örmenin zamanı gelmişti.

Ama Core bunların hiçbirini söylemedi ve kadının inşa etmesini istediği duvarın ilk tuğlasını koymadı.

Çünkü ona deli gibi aşıktı. Çünkü onu

güldürüyordu.

Çünkü mutfağında duran, ona hala kızgın olan kadında bir şey vardı ki, o kadar doğru geliyordu ki, hayatında hiç bu kadar doğru hissetmemişti, Resurrection'un tüzüğünü kendi kanıyla imzaladığı zaman hariç.

"Ailenle akşam yemeğini unuttum. Babanla ne yapacağına karar verdin mi?"

"Onunla görüşeceğiz," dedi pencereye. Akıllıca değildi.

Bunu kendine sakladı.

Ancak endişe onu sardı, çünkü babası hakkında çok az şey biliyordu, ama bunun iyi gitmeyeceğini de biliyordu ve onun için bunu istemiyordu.

"Annem, kızlarının zor olsa bile doğru yolu seçmelerini tercih ediyor," diye açıkladı. "Bunu yapmazsak pişman olacağımızdan endişeleniyor. Ne yazık ki, haklı."

"Doğru," diye mırıldandı, bifteklerini tabağa koyarken, annesinin haklı olduğunu, ama aynı zamanda haksız olduğunu düşündü.

Yanına biraz cheddar Ruffles attı ve tezgaha götürdü. Nanook peşinden ayrılmadı.

Hellen pencereden ayrılmadı.

Çatal ve bıçağı çıkardı, iyi bir parça kesti ve Nanook'a attı.

Oğlu onu duyulabilir bir çiğneme sesiyle yakaladı ve bütün olarak yuttu. Core

sırıttı.

Kız sonunda ona baktığında, ağzında bir parça vardı ve çiğniyordu.

"Bitti, değil mi?"

Boğazı düğümlendi ve neredeyse bifteği tükürecekti. Zorla

yuttu, ağzını açtı...

Ama kız ondan önce davrandı.

"Artık Eleanor yüzünden bana bakmıyorsun. Bree'nin meselesiyle sadece sen ve kardeşlerin ilgileneceksiniz. Yani artık birbirimizin hayatında olmamız için bir neden yok, değil mi?"

"Bebeğim," dedi uzlaştırıcı bir sesle, "Kızgın olduğunu biliyorum..."

"Sinirli olduğumdan değil. Sorun şu ki, sen oldukça karışık sinyaller verse de, bu konuyu kapatacağımızı açıkça belirttin. Senin hayatın var, benim hayatım var ve aslında bu tamamen şans eseri, şanssız olan da benim, çünkü tanışmışız."

"Sen aptal değilsin," dedi.

Kız başını eğdi. "Değil miyim?" Bunu hak etmişti.

"Aptalca bir hareketti. Ama sen aptal değilsin. Kız arkadaşının yanında olman gerektiğini hissettiğini anlıyorum. Eğer o bunu yapmaya kararlıysa, sen ve Marcy'nin orada olmanız çok daha iyiydi. Bu yüzden çoğunlukla ona çok kızgındım, ama onu tanımıyorum. Bu yüzden öfkemi senden çıkardım. Bununla birlikte," diye ekledi, "sana da kızgındım."

"Bu ne, Core?" diye sordu kız. "Ne ne?" diye sordu o.

Ona tamamen döndü ve elini kaldırarak ikisinin arasında salladı. *"Bu. Bu ne*?"

Lanet olsun. Şimdi, zamanı gelmişti.

Bunun olmasından nefret ediyordu.

Yine nazik davranacaktı, ağzını açtı... Ve yine, kız ondan önce davrandı.

"Söylemene gerek yok." Sessizce konuştu. "Biliyorum. Bundan sonra, Bree'nin aptalca bir şey yapmasına izin vermeyeceğime söz veriyorum, ama sanırım o da kendine aynı sözü vermiştir. Bu, senin ya da arkadaşlarının bizi bir daha kurtarmanıza gerek kalmayacağı anlamına geliyor. Yani işimiz bitti."

Sanki biftek bıçağını alıp boğazından bağırsağına kadar kendini kesmek gibiydi, "Evet, bebeğim. Haklısın. İşimiz bitti." demek zorunda kalmak.

Çenesini biraz kaldırdı. "Uber çağırmak için telefonumu alabilir miyim lütfen?" "Üzgünüm tatlım, lütfen beni seni bir yabancıyla aynı arabaya bindirmeme zorlama."
"

O, kadın tekrar pencereden dışarı bakmadan önce gözyaşlarının parıltısını gördü.

Core bifteğini hızlıca bitirdi, birkaç patates kızartması yedi, biraz bira içti ve yumuşak bir sesle "Hazır mısın?" diye seslendi.

Kız hemen birasını mutfak masasına koydu ve ona doğru yürüdü. Kız, ona bakmadan yanından geçip garaj kapısına doğru yürürken, Core ona telefonunu uzattı.

Ona o güzel yeşil gözlerini ya da gözlerinin içindekileri göstermeden, o bile onun incinmesini kabul ederdi, o kadar derinden ona bağlanmıştı.

Tanrım.

Evet.

Mahvolmuştu.

Nanook da gelmeye başladı ve sesi boğuktu, nedense yalvarırcasına, "Köpeği bırakın. Lütfen. Evde tek başına kalabilir mi?" dedi.

"Otur. Kal, Nanook."

Nanook oturdu ve kıpırdamadı.

Garaja vardılar.

Kamyonetin kapısını açtı.

O, arabaya binerken ona bakmaktan kaçındı.

Adam onun yanına oturdu, arabayı çalıştırdı ve onu eve götürdü.

Kaldırıma yanaştığında ona döndü.

"Hellen..."

"Hoşça kal, Dustin," diye fısıldadı, kapıyı açarken.

Arkasını dönmeden dışarı atladı ve kapıyı çarptı.

Parmak uçlarında koşarak yürüyüş yolunu tırmandı ve o nefesini bile veremeden dairesine kapandı.

Ve gitti.

9
ÖNEMLİ OLAN

Önemli

Ertesi gece, gece yarısına on dakika kalmıştı.

Cuma

Core, bisikletinden birkaç metre uzakta, sırtını bir binanın tuğlalarına dayamış duruyordu.

Denver şehir merkezindeki bir restoranın arkasındaki sokakta durmuş, telefonunu kulağına dayamıştı.

Hattın diğer ucundan gelen ses ya değiştirilmişti ya da birisi kelimeleri yazıyordu ve okuma otomatikleştirilmişti. Hangisi olduğunu bilmiyordu.

Kardeşler bu konuyu tartıştılar. Core, bunun otomatikleştirilmiş olduğu görüşündeydi, çünkü ona göre The Nerd'ün tek çalışma şekli buydu.

"Göreviniz kabul edildi," dedi ses. "Araştırma Cumartesi günü saat sıfırda başlayacak." Başka bir deyişle, on dakika sonra. "Pazar günü saat on sekizde bir rapor bekleyin."

Bundan sonra bağlantı kesildi. Ama bu iyi

bir haberdi.

Nerd, Yunanlılar hakkında çevrimiçi araştırma yapacaktı.

Resurrection'da bu tür işler için başvurabilecekleri başka geekler de vardı, ama hiçbiri The Nerd kadar iyi değildi.

Bu nedenle kardeşler, The Nerd'ün tek kişilik bir operasyon mu yoksa birlikte çalışan bilgisayar meraklılarının bir koalisyonu mu olduğu konusunda daha fazla tartıştılar. Sonuçlar her zaman kapsamlı ve hızlıydı ve bu tür işler için diğer kaynaklarından birine başvurduklarında (Denver'ın en iyisi olan Brody bile), bu kadar kısa sürede bu sonuçları elde edemiyorlardı.

The Nerd kendini The Nerd olarak adlandırıyordu, ancak Core, tekil olarak tanımlamanın insanları yanıltmak için kullandıkları birçok taktikten biri olduğuna inanıyordu.

Nerd yeraltındaydı. Nerd ücret almıyordu. Nerd'ün gözünde iyi kalmak için yapmanız gereken tek şey, onlar hakkında ağzınızı kapalı tutmak ve istedikleri zaman sizin için çalıştıklarını kabul etmekti. Onlar hakkında kimseye bir şey söylemezdiniz. Görevlerinizi gönderirdiniz, onlar kabul ederdi ya da etmezdi, siz de ısrar etmezdiniz.

Nerd, kulüp Rainman'ın eski sevgilisinin bir arkadaşının annesiyle çalışırken Resurrection'a kendini tanıtmıştı.

Kızında ciddi sorunlar vardı — davranış değişiklikleri, hızla ve endişe verici bir şekilde kötüleşen ruh hali. Bunların hepsi açıklamaya, eğitime ve terapiye direniyordu.

Sonra olanlar oldu. Anne eve geldiğinde kızını garajdaki arabasında buldu. Araba çalışıyordu. Garaj kapısı kapalıydı.

Kız ölmemişti, ama oksijenin gerektiği yere ulaşamadığı garajda yeterince uzun süre kalmıştı ve annesi kızına sonsuza kadar bakmak zorunda kalacaktı.

Babası pisliğin tekiydi, ilgilenmiyordu, yardım etmiyordu.

Ve sonunda, cevap bulmak için kızının tüm eşyalarını karıştırırken, anne on altı yaşındaki kızının siber seks sömürüsüne maruz kaldığını keşfetti. Tutduğu günlüklerde, çok korktuğunu ve çok utandığını, hayatının bir sapık pislik tarafından işkenceye dönüştürüldüğünü kimseye, hatta arkadaşlarına bile söylemediğini yazmıştı.

Polis bu konuyla ilgilenmek istemedi. Siber suçlar çözülmesi kolay değildi ve kurban ölmüş sayılırdı. Davayı üstlendiler, ancak ilerleme kaydetmek için yaptıkları ılımlı girişimler kızın annesinin gözünden kaçmadı.

İşte o zaman Resurrection'dan yardım istedi.

Adalet istiyordu ve bu adamın durdurulmasını istiyordu.

İkisini de yapabilirlerdi, ama bunu yapan adamı bulacak becerileri yoktu

.

Bunu sonsuza kadar sürdürüyorlardı ve sonra, bir şekilde The Nerd ne yaptıklarını öğrendi. sürüyordu ve sonra, bir şekilde The Nerd onların ne yaptığını öğrendi. Onlar da işe koyuldu, Resurrection'a ihtiyaçları olan her şeyi sağladılar, hepsini, ki bu onların bildiğinden daha derin ve daha genişti.

Sonunda, The Nerd bunun on bir kızı ilgilendirdiğini keşfetti. O

noktada, sıra Resurrection'a gelmişti.

Ve artık fail başka bir kıza bunu bir daha asla yapamayacaktı.

Core, The Nerd'ün Yunanlılarla uğraşmasına şaşırmadı. Bu durum tam da onların uzmanlık alanına giriyordu.

Ama yine de, The Nerd'ün reddettiği çok fazla Resurrection görevi yoktu.

Arka kapı açılıp çocuk dışarı çıktığında telefonunu cebine soktu.

Pahalı bir biftek restoranında komi olarak çalışıyordu. Core'a

doğru koştu.

"Aldın mı?" diye sordu Core.

Çocuk başını salladı ve telefonunu uzattı.

Core telefonu aldı. Telefon açık durumdaydı ve kamerasındaki fotoğraflara erişilebiliyordu.

Core fotoğrafları kaydırarak inceledi.

Christos'un bir kızı tavladığı beş fotoğraf vardı. Bolca gülümseme. Bolca dokunma. Bir kova içinde bir şişe Dom. Hesabı ödemek için kredi kartını kullanırken.

Fotoğrafları Resurrection'un hesabına e-posta ile gönderdi ve çocuğa telefonunu geri verdi. Sonra cüzdanını çıkardı, açtı, 100 dolarlık banknotu çıkardı ve çocuğa verdi.

"Teşekkürler," diye mırıldandı ve cüzdanını geri verdi. "Ne zaman istersen," dedi çocuk ve banknotu cebine attı.

Core bisikletine atladı ve uzaklaştı.

Bütün gün bu davayla uğraşmıştı ve Yunanlılarla her zamanki gibi işlerini yapıyordu. Hellen ve Marcy'nin tuhaf davranışlarından rahatsız olmuş olsalar da, bunu belli etmediler. Eight'in yerini Muzzle almıştı. Hâlâ keşif modundaydılar.

Nerd, ciddi bir şekilde harekete geçmeleri için ihtiyaçları olan şeyi onlara sağlayacaktı.

Ama Core, önceki gece olanlardan sonra bu adamların işlerine devam edeceklerini düşünmüyordu. Christos'a gidip gelen kadınları tarif ederlerse, o anlar.

Onunla başka bir kadınla şehirde çekilmiş fotoğrafları görünce, bu onun için bir sorun bile değilmiş gibi görünüyordu.

Yani ya kendilerini dokunulmaz hissettiler, hedeflerinden biri tarafından yapılmış olsa bile, ya da Sekiz'in açıklaması diğerlerine yandı ve sadece lastiği patlamış birkaç kadın ve bir erkek vardı, bu yüzden daha fazla zaman harcamaya değmezdi.

O da bunlardan birinin doğru olduğunu ummak zorundaydı.

Ama Core bunu aklından çıkardı. O gece bu konuda yapabileceği başka bir şey yoktu. Saat geç olmuştu. Yorgundu.

Ve bunu düşünmek, Hellen'i düşünmekten kaçınamayacağı anlamına geliyordu.

Ancak, ne yaparsa yapsın, Hellen sürekli aklındaydı.

Babasının, nadir güzel anlarından birinde şöyle dediğini hatırladı: "Hemen anlarsın. Sadece bilirsin. Onunla tanıştığında, hiç şüphe kalmaz." Sonra Core'un annesine sokulmuş, boynunu öpmüş, ona sıkıca sarılmış ve Core'a bir kez daha gülümsemişti, her şeyi olan bir adamın tüm görünüşüyle.

Ama Core'un en çok hatırladığı şey, annesinin vücudunu sert bir şekilde tutması ve yüzündeki sahte gülümsemeydi.

Kısa bir süre sonra boşanmışlardı.

Ama Core'un hatıralarında, annesinin bir kez hariç, içten gülümsemek için hiçbir nedeni olmamıştı ve babası da o bir kez hariç, hayatlarından hiç çıkmamıştı.

Kiki ile tanıştığı ilk gece -ki bu aynı zamanda ilk seviştikleri geceydi- ertesi gün yatakta onunla uyandığında, her şeyi anladı.

Hemen anladı. O kadındı.

Hiç şüphe yoktu.

O çok mutluydu. O harika biriydi. Birbirlerine çok yakışıyorlardı. Mükemmel bir çifttiler.

Ve bu onun kafasını karıştırdı, onu çok korkuttu. Ama Kiki'yi
uzaklaştırdı.

Şimdi aynı şey tekrar oluyordu.

Hellen'in kim olduğunu biliyordu.

Hiç şüphe yoktu.

Ve onu uzak tutması gerekiyordu, yoksa onun ne olduğunu öğrenecekti.

Core eve geldiğinde Eight'in Core'un garaj yolunda motosikletinin koltuğuna yaslanmış olması iyiye işaret değildi.

Yanına yanaştı ve motosikletini durdurdu.

Belli nedenlerden dolayı, Eight artık Yunanlılar'da değildi. Nails'in Denver'da olup olmadığını araştırıyor ve Hellen'in ailesiyle uğraşıyordu. Bu yüzden Core, bunun arkadaşıyla geç saatte içilecek bir bira değil, kötü bir haber olacağını düşünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, motosikletinden
inerken. "Konuşmamız lazım."

Core onu inceledi, ama bunu yapmasına gerek yoktu. Eight, istemediği sürece pek bir şey belli etmezdi.

Başını salladı, onları içeri aldı, sonra Nanook'un kafasını hızlıca okşadıktan sonra Eight'i evinde gezdirdi.

Köpeğini arka kapıdan dışarı çıkardı, onunla birlikte dışarı çıktı ve Eight de onları takip etti.

Core, iki yıl önce ilk eczanesini açtıklarında evini satın almıştı, para akmaya başlamıştı, kulüp üç yıl boyunca doğru yoldan sapmamıştı ve Core sonunda ayaklarının altında sağlam bir temel olduğunu hissetmişti.

Ancak satın aldığından beri, mobilya satın almak dışında hiçbir şey yapmamıştı.

Arka veranda hariç.

Çekici kaldırım taşları döşemiş, odun şöminesi ve lavabo, buzdolabı ve yemek yemek için yüksek bir bar içeren yerleşik bir ızgara yaptırmıştı. Çatıyı destekleyen sütunların tabanına dekoratif tuğlalar yerleştirmiş ve rahat, lüks mobilyalar almıştı. Bahçesine özen göstermiş ve harika bitkiler dikmişti.

Çit yenilenmesi gerekiyordu ve bu onun bir sonraki projesiydi, ama o dışarıda olmaktan hoşlanıyordu. Her santimetresi onun emeklerinin ürünüydü ve çok güzel görünüyordu.

Eve devam etmesi gerekiyordu, ama nereden başlayacağını bilmiyordu.

Evin iskeleti, ev satıldığından beri oradaydı.

Arka bahçeyi düzenleyebilirdi, ama ev dekorasyonu onun işi değildi.

Nanook evin yanındaki kişisel banyosuna gitti, Core ise oturma alanına gitti.

Yorgunluğunu attı ve karşısındaki kardeşinin de aynısını yapmasını izledi. "Bira ister misin?" diye sordu.

"Hayır kardeşim, uzun kalmayacağım. Evde beni bekleyen bir kadın var." Eight böyleydi. Her yerde onu bekleyen bir kadın vardı.

"Ne haber?" diye sordu Core.

"Marcy bir mesajla dispanserlerden birine geldi." Core dik oturdu.

"Brain ile konuştu," diye devam etti Eight. "Brain da benimle konuştu." "Hellen iyi mi?" diye sordu Core hemen.

Eight ona bir bakış attı.

Kahretsin, kahretsin,

kahretsin.

"Dinle kardeşim..." diye durumu yumuşatmaya çalıştı.

"Marcy, Hellen'ın yarın saat onda Bryan adında bir adamla buluşacağını bilmeni istiyor. Bryan bazı şeyleri konuşmak istiyor."

Core ensesinin yanmaya başladığını hissetti.

Eight gözlerini kardeşinden ayırmadı. Birkaç saniye sonra, "Bu konuda bir şey bilmiyor musun?" diye sordu.

"Beni ilgilendirmez," dedi Core.

"Tabii," dedi Eight inanamayan bir şekilde. Sonra ısrarla devam etti. "Çarşamba gecesi babasıyla buluşacak."

Kahretsin, Core bir biraya ihtiyacı vardı. Hiçbir şey söylemedi.

"Marcy ayrıca Brain'e bir hikaye anlattı."

Lanet olsun.

"Bu benim değil," diye arkadaşına söyledi. "Biz öyle değiliz." "Hellen çocukken bir köpeği vardı."

Core hareketsiz kaldı.

“O köpeği çok seviyordu. En iyi arkadaşıydı. Onu beslerdi ve birlikte uyurlardı. Sonra bir gün, babası sürekli yaptığı iş seyahatlerinden birinden eve geldi ve nedense bir şeye çok kızgındı. Adam eve geldiğinde, Hellen'ın yanı sıra annesi ve kız kardeşi de bağırıyor, ağlıyor ve yalvarıyordu. Adam köpeği alıp evden çıktı ve geri döndüğünde... köpek yoktu."

Core'un parmakları sandalyenin kolçaklarına kıvrıldı.

"Köpeği geri getirmedi," diye devam etti Sekiz. "O köpeği bir daha hiç görmedi. Onu ne yaptığını bilmiyor. Ayrıca, dostunu kaybetmenin acısını hiç atlatamadığı için başka bir evcil hayvan da almadı. Köpek götürüldüğünde, o altı yaşındaydı."

Tanrım.

Sanki konuşulanları biliyormuş gibi, Nanook koşarak geldi, nefes nefese ve yerleri koklayarak. Sekiz'e selam verip kafasını okşatmak için yanına gitti.

Sonra babasının yanına geldi.

Core'un sandalyesinin yanına oturdu ve Core parmaklarını oğlunun kalın tüylerine gömdü.

"Görünüşe göre Nanook onu tetikledi," diye devam etti Eight. "Marcy, Hellen'ın pek iyi olmadığını söyledi."

Core başka yere baktı.

"Sen de tetiklendin."

Eight bunu söylediğinde, Core arkasına baktı.

"Ve bu hiç de şaşırtıcı değil, kardeşim," diye devam etti Eight.

"Buraya gitmiyoruz. Ben bitkinim. Sen eve gitmelisin. Ve Hellen diye bir şey yok."

Eight onu görmezden geldi.

“Rosie'ye yaptığımız şey Beck'i paramparça etti. Nedeni kolayca anlaşılabilirdi. Ama sen, Tanrım, o gece seni izledim. Sen payına düşeni aldın. Ben de payıma düşeni aldım. Geri çekildim, sana baktım ve midem bulandı. Neredeyse kusacaktım. Kardeşlerin onu mahvetmesini izliyordun ve hayalet görmüş gibiydin. O zaman uyandım. O zaman kendi yaralarımın sisinden çıktım ve cehenneme biletimi aldığımı ve geri dönemeyeceğimi anladım. Ama senin için başka bir şey daha oluyordu. Sen bana verdiğinde, bunun ne olduğunu anladım."

"Buraya gitmeyeceğiz dediğimi duydun mu?" "Evet."

"O zaman neden bu konuyu zorluyorsun?"

"Çünkü birinin kafanı kıçından çıkarmaya ihtiyacı var ve ben bunun ben olacağıma karar verdim."

"Hayatımın büyük bir kısmında kafam kıçımda oldu, Sekiz, ama bu konuda kafam çok net."

"Sen tam bir pisliksin." Siktir et.

Yeter.

Göğsünü yumrukladı. "Sence ona iyi gelebilir miyim?"

"Sen de benimle birlikte cehenneme bilet aldın, kardeşim. Yani bu dünyada yapman gereken işler var ve bir kadına iyi davranmak da bu işlerin bir parçası."

"Ve sen benim bunu yapabileceğimi düşünüyorsun."

"Kiki hayattayken ben de oradaydım," diye hatırlattı Core'a.

"Hatırlatmana gerek yok."

"Kiki harikaydı ve sen ona iyi davrandın, ama kimse onun köpeğini elinden almamıştı."

Core yanağındaki kasın seğirdiğini hissetti.

"Her şeyin bir sebebi vardır," diye devam etti Eight. "Rosalie'ye yaptıklarımızın benim payımı asla, asla tekrarlamam. Asla, asla kenara çekilip başkalarının yapmasına izin vermem. Ama o lanet olasıca heriflerin, ona yaptıklarımızdan sonra aydınlandıkları inkar edilemez. Kiki sana uygun değildi, çünkü senin yolun, sana uygun olan kişi için açık olmalıydı."

"Ve sen bunun Hellen olduğuna karar verdin."

Eight başını salladı. "Dostum, dün gece seni onunla birlikte çekmeliydim. İşine ciddi yaklaşıyorsun, taş gibi soğuksun. İşin gereği olduğunda, tanıdığım en soğukkanlı herif sensin. Yaptığımız iş için mükemmel bir özellik. O yüzden seni o kadar ateşli görünce ne kadar şaşırdığımı tahmin et. Sen onun peşindesin, o da çekip gitmiyor. Karşı karşıya duruyor, göz göze bakıyor ve biz arabayla uzaklaşıyoruz. Ama boşta durduk dostum. Senin iyi olduğunu biliyordum, ama onun orospuları da bunu görmeliydi. Hepimiz onun seninle el ele tutuşarak kamyonetine doğru yürüdüğünü gördük. Şimdi söyle bana, o gösteriyi izledikten sonra başka neye karar verebilirim ki?"

"Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun ve nedenini de biliyorsun." O da biliyordu.

Bu yüzden Eight öne eğildi ve sert bir şekilde yaptı, yüzü sertleşmiş, gözleri Core'a kilitlenmişti.

"Bana söyle," diye emretti alçak sesle. "Siktir git," diye homurdandı Core. "Bana söyle," diye tekrarladı Eight. "Siktir git," diye kesti Core.

"Söyle şunu."

"Siktir git, Eight."

"Tamam, söyleyeceğim. Baban bir alkolikti. Karısını döven biriydi. Bir kullanıcıydı. Berbat biriydi. Ve bir gece, o kadar berbat bir hale geldi ki, eski karısının evine geldi, anneni öldüresiye dövdü, alkol ve deliliğin sisinden çıkıp ne yaptığını görebilecek kadar kendine geldi ve bir kurşun yedi."

Core kıpırdamadı bile.

"On altı yaşındaydın, arkadaşlarınla dışarı çıkmıştın ve eve geldiğinde bu boktan durumla karşılaştın." "Biliyorsun, bunu unutamıyorum, o yüzden neden bana hatırlattığını anlamıyorum."

"Çünkü sen kendi başına bir adamsın, Core. Otuz altı yaşındasın. Onun hatalarını tekrarlamayacaksın."

"Rosie'ye de aynı şekilde hissedip hissetmediğini sor." Eight arkasına yaslandı.

"Evet," dedi Core, bu noktayı kazandığından emin olarak.

"Biliyorsun, Rosalie Beck'in kadınıydı ve o da bizimle birlikteydi. Sana söylemeliyim ki, kendi kadınına bunu yaptığı ve hayatına devam edebildiği gerçeğine hayret ettim. Daha sonra fark ettim ki, o bunu hiç yapmamıştı. Janna'nın onu sevecek, ona göz kulak olacak, kendini güvende hissettirecek, yanında olacak birine ihtiyacı olduğunu biliyordu. O ona aşıktı, o da ona aşık oldu, bu yüzden ona bunu verdi. Bunu biliyorum, çünkü bana söyledi ve sen de orada oturuyordun kardeşim, onun söylediğini duydun. Yani ikimiz de onun onun için yeterince iyi olmadığını bildiğini biliyoruz. Ama o öyle olduğunu düşünüyor. Ve onun ne düşündüğü, ne istediği önemli olan şey. Hellen ne istiyor?"

"Lanet olsun, siktir git," dedi Core.

"Ne istiyor, Hardcore?" "Siktir git, Eightball."

Eight ona uzun uzun baktı.

Sonra ayağa kalktı ve "Sanırım kendimi yeterince ifade ettim. Ben çıkıyorum," dedi.

Nanook onu evin kapısına kadar takip etti ama Eight kapıyı kapattığında Core ile birlikte dışarıda kaldı.

Core kıpırdamadı.

Düşünmemeye çalıştı.

Bunda feci şekilde başarısız oldu.

Köpek olmasın. Lütfen. Evde tek başına kalabilir mi? O götürüldüğünde, altı yaşındaydı.

Hellen ne istiyor?

Nanook, Core'un kucağına atlayıp patilerini üzerine koyarak onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

O atmosferi hissetti ve babası için endişelendi.

"Sorun yok, evlat," diye mırıldandı Core ve onu bir kez daha okşadı.

Nanook atladı ve Core, onun Core ile kapı arasında gidip geldiğini izledi.

Onları içeri almak istiyordu. Babasının o günü unutmasını istiyordu. Onun güvende olmasını istiyordu.

Core bunu biliyordu.

Bu yüzden Core kalktı ve yavrusuna istediğini verdi.

10

EL BOMBASI

Hellen

Hiçbir zaman kendimden biraz daha az olmayı dilediğim bir an olmadı.

Fortnum's'a girip, Bryan'ı iki içkiyle masada otururken gördüğümde, biri benim için olan, keşke biraz daha az ben olsaydım diye düşündüm.

Çünkü gözleri takdir ve hevesle vücudumu süzdü.

Sohbetimiz sırasında neler olacağını anlatmak için, gerçekten de daha sade giyinmeye çalıştım.

Ama sonunda kırmızı şort, kırmızı-beyaz desenli bluz ve ayak parmaklarımın açıkta kaldığı, zebra desenli, ayak bileğime bağlanan kurdeleli bir çift topuklu sandalet giymiştim.

Jogging pantolonu giymeliydim, ama soğuk bir günde yürüyüşe çıkmadıkça evin dışında hiç jogging pantolonu giymedim.

O zaman da giymedim, çünkü Denver'da Ağustos sonuydü ve hava soğuk değildi.

Çünkü ben kendimden başka biri olamazdım.

Bryan'a yaklaştım.

O da kalktı ve yanıma geldi.

Başımı eğdim, böylece dudakları sadece yanağıma değdi.

Ben uzaklaştığımda hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemek için yüzünü kontrol etti. "Selam," diye selamladı. "Harika görünüyorsun."

"Selam," diye cevap verdim.

Ona harika göründüğünü söylemedim, ama gerçekten öyleydi. Koyu renk saçları şekillendirilmişti. Haki pantolonunun paçaları kıvrılmıştı. Neredeyse beyaz sayılabilecek kadar açık pembe bir gömlek giymişti, ama ayaklarında bembeyaz deri spor ayakkabılar vardı.

O gün, her gün ofise veya mahkemeye giderken yaptığı gibi tıraş olmamıştı ve bunu, benim sakallı erkeklerden hoşlandığımı bildiği için yaptığını biliyordum.

Ve güzel kokuyordu. Pahalı bir koku. Kendisi için yapacağı bir harcama değildi, annesinin her doğum gününde ve Noel'de ona aldığı kolonyaydı.

Oturduk.

İçkimi bana doğru itti. "Ben hallederim."

"Teşekkürler," diye mırıldandım, içkiyi alıp bir yudum aldım.

Küçük bir puan kazandı, bana en sevdiğim şeyi sipariş etmişti: vanilyalı mocha skinny.

"İyi misin?" diye sordu.

Hayır.

İyi değildim.

Birincisi, şu anda onunla bir sorunum vardı.

Çarşamba günü babamla bir sorun yaşadım. Core'un çok güzel bir köpeği vardı.

Core, benim tehlikede olabileceğim düşüncesiyle aklını kaçırdı.

Core'un uzun, sert vücuduna bastırılmak, beni öpmese bile cennetteymiş gibi hissettiriyordu.

Ve Core bir kadının saçlarını nasıl ele geçireceğini çok iyi biliyordu.

Son olarak, Core beni istemiyordu.

Ben sadece o ve arkadaşlarının yardım ettiği kadınlardan biriydim. Ben sadece yaptıkları başka bir şeydi.

Elbette, bu sonuncusu, Marcy, Bree ve benim yaptıklarımız yüzünden çıldırmasıyla çelişiyordu ve beni vücuduna bastırarak beni kontrol altında tutmasıyla daha da çelişiyordu.

Ama adam kadınları o kadar koruyordu ki, beni lanet olası bir Uber'e binmeme izin verme düşüncesinden gerçekten acı çekiyor gibiydi, Tanrı aşkına.

Onun sorunu neydi bilmiyordum.

Sadece asla öğrenemeyeceğimi biliyordum.

"İşler daha iyiye gidiyor," diye cevap verdim Bryan'a.

Bu sözlerime, hem endişeli hem de umutlu bir ifadeyle baktı.

Umudu görmek zordu.

Ona dertlerimi anlatmayacaktım. Ona yaslanmayacaktım. Beni daha iyi hissettirme şansı olmayacaktı.

Ama o bunu henüz bilmiyordu.

Tamam, bunu halletme zamanı.

Sandalyeyle masaya yaklaştım ve ona vermek için daha dik oturdum.

"Seninle konuşamayacak durumda olmam hoşuma gitmiyor," dedi Bryan, ben bir şey söylemeden önce.

Dudaklarımı sıkıca kapattım.

"Son birkaç gündür, senin zor bir dönemden geçtiğini bilmek kafamı çok karıştırdı."

"Bryan..."

"Benimle evlenmeni istiyorum."

Şaşkınlıkla sandalyemden fırladım.

"Anlıyorum," dedi. "Ben tam bir aptaldım. Ama şimdi anlıyorum." "Neyi anlıyorsun?" diye tereddütle sordum.

"Bir süre birlikteydik. İleride ne yapacağımızı konuşmadık. Benim yanına taşınmamı. Geleceğimizi."

Ağzımı açtım.

"Endişelenecektin," dedi. "Elbette endişelenecektin. Seni sevdiğimi söyledim, ama ilişkimizin nereye gittiği konusunda net değildim."

Nereye gittiğimizi.

Sanki o rotayı kendi başına belirleyebiliyormuş gibi.

Arkanıza yaslandım, kahve fincanımı bir o yana bir bu yana çevirdim. Zordu. Bu adamla zaman geçirmiştim. Ondan hoşlanıyordum. Beni sevdiğini biliyordum ve onu o kadar unutmamıştım ki, bunu bilmek ve onun başına gelecekleri bilmek bana acı vermiyordu.

Yine de, kendi mezarını kazmasına izin
verdim. Ya da... daha da derin kazmasına.

Çünkü cidden, o anda bile, o *bana... dinlemediğini*... gösteriyordu.

"O yüzden açık konuşayım," dedi önemli, dinle-bunu özetleyici ses tonuyla. "Finansal durumuma baktım. Birlikte yaşamaya başlamadıkça, sana almak istediğim yüzüğü daha hızlı biriktirebilmek için kesebileceğim pek bir şey yok."

Senin almanı istiyorum.

"Yine de, birlikte yaşamaya başlamalıyız bence," diye devam etti. "Zamanı geldi. Artık bu adımı atmamızın zamanı geldi. İkimizin de senin evinde yaşaması biraz sıkışık olacak, ama senin kiran benimkinden daha ucuz, bu da sana yüzük almak için birikim yapmama yardımcı olacak ve sonsuza kadar orada kalmayacağız. Sadece birkaç yıl. Ve söz veriyorum Hellen, daha iyi bir partner olacağım."

Kolunu masanın üzerinden uzattı, parmaklarımdan fincanımı aldı ve elimi tuttu.

"Ayrıca, bebeğim, söz veriyorum, bu bir şeye yol açacak." Bana kocaman, beyaz gülümsemesini gösterdi. "İstediğini alacaksın. Doğru zamanı bulduğumda sana evlenme teklif edeceğim. O zaman istediğin geleceği elde edeceksin. Biz. İstediğimiz geleceği elde edeceğiz. Sadece bana sadık kalman gerekiyor. Üç, dört yıl sonra, borçlarımın yükünden kurtulacağım ve hayatımıza devam edebileceğiz."

Konuşması bittiğinde, "Sen istiyorsun" dedim. "Anlamadım?"

"*Sen* istiyorsun," diye tekrarladım. "*Sen* istediğin gelecekten bahsediyorsun. Ben de sana istediğim geleceği anlattım. Sana işimden ve işimin geleceğini nasıl görmek istediğimden bahsettim. Ondan sonra pek bir planım yok çünkü şu anda odaklandığım şey bu. Yani, dinlemiş olsaydın, yakın gelecekte ne istediğimi bilirdin. Ama bahsettiğin şeylerin hiçbirinden hiç bahsetmedim. Bu yüzden, kötü görünmek istemem ama şunu belirtmeliyim ki, sen istediğin gelecekten bahsediyorsun."

Nazikçe elimi onunkinden çektim. Bryan
kaşlarını çattı.

"Ve madem buradayız, bilmen gerek ki ben evlenmek istemiyorum, Bryan."

Yüzündeki ifade yumuşadı ve hızla başını salladı. "Tamam, anlaştık. Artık geri dönüşüm hakkında konuşma zamanı geldi."

Ve...

Kahretsin.

Evlilik konusunu gündeme getirmişti çünkü benim istediğim şeyin bu olduğunu düşünüyordu. Kendini benim bunu istediğime ikna etmişti. Taahhütte bulunmadığı için sinirlendiğimi düşünüyordu.

Dürüst olmak gerekirse?

Onu suçlamadım.

Yüzyıllardır, erkekler ve kadınlar bunun ikisi için de kaderlerinde yazılı olduğunu düşünmeye şartlandırılmışlardı. Bunun için çabalamaları gerekiyordu. Beyaz gelinlik ve pasta, kadının en büyük hayali olmalıydı.

Sonra, erkeğin çabalaması, bir şeyler inşa etmesi, risk alması, para kazanması ve yükselmesiydi. Ama kadın, çiçekler ve dansla dolu o günden ötesini hayal edemiyordu.

Onun görevi, birlikte yaptıkları çocukları da dahil olmak üzere her şeyle ilgilenmekti, böylece o inşa edip kazanıp yükselebilirdi.

Elbette, bir işi veya kariyeri olabilirdi. Ama yine de her şeyi halletmesi gerekiyordu, böylece o inşa edebilecek, kazanabilecek ve yükselebilirdi. Çoğu durumda, onun maaşı daha fazlaydı. Ona göre bu mantıklıydı. Bazıları için, bu ona da mantıklı geliyordu.

Eğer bir şey olursa, örneğin yüzyılda bir kez görülen bir salgın gibi, ve işler ciddileşirse ve çocuklar okula gidemedikleri için bakılmaları gerekirse, onun işi veya kariyeri kaybolurdu.

Böylece o yükselmeye devam edebilirdi.

Bunun nedeni, kadının bir sonraki adımın kendi seçimi olacağını hayal etmeye alışkın olmamasıydı. Bir sonraki adımın onun için bir öncelik olması. Rekabet edebilmesi. Onun kadar maaş almayı, hatta hak ederse daha fazlasını almayı bekleyebilmesi.

Yükselmeyi hayal etmeye şartlandırılmamıştı.

Hiçbir şey hayal etmeye şartlandırılmamıştı. O beyaz elbise dışında hiçbir şey.

Ve şimdi Bryan'ı zihinsel olarak köşeye sıkıştırmıştım ve görünüşe göre (ona göre), geleceğimizin tamamını müzakere ediyorduk, benim için önemli olan küçük şeyleri konuşmaya hazırdı.

Geri dönüşüm gibi.

Kariyerim değil.

Gerçekten istediğim gelecek değil. "Seni önemsiyorum," dedim.

Yine gülümsedi.

"Ama bu bir evlilik teklifi oyunu değil. Bu geri dönüşümle ilgili değil. Bu... bu..."

Benim başparmaklarım karşı parmaklarla hareket edebilir. Bira içmek istediğimde kendim alabilirim.

"Ne?" diye sordu Bryan.

Core hakkındaki düşüncelerimi kafamdan silip attım. "Bu..."

Bana ne kadar pislik olduğumu söyleyeceksin, ben de pislik olduğumu kabul edeceğim, çünkü gerçekten çok sinirlenmiştim, ama aşırıya kaçtığımı kabul ediyorum.

"Hellen?"

Aptal olduğumu kabul edeceğim, çünkü çok sinirlenmiştim, ama aşırıya kaçtığımı da kabul ediyorum.

Aptal olduğumu kabul edeceğim.

Kucağıma baktım.

"Hey, hey," diye seslendi Bryan. "Bebeğim, bana bak." Gözlerimi Bryan'a çevirdim.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım. "Sana aşık değilim." Vurulmuş gibi geriye yaslandı.

"Çok üzgünüm," diye tekrarladım.

"Bir yıl boyunca benimleydin," dedi, sesi küçük, incinmiş. "Seni çok önemsiyordum. Sanıyordum ki..."

Ben cümlemi bitirmeden sözümü kesti. "Ne düşündün?"

Onu dikkatle izledim çünkü ani ruh hali değişikliğinden pek hoşnut değildim.

"Ne düşündün, Hellen?" diye ısrar etti.

Hemen cevap vermediğim için, o benim yerime cevap verdi.

"Bir avukata bağlandığını, iyi para ve iyi zamanlar geçireceğini düşündün, ama o sorumlu biri olduğu ve borçlarla dolu bir hayat istemediği için boktan bir araba kullanıyor ve bu senin kabul ettiğin şey değildi, değil mi?"

Tamam.

Hayır.

Yani, hayatımda ne kadar önemli olduğunu kendine nasıl ikna etti? Bana *hiç* dikkat etti mi?

Tanrım, kaç erkek böyle düşünüyordu? Kaç erkek her şeyin kendileriyle ilgili olduğunu ve bir kadının hayattaki tek amacının, ona istediği şekilde bakacak bir erkek bulmak olduğunu düşünüyordu?

Kaç erkek kendi önemlerine o kadar inanmıştı ki, gözlerinin önündeki gerçeği göremiyorlardı?

Ayağa kalktım.

"Bitti." O da ayağa kalktı.

"Siktir et, Hellen. Sen ve tüm orospuların hayatın tadını çıkarıyorsunuz. Bree'nin o pislik tarafından dolandırılmasına hiç şaşırmadım. O kadar nazikti ki, ürkütücüydü. Ama Bree, onun Tiffany ve Chanel ile dolu bir hayatın anahtarı olduğunu düşündü, bu yüzden diğer her şeye kör oldu."

Bree söz konusu olduğunda bunda bir parça gerçeklik payı olabilir.

Ama sadece bir parça.

Ve "tüm sürtüklerim" sahip olduklarımız için çok çalıştık ve kimseye bize bunları vermesini istemedik.

Ben Bryan'dan hiçbir şey istemedim. Hiçbir şey.

"Eğer böyle hissediyorsan, bu konuyu burada bırakıp ikimiz de hayatımıza devam etmeliyiz," diye önerdim.

"Hayatımın bir yılını boşa harcadığın için bana bir açıklama borçlu olduğunu düşünmüyor musun?"

"Sana hiçbir şey borçlu değilim, Bryan," dedim soğuk bir sesle. "Senden hiçbir şey istemedim. Sen iyi bir insan olup bana saygılı davranman dışında hiçbir şey beklemedim. Sana saygılı davranmadığın için senden ayrıldım. Şimdi de iyi bir insan olmadığını kanıtladığın için bu ilişkiyi tamamen bitiriyorum."

"Bu senin oyun değildi gibi davranma," diye alay etti.

Çantamı omzuma astım. "Kendine bunu söylemen gerekiyorsa." Uzaklaşmaya başladım.

Bryan kolumu tuttuğu için cümlemi tamamlayamadım.

Sıkıca tuttu.

Parmakları bastırdı ve canım yandı.

Gözlerinin içine baktım, çünkü topuklu ayakkabılarımla o benden sadece bir santim daha uzundu.

Core üç santim daha uzun olurdu.

"Elini çek."

Yüzü buruştu, ağzını açtı... Ve sonra...

"Yo."

Sessizce geldi.

İkimiz de başımızı çevirip Fortnum's'ta barista olarak çalışan iri yarı adamın Bryan'a bakarak durduğunu gördük. Saçları çok gürdü ve sakalı çok uzun ve gürdü.

Hiçbir zaman iyi bir ruh hali içinde görünmediği ve çoğu zaman çok gürültücü olduğu için her zaman biraz ürkütücüydü.

Ama inanılmaz lezzetli kahve yapıyordu.

Ancak şu anda, onun korkutuculuğunda hiçbir şekilde alçakgönüllülük yoktu. Bunun bir kısmı da onun sessiz olmasıydı.

"Elini ondan çek, yoksa seni pencereden dışarı atarım. Seçim senin. Bir saniye," diye tehdit etti.

Tehdit gerçekti, ikimiz de bunu biliyorduk, özellikle Bryan, çünkü o ikinci şansı değerlendirmedi.

Ama bunun tek nedeni bu olmadığını biliyordum.

Bryan'ın olay çıkarması imkansızdı. İnsanların, hatta yabancıların bile onun hakkında ne düşündüğünü çok önemsiyordu.

Beni bırakıp gitti.

"İyi," dedi barista. "Şimdi defol git buradan ve bir daha seni görmesem iyi olur, hem burada hem *de başka yerlerde*."

Bryan ona, sonra bana kızgın bir bakış attı.

Sonra kahvesini almak için hareket etti, ama barista "*Hup*" diye homurdandı.

Bryan kahveleri masada bırakıp dışarı çıktı.

Zil, her şeyin bittiğini belirten bir sinyal gibi çaldı. O

sahneden sonra, ne yazık ki, hiç rahatlamadım.

"Sanki kahvemi onunla birlikte götürmesine izin verecekmişim gibi," diye mırıldandı barista, açıkça kırılmış bir şekilde.

Büyük adama döndüm.

"Teşekkürler."

"İyi misin?" diye sordu.

"O adamla bir yıllık bir ilişkim olduğu için biraz üzgünüm, ama onun dışında iyiyim."

"Tamam. Sadece söylüyorum, bir dahaki sefere kızlarla haklı bir mücadeleye girişirseniz, beni arayın."

Gözlerimi kırptım.

Bardağımı aldı, kulağının arkasından siyah bir Sharpie kalemi çıkardı, dişleriyle kapağını açtı ve üzerine bir telefon numarası karaladı.

Bardağı yere koydu, kalemin kapağını kapattı, kafasının yanındaki saç yığınına geri soktu ve tekrar bana odaklandı.

Sonra, "El bombalarım var" dedi.

Ve bununla birlikte espresso tezgahına geri döndü.

Sahibi olduğundan emin olduğum kızıl saçlı adam yanıma yaklaştı.

"Şey," diye başladı. "Tex, Denver'da olan biten her şeyi duyar." "Hadi canım," diye cevap verdim.

O gülümsedi.

Sonra şöyle dedi: "Onu aramak konusunda ciddi ve, şey, el bombaları konusunda da."

Ben de ona göz kırptım.

Bu insanlar bunları nasıl biliyorlardı? Bana göz

kırptı.

Sonra o da uzaklaştı.

11

BAŞKA BİRİNİN BERBAT HAYATI

Hellen

"Bir daha asla annemin tavsiyesine uymayacağım, asla."

Liane yerinde duramıyordu.

"Gergin olma," dedim. "Eğer pislik gibi davranırsa, anlaştığımız gibi, oradan uzaklaşırız."

"Ben sadece... bu bir hataydı."

Masada şarap kadehimin sapını çevirmeyi ve babamla Li'nin bizim için buluşmak üzere kararlaştırdıkları şık restoranı (bu tamamen babamın seçimi idi, o sadece enerjisine değmeyecek bir savaşa girmeye karar verdi) taramayı bıraktım ve kız kardeşime baktım.

Kız kardeşim perişan
haldeydi.

Şok oldum.

"Li," dedim yumuşak bir sesle.

"Sana hiç teşekkür etmedim," diye patladı. Kafam
karıştı.

"Ne için?" diye sordum.

"Onu terk ettik. Sonra annem tam zamanlı çalışmak zorunda kaldı. Ve sen büyüdün," dedi ve elini kaldırıp şaklattı.

Gözlerimi devirdim ve alaycı bir şekilde, "Ben hep büyüdüm. Elli yaşında doğdum,"
dedim. "Öyle değilsin," dedi sessizce.

Onun devam eden ses tonuyla, ben de
ciddileştim. Konuşmaya devam etti.

“Barbie bebekleriyle oynardın. Tamam, onların patronu sendin ve hepsi yüksek mevkili işlerde çalışıyordu, sanırım biri başkan, biri de Microsoft'un CEO'suydu, ama sen oynardın. Büyük kaselerce mısır gevreği yerdin ve pijamalarınla benimle birlikte çizgi film izlerdin. Tigger ile güreşirdin.”

Köpeğimizden bahsettiğinde gözlerimi kaçırdım.

"Sen bir çocuktun, Hellen. Sonra annem ve benim için başka biri olmak zorunda kaldın, öyle oldun ve bir daha geri dönemedin."

Gözlerimi ona çevirdim. "Zaten olmam gereken kişi buydu. Belki de oraya daha erken ulaştım. Gideceğim yer orasıydı, o yüzden önemli değil."

"Yine de teşekkür
ederim." "Biz aileyiz."

"Sadece sus ve bana minnettar olmama izin ver."

Ona sinirli bir bakış attım. Bana sırıttı.

"Kızlar."

İkimiz de babamıza baktık.

Ama sadece ben sessizce nefes aldım. Çünkü...

kahretsin.

Nasıl daha önce fark etmemiştim?

Saçındaki jöle. Özenle şekillendirilmiş sakalları. Blazer ceketinin altındaki pembe düğmeli gömlek. Koyu renk kot pantolon.

Bryan benim babamdı.

"Vay canına," dedi Li fısıldayarak. O da

görmüştü.

O kabinden kayarak çıktı, ben de onunla birlikte çıktım ve kucaklaşmamızın son derece garip olduğunu söyleyelim.

Yine içeri girdik, babam karşımızda oturuyordu.

Menüsüne baktı. "Siz ikiniz ne yemek istediğinizi seçin." Hmmmmmmmm...

Li'ye baktım.

O da bana bakıyordu.

İkimiz de bu giriş cümlesine şaşırdık. O önce

babama döndü. "Evet, baba."

"Burada harika bir deniz ve et yemeği var," diye mırıldandı, salonu gözden geçirerek. Aradığını buldu ve dikkat çekmek için çenesini kaldırdı.

Doğru, Liane ve ben onun saçmalıklarından bıktığımız için iki yıl boyunca onunla görüşmedik mi?

Yoksa geçen hafta sonu hep birlikte film izlerken ben kendimden geçmiştim de, akşam yemeğinde buluşmamız o kadar da önemli bir şey değildi?

Garson geldi.

Babam bir Jack ve Coke istedi.

Ardından, ekmek sepetinin nerede olduğunu ve neden henüz masaya getirilmediğini sordu ve bu restoranda daha önce *hiç* böyle bir şeyin yaşanmadığını, bu restoranda geçirdiği zamanları anlattı. Bu, sanki kendisi bir beyin cerrahı, garson ise onun ameliyat hemşiresiymiş ve garsonun beceriksizliği hastasının hayatına mal olmuş gibi bir tavırla söylendi.

Garsonu azarladıktan sonra, meze olarak yarım kabuklu istiridye sipariş etti.

Adamım, onun yanında, kendinden daha aşağı gördüğü birine bok gibi davranırken ne kadar utanç verici olduğunu unutmuşum.

Şimdi hatırladım.

"Kızlar, başlangıç olarak bir şey ister misiniz?" diye sordu cömertçe, hala "burada görecek bir şey yok, sadece kızlarıyla birlikte bir baba" bakışını takınarak.

Acaba gergin miydi?

Yoksa deli miydi?

"Ben almayayım,"

dedim.

"Şu mozzarella şeylerinden," dedi Li.

Garson sıkı bir gülümsemeyle, ekmek sepetinin hemen geleceğini söyledi ve uzaklaştı.

Babam bize baktı.

Sonra dudakları aşağı doğru kıvrıldı.

"Gerçekten, Liane, burası güzel bir yer."

Sırtım dikleşti.

"Maskara süremez miydin?" diye sordu. Liane bir ses çıkardı.

Bunu unutmamıştım. Hayır,

unutmamıştım.

Babamın bizimle ilgili her ayrıntıyı kontrol altında tutma ihtiyacı. Ne giydiğimiz. Notlarımızın daha iyi olması (ben hep A alırdım, Liane sporcuydu ve onur listesinden hiç düşmezdi, bu yüzden onun beklentisi neydi bilmiyordum, ve çocuk ya da gençken çok başarılıysan ve biri senden daha fazlasını bekliyorsa, bu son derece ve zarar verici bir şekilde kafa karıştırıcıydı). Li'nin spor faaliyetlerine geri dönersek, şanssızsa izleyebileceği bir maçtaki performansı hakkında ona nutuk atardı, ama kendisi hayatında hiç lakros oynamamıştı. Bana flüt çalışmam konusunda nutuk atardı (eskiden çalmayı severdim, ama o beni bundan nefret ettirdi ve bu yüzden iki yıldır flütümü elime almamıştım), ama kendisi hiç enstrüman çalmamıştı.

Her durumda titizlikle uygun davranmamızı istiyordu çünkü biz onun yansımasıydık.

Şu anda da beklediği şey buydu. "Ciddi misin?"

diye sordum.

Babamın dikkati bana yöneldi, yüzümdeki ifadeyi gördü, iki elini kaldırdı ve bastırdı.

"Haklısın. Haklısın." Gözleri ikimiz arasında gidip geldi. "İki güzel kızım var. Makyaj olsun ya da olmasın. Böyle başlamamalıydım."

"Hayır, değildi," diye onayladım.

Babam bana çok iyi hatırladığım bir bakış attı. Onu

rahatsız ediyordum.

Bunu içinden atıp, "Bu gece gelmeyi kabul etmen benim için çok önemli. Seni özledim. Büyükannen seni çok özlüyor. Büyükbaban kötü bir durumda ve hepimiz bu ailenin içindeki çatlağı onarmak istiyoruz," dedi.

Şarabımdan bir yudum aldım, bardağı masaya geri koydum, tekrar ileri geri çevirmeye başladım ve sonra sordum, "Bizim hakkımızda neyi özledin, baba?"

Dudakları inceldi ve şöyle dedi: "Böyle davranmanın bir faydası yok, Hellen."

"Üzgünüm, ama bu sorunun geçerli olduğunu düşünüyorum."

"Siz benim kızlarımsınız," diye cevapladı. "Sizi yıllardır görmedim. Mezuniyetlerinize davet edilmedim..."

"Çünkü bana, aynen şöyle demiştin: 'Senin zekanla bir kadın avukat olmalı, hukuk hazırlık okumalısın. İşletme gibi belirsiz bir şey okumak için paranı boşa harcamayacağım. ' Ve sonra işletme okumam için tek kuruş bile harcamadın."

Belki bu tam olarak aynen söylediğin sözler değildi. Ama özü buydu.

Bakışları üzerimde dolaştı ve zorla, "Bu konuda yanılmışım galiba. İyi gidiyormuşsun gibi görünüyorsun. Umarım öyledir. Annen bir avukatla görüştüğünü söylüyor ama?"

Hayır, *kaçırdım, söyle bana, ne iş yapıyorsun?*

Hayır, *işinden memnun musun? Bu arada, ne iş yapıyorsun?*

Ama, *bir avukatla görüşüyorsun?*

"Bluzumu, küpelerimi, saç kesimimi, Tom Ford fondötenimi o ödemedi. Ben ödedim. Ve ayrıldık."

Garson babamın içkisini getirmeden hemen önce, komi ekmekle geldi.

Onlar gittikten sonra babam bana baktı. "Tavrın akşam yemeğimizi mahvediyor." Liane masanın altında bacağımı sıktı.

Ben susdum.

"Bize büyükbabamdan bahset," diye ısrar etti Liane.

Babam içkisini içtikten sonra bardağını masaya geri koyuyordu. "Durumu pek iyi değil."

"Hasta mı?" diye sordum.

"Yaşlı. Kendine iyi bakmadı. Şimdi bunun bedelini ödüyor." Demek öyle.

Bu, özetlemenin tam tanımıydı.

"Annem durumun oldukça kötü olduğunu söyledi," dedi Li.

"Diyabet hastası. Bunu kontrol edemediği için ayakları mahvolmuş. Diyalize girmek zorunda. Artriti var, bu yüzden sürekli ağrı çekiyor. Son zamanlarda neredeyse hiçbir şey yemiyor, bu yüzden çok zayıflamış. Bence artık bitti. Ben onun yerinde olsam ben de öyle olurdum."

"Onu görmeye gidelim mi?" diye sordu Li.

Babam ona bakarak şöyle dedi: "Onun torunları olduğunuz için, beni dışladığınız gibi onu da dışlamadan önce, ölmeden önce bunu yapmanız iyi olur."

Bu çok kaba bir cevap olsa da, ben çaba göstermeye karar verdim.

Yani, babasına çok değer verdiğini hiç göstermedi, ama o onun babasıydı ve büyükbabamın bu dünyada fazla zamanı kalmamış gibi görünüyordu.

"Belki de üçümüz bu zamanı, nereden geldiğimizi ve bir aile olarak nereye varmak istediğimizi anlamaya çalışmak için kullanmalıyız," diye önerdim.

"Bununla başlasaydın iyi olurdu," diye babam beni azarladı. Tamam, çabalamaktan vazgeçtim.

“Bizi özlediğini, güzel ve sağlıklı göründüğümüzü ve bunu görmekten çok mutlu olduğunu söyleyerek başlasaydın iyi olurdu. O zaman şöyle diyebilirdin:

Paylaşmaya geçince, bizimle oturup yemek yemeye karar vermemizden çok memnun ve rahatlamış oldunuz. Bundan sonra, bize hayatlarımızdan bahsetmemizi isteyebilirdiniz. Şimdi kimiz? Ne yapıyoruz? Mutlu muyuz? Sonra kendi hayatınızı anlatabilirdiniz. Bunun yerine, ne yiyeceğimizi biliyor muyuz diye sordunuz, içeceklerinizi ve mezelerinizi sipariş ettiğinizden emin oldunuz, garsona ekmek sepetini getirmekte affedilemez bir hata yaptığını söylediniz ve Li'ye maskara sürmediği için kendini aşağılık hissettirdiniz. Başka bir deyişle, sizinle geçirdiğim yirmi üç yıl boyunca her zamanki gibi.

Tüm bunlarla sinirine dokunduğumu görmek beni hiç şaşırtmadı.

"Çok güzel bir restoranda karşımda oturup, sonunda benim ödeyeceğim bir kadeh şarap içip, yine benim ödeyeceğim mükemmel bir yemek yiyip, bir kez olsun babana biraz saygı göstereceğini düşünürdün," diye karşılık verdi.

Ama sanki bir düzine ok beni delip geçmiş gibi hissettim.

Çünkü... çünkü...

Çünkü onun, benim paraya karşı tutumumun sebebinin o olduğunu fark etmiştim.

Çok para isteme kısmı, ama aynı zamanda ona hafifçe takıntılı olma kısmı da.

Babam bir işkolikti. Ben de

öyleydim (belki?).

"Mesele yemeği kimin ödediği değil, baba," dedi Li kısaca. "Her şey paraya bağlı değil."

"Her zaman parayla ilgili. Annen kaç kez para istediği için seni ziyarete gelmene izin vermeyeceğini söyledi?" diye sordu.

Yine mi?

Ve evet, yine aynı şeydi. O *her zaman* bu konuyu gündeme getirirdi.

"Çünkü sen yılda 160 bin kazanıyordun, o ise 35 bin kazanıyordu ve *sen nafaka ödemiyordun*," diye cevap verdim. "O para istemiyordu. Mahkemenin karar verdiği miktarı ödemeni istiyordu. Bir de bizim maçlarımıza ve konserlerimize gelmediğin için ona kızıyordu. Tabii, iş seyahatlerinde olduğun için gelemediğin tüm ziyaretler de vardı. Bunların çoğunu hatırlıyorum baba. Evde olduğundan daha çok yoktun, seni hiç görmedik. Boşanmadan önce ve sonra. Ama ne yazık ki, bizimle zaman geçirmek istediğinde, istediğini elde edene kadar dünyanın dönmesi durmalıydı."

Bardağını ağzına götürdü ve yüksek sesle mırıldandı, "Para sorununu çözdü, seni alt etmek için o ressamı buldu."

Hepimizi üstlenmek için mi?

Tüm bu olanlarda, odaklanabildiği tek şey annemin Andy ile evlenerek "para sorununu" çözmesi miydi?

Li'ye döndüm.

"Çık dışarı," diye emrettim.

O çoktan kabinden çıkıyordu. "Ne...?"

diye başladı.

"Sıra bende," dedi Liane. Sonra babama dönerek, "Siktir git

baba," dedi. Babamın yüzü kızarmaya başladı.

Garson istiridyeleri ve Li'nin mozzarella şeylerini getiriyordu, ama o diğer tarafa doğru uzaklaştı.

"Konuşup, en iyisi olduğuna karar verirsek, büyükannemle iletişime geçip büyükbabamı ziyaret etmeyi düşünebiliriz," dedim ona. "Ama çok da umutlanma. Hayatımız boyunca, bize senin kadar sevgi ve ilgi gösterdiler. Annem ve *Andy'nin* bizi doğru yetiştirdiğini kanıtlamanın dışında, karşılığında bunu hak ettiklerini sanmıyorum."

Kimse bizi umursamasa da, hiçbirimiz bu insanları tanımıyor ve bir daha asla görmeyecek olsak da, gözleri restoranın içinde dolaşıyordu. Ve görsek bile, kimin umurunda olurdu ki?

Ama o, insanların ne düşündüğünü merak ediyordu. Yani.

Çok.

Baba.

Ve çok Bryan.

Son olarak ve en önemlisi, kızları yine ondan uzaklaşmak üzereydi ve bu onun aklındaki tek şeydi.

"Otur," diye tısladı. Doğru.

Bu benim babamdı.

Ve öyle olduğu için, iş bitmeden önce bir şey daha söyledi. "Dikkat et, Eleanor

şehre gelip sorun çıkarabilir."

Gözlerini hızla kırpıştırdı, hem bulunduğumuz ortamda söylediklerimden dolayı şaşkınlık hem de muhtemelen çaresizlikten, çünkü Eleanor tam bir baş belasıydı.

Sonuca varma zamanı.

"O kadar da zor değil," dedim. "Tek ihtiyacımız olan senin sevgin. Para değil. Zamana ihtiyacımız vardı. İlgiye. Sevgiye. Tek ihtiyacımız olan buydu. Ve bunun o kadar da zor olmadığını biliyorum çünkü Andy bize bunu verdi ve onu izlerken, bu dünyadaki en kolay şey gibi görünüyordu."

Yüzünün rengi attı.

Belki sözlerimdi, belki ses tonumun kesinliğiydi. Hangisi olduğunu

anlamak için durup düşünmedim.

Liane'in elini tutup onu oradan dışarı çıkardım. İkimiz de

Mini'me bindik ve sessizce oturdu.

Sonra Liane ön camıma doğru bağırdı, "*O lanet olası bir pislik!*" "Tatlım," diye

fısıldadım.

Bana doğru fırladı. "Tanrım! Ondan nefret ediyorum!"

"Denedik. Tamam mı? Denemiş olmamız iyi bir şey. Değil mi?"

"Anne gibi davranmayı bırak," diye
homurdandı. Bir gülümseme
takındım.

"Sen de sahte gülümsemeyi bırak. Beni korkutuyorsun. Stepford gibi görünüyorsun. Bu delilikti." Öne doğru döndü ve mırıldandı, "Lanet olası pislik."

"Annen endişelenecek, Andy de. Hadi eve gidelim." Hiçbir şey
söylemedi.

Arabayı çalıştırdım.

Yola çıkmıştık ki, kız kardeşim "Siktiğimin orospusu" diye tekrar ederken sesi çatladı.

Elini buldum.

Sıkıca tuttu.

Evet.

Haklıydı.

Siktiğimin pisliği.

DAİREME GİTTİM.

Akşamı özetlemek gerekirse:

Annem, bizi bu kadar üzen bir şey yapmamızı tavsiye ettiği için üzgündü.

Andy o kadar öfkeliydi ki, sonunda garaja gitti ve tek duyduğumuz onun bir şeye vurma sesiydi (annem, onun kuş besleme kabı yaptığını ve bunları kulübesinin etrafına asacağını söyledi, bu da mantıklıydı, çünkü annem kuş gözlemcisiydi).

Liane sızlandı, şikayet etti ve bir daha babamla bunu asla yapmayacağına yemin etti.

Ben sakin kaldım, Andy işine gitmeden önce bize doldurduğu şarabı yudumladım ve kız kardeşimin her şeyi anlattığından, annemin bizim iyi olduğumuzu bildiğinden emin olduktan sonra eve gittim.

Üstümdeki daireyle paylaştığım garaja park ettim.

Ve daireme doğru yürürken bir hareket gözüme çarptı.

O tarafa baktım ve Core oradaydı, önünde siyah bir kafatası desenli beyaz bir tişört, soluk kot pantolon ve siyah motosiklet botları giymişti. Arkasında kaldırımda park etmiş kamyonetiyle bana doğru yavaşça yürüyordu, gözleri üzerimdeydi.

Köpeği de yanında koşuyordu.

Yemin ederim, herhangi bir şeyin reklamında oynayabilirdi — kamyonetler, soluk kot pantolonlar, köpek maması, kokain — ve ben onu satın alırdım.

Nanook beni görünce bana doğru koştu.

Nefes almakta zorlanıyordum, ama eğildim, neyse ki saçlarım öne düşerek yüzümü gizledi, ben de zihnimde Core'un orada olmasının bir nedenini bulmaya çalışırken Nanook'un kulaklarının arkasını kaşıdım.

Core yanımızda durduğunu hissetmeme rağmen bunu yapmaya
devam ettim. Botlarını hemen yanımda gördüm.

Bir süre orada olduğunu görmezden gelmeme izin verdi.

Sonra sordu, "Nasıl gitti?"

Nedense, bu akşam babamla akşam yemeği yiyeceğimi biliyordu. Ve oradaydı.

O anda, hayatımda ilk kez tamamen dağıldım.

O kadar kendimi kaybetmemiştim ki, kollarının beni sardığını, çantamı aldığını ve Nanook'un burnunu sürterek bana bastırdığını hissettim.

Çantamdan anahtarlarımı çıkardı ve bizi içeri aldı.

Beni kanepeye götürdü ve oturtdu.

Nanook zıpladı ve ben orada ağlarken burnunu yüzüme ve boynuma dayadı.

"Oğlum, kanepeden kalk," dedi Core sessizce.

Nanook söyleneni yapmak için harekete geçti ama ben şiddetle dönüp kollarımı ona doladım ve "*Hayır!*" diye bağırdım.

Core başka bir şey söylemedi. Kalın kürkün içine ağladım, sonra parmakların şıklattığını duydum, kürk kayboldu, ama güçlü kollar beni sardı ve göğsü tişörtle kaplı birine sarıldım.

Core elime bir tomar mendil tutuşturdu.

Ağladım, sonra biraz daha ağladım, Core'un kollarını sıkılaştırmasına neden olan kesik kesik nefesler aldım, sonra biraz daha ağladım.

Bu sırada gözlerimi sildim, burnumu sildim ve kullanılmış mendilleri yere attım, ama Core, elim boşaldığı anda temiz mendilleri elime tutuşturdu.

Yorgunluktan bitkin düşmüştüm ve makyajımın berbat olduğunu bildiğim için burnumu çekip yüzümü göğsüne gömmüştüm.

"Yani, pek iyi gitmedi," dedi Core yavaşça.

Yüksek sesle kıkırdadım, başımı salladım ve "*Siktir et*" diye düşündüm.

Onun göğsünden uzaklaştım, gözlerimi son bir kez mendille sildim ve ona baktım.

"Babamızla ilişkimiz resmen bitti."

Mavi gözleri yüzümde dolaşıyordu, ama dudakları sadece "Mm" diye mırıldandı. "Ben berbat mıyım?" diye sordum.

Gözleri benimkilere takıldı. "Kesinlikle." "Harika," diye mırıldandım ve gözlerimi kaçırdım.

Elini çeneme koydu ve bana bakmamı sağladı. Yine nefes almakta zorlanmaya başladım.

"Eve gelmeni bekliyordum," diye mırıldandı, mavi gözleri ağzıma doğru kaydı.

Tamam. Tamam, tamam, tamam.

Ona ne oluyordu *şimdi*?

"Son iki saattir kamyonetimin içinde oturuyordum." İki saat mi?

Aman Tanrım.

"Core."

Başparmağı alt dudağımı okşadı. Nefes almayı tamamen bıraktım.

Gözleri benimkilere doğru kalktı.

"Bu gece senin karışık sinyallerinle başa çıkabileceğimi sanmıyorum," diye itiraf ettim.

"Karışık sinyaller mi gönderiyorum?"

"Yüzde yüz evet."

Başparmağı dudaklarımın üzerinde kaydı. "Şu anda karışık sinyaller mi gönderiyorum, bebeğim?"

Yine nefes almayı bıraktım.

Çünkü bunun cevabı... hayır, değildi.

"Senin için iyi değilim ve bunun farkındayım," dedi bana (uh... ne?). "Bunu konuşacağız çünkü tüm bilgilere sahip olarak bir karar vermelisin. Şu anda bu mümkün değil. Sen savunmasız durumdayken olmaz. Ama bu gecenin kötü geçeceğini biliyordum ve mesafemi korumaya çalıştım, ama yapamadım. Senin için burada olmak zorundaydım. Şimdilik, durumu olduğu gibi kabul edelim. Tamam mı?"

Başımı salladım. "Tamam."

Bir kez daha başparmağını kaydırdı ve sonra alnını benim alnıma dayadı.

Gözlerini kapattı.

Bunda derin ve anlamlı, dokunaklı bir şey vardı. Bunu tam olarak hissetmek için ben de gözlerimi kapattım.

Evet.

Hala ne olduğunu bilmiyordum, ama her neyse, çok derin ve gerçekten anlamlıydı.

Ve bu duyguyu yaşarken, onu yanımda hissederken, onun bu anlamı benimle paylaşmasını bekleyebilirdim.

O, burnunu çenem boyunca gezdirerek hareket etti, sonra parmaklarını saçlarıma soktu ve başımı göğsüne doğru çekti, diğer kolu hala beni sarıyordu.

"Seni ne mutlu eder?" diye sordu. "Dondurma mı? Tekila mı? Aşırı duygusal filmler mi?"

Öpüşmeyi ya da sevişmeyi teklif etmedi, bu hayal kırıklığı yaratıcıydı ya da makyajımın ne kadar dağınık olduğunun bir göstergesiydi.

"Aşk filmleri mi?" diye alay ettim.

"Senin seçimin bu mu?"

"Tanrım, hayır."

Kıkırdadı ve beni kucakladı.

"Bizi iki yıldır görmemişti ve yaptığı ilk şeylerden biri Li'ye maskara sürmediği için sataşmak oldu," diye fısıldadım.

Core arkasına yaslandı ve beni daha da kendine doğru çekti, bacaklarını önüne uzatıp ayak bileklerinden çaprazladı.

İlk başta bu sadece hoş bir his verdi.

Sonra onun beni dinleyebilmek için bizi bu pozisyona getirdiğini fark ettim.

Neredeyse yine ağlamaya
başlayacaktım. Ama ağlamadım.
Ona babamdan, o geceden ve daha fazlasından bahsettim.
Her şeyi değil, ama daha fazlasını.
Anlattıklarım bittiğinde, ikimizi kanepeden kaldırdı, ayağa kaldırdı ve panik dalgası beni sardı çünkü onun gideceğini sandım.
"Rahat olun," dedi. "Mutfağı basacağım." Rahatladım.
Mutfağa doğru yürüdü. Ben
izledim.
Nanook da izledi.
Nanook sonra bana baktı.
Kararsız görünüyordu. "Devam
et," diye teşvik ettim.
Babasıydı ve mutfaktaydı, bu yüzden Nanook Core'un peşinden koştu.
Odama gidip bir çift ipli pijama şortu, bir bralette ve bir cami giydim. Yüzüme bakmaktan kaçındım, ama kesinlikle yıkadım. Biraz nemlendirici sürdüm.
Core'un televizyonda kanal kanal gezdiğini gördüm, kullanılmış mendiller ortadan kaybolmuştu ve kahve masamdaki atıştırmalık dolabımdaki her şey ile iki açılmış bira ortadaydı.
O anda akşam yemeği yemediğimi hatırladım.
Core'un burunlu mendillerimi temizlediğini düşünmek yerine bunu düşündüm, sadece iğrenç olduğu için değil, zor bir gece geçirdiğim için de. Onun kullanılmış mendilleri toplayan bir adam olduğunu kabullenemedim.
"Başkasının berbat hayatı hakkında bir belgesel mi?" diye sordu.
"Kesinlikle," diye cevapladım ve yanına oturdum.
O anda, arkadaşça bir hava hissediyordum, bu yüzden kendimi garip hissediyordum, biraz sinirliydim ve yine yanlış yorumladığımdan biraz endişeliydim.
Ama Core benim için iyi olmadığını söyleyerek (ve bu ne anlama geliyordu?) ve benim bilinçli bir karar vererek nasıl yanlış yapabilirdim?
Arkadaşlar senin için iyi olmayabilir, elbette.
Ama onlar kesinlikle parmaklarıyla dudaklarını okşamamış ya da çeneni okşamamışlardır. En azından benim arkadaşlarımdan hiçbiri yapmamıştır.
On dakika önce sarılarken, onun orada oturması ve benim orada oturmam, evet.
Garip geldi.
Öyleydi, ta ki Core boynuma dokunup beni yana çekene kadar, bunu yaparken uzun vücudunu kaydırarak.
İkimiz de kanepede uzandık, ben onun önüne kıvrılmıştım.
Bal-barbekü aromalı Fritos paketine uzanırken bana doğru bastırdı.

Bir bira aldım, bir yudum içtim, sonra Lesser Evil popcorn'u aldım.

Core, uzaktan kumandaya basarak, Warren Jeffs'in üzücü ve ürkütücü durumunu anlatan dört bölümlük bir belgeseli başlattı.

Yudumladım, çiğnedim, rahatladım ve yere düşen mısırları daha sonra temizlemek zorunda kalmayacağımı düşünerek keyiflendim. Nanook benim için temizledi.

Sonunda Core Fritos'u bitirdi ve kolunu belime doladı.

Hayatımda çok fazla yük taşımıştım, ama bu hiç de kötü gelmiyordu.

Kısa bir süre sonra, o anda sahip olduğum her şeyi kaybetmek istemediğim için buna karşı koymaya başladım.

Ama birkaç gün çok zor geçmişti. Bu yüzden kavgayı kaybettim.

Ve Core'un önüne geri itildiğimde, kolunu bana doladığı halde, kolunun kıvrımında kanepemde uykuya daldım, hiç bu kadar rahat hissetmemiştim.

Ya da hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

12

MOR KALEM

Hellen

Yatağımda tek başıma uyandım.

Yalnız uyumamıştım.

Jeff'in pedofili suçlarının bir noktasında, Core'd yeterince sabretmişti. Televizyonu kapatarak beni uyandırdı. Beni kaldırarak uyandırdı.

Bu başarıya hayran kalacak kadar yorgun değildim. "Yürüyebilirim," mırıldandım.

Yürüyebilirdim, ama beni ayağa kaldırdıktan sonra, dengesiz halimi görünce, beni yatağa kadar götürdü.

Yatağa yığıldım ve neyse ki, "Gitme" demek için enerji toplamaya çalışmadan önce, yanıma uzandı.

Beni kendine çekti. Tekrar uykuya daldım.

Gecenin ortasında, beni bıraktı ve döndü. Kendimi sırtına yasladım, kolumu onun omzuna doladım.

Parmakları benimkileri buldu ve vücuduna daha sıkı sarıldı. Ondan sonra tekrar uykuya daldım.

Ve şimdi, şimdiydi.

Yatakta bir elimle kendimi kaldırdım ve etrafa baktım.

"Core?" diye tereddütle seslendim.

Cevap yoktu.

Nanook gelip günaydın demiyordu.

Saatin kaç olduğunu görmek için komodine döndüm ve alarm saatimin beş kırk üç olduğunu fark ederken, mutfaktaki not defterimden koparılmış bir kağıt parçası gördüm.

Pembe çizgilerle basılmıştı ve köşelerinde pembe süslemeler vardı.

Üzerinde mor mürekkeple kalın harflerle yazılmış kelimeler vardı (mutfakta bulunan ve evde pembe dışında sahip olduğum tek renkli kalemdi, ancak market not defteri satın alacağım bir şey değildi, çok kızsıydı, annem geçen yıl pembe kalemlerle birlikte Noel çorabıma koymuştu — moru kullanabilirdim, ama pembe seven bir kadın değildim).

Şöyle yazıyordu:

Bebeğim,

Aman Tanrım.

Tamamen eridim.

Evet, daha önce de bana "bebeğim" demişti ama komodinin üzerindeki notta yazması *bir başka anlam* katmıştı.

Yunanlılarla ilgilenmem gerekiyordu. Bu konuda bilgi vermemiz gerekiyor. Beni ara.

X

Böylece o gitti.

Aynı zamanda not bırakan bir adamdı.

Ve daha da eritici olanı, notu bir öpücükle imzalayan bir adamdı.

Söylemeye gerek yok, yataktan kalktım, sabah rutinime başladım, kahve yapmak için mutfağa gittim, çantamı aradım (Core'un koyduğu belli olan kelebek sandalyede buldum) ve telefonumu çıkardım.

Cidden şarj edilmesi gerekiyordu.

Ama Marcy'den üç, Kyra ve Bree'den birer tane mesaj geldiğini gördüm. Babamla akşam yemeği hakkında merak ediyorlardı.

Kahve yaptım, şarj kablolarımdan birini aldım, yatak odama götürdüm ve makyaj masamın yanına taktım.

Sonra duşa girdim.

Saçımı yaptırmıştım ve makyaj yapıyordum ki *The Mandalorian* temasını duydum.

Telefonuma baktım ve ekranda aramanın Core'dan geldiği yazıyordu. Karnımda bir heyecan hissettim.

Ama...

Vay canına.

Şimdiye kadar heyecanlanan bir kız değildim.

Ama bu kesinlikle heyecandı.

Telefonu açtım ve Core'u hoparlöre aldım, böylece göz farımı sürmeye devam edebildim.

"Merhaba," diye selam verdim.

"Uyanmışsın," diye bariz bir gerçeği belirtti. "Evet, uyanığım," diye onayladım.

"Peki neden beni aramadın?"

"Uhhhhh..." Tam olarak cevap veremedim.

Yani "*Beni ara"* derken uyanır uyanmaz *aramamı* mı kastetmişti? Bu konuda ne hissedeceğimi bilemedim.

"Dün gece çok kötüydün, bebeğim," diye devam etti. "İyi misin?" Oh.

Peki o zaman.

"*Beni ara*" *demesi*, benim için endişelendiği ve uyandığımı ve güne zinde bir şekilde başladığımı bilmek istediği anlamına geliyordu.

Kahretsin, yine kalbim kıpır kıpır oldu.

"Gözlerim şişmiş, ama onun dışında iyiyim," dedim.

"İyi," diye homurdandı.

"Mor kalemimi kullanmışsın," diye ona zaten bildiği bir şeyi söyledim ve sesimde duyulabilecek bir gülümsemeyle yaptım, çünkü Core ve mor renk birbirine uymuyordu.

Köşesine süslü süslemeler yapılmış kağıdı ekleyin, bu neredeyse komik bir durumdu.

"On dakika boyunca başka bir şey aradım ama pembe dışında hiçbir şey bulamadım. Pembe kalemle yazarsam elim çirkin bir pençeye dönüşebilir, bu yüzden mor kalemle yazmak zorunda kaldım."

Gülmeye başladım.

"Ve o gülüyor," dedi yumuşak bir sesle ve rahatladığını duyabiliyordum. Kahkaham kesildi.

Evet.

Dün gece duygusal bir geceydi ve o benim için endişelenmişti. Kimsenin senin için endişelenmesini istemezsin, ama yine de hoş bir duyguydu.

"Bu sabah çok daha iyiyim Core. Dün gece bana baktığın için teşekkürler."

"Bu yüzden geldim," diye cevapladı, sonra konuyu kapatarak, "Bu akşam boş musun? Seni yemeğe çıkarmak istiyorum," diye sordu.

Tamam.

Tamam.

Tamam.

Bana çıkma teklif mi ediyordu?

"Akşam yemeği gibi, bilirsin... akşam yemeği mi? Yoksa akşam yemeği gibi... *akşam yemeği* mi?" diye sordum.

Cevap verirken sesi alçaldı, "Kesinlikle *akşam yemeği*." Bu, içimde bir heyecan dalgası yarattı.

Çok garipti, ama yine de harika bir duyguydu.

"Tamamen boşum."

"Harika. Günün beni nereye götüreceğini bilmiyorum, ama haberleşiriz. Altı civarında işim biter. Senin için uygun mu?"

"Bana uyar. Yunanlılarla her şey yolunda mı?"

"Akşam yemeğinde sana anlatırım, ama evet. Öyle. Yakında bunu halletmeliyiz." Bu bana hızlı geldiği için şaşırdım.

Akşam yemeğinde bu konuyu konuşacağımız için bu konuya girmedim. İlk randevumuzda.

Onun yerine, "Harika" dedim.

"Gitmem gerek, bebeğim. İyi günler."

"Sana da."

"Görüşürüz."

"Hoşça kal."

Ekranım karardı ve şarj kablosunu çekip göğsüme sıkıca sarılıp Belle'in kitapla yaptığı gibi yatak odamda dans etmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Kısacası, Dustin "Core" Her Neyse Soyadı'na aşık olmuştum. Ve randevumuz olduğu için kendimden geçmiştim.

Hazırlanmayı bitirdikten sonra, kızlarla grup mesajına uzun bir mesaj yazarak babamdan ve Core'dan bahsettim, sonra Mini'me binip ofise gittim.

Yola çıkarken aklımdaki öncelikli konu elbette randevumdu ve bu da beni, bir motosikletçiyle akşam yemeğine ne giyeceğimi bilmediğim gerçeğine götürdü.

Neyse ki üvey kardeşim bana yardım edebilirdi.

Ofise gidip her şeyi başlattığımda, mesajıma on cevap gelmişti.

Archie'ye mesaj atmadan önce bunlarla ilgilenmeye karar verdim.

Aman Tanrım! Çekirdek göründü mü? Marcy

Babanın akşam yemeğini bu şekilde mahvettiğine inanamıyorum. Kyra

Evet. Baban çok kötü. Ama Core! Yaşasın! Bree

Sana ilgi duyduğunu biliyordum!

Marcy *Ayrıntıları öğrenmemiz*

lazım. Ayrıca Marcy *Yakında*. Bree

Cuma günü Marcy'nin ve benim evimde kokteyl var. Kyra

Harika. Marcy

Ben varım. Bree

Yaşasın! Kyra

Ben de varım, dedim.

Archie ile mesajlaşmaya başlayıp motosikletçilerin flört kuralları hakkında soru sormak üzereydim ki, telefonum çaldı.

Hareketsizce oturdum ve telefona baktım çünkü arayanın Bryan olduğu yazıyordu.

"Ne oluyor?" diye mırıldandım, telefona bakmaya devam ettim, açmaya niyetim yoktu.

.

Grup mesajlaşmamı açtım.

Bryan şu anda arıyor, diye mesaj attım.

Ne!?!?! Kyra

NEDEN?!?!?! Marcy

Bilmiyorum. Telefonu açmıyorum. Ben

İyi! O senin kıçını öpebilir! Marcy

Aman Tanrım! Şimdi ne yapmaya çalışıyor? Bree konuşmaya katıldı.

Zil sesi kesildi ve kısa bir süre sonra sesli mesaj bıraktığı söylendi.

Kahretsin, sesli mesaj bırakmış, dedim onlara.

Dinleyin! Bree

Bildir! Marcy

Sesli mesaja gidip dinledim.

"Hellen. Ben Bryan. Ben... Tamam, özür dilerim. O ben değildim. Davranışlarım... Fortnum'da yaptıklarım. Duygularım incindi, söylediklerin beklenmedikti ve bana ne oldu bilmiyorum. Uyuyamıyorum. Tek düşündüğüm bu. Tanrım, Hell. Çok üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm. Bittiğini anlıyorum, ama sana benimle ilgili hatırlayacağın son şeyin bu olması çok kötü. Sen her zaman ilk aşkım olacaksın, ama ben her zaman sana öfkeyle elini kaldıran yapışkan, bencil bir pislik olacağım. Bununla başa çıkamıyorum. Cevap vermek zorunda değilsin. Sadece üzgün olduğumu bilmeni istiyorum."

Hepsi bu kadardı.

Şaşkına dönmüştüm.

Sesi bitkin geliyordu. Mahvolmuş gibiydi. Tanrım, zavallı Bryan.

Özür diledi. Uyuyamıyor. Yaptığı şeyden nefret ediyor. Bana geri aramama gerek olmadığını, sadece üzgün olduğunu bilmemi istediğini söyledi. Kızlara anlattım.

Hemen arka arkaya üç mesaj geldi.

Şey... bu çok tatlı????? Kyra

Onun için sevindim. Bree

Siktir et onu. Mazereti yok. Marcy

Hepsini ben de yazabilirdim. *Onu arayacak mısın?* Bree *Bilmiyorum.* Ben

Çekirdeğe odaklan. Şimdi bunu düşünme. Marcy

Marce'nin dediği gibi. Kyra

Öyle yapacağım. diye cevap verdim. Sonra şunu gönderdim: *Ve onun özrünü kabul etmeyi düşüneceğim*.

Bu doğru olan şey. Bree

Marcy ve Kyra mesajlarında aynı fikirdeydiler, ama bunun aslında aynı fikirde olmadıkları için olduğunu biliyordum. Bryan'la olanları anlattığımda oldukça kızmışlardı. Bree de kızmıştı, ama Marcy ve Kyra kadar değil.

Bree'nin, Bryan'a çok sert davrandığım için ayrılığın bir kısmının suçunu üstlendiğimi düşündüğünü hissettim. Core'un beni yemeğe davet etmesinden heyecanlanmış gibi görünüyordu, ama Bryan'ı her zaman çok sevmişti.

Ve şunu söylemek zorundaydım ki, bunda yanlış bir şey yoktu, bu sadece ona programlanmış bir şey değildi, ben de bunun cazibesini görebiliyordum: Bree, beyaz gelinlik hayal eden kadınlardan biriydi.

Bryan'la birlikte o beyaz gelinlik içinde beni gördüğünü hissettim.

E-postam gelmişti ve ona baktığımda, personel ajansından bir e-posta geldiğini fark ettim.

E-postayı açtım. Asistanlık işim için olasılıklar hakkında ayrıntılar vardı.

Bana ne teklif edeceklerini merak ediyordum, bu yüzden kızlar ve Bryan'dan uzaklaşıp başvuruları ve özgeçmişleri okumaya başladım.

Ve her zamanki gibi, işe o kadar dalmıştım ki, Archie'ye mesaj atacağımı tamamen unutmuştum.

13

BACONATOR

Hellen

Alaia için TikTok'ta yayınlanacak bazı içeriklerin düzenlenmesine yoğun bir şekilde dahil olmuştum. Alaia, giyim, makyaj ve saç konusunda üçlü bir başarıya imza atmış ve beş milyondan fazla takipçisi olan bir içerik yaratıcısıydı. Tam o sırada telefonumda kayıt cihazının sesi çaldı.

Telefonuma baktım ve Core'dan bir mesaj geldiğini gördüm.

Mesajı aldım, açtım ve okudum: *Bitti. Duş almak ve Nanook'u dışarı çıkarmak için benim evime uğrayacağım. Bir saat içinde senin evinde olurum. Tamam mı?*

Bilgisayarımdaki saate baktım. Saat 5:23'tü.

Kahretsin!

Hala ne giyeceğimi bilmiyordum ve ofisimden yirmi dakika uzaklıkta yaşıyordum (trafik izin verirse), yani işimi bitirip, kapıyı kapatıp çıkarsam, randevumuza hazırlanmak için sadece yirmi ya da otuz dakikam kalacaktı.

Randevuyu bir dakika bile ertelemek istemiyordum.

Motosikletçilerin randevu kıyafetleri konusunda pek seçici olmadıklarını hissediyordum ve ayrıca Core beni Paris'teki Ritz'de akşam yemeği yemek için özel bir uçağa bindirmeyecekti, bu yüzden birdenbire Ritz'e yakışır bir küçük siyah elbise bulmam gerekmiyordu.

Neyse ki Denver, her şeyin kabul gördüğü bir moda şehriydi, ama kot gömlek Kanada smokini olarak adlandırıldığı gibi, kot pantolonlar da doğru şekilde kombinlendiğinde Mile High City'de smokin olarak kabul edilebilirdi.

Ben de "*Tamam*, *görüşürüz"* diye mesaj attım.

Ama mesajı göndermedim. Bunun yerine, değer verdiğim insanlara normalde yaptığım gibi veda etmeli miyim diye düşündüm.

Uzun süre düşünmedim.

XX yazıp mesajı gönderdim. Sonra

aceleyle harekete geçtim.

Bir saat (ve üç dakika) sonra, kapı zilim çaldığında, yatak odamdaydım ve Archie'ye bir dakika ayırıp tavsiye isteseydim diye düşünüyordum, çünkü bu iş beklediğimden daha zor olmuştu.

Dört farklı kıyafet denedim ve bisikletçi kız kıyafeti olarak kabul edebileceğim bir şeyim olmadığı ortaya çıktı.

Şu anda, bir dizinde hafif bir yırtık olan, ciddi şekilde solmuş bir kısa kot pantolon ve eteği düşük, tam bir görünüm sağlayan şık beyaz bir tüp üst giyiyordum.

karın kısmını örten ve kot pantolonuma sokulan bir bluz. Ayak bileği kurdeleli zebra desenli topuklu ayakkabılarımı giydim.

Saçımı daha kabarık hale getirmek ve biraz makyaj yapmak için de zaman harcadım, aşırı bir şey değildi ama kesinlikle "gece çıkışı" havası veriyordu.

Son olarak, birkaç farklı çok kırmızı rujumdan birini dikkatlice dudaklarıma sürdüm.

Zamanı gelmişti, bu yüzden yapmam gerekiyordu.

Sabah sürdüğüm parfümü (Jo Malone Wood Sage and Sea Salt) hızla aldım, tazelenmek için az miktarda sıktım ve odamdan çıktım.

Gözetleme deliğinden baktım ve anında ağzım sulandı. Sonra kapıyı açtım.

Ve orada Core, benimki veya önceki gün giydiği kadar soluk olmasa da yine de soluk bir başka kot pantolonla duruyordu.

Üstünde ise göğsüne ayrı bir posta kodu yazılması gerektiğini düşündüren, ütülü siyah bir düğmeli gömlek vardı.

Saçları duştan çıkmış olduğu için hala ıslaktı ve normalde kuru olduğunda olduğundan daha fazla kıvrılıyordu, özellikle kulaklarının çevresinde.

Soyadını öğrenmem gerekiyordu.

Neden benim için iyi olmadığını düşündüğünü bilmem gerekiyordu.

Parmaklarımı o saçlara sokmam gerekiyordu.

Onunla sevişmem gerekiyordu.

Bakışlarım buklelerinden gözlerine kaydı. Ve otomatik olarak bir adım geri attım.

O anında bir adım attı. Ben bir adım daha geri çekildim.

O bir adım daha ileri attı ve kapıyı öyle bir güçle kapattı ki, kapı çarptı ve ben sıçradım.

Aniden yana doğru geniş bir adım attı, bu yüzden onu önümde tutmak için yarım dönüş yapmak zorunda kaldım.

Hareket etmeyi bıraktı.

Onun önünde durdum, hareket edemiyordu.

Birbirimize baktık.

Yüzündeki ifadeye bakınca, neredeyse hiperventilasyona girecektim. Külotum sırılsıklam olmuştu.

Ve sırtım, küçük tuvalete ve çamaşır makinesi ile kurutucunun bulunduğu koridor dolabına açılan kısa koridora dönüktü.

Oh, ve yatak odam.

Onun geniş adım atmasının nedeni buydu. Beni konumlandırıyordu.

Mavi bakışları, tüp üstüme kazınmıştı. "Core," diye nefes aldım.

Yüzüme kan hücum etti.

Doğru kıyafeti seçtiğimi hissediyordum. "Sen olmalısın," diye homurdandı.

Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Bununla bir sorunum yoktu.

Ona doğru yürüdüm.

Ona vardığımda, kolları beni öyle bir güçle sardı ki, nefesim kesildi. Eğilip beni kollarına doğru eğdi.

Güzel.

Ve ağzı ağzımdaydı. İlk öpücüğümüz.

Parmaklarımla yumuşak, nemli saçlarını okşadım ve onu kendime çekerek, o dilini ağzıma sokarken ben de ağzımı açtım.

Tamam, bu...

Bir kadın böyle öpülmeliydi. Sıcak, vahşi, aç ve talepkar.

Mükemmel ilk öpücük.

Hayır.

Daha fazlası.

Bu, hayatınızın geri kalanının mükemmel ilk öpücüğüydü.

O düşünceyi ve o öpücüğü karnımda hissettim. O eridi ve ona olan tutunmam daha da sıkılaştı.

O ilerlemeye başladı ve ben de geri çekilmekte hiç sorun yaşamadım.

Yol boyunca öpüştük, kolları ayrıldı, bir eli saçlarıma, diğeri kıçıma indi. Bacaklarımın arkasında yatağımı hissettiğimde durduk.

Başını kaldırdı.

Ağzımı kaybettikten sonra, hoşnutsuzlukla miyavladım ve gözlerimi açtım.

Dudaklarımdaki ruj, onun dudaklarına ve bıyıklarına bulaşmıştı.

Kırmızı renk o kadar çarpıcı, şiddetli ve ürkütücüydü ki, az önce paylaştığımız öpücüğü pornografik görünecek kadar belirginleştiriyordu.

Bu beni tamamen tahrik etti.

"Her yerin benim rujumla kaplı," diye fısıldadım.

"Umurumda değil," diye cevapladı.

Ona sarıldım.

"Oraya mı gidiyoruz?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladım. "Kesinlikle."

Ve sonra kendimi yatakta buldum.

Daha fazla öpüştük, daha iyi, daha ateşliydi. Elle taciz de vardı, bu da öpüşmenin daha ateşli olmasının bir nedeniydi, ama tek başına da iyiydi. Ve saç çekme yarışması yapmış gibiydik (o kazandı).

Sonra tüp üstüm aşağı indi ve Core göğsümde kırmızı bir iz bıraktıktan sonra meme ucumu emmeye başladı, bunu yaparken o lezzetli çekişin arkasında ciddi bir güç vardı.

Bu hissin ve bana bunu yaşatan adamın tadını çıkarmak için vücudumu kavisledim.

Kot pantolonumun düğmesini açtığını hissettim, fermuar aşağı indi, eli ön tarafa girdi, sonra sinir bozucu bir şekilde yan taraftan arkaya kaydı.

Külotumun üzerinden kalçamı avuçladı ve beni sert kasıklarına çekti. Tamam, bu *harikaydı*.

Ona yaptığım şeyin hissine inledim ve belki de tırnaklarım onun kafa derisine battı (belki değil, battı).

Core bunu onaylayarak homurdandı ve meme uçlarımı değiştirirken külotumun bel kısmını kot pantolonumun içine soktu, ön tarafta, tam da kasıklarımın üstünde durdu.

"Eğer dalmazsan, ben..." O daldı.

Nefesim kesildi.

İşte böyle yapılırmış.

Hiç çaba gerektirmedi. Core klitorisin yerini ve ona ne yapacağını çok iyi biliyordu. Ben onun parmaklarına karşı sallanırken o başını kaldırdı.

Gözlerimi zorla açtım ve o anda yüzündeki vahşi ifadeyi gördüm. Anında anladım. Ne anlama geldiğini biliyordum.

Daha fazlasını istiyordu. Daha hızlı istiyordu. Hemen istiyordu. Beni istiyordu.

"Kendini tutma," diye nefes nefese söyledim. "Bebeğim."

"Ben de istiyorum."

Bu yeterliydi.

Elini kot pantolonumdan çıkardı ve ayağa kalktı.

"Bana yardım et," diye emretti, gözleri benim tüp üstümdeydi.

İki kez söylemesine gerek yoktu, ben de yanlarından tutup başımdan geçirdim ve bir kenara attım.

Ona tekrar baktığımda, cüzdanını çıkarmış ve prezervatifini alıyordu.

Ona dokunabilmek için oturdum.

"Uzan. Kıpırdama."

Emir verici.

Hoşuma gitti.

Geriye uzandım.

Gözlerini benden ayırmadan prezervatifi yatağa attı, eğilip ayak bileğimin arkasını eliyle kavradı ve kurdeleyi çekti.

Aniden o kurdelelere daha derin bir takdir duymaya başladım, ayak bileğimin hassas derisine uygulanan o çekme hissi bacaklarımın arasında bir ıslaklık dalgası yarattı.

Bir ayakkabım çıktı. Sonra diğeri.

Sonra, kot pantolonumu o kadar sertçe çekti ki, neredeyse yataktan düşüyordum ve vajinamın dalgalandığını hissettim. Başka seçeneğim olmadığı için, külotum da pantolonla birlikte çıktı.

Serbest kaldığımda, onları yere attı, gömleğini çıkardı, o anda incelemek için uygun durumda olmadığım bazı dövmeler gördüm, sonra kendi kot pantolonunun peşine düştü.

Onlar da çıktıktan sonra, eğilip kalçalarımı kavradı. Beni yatağa tamamen geri çekerek yanıma geldi.

Prezervatifi aldı.

Onun için açtım, o içeri girdi ve ben bacaklarımla onu sardım. Onun

bacaklarımın arasında çalıştığını hissettim, sonra da ucunu hissettim.

Bu oluyordu. Gözlerimizi

birbirine diktik.

Bir santim içeri girdi, ama daha ileri gitmeden, dün gece yaptığı gibi çenemi yakaladı — o kadar dokunaklı, o anda o kadar doğru bir dokunuştu ki, bu mucize karşısında nefesim kesildi.

Ve yumuşak bir kayma ile içime girdi. Onu

içime aldım.

O büyüktü ve onu fiziksel olarak kabul etmem bir saniye sürdü, ama bu hayatımın en güzel saniyesi olabilir.

"Evet?" diye homurdandı.

"Oh evet," diye onayladım.

Göğsümü avuçladı, sertçe sıktı, dışarı çıktı ve içeri girdi, gözleri gözlerime kilitlendi.

Göğsümü tutmaya devam ederek, başparmağı ve işaret parmağıyla meme ucumu çimdikledi ve içimi yakan ateş, kalçalarımı onun kalçalarına doğru itti.

"Lanet olsun, bebeğim," diye mırıldandı.

"Kendini tutuyorsun," diye suçladım.

"Şu anda ihtiyacım olanı sana verememem." "Dene

bakalım."

"Bebeğim."

"Core."

"Hellen."

Saçlarına tutundum, kendimi yüzüne doğru çektim ve "Beni sik"

beni sik."

Gözleri alev aldı, ama sesinde eğlenceyle karışık bir sıcaklık duyduğumda

"Peki, tamam." Sonra beni sikti.

Klitoris hareketi olmasa bile, o kadar muhteşemdi ki birkaç vuruş içinde boşaldım. Boşalırken, nefes nefese kaldım, inledim ve sanki mekanik bir boğa üstündeymişim ve ödül bir milyon dolarmış gibi sıkı sıkı tutundum.

Öyleydi.

O.

Olağanüstüydü.

"Siktir, sen bir şeysin," diye inledi, saçımı geri çekerek boynumu eğdi. "Evet," diye homurdandı, içime girerek.

Ama saçımı çekince, ikinci orgazm ilkini takip etti.

Nefes nefeseydim ve elimden gelen her şeyle ona sarılıyordum ki, yüzünü boynuma gömdü, penisini köküne kadar soktu ve derimin içine derin bir inilti bıraktı.

Vücudu benim üstümde titriyordu, boşalırken birkaç kez içime girip çıktı.

Ve sonra yatakta Core içimdeydi ve hepsi bu kadardı. Benim dünyam buydu.

Dün gece, kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

O anda, kendimi hiç bu kadar haklı

hissetmemiştim. Hiçbir şeyi sorgulamadım.

Kibirli ıslık ve göz kırpmasından, iyi ya da kötü olsun, gerçek ve kendisi olan Core'a - oyun yok, rol yok - aşırı koruyucu tavırlarına, mizah anlayışına ve hassas tarafına kadar.

Bunu düşünmek için kendime bir dakika versem...

Son birkaç hafta hayatım bu kadar çılgın geçmemiş olsaydı...

O ilk göz kırpışında onun benim için özel biri olduğunu, benim için doğru kişi olduğunu anlardım.

Tembelce, parmaklarımı onun gevşek buklelerine doladım.

Boynumu, kulağımın arkasını öptü ve başını kaldırıp bana baktı. "Dudak izlerin her tarafına

bulaşmış, bebeğim."

"Umurumda değil," diye fısıldadım.

Bana Hollywood gülümsemesini gösterdi, yuvarlandı, döndü, pozisyonunu düzeltti ve ikimizi de yukarı çekti, böylece omuzları yastıklarıma yaslandı ve ben onun yanına uzandım, başım omzunda.

Bir süre öylece uzandık, tamamen iyileşene kadar, ama ben onun göğüs kaslarının kabarıklığını yakından izleyerek, oradaki dövmeyi çözemeyecek kadar yakın olmama rağmen, o zamandan onun kadar keyif aldığımı hissettim.

Sonunda, "Bu lastiği çıkarmalıyız" diye mırıldandı. "Tamam"

diye cevap verdim.

Başımın üstüne bir öpücük kondurdu, yataktan kalktı ve banyoya doğru yürüdü.

Ben diğer tarafa döndüm, makyaj masama koştum ve makyaj mendillerimi aldım.

Aynaya baktım ve neredeyse gülmekten patlayacaktım.

Saçlarım seksi bir dağınıklık içindeydi. Şimdi, dumanlı makyajımın kesinlikle "şimdi beni becer!" dediğini anladım, Core'un kaçırmadığı bir talep. Ağzımın, yanaklarımın, boynumun, göğsümün etrafındaki ve meme uçlarımı vurgulayan kırmızı renk müstehcen, ama bir şekilde şıktı. Maxim dergisindeki bir manken gibi görünüyordum.

Tuvalet sifonu çekildi ve ben o kadar coşkuyla yatağa geri döndüm ki, neredeyse zıplıyordum.

Ben de zıplayan bir kadın değildim ve kesinlikle atlamadım. Ama o anda zıpladım.

O geri geldiğinde, bacaklarımı çaprazlamış, yastıklarımdan birini göğsüme ve kucağıma bastırmış oturuyordum ve neden içimde büyük hissettiğini anladım, çünkü etkileyici bir şekilde yarı sertleşmişti.

Core'un kıkırdaması gözlerimi onun yüzüne çevirdi.

"Dikkatini geri çekmeden önce nefes almasına izin vermelisin, bebeğim." Ona gülümsedim.

Gülümsediğimde, o öne eğilmiş, kolunu uzatmış, bir dizini kaldırmış, yatağın ayak ucundan geri tırmanmak üzereydi, ama durdu ve gülümsememi izledi.

"Yoğun orgazmlar ve büyük penisler beni mutlu eder," diye açıkladım.

O kahkahalarla patladı, yatağa tırmandı, ben gösteriyi takdir ettim, sonra yastığı benden çekip beni üstüne çekti.

"Yine de," onun neşesi ve hareketleriyle kesintiye uğramamış gibi devam ettim. "Bu ikisini de ilk kez deneyimliyorum. Bu yüzden teşekkür ederim. Sonunda günlüğüme yazacak ilginç bir şeyim oldu."

Bana gülümsedi, popomu avuçladı ve sıktı, ama hiçbir şey söylemedi.

Yine de cevabını çok beğendim.

"Makyaj mendillerimi aldım," dedim. "Vur bana,"

diye emretti.

Onlara ulaşmak için döndüm, çantadan bir tane çıkardım ve kendime yer açmak için göğsüne yaslanarak yüzünü sildim.

Bıyıkları temizlemek için tasarlanmamıştı, takılıp yırtıldı, ama Core'un dudaklarından beni silmenin verdiği yakınlık hissinden vazgeçemedim.

İşimi bitirdiğimde, onu komodinin üzerine attım.

"Şunu bana ver," diye emretti, elini kaldırdı, dört parmağı senkronize bir şekilde "ver" hareketi yaptı, ben de keseyi ona uzattım.

Bir mendil çıkardı ve ağzımı ve yanaklarımı silmeye başladı, sonra mendili diğerinin üzerine attı.

"Birazını kaçırdın," dedim.

"Hayır. Onlar benim izlerim. Çok seksi. Onlarla uyuyacaksın." Klitorisim titredi.

"Seni çıplak, mutlu ve iyice sikilmiş halini seviyorum," dedi. "Ama açım."

Kaşlarımı çattım.

O yine gülümsedi.

"Biraz yemek hazırlayabilirim," diye umutla teklif ettim. "Mutfakta yetenekliyimdir."

Bu öneriyi sunmamın amacı, yataktan uzaklaşmamamız ve onun fazla giyinmek zorunda kalmamasıydı, çünkü bir süre önce onun penisine takılmış olabilirdim, ama göğsü, karın kasları ve uylukları benim yeni dinim olabilirdi ve onun dövmelerini tanımak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Saçımı kulağımın arkasına itti ve sessiz bir sesle, "Seni yemeğe çıkarmak istedim, bebeğim," dedi.

Çekirdek.

Yatakta harikaydı.

Krizlerde harika.

Kriz anlarında harika.

Kullanılmış mendilleri temizlemede

harika. Ve tatlı.

"Wendy's'in arabaya servis hizmeti işe yarar mı?"

Kafasını salladı, dudakları yine kıvrıldı, ama sordu: "Sen Baconator kızı mısın?" "Kıçımı gördün mü?"

Yine sıkıştırdı ve alçak sesle, "Oh evet" dedi. "Ee, ne

dersin?" diye ısrar ettim.

"Tatlım," —beni göğsüne çekerek yüz yüze geldiğimiz — "İlk randevumuzun özel olmasını istedim."

Tamam o

zaman.

Düzeltme.

O *çok* tatlı olabilirdi.

"Senin için özel olan şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama hoşlandığım ve benim de hoşlandığım bir adamın kıyafetime bir bakıp beni yatağa atmamak için çabaladığını belli etmesi, sonra beni yarı mağara adamı gibi yatağa atması ve hayatımın en iyi orgazmını yaşatması, benim için *çok* özel bir randevu. Ve daha bir saat bile geçmedi."

Kaşları kalktı. "Yarı mağara adamı gibi mi?"

"Beni öperek tüm koridoru geçip yatak odama kadar ittin."

"Koridorun o kadar uzun değil."

"Bırak da etkilenmeme izin ver."

Vücudu titriyordu. "Haydi bakalım."

"Ama giyinip Wendy's'te yemek yemek istersen, ben varım." "Şimdi Wendy's'e gitmen gerekiyor, değil mi?"

"Evet, biraz," diye itiraf ettim. "Tam

bir mağara adamı nedir?"

"Saçımdan sürüklemek, ki bunu tavsiye etmiyorum, ya da omzuna almak, ki bunu da tavsiye etmiyorum. Seksi olsa da, fıtığın varsa kalçalarını kullanamazsın."

"Sen ağır değilsin," diye mırıldandı.

Gözlerimi devirdim.

"Sen birçok şeysin Hellen, ama bu kelimenin ifade edebileceği hiçbir şekilde ağır değilsin, bunu zaten biliyorum."

O böyle dedikten sonra ne yapabilirdim ki? Onu öptüm.

Öpüşmemiz bittiğinde, ben onun üstünde değildim, o benim üstümdeydi.

Başını kaldırdı ve "Hadi sana bir Baconator alalım," dedi.

"Peki, Yunanlılar," dedim ve Baconator'ımı ısırmadan önce.

Wendy's'in bir köşesinde oturuyorduk.

Sipariş vermek için kasaya gittiğimde, bir an durup dünyanın durumunu düşündüm. Parlak ruj izleri, tüp üstümün üstünde göğsüme bulaşmıştı, ama siparişimizi alan kız gözünü bile kırpmadı.

"Evet, düşündüğüm gibi, daha büyük bir operasyon," dedi ve ısırmadan önce paylaştı.

Çiğnedim, yuttum ve sordum, "Vay canına. Ne kadar büyük?"

"Burada beş kişi var. Los Angeles'ta altı kişi çalışıyor. San Francisco'da üç kişi. Ve Vegas'ta on iki kişi var."

"Vegas'ın popüler bir yer olmasına neden şaşırmadım ki?"

"Evet," diye gülümseyerek onayladı.

"Peki bunu nasıl öğrendin?"

"Derinlemesine istihbarat elde edebileceğimiz bazı kaynaklarımız var. Şimdi bir operasyon düzenlemeliyiz. Görünüşe göre merkez Los Angeles'ta. Yerel yetkililerle eş zamanlı olarak harekete geçmeliyiz. Bu da diğer motosiklet kulüplerinden yardım almamız gerektiği anlamına geliyor."

Bir patates kızartması çiğnedikten sonra sordum, "Bu bir sorun mu?"

"İşleri kendi ekibimizle sınırlı tutmayı seviyoruz. Böylece daha kolay yönetilebilir oluyor ve diğer MC'ler bazen bizim sahip olduğumuz disipline sahip olmuyor."

Bu durum beni hem meraklandırdı, hem etkiledi, hem de endişelendirdi. "Bu durum sizin için tehlikeli mi?"

Sandviçinden bir ısırık aldı ve beni incelerken çiğnedi.

"Dün gece ağlayan bebek gibi davranmam normal davranışım değil," diye onu temin ettim. "Ben büyük bir kızım. Bana karşı dürüst olabilirsin."

Ve bunu senden istiyorum, demedim, ama bir anlığına beni izlemeye devam ettiği için, özellikle ilişkimizin bu aşamasında, söylemediğim sözleri tarttığını biliyordum.

Bir karar verdi, bu karar beni rahatlattı, çünkü doğru karardı.

"Her bir yere bir adamımızı gönderip kararları ona vereceğiz," dedi dikkatlice. "Yani, evet. Eğer birlikte çalıştığımız MC senaryodan saparsa, fazla hevesli davranırsa veya bir şeyi mahvederse, oradaki adamımız zor durumda kalacak."

Hiç de hoş bir durum değil.

"Nerede olacaksın?" diye sessizce sordum.

"Los Angeles'ta. Bu benim operasyonum. Komuta merkezinde olacağım." Onun operasyonu.

Artık etkilenmekten çok merak ve endişe duyuyordum. "Tamam," diye mırıldandım ve patates kızartmasını ketçapa batırdım.

"Bu tür şeyleri sık sık yapıyoruz, bebeğim," diye güvence verdi, ama bu benim merakımı hiç azaltmadı. "Ve bazen bu işler bizden daha büyük oluyor. Bu yüzden işleri batırabilecek adamlarla pratik yapıyoruz."

"Tamam," diye tekrarladım ve patates kızartmasını ağzıma attım. Çiğneyip yuttuktan sonra, "Bu ne zaman olacak?" diye sordum.

"Önümüzdeki hafta başında gibi görünüyor."

"Hmm," diye mırıldandım, bu durumdan hayal kırıklığına uğramıştım, çünkü onun kendisini zor durumda bırakabilecek bazı haydut, düzensiz motorcularla çalışmasını istemiyordum.

Bundan sonra, onun bu olaydaki rolü hakkında hala kafam karışıktı, ancak satır aralarını okumak için fazla beyin gücü gerekmiyordu. Bununla birlikte, o bir polis, özel dedektif veya özel ajan da değildi, bu yüzden bu konuyu konuşurkenki gerçekçi ve deneyimli tavrı rahatsız ediciydi.

Son olarak, bu bizim ilk randevumuzdu. Onun gülümsemesi ve ne kadar sert geldiğine bakarak, bir sonraki randevumuzun olacağını, sonra da daha fazlasının olacağını tahmin ediyordum, ama Los Angeles'a kötü adamlarla uğraşmaya giden bir adamla çıkmak ve seks yapmak kolay değildi.

"Hemen gidip geleceğim, Hellen. İki gün, en fazla üç gün yokum." İşte o gerçekçi deneyim vardı.

O anda ağır bir konuyu gündeme getirecek kadar iyi bir ruh halinde değildim, bu yüzden ona başımı salladım.

"Yani, kadınların becerilmesine birkaç gün daha var," dedim. "O konuda."

O iki kelimeyi söylediği şekilde, ben de dikkatimi verdim.

"Bu pisliklerin randevularında, yatakta sevişirken ya da sadece bir kadın arkadaşıyla takılmadıklarını gösteren her türlü fotoğraflarını çekiyoruz. Sonra bu fotoğrafları, her bir erkeğin dolandırdığı diğer kadınlara e-posta ile gönderiyoruz."

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim, çünkü bu muhteşemdi. "Evet," diye onayladı, yarı gülümseyerek.

"E-postalarını nereden biliyorsunuz?"

"Kaynaklarımız çok yetenekli." "Yani kadınları kaybediyorlar mı?"

Hızlıca başını salladı. "Bazıları geri çekiliyor. Bazıları ise kalıyor."

"Bu, Christos ve diğerlerinin birinin peşlerinde olduğunu bildikleri anlamına gelmez mi?"

"Evet. Bu yüzden onları alt etmek için oyalanamayız. Bir şeylerin ters gittiğini biliyorlar. Kendi soruşturmalarını yürütüyorlar ve yerel ekip Denver'dan çekilme planları yapıyor. Bree büyük bir hedef değildi, çok daha fazla parası ve eşyası olan kadınlar var, bazıları evli, bu yüzden

Bu aslında büyük paralar kazandıran bir iş, çünkü bu kadınlar kocalarının kendilerini aldattıklarını öğrenmelerini veya sosyal medyada nerede çekildiğini bilmedikleri videoların yayınlanmasını istemiyorlar ve bunun olmaması için para ödemeye hazırlar."

"Vay canına," diye fısıldadım bu haberi duyunca.

"Evet, bu adamlar pisliklerin teki," diye mırıldandı ve brifinge devam etti. "Yine de, bir kadın onların malını satın aldığı, yataklarına girip tatmin olmalarına izin verdiği ve onlardan dolandırabilecekleri bir şeyleri olduğu sürece, ellerine ne geçerse onu alacaklardır. Ama şimdi, onları reddetmeyen kadınlarla işlerini bitirip yeni bir şehre taşınmak istiyorlar. Bu da bizim hızlı hareket etmemiz gerektiği anlamına geliyor."

Bu konuşma, bir sonraki sorumu sormamı kaçınılmaz kıldı.

Sesimi alçaltarak sordum: "Peki, ne yapacaksan onu yaptığında, onları polise teslim edecek misin?"

"Araştırdım," diye başladı. "Bahsettiğin belgeseldeki adam, on beş aylık cezasının beş ayını çekti."

O pisliğin kalp kırıklığı ve yıkım dolu yolu göz önüne alındığında, bu adil değildi.

Ama Core'un cevabı da umut verici değildi.

"Bu bir hayır mı?" diye sordum.

Hamburgerini masaya koydu, biraz gazoz içti, onu da masaya koydu ve bana odaklandı.

"Bir daha yapmayacaklar. Şu an için söyleyebileceğim tek şey bu. Sorabilirsin, belki bir gün oraya varırız, bebeğim, ve eğer varırsak, sana söyleyebilirim. Ama şu anda, verebileceğim tek şey bu. Sonuç olarak, bir daha yapmayacaklar. Ve bu bir garanti."

Bir garanti.

Bunu düşündüm.

Bu da pek umut verici bir cevap değildi, çünkü vigilante satırlarının arasında okunabilecek şeyler vardı.

Hala onun kulübünün neden bu tür bir şeye karıştığı konusunda sorularım vardı.

Yine de, Christos'un Bree'nin büyükannesinden aldığı küpeleri çaldığını düşündüm. Onun için çok değerli olan bir şeyi çalmasının ne kadar önemsiz bir şey olduğunu düşündüm.

Anladım. Bree'nin fark edip etmediğini anlamak için küçük bir şey çalmıştı, böylece daha büyük bir şey çalabilirdi. Bree fark etmediğinde, daha büyük bir şey çaldı ve Bree onun için daha da değerli bir şeyi kaybetti.

Adalet sistemimizin berbat olduğunu düşündüm, bu yüzden kadınlardan çaldıkları parayı kendilerine iyi bir avukat tutmak için kullanırlarsa, ödeme yapma ihtimalleri düşük olurdu. Ve eğer ödedilerse, *Tinder Dolandırıcı* gibi, hiç vakit kaybetmeden serbest kalır ve yine keyiflerine bakarak işlerine devam ederlerdi.

Ama Bree eşyalarını asla geri alamayacaktı. Kendini ve insanları değerlendirme yeteneğini sorgulayacaktı, belki de hayatının geri kalanında. Düşmanıyla yatmakla kalmayıp, onu evine alıp

ve arkadaşlarına karşı onu savunmuş olduğunu asla unutmayacaktı. Ve bu durum onu asla rahat bırakmayacaktı.

Bütün bunları düşündükten sonra, hamburgerimi yemeye devam ettim.

"Seni gördüğüm anda, senin harika biri olduğunu anladım," dedi Core yumuşak bir sesle.

Bu çok hoşuma gitti.

Çiğnerken gülümsedim.

"Bilmelisin, Nails ortaya çıktı," dedi bana.

Gözlerimi kaşlarımı kaldırarak, ağzımı peçeteyle sildim. "Vay canına. Gerçekten mi? Nerede?"

"Phoenix'e geri döndü. Ve görünüşe göre oradaki kötü adamlarla anlaşma yapmamış."

"Buraya mı geldi?"

"Evet. Babasıyla temasa geçtik. Motosikletçi kızının ortaya çıkmasından pek hoşnut değildi. Kız uzun süre kalmadı. Bu bilgiyi Phoenix'te ona yakın bir kaynaktan aldık. Babasıyla temasa geçmedik, bu yüzden kızın neden geldiğini bilmiyoruz, ama tahmin edebiliriz."

"Tahminin nedir?"

"Phoenix'te bu ekiple bağlantısı olduğunu övünüyordu. Şimdi onun palavra attığını biliyoruz, ama Rush senin ailene Resurrection'ı gönderdiğinde bilmiyorduk. Sana söylemiştim, onlar kötü haber. O da kötü haber. Onlar, gerçekte ya da söylentilerde onunla bir bağlantı kurmak istemiyorlardı. Onu susturmak için birini gönderdiler. O, kasabayı terk etti çünkü onu susturma yöntemlerini beğenmeyecekti. Geri döndüğüne göre, muhtemelen onlara ağzını kapalı tutacağına dair söz vermiştir."

"Eleanor'a benziyor," diye mırıldandım, bir patates kızartması daha batırarak. "Onun hikayesi nedir?" diye sordu Core.

Patates kızartmasını ağzıma attım, çiğnedim ve omuz silktim.

Sonra cevap verdim: "Onu çok iyi tanımıyorum. Aile toplantılarına pek katılmaması sizi şaşırtmayacaktır, sonra ben büyüdüğümde ve nerede olmak istediğime karar verebildiğimde, ben de katılmadım. Ama onun tuhaf davranışlarıyla ilgili hikayeler o tarafın en sevdiği eğlencedir. Babası ailenin en küçüğüdür. Üç çocuğu vardı. O ortancaydı. Çocuk yetiştirmeyi bildiği kadarıyla kendi çocuklarına uyguladı ve en küçüğünü şımarttı. Gözbebeği. Altın kız. Eleanor dikkat çekmek için yaramazlık yapardı, en azından annem öyle diyor. Bu ilgi yeterli olmadığında, yoldan çıktı ve lütfen beni suçlu hissetmeyin, umarım yakın ailemin motosikletçilere dostça davrandığını biliyorsunuzdur."

Gözleri parladı.

Hoşuma gitti.

O da sözlü olarak onayladı.

"Biliyorum tatlım."

Ben başımı salladım. "Ama babamın ailesi öyle değil. O grupla takılmaya başladığında, işler onun için iyi gitmedi. Resmi olarak reddedildi mi bilmiyorum, ama

David amcanın onu pek sıcak karşılamamasına şaşırmadım. Onun Phoenix'te olmasının sebebi, burada istenmemesi ve kimsenin bunu saklamaması."

"O zaman bu, onun başarısız bir şekilde omuzlarındaki yükle başa çıkmaya çalıştığı bilgisiyle örtüşüyor."

"Evet."

Yemeye devam ettik ve Core Frosty'sine uzandığında, "Eleanor Arizona'da ve Yunanlılar halledilecek, peki şimdi ne yapacağız?" dedim.

Gözlerindeki ışıltı muhteşemdi.

Ama o anda gözlerindeki bakış çok daha üstündü. "Birkaç
fikrim var."

"Onları seveceğimi
hissediyorum." "Biliyorum
seveceksin."

"Kibirli."

"Bebeğim, geldiğinde beden dışı deneyim yaşadın. O kadar büyüktü ki, beden dışı bedenin de geldi."

Gülmeye başladım.

Ve sadece haklı olduğu için değil. Komik olduğu için.

Ve çünkü Baconator ve Frosty hazır bekliyordu, ve onları istedim çünkü canım istedi, ve Core da onları almamı sağladı.

Ayrıca Wendy's'teki masanın karşısından ona bakmak çok güzeldi
.

Ama en çok da bu, şimdiye kadar yaşadığım en iyi randevuydu. Ve
bir şekilde bunu asla unutmayacağımı biliyordum.

14

BİR ARKADAŞIN SONU

Hellen

Kalçamı sıkması ve sakallarının batmasıyla uyandım, ardından çeneme yumuşak bir öpücük kondurdu.

Gözlerimi açtım ve hala karanlık olduğunu gördüm. Sonbahar hızla yaklaşıyordu, ama hala yazdı, günler uzundu ve sabah güneşi erken doğuyordu.

Bu yüzden, uykulu ve şaşkın bir şekilde, gölgelerin arasından bakınca, üzerime eğilmiş, giyinik bir Core gördüm.

"Yavruğuma gitmeliyim, bebeğim. Muhtemelen son birkaç saattir bacak bacak üstüne atmış durumda ve bu hiç hoş değil."

Tanrım, Nanook'u unutmuştum. Haklıydı, bu hiç hoş değildi.

Dudaklarını dudaklarıma sertçe bastırdı ve çekildi. "Bu gece planın var mı?" diye sordu.

Beni tekrar görmek istiyordu. Hemen.

Neredeyse hayır, planım yok diyecektim, çünkü ben de onu görmek istiyordum.

Sonra kızlarla kokteyl içeceğimizi hatırladım.

"Evet. Arkadaşlarımla içki içiyorum." "Tamam. Beni ara. Cumartesi gecesi seni istiyorum." Bu *çok* heyecan vericiydi.

Ona gülümsedim.

O da gülümsememe dudaklarını değdirdi ve uzaklaştı.

Ofisimdeki masamda oturuyordum.

Mülakat için dört aday seçmiştim ve bu nedenle, önümüzdeki hafta bu randevular nedeniyle normalden daha yoğun geçecekti. Bu, işleri yetiştirmek için bu hafta sonu çalışmam gerektiği anlamına geliyordu.

Bu alışılmadık bir durum değildi.

Bununla birlikte, bu yeni adımı atmaya karar vermem beni tedirgin etmişti, bu yüzden birkaç müşteri daha kazanmam gerektiğini hissettim. Ek bir çalışanla, onlara zaman ayırabilirdim, ama asıl amacım, ek masrafları karşılamak için daha fazla para kazanmaktı.

Çünkü çalışanlarını sömüren işverenlerden biri olmak istemiyordum.

Kimi seçersem seçeyim, benimle çalışırken mükemmel bir deneyim yaşamasını istedim. Sadece rekabetçi bir maaş ödemekle kalmayıp, onu bir insan olarak değer verdiğimi ve iyi bir hayat sürmesini istediğimi de göstermek istedim. 401K emeklilik planına katkıda bulunmak istedim. Dolu dolu bir hayat sürmesi ve yenilenmesi için uygun bir izin süresi olmasını istedim, böylece zihninin keskin ve sadık kalmasını umuyordum. Ayrıca, bir asistan olmanın ötesinde düşünmesini ve bilgi ve beceri tabanını genişletmek isterse alabileceği kursların ücretini ödemesini istedim.

Bunu şimdi zorlukla başarabilirdim.

Ama kıl payı yaşamayı sevmediğim için, işimi büyütmem gerekiyordu. Çoğunlukla, müşterilerimi ağızdan ağıza yayılan reklamlarla ediniyordum.

Ancak işim için kendi sosyal medya hesaplarım vardı ve müşterilerimle yaptığım sözleşmenin bir parçası, onlar için yaptığım işleri daha fazla kazanç elde etmek için kullanabileceğimi içeriyordu.

Bunu yapmam gerekiyordu.

Bunu yapmadan önce, başka bir şey yapmam gerekiyordu. Telefonumu aldım ve Core'a mesaj attım.

Sen ve Nanook Cumartesi günü akşam yemeğine gelmek ister misiniz?

Belki beş dakika sonra, yeni bir müşteri aramasını nasıl yapacağıma dair bazı düşüncelerimi not alıyordum ki Core cevap verdi.

Hayır. Ben sana yemek ısmarlayacağım. Benim evimde. Beş dakika erken mi?

Gülümseyerek cevap verdim: *Hayır, harika. Sabırsızlanıyorum. xx*

Görüşürüz bebeğim. Temiz külot getir, diye cevapladı.

Çeviri: Sevişeceğiz ve geceyi birlikte geçireceğiz. Buna itirazım yoktu.

Onun mesajına bakarken, Core ile olan tüm bu heyecanı hissederek bir karar verdim.

Ben hayatıma devam etmiştim ve Bryan'ın da hayatına devam etmesi adil olurdu.

Kararımı verdikten sonra onu aradım ve sesli mesaja düşmesine şaşırmadım.

Ortak olmak için fatura edilebilir saatlerini artırmak için, benim haftada altmış ila yetmiş saat çalışmamı tembelmişim gibi gösteriyordu. Muhtemelen davalarla boğuşuyor ya da mahkemede bir müvekkilin yanında oturuyordu ve şüphesiz bu gece arkadaşlarıyla içmeye çıkmayacaktı. Ya da çıkarsa, saat dokuz civarında gelirdi.

O zaman anladım ki, onun benim için doğru kişi olmadığını anlamamın bu kadar uzun sürmesinin tek nedeni bu değildi, aynı zamanda bu kadar uzun süre birlikte iyi çalışmamızın da nedenlerinden biriydi.

İşime ayırdığım zaman konusunda bana hiç laf etmedi. Ben de ona aynı şekilde davrandım.

Ama gerçekte bunun anlamı, birlikte çok fazla zaman geçirmemiş olduğumuzdu.

Bryan sık sık geceleri kalırdı. Ara sıra öğle yemeğinde buluşurduk. Arada sırada pazar günlerini birlikte geçirmek için planlar yapardık. "Özel randevular" yapardık, yani güzel bir akşam yemeği ya da sinemaya gitmek için zaman ayırmaya çalıştığımız randevular. Hafta sonları, dizüstü bilgisayarlarımızla kanepemde yan yana oturur, birbirimizin yanında ama kendi dünyalarımızda çalışırdık.

Başka bir deyişle, mümkün olduğunda birbirimize zaman ayırırdık.

Bu düşünceyle, Bryan'a olan hislerimin tamamen kaybolduğunu anladım.

Birlikte olduğumuzda, onun programını biliyordum. Ne zaman mahkemede olacağını biliyordum. Gizliliği bozmayacak şekilde, davaları hakkında soyut bir şekilde konuşurdu ve ben dinlemekten zevk alırdım. İşi büyüleyiciydi.

Ama o anda, onun ofiste mi yoksa mahkemede mi olduğunu bilmemek beni rahatsız etmedi
.

Yani evet, benim için her şey bitmişti ve bunun Core ile bir şeyler başlatmakla
hiçbir ilgisi yoktu.

"Merhaba, ben Bryan Thomason. Maalesef şu anda telefonunuza cevap veremem. Mesaj bırakın, mümkün olan en kısa sürede size geri döneceğim. Acil bir durum varsa, asistanım Joelle'i arayın..."

Numarasını verdi ve sonra bip sesi geldi.

"Bryan, ben Hellen. Aramanızı aldığımı bilmenizi istedim. Bana bunu verdiğiniz için teşekkür ederim. Benim için çok anlamlı. Senin hakkında düşündüğümde, o aramayı yapan adamı hatırlamaktan mutluluk duyuyorum. Aramızda işler yolunda gitmediği için üzgünüm, ama sen harika birisin ve seni mutlu edecek birini bulacağını biliyorum. Senin için bunu diliyorum. Birlikte geçirdiğimiz zaman benim için anlamlıydı. Bunun için teşekkür ederim. Kendine iyi bak."

Telefonu kapattım ve bir duygu bulmak için telefonuma bakmaya devam ettim.

Onun için, ilişkimiz bittiği için acı çektiği için üzülecek kadar değer veriyordum. Ama
benim için...

Hiçbir şey yoktu.

O akşam Marcy ve Kyra'nın dairesinin kapısını ÇALDIM, kapı açıldı ve Kyra bana sarıldıktan sonra beni içeri sürükleyerek neredeyse boynum incinecekti.

"Ona bir kokteyl getir," diye Marcy'ye emretti. Marcy, onların muhteşem pirinç ve cam bar arabasının yanında duruyordu. Bu mobilya, benim kıskandığım bir parçaydı.

Ancak, bar arabası hayatımı kurma listemde öncelikli bir yer tutmuyordu, ayrıca küçük dairemde ona yer yoktu.

İtiraf etmeliyim ki, onların evini her gördüğümde, ev arkadaşı olduğum günlere geri dönmeyi düşünüyordum. Kira ve faturaları paylaşarak, havuz ve kulüp evi olan daha yeni bir sitede yaşayabiliyorlardı. İhtiyacımız olan iki yatak odası vardı, ama aynı zamanda yemek masası için yer olan ve benimkinden daha büyük bir mutfak ve oturma odası içeren açık bir planları da vardı.

Onların kompleksinde, bana fazladan 400 fit kare alan kazandıracak tek yatak odalı bir daire bulabilirdim.

Ama bu da bana fazladan beş yüz dolar mal

olacaktı. Yani, evet...

Onların düzeni harika olabilir, ama benim için "az ama öz, çünkü çok çalışıyorsun ve çalışmadığın zamanlarda eğleniyorsun, bu yüzden daha fazlasına ihtiyacın yok" yaklaşımı daha uygun.

Şimdilik.

"Anlat bize," dedi Kyra, beni lüks kanepelerine iterek. "Hiçbir şeyi atlama."

Marcy elime şık bir kadeh tutuşturdu (hayatımı kurma planımda henüz şık kadeh setini tamamlayamamıştım, ama güzel şarap kadehlerim vardı).

Marcy, ikinci sınıftan beri bizim atanmış barmenimizdi.

Kadehimdeki sarı karışımı inceledikten sonra ona soru dolu bir bakış attım.

"Ne diye adlandıracağımı bilmiyorum," diye cevapladı. "Ananas suyu, rom ve biraz çarkıfelek meyvesi püresi ile sodalı su var. Ekşi ve tatlı. Tropikal Starburst gibi tadı var. Bu tarifi saklayıp saklamayacağıma karar veremedim, çünkü, sizi uyarayım, en iyi çabam değil," diye dürüstçe değerlendirdi.

Bir yudum aldım.

Hayır, en iyi denemesi değildi, doğru, ama lezzetliydi.

"Onaylıyorum," dedim.

Gülümsedi.

"*Tam*am, *merhaba*," diye seslendi Bree. "Jax Teller'ın Sons of Anarchy'den attığı motorcu ile randevunun detaylarını anlat," diye ısrar etti.

Bu imkansız gibi geliyordu, ama doğruydu. Core,

Jax Teller'dan *çok* daha yakışıklıydı.

"Wendy's'te akşam yemeği yedik."

Bree ve Kyra ikisi de hasta görünüyordu ve Marcy acı çekiyo r m u ş gibi bir ses çıkardı.

Ben gülmeye başladım.

Sonra onlara ayrıntıları anlattım.

Anlatmam bittiğinde, artık kimse hasta görünmüyordu.

"Bir daha Wendy's'in önünden geçince kalbim biraz daha hızlı atmayacak," dedi Kyra. "Yani, Wendy's'i romantik hale getirmek için biraz beceri gerekir, ama Tanrım, o adam başardı."

Kesinlikle başardı.

"Anlıyorum, Baconator hakkında bu kadar konuşulunca, şimdi ben de bir tane istiyorum," dedi Marcy. Baconator'ın gücü o kadar büyüktü ki, gülmeye başladım.

Bree'nin bana nasıl baktığını görünce gülmeyi bıraktım. "Ne?" diye sordum.

"Bu bir teselli ilişkisi değil," dedi. Hayır, değildi.

En azından öyle olmamasını umuyordum. "Hayır," diye onayladım.

"Biliyorsun, B," diye araya girdi Marcy, ses tonu hafifçe kızgın. "Bir ilişkideyken o ilişkiden uzaklaşmaya başlayabilirsin. Her şey mükemmel gidiyordu, büyük bir kavga ettiler, Hell ilişkiyi bitirdi ve şimdi o hayatına devam ediyor. Bryan başından beri doğru kişi değildi, sadece bunu anlaması biraz zaman aldı."

"Onu aradım ve beni aradığı için teşekkür ettim," diye ekledim, Bree'nin Bryan'a karşı doğru davranmadığımı düşündüğü ve bu yüzden bu kadar tuhaf davrandığı ihtimaline karşı.

"Bu çok hoş," dedi, ama içinden gelmiyor gibiydi.

"Senin sorunun ne?" diye sordu Kyra.

Evet, onun bunu kastetmediğini anlayan tek kişi ben değildim.

"Tamam, bana kızma," — koltuğunda gözle görülür bir şekilde gerildi — "ama bence bu, bir şeylerin başlangıcı gibi görünüyor. Uzun süreli bir ilişkinin sona ermesinden sonra yaşadığın eğlenceden ibaret değil. Bu, bir avukatı bir motosikletçiyle takas ettiğin anlamına geliyor. Kulağa kötü geldiğini biliyorum, ama Marcy," — Marcy'ye döndü —"Bana onun kulübünün marihuana satarak para kazandığını söyledin. Yani, bunun pek de iyi bir fikir olmadığını düşünen tek kişi ben miyim?"

Odanın havası soğumuştu ve bu sadece benden kaynaklanmıyordu.

"Biliyor musun," diye başladım, "kayınbiraderim bir motosikletçi ve gerçekten harika bir adam. Archie'yi deli gibi seviyor. Aile yemeklerinde çok eğlenceli biri çünkü çok komik. Elijah'a katlanıyor." Elijah üvey kardeşimdi ve birkaç yıl önce büyük bir kavgadan sonra ilişkilerimiz düzelmiş olsa da, uzun süre anneme çok kötü davrandığı için ona hala hafif bir kin besliyordum. "Onun motosikletçi kardeşleri ve eşleri çok havalı. Onların domuz kızartma partilerinden birine katılmıştın. Ne kadar harika olduklarını biliyorsun."

"Sadece..."

Cümlesini bitirmedi.

"Sadece ne?" diye tersledi Marcy.

Bree'nin yüzü sertleşti. "Hepinizin bana kızgın olduğunu görebiliyorum, ama biri bunu söylemek zorundaydı."

Derin bir nefes aldı. Sonra söyledi.

"Bu bir gerileme."

Doğru.

Kimse bunu söylemek zorunda değildi, ama o söyledikten sonra hepimiz sessiz kaldık çünkü onun saçmalıklarına nasıl tepki vereceğimizi bilmiyorduk.

Beklendiği gibi, sessizliği bozan Marcy oldu. "Şu anda seni evimde tutamam."

"Marce!" Bree haykırdı. "Gerçekçi ol. Bryan birkaç yıl içinde ortak olacak ve çok zengin olacak." Dikkatini bana çevirdi. "Sen busun. İstediğin şey bu. Bana beş yıldızlı bir hayat yaşayacağını söylemiştin. Sence bu motorcu sana bunu verecek mi?"

Kadınların bu rolde kalmaya devam etmelerinin bir başka nedeni de bu muydu?

Onları orada tutmak için elinden geleni yapan çok fazla kadın vardı. "Core bana Baconator verdi," diye hatırlattım ona.

Alaycı bir ses çıkardı.

"Seni tanıdığım yıllar boyunca bunu açıkça belirtmediğim için, şimdi söyleyeceğim," diye başladım, bu lanet olası konuşmadan bıktığım için açıkça sabırsızlanıyordum. "Beş yıldızlı bir hayat yaşayacağım. Ama bunu kendim başaracağım."

"Core ile Waldorf Astoria'ya girerken nasıl görüneceksin?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdim. "Ayrıca umurumda da değil. Orada kalmak için bir servet ödeyeceğim, bu yüzden fikirlerini kendilerine saklayabilirler. Ayrıca, nerede olduğum veya kimlerle birlikte olduğum umurumda değil, birinin fikri varsa, istenmeyen fikirlerini kendilerine saklayabilirler."

O benim demek istediğimi anladı ve sanki ona vurmuşum gibi başını salladı. Ama...

Cidden mi?

"Core'a gelince," diye devam ettim, "muhtemelen paraya boğuluyordur. Esrar satışları *çok büyük*. Ama olmasa bile, Baconator hakkındaki düşüncem, ilk göstergelere göre, ben mutluysam o da mutlu olduğu yönündeydi. Yani Waldorf onun tarzı değilse, bence bunu kabullenebilir. Ayrıca, Waldorf Astoria tesislerinin olanaklarından yararlanmakla sorunu olan pek fazla insan yok. Hatta, bu sadece bir tahmin, motosikletçiler bile."

"Kendi evimde oturmuş, sevdiğim birinin, ilgisini çeken ve vakit geçirmek istediği kişiyi savunmasını dinlediğime inanamıyorum," diye araya girdi Marcy.

Bu Bree'yi gerçekten kızdırdı ve nedenini paylaşmaktan çekinmedi.

"Pardon? Christos konusunda bana karşı birleşen grubun bir parçası değil miydin?"

"Sürtük, o *seni dolandırıyordu*," diye karşılık verdi Marcy. "Bak ne diyeceğim, ben o adamın başından beri fazla pürüzsüz olduğunu düşünüyordum. O benim tipim değildi. Ama senin tipindi. Ben 'Dinle bebeğim, o fazla yakışıklı ve mükemmel. Bu beni korkutuyor' demedim. Onunla yatmıyordum. Bu benim seçimim değildi ve benim fikrim önemli değildi.

seni soymaya başladığında sesimi çıkardım. Aradaki farkı görmüyor musun?"

Bree ağzını açtı.

Ama tatlı Kyra'mız önce davrandı.

“Marce, şu anda burada olmandan rahatsız olduğunu zaten söyledi, burası benim de evim ve ben de aynı şekilde hissediyorum. Durumu daha da kötüleştirmeden önce, Hellen'e söylediklerini, ama daha da önemlisi Core hakkında söylediklerini düşünmelisin. Yani, bu hiç de hoş bir şey değil, üstelik o senin için Christos ve çetesinin peşine düştü. Bu kadar az saygı ve minnettarlık duymana çok şaşırdım. Bu gerçekten iğrenç."

"İkinizin beni kovduğuna inanamıyorum." Bree'nin sesi, yüzündeki ifade kadar şokluydu.

"Senden biraz uzaklaşmamız gerekiyor." Marcy, durumlarının bu olduğunu doğruladı.

.

Bree ona, sonra Kyra'ya sert bir bakış attı ve nedense en uzun, en
en ateşli bakışını bana attı.

Sonra süslü bardağını o kadar sert bir şekilde masaya vurdu ki, kırılacağını sandım. Çantasını kapıp küçük antreye doğru yürüdü ve bize döndü. "Sizin de düşünecek çok şeyiniz var," d e d i .

Ne düşünmemizi beklediğini hiç bilmiyordum, *biz* sadece içimizdeki bağnazlığı ortaya çıkarmamıştık.

Ama bununla birlikte, öfkeyle dışarı çıktı.

"Aman Tanrım, bu çok kötüydü," dedi Kyra.

"Siktir et onu. Baconator istiyorum. Wendy's DoorDash'te var mı?" Marcy, koltuktan kalkıp mutfak tezgahındaki telefonuna doğru yürürken sordu.

Marcy'yi yakından izledim.

Dışarıdan sert görünüyordu, ama içi yumuşaktı. Bunu saklamaya çalışıyordu, ama yine de az önce olanlardan sarsıldığını ve bundan hoşlanmadığını görebiliyordum.

"Evet," diye cevapladı Kyra. "Ama dün gece Wendy's'teydim."

Kendi telefonumu çıkardım. "Eminim bir şeyler bulurum."

Buldum ve Marcy o kadar üzgündü ki, hiç kaçınmadığı barmenlik görevini bırakıp bir şişe şarap açtı.

Hepimiz o geceyi, bu olay olmamış gibi davranarak geçirdik. Ama olay
olmuştu.

Ve (o zaman) bu konu hakkında konuşmadık, ama hepimizin aynı endişeyi paylaştığını düşündüm. O sahne o kadar iğrençti ki, bir arkadaşımın sonu olabilirdi.

Ben, karnında kelebekler uçan ya da zıplayan kızlardan biri DEĞİLDİM.

Aynı zamanda, flört oyunlarıyla boğuşan ve herhangi bir durumda doğru hamlenin ne olacağı konusunda acı çeken kızlardan da değildim.

Diğer bir deyişle, arkadaşlarımla kokteyl içtikten sonra normalden daha erken eve döndüğümde (çünkü, kabul edelim ki, havamızda değildik), normalde Core'u aramaktan çekinmezdim çünkü onun sesini duymak isterdim.

Bu yeni, karnım ağzımda, zıplayan ben, onu ararsam çok hevesli olduğumu düşünecek mi diye merak ettim.

Dahası, Bree'nin saçmalıklarını konuşmak istiyordum, ama konu onunla ilgiliydi ve Bree onun hakkında pek de iyi konuşmamıştı, bu yüzden bunu paylaşamazdım.

Yine de sesini duymak istiyordum.

"Siktir et," diye mırıldandım, kanepeme kıvrılıp telefonuma dokundum. Birkaç kez

çaldıktan sonra cevap verdi, "Selam bebeğim. Her şey yolunda mı?" Hayır.

Yine de sesi normal ve benden haber aldığına sevindiği, çekingen davranmadığı ve ertesi gece planlarımız varken neden aradığımı merak etmediği için biraz daha iyi hissettim.

"Evet."

"Evde misin?"

"Evet."

"İyi geceler?"

Hayır.

"Hepimiz Bree ile kavga ettik."

"Ne?"

"Bree... hiç hoş davranmıyordu ve bu hepimizi çok kızdırdı. Öyle ki, Marcy ve Kyra onu kovdular. Bunun bizim normal davranış biçimimiz olmadığını söylemeliyim. Genelde çok iyi anlaşırız. Ve kesinlikle kimseyi kovduğumuz olmamıştır."

"Olur böyle şeyler," dedi. "Ne

olur?"

"İnsanlardan uzaklaşırsın."

Bir an için, onun basit bilgeliği karşısında şaşkına döndüm.

"Özellikle senin yaşında," diye devam etti. "Hayata takılıp kalmaya başlarsın. Neyin önemli, neyin önemsiz olduğunu görürsün. Önündeki yolun nasıl göründüğünü. Ve o yolda kimin olmasını istediğini."

"Uh, yaşımı biliyor musun?" "Evet."

"Kaç yaşındasın?"

"Otuz altı."

Tıpkı tahmin ettiğim gibi.

"Yaş farkı seni hiç rahatsız etmiyor mu?" diye tereddütle sordum. "Eğer

etseydi, dün gece iki kez senin içine girmezdim."

Bu beni kısmen rahatlamamdan dolayı güldürdü.

Aynı zamanda Wendy's'ten döndükten sonra ikinci denememizi de hatırlattı, ki bu da elbette heyecan vericiydi.

"Bu seni endişelendiriyor mu?" diye sordu.

"Eğer bana, altı yıldır hayatımın önemli bir parçası olan birinden uzaklaştığımı anladığım için kendimi daha iyi hissetmem için bilgece sözler söyleyeceksen, hayır."

"Sana bunu verebildiğime sevindim," diye mırıldandı sıcak bir sesle. "Ama bir arkadaşımı kaybetmek heyecan verici değil."

"Ne oldu?"

Bunu ona söyleyemezdim.

Ben bunu "Hayatta farklı öncelikleri var" şeklinde özetledim. Bu tema ile, onu biraz yoklamanın zamanı gelmiş gibi görünüyordu. "Bu gece, istediği hayatı ona sağlayacak bir erkek bulmanın hepimizin yapması gereken şey olduğunu düşündüğünü ortaya koydu."

"Bence o Yunanlıya kapılması bunu ortaya çıkardı, bebeğim." Evet, öyle oldu.

"Ben öyle biri değilim, biliyorsun. Eğer bir şeyi istiyorsam, onu hak ederim," dedim ona. Sonra geri kalanını da verdim. "Ve ben çok şey istiyorum, bu yüzden onu elde etmek için çok çalışmaya hazırım."

"Seni bir süredir izliyorum, bebeğim, ve hedeflerin olduğunu fark ettim." Hiç umursamıyor gibiydi.

İyi.

"Soyadın ne?" diye sordum.

Kıkırdadı ve mırıldandı, "Beni becerdi ve soyadımı bilmiyor."

"Core," diye bağırdım.

"Adım Cutler, bebeğim, ve sen benim adımı öğrenmeden önce benim sikimi yaladığın için sikim sikmez," diye alay etti.

"Biraz sinir bozucusun," dedim ona.

"Öyle düşünmen umurumda değil, benim sikimi almaya devam ettiğin sürece."

Kendimi tutamadım.

Gülmeye başladım.

Gülmem bittiğinde, içten duygularla dolu bir sesle, "Kız arkadaşınla berbat bir gece geçirdiğin için üzgünüm," dedi.

Adam, bu konuda çok iyiydi.

"Ben de."

Bu sözler aramızda asılı kaldı.

İkimiz de aynı anda bundan sıkıldık. O "Eşlik etmek ister misin?" diye sorduğunda, ben de "Gelir misin?" diye sordum.

Ben de yarı nefes nefese "Evet" dedim. "Nanook'u da getirmelisin" diye uyardı.

"Hiç sorun değil."

"Tamam, yarım saat sonra orada olurum."

"Tamam. Harika."

"Birazdan görüşürüz," diye cevapladı.

"Core?"

"Evet?"

"Teşekkürler."

Bir saniye geçti.

Sonra bir saniye daha.

Sonra nazikçe şöyle dedi: "Tatlım, senden hoşlanıyorum. Bu da senden bunu istediğim anlamına geliyor. Kötü gecelerini, iyi gecelerini ve benimle olmanı istiyorum. Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Tamam o zaman, bunun için de teşekkür ederim."

"Kapa çeneni." Bu, bir kıkırdama ile geldi. "Birazdan görüşürüz." "Evet, görüşürüz."

CORE başımı yastığa dayamış, geri kalanı yatağıma uzanmış, ben de onun büyük sikinin üzerinde oturuyordum.

Ancak Core'un sözlü emri ve her iki elini de uyluklarımın birleşim yerine sıkıca tutarak beni tamamen içine doldurması nedeniyle hareket etmeme izin verilmedi.

Bu çok acı vericiydi, kısmen onun büyük penisi içimde iyi hissettirdiği için, ama çoğunlukla da başparmağını klitorisime koyduğu, güzel gözleri üzerimde olduğu ve ikisi de bana *hareket etmemi* gerektiren şeyler yaptığı için.

"Tatlım," diye yalvardım.

Sesi daha derin, daha sert ve daha etkileyiciydi, "Hayır, bebeğim, uslu dur" diye cevap verdi.

Hiçbir erkek bana "uslu dur" dememişti. Bu işkence gibiydi.

Ve bu çok tahrik ediciydi.

Kızlığımın onun penisine karşı dalgalandığını hissedebiliyordum, o da hissedebiliyordu, bu yüzden dişlerini dudağına geçirdi.

Bu çok seksi bir hareketti, diğer her şeyle birlikte, ben bitmiştim. Nasıl bildiğini bilmiyordum, ama biliyordu.

Bu yüzden "Pop" diye homurdandı.

İzin verilir verilmez, hemen kontrolsüz bir şekilde zıplamaya başladım ve muhteşem bir şekilde patladım.

Bana birkaç vuruş yaptıktan sonra beni sikinden çekti, dizlerimin üzerine çöktürdü, arkama geçti, elini sırtımın ortasına koydu ve beni önünde diz çökmeye zorladı.

Ve bu kesinlikle diz çökmekti ve aynı zamanda ona sunulmak da kesinlikle harika bir şeydi.

İki eliyle kalçalarımı kavradı ve içeri girdi.

Ben geriye doğru eğildim, hala boşalıyorduk.

Kıçımı sıkarak, "Siktir, ne güzel bir kıç. *Haftalardır* bu kıçı ellerimde tutmak istiyordum" diye homurdandı.

Sonra başparmağını içeri soktu. Kimse
bana bunu yapmamıştı.
Onu her iki yerde de hissetmek harika bir duyguydu.
İnleyerek ellerimin üzerine çıktım, böylece onun sikine daha fazla güç uygulayabilecektim.
"Aşağı," diye emretti.
Ben de aşağı indim.
"Aferin,
bebeğim."
Tanrım.
Amımı ve kıçımı okşadı ve bana ne olduğunu tam olarak anlayamadım.
.
Orgazm olmuştum ama şimdi...
Şimdi, o kadar büyüktü ki, çok hızlı bir şekilde geri geliyordu, bu çok fazlaydı.
"Çekirdek."
Serbest eliyle kıçıma şaplak attı. Daha önce kimse
bana bunu yapmamıştı.
Tatlı acı, kocaman penisi, hakimiyeti. Kendimi
kaybettim.
"Bebeğim, bebeğim, bebeğim," diye inleyerek boşaldım, boşaldım ve aman Tanrım, *geliyorum*.
Başparmağını çıkardı, kalçalarımı tekrar kavradı ve beni sikine çarptı. "O amcıkla beni sağ,
evet, sik beni," diye inledi, tekrar tekrar, yüksek sesle, utanmadan, çekinmeden
tekrar tekrar, yüksek sesle, utanmadan, çekinmeden.
O sert bir şekilde boşalan bir adamdı ve komşularımın bunu bilip bilmediğini umursamıyordu
.
O sesi o kadar çok sevdim ki, bacaklarımın arasındaki her kasın kasılmasını hissettim sıkıca dinleyip hissettim, o da tekrar homurdandı, kıçımı sıkıca kavradı ve "Evet, bebeğim" diye homurdandı.
Beni orgazmına ulaştırdı ve ikimiz de sakinleşirken beni aldı. Sonra içimden çıktı, beni nazikçe sırt üstü çevirdi ve ağırlığını üzerime verdi. Parmaklarının arkasıyla yüzümdeki saçları çekti.
"İyi misin?" diye sordu.
"Evet," diye nefes
nefese cevap verdim.
Sisli bir şekilde, onun sırıttığını gördüm.
"Sen lanet olası bir seks bombasısın."
"Amacım memnun etmek."
"Senin amın hayatımda hiç hissetmediğim şeyler yapıyor. Harika." "Amım
iltifatın için teşekkür ediyor."

Vücudu kahkahalarla titredi, ağzını ağzıma değdirdi, dudaklarını kulağıma kaydırdı ve "Hemen dönerim" dedi.

Benden uzaklaştı, altımdan battaniyeyi çekip aldı ve üzerime attı.

.

Yan dönüp kıvrıldım, banyo kapısını izleyerek
dönüşünü kaçırmamak için.

Bu sefer yatağın yanına geldi, örtüyü kaldırdı ve yanıma uzandı

.

Bacaklarımızı birbirine doladı ve beni kollarında tuttu.

"Geldiğine sevindim," dedim.

"Bunu kaçırmadım," diye alay etti.

Yüzümü boynuna gömdüm ve gülümsedim.

"Birazdan Nanook'a bakıp evi kapatacağım. Uyumaya hazır mısın?"

"

Hareket edemiyordum, yani hazır olduğumdan değil, başka bir şey yapamayacak durumda olduğumdan.

Yine de, uyku her canlı için gerekliydi ve o çok erken kalkmıştı. Bu yüzden "Evet" dedim.

"Tamam," diye mırıldandı, başımın üstüne bir öpücük kondurdu ve yine yataktan kaydı.

Kısa bir süre sonra geri geldi ve ben onu yakaladım, ayrıca Nanook'un Core'un yanına yere uzanırken çıkardığı köpek homurtusunu da duydum.

"Bu sesi seviyorum," dedim ona, ona önden öperek. "Hangi sesi?"

"Bir köpeğin yanına yerleşmesi."

Beni kollarının arasına daha sıkı aldı ve nedense bunu çok güçlü bir şekilde yaptı.

Rahatlaması bir saniye sürdü.

Onun yerleştiğini hissettiğimde, "İyi geceler, Bay Cutler" diye mırıldandım.

Vücudu yine hafif bir kahkaha ile titredi ve sonra "İyi geceler, Moynihan" diye cevap verdi.

Ona daha da yaklaştım ve kısa bir süre sonra uykuya daldım.

15

YARIM KALMIŞ BİR HAYAT

Hellen

Ertesi akşam, Core'un kapısını çaldım.

İçeriden bir havlama sesi geldi, ardından bir tane daha, birkaç saniye geçti ve sonra kapıyı açtı.

Gözleri üzerimde dolaştı, kocaman sırıttı, kolunu belime doladı ve beni eğdi, Nanook heyecanla bacaklarımıza sürtünürken bana kocaman ıslak bir öpücük kondurdu.

Onun selamlamasına bayılıyordum.

Yüzeye çıkmama izin verdiğinde, beni bırakmadı ve şöyle dedi: "Sen olduğun gibi harika birisin."

Tama
m. Vay
canına
.

Bu, şimdiye kadar bana yapılan en güzel iltifat olabilir. Hayır.

Öyleydi.

Ve yine, kıyafet seçimimin doğru olduğunu gösteren bir işaret.

Onun evinde rahat bir akşam yemeği için, yine kısa paça bir kot pantolon seçtim, bu seferki paçaları yırtık pırtık olanlardan. Önü dekolte olan, çiçek desenli, bol kesim bir kaşkorse ekledim. Ayaklarıma, çoğunlukla ince kayışlardan oluşan ve ayak bileğimi saran, çok fazla ten gösteren düz, altın rengi sandaletler giydim.

Saçlarımı gevşek bukleler halinde yapmıştım ve hafif, yazlık bir makyaj yapmıştım.

Ekstra külotların yanı sıra başka şeyler de ihtiyacım olduğu için büyük Fendi çantamı da yanıma aldım. Diş fırçası, yüz yıkama jeli ve nemlendirici, pijamalar (çünkü çıplak uyuyorduk ama bu normalde benim tarzım değildi), yarın brunch yapmaya karar verirsek diye makyaj malzemeleri ve giymek için başka bir üst giysi de almam gerekiyordu. "Köpeğim çıldırmadan ona merhaba de" diyerek beni bırakırken hemen Fendi çantamın gitar askısını tutup kolumdan aşağı kaydırdı.

İçeri girdi.

Beni gördüğüne çok sevinen Nanook'a eğildim ve onu okşayarak onun peşinden içeri girdik.

"Bu eşyalar yatak odası için mi?" diye sordu çantayı gördükten sonra. "Evet," diye cevapladım.

Koridorda kayboldu.

Etrafa bakınırken Nanook'u okşamaya devam ettim.

Orada pek bir şey yoktu. Büyük bir televizyon. Çağdaş tasarımlı ve nötr renkli (gri) üç parçalı mobilya takımı o kadar basitti ki, yastıklar ve battaniyeler için adeta çığlık atıyordu. Etrafa dağılmış masalar, sanki bir showroomdan satın almış gibi görünüyordu ve hepsi bu kadardı.

Bu, mutfağında gördüğümle hemen hemen aynıydı. Mutfak, gri dolaplar, beyaz kuvars tezgahlar ve açık, açık gri cam metro fayanslı backsplash'lerle yeni ve şık görünüyordu.

Ancak tezgahın üzerinde bırakılmış bir biftek ve etrafında duran birkaç kavanoz baharat dışında, orada hiçbir şey yoktu ve bu evin el değiştirmiş olduğu ya da onun (en azından gördüğüm kısımları) tamamen yenilediği açıktı, ancak evi kendine ait hale getirmek için hiçbir şey yapmamıştı.

Kulübü, esrar işleri ve kanunsuz faaliyetleriyle o kadar meşgul olabilir ki, bir blender ve duvarları için bazı sanat eserleri almaya vakit bulamamıştı.

Ama bu konuda bir terslik vardı. Sanki eksik bir hayat gibi.

Geri geldi, kolunu omuzlarıma attı ve beni mutfağa götürerek, "Acıktın mı yoksa önce bir içki içip dinlenmek ister misin?" diye sordu.

"Yemek için bekleyebilirim." "Harika," diye mırıldandı.

Beni buzdolabını açmam için bıraktı. "Soda var. Su var. Senin için birkaç şişe şarap var. Bira var."

"Ne tür şarap?"

Bir şişe çıkardı ve inceledi. "Sauvignon blanc." Etiketi okuyabilmek için diğer şişeyi de çıkardı. "Viognier." Gözleri bana döndü. "Mağazadaki adam bunların iyi olduğunu söyledi."

"Viognier'i deneyeceğim."

"Anladım," diye cevapladı.

Ben tezgaha yaslandım, Nanook bana yaslandı ve birlikte Core'un şişeyi açıp şaşırtıcı derecede şık bir şarap kadehine dökmesini izledik.

O bana uzattı ve ben de "Cam eşyalarda zevkin iyiymiş" diye espri yaptım.

Dudakları kıvrıldı. "Bugün sana şarap aldıktan sonra, onu Solo bardakta servis edemeyeceğimi fark ettim ve bunları aldım."

Kaşlarımı çattım. "Lütfen Solo bardak kullanmadığını söyle, bu da demek oluyor ki bu dünyada iki yüz yıl daha yaşayacaksın."

"Bebeğim, ben birayı şişeden içerim, yani dünya benimle güvende."

Gülerek şarabı yudumladım, çok lezzetliydi ve üçümüz arka verandasına çıktık.

Tamam, bu alan onun orada yaşadığını ve kötü dekore edilmiş bir Airbnb kiralamadığını söylüyor.

Ancak ben eklemek biraz at yastıklar, dekoratif fenerler ve diğer aksesuarların yanı sıra, mekanı bir araya getiren harika bir halısı vardı.

Orada güzel bir kanepe vardı, bizi oraya götürdü ve sonra oturduğumuzda Core bir köşede, ben onun yanına kıvrılmış, Nanook ise babasının dizinin yanında oturuyordu.

"Gününüz iyi geçti mi?" diye sordu.

O anda, onun gününün bana şarap alıp, içmem için güzel bir kadeh bulmakla geçtiğini fark ettim.

"Bütün gün çalıştım," diye cevap verdim, sesim alçakgönüllüydü, çünkü onun bu hareketi benim için çok anlamlıydı.

"Çok kötü."

"Hayır, çalışmayı seviyorum."

"O zaman kötü değil."

Yumuşak bir kahkaha attım ve şarabımı yudumladım. "Burası harika bir yer," dedim ona. "Kendim yaptım," diye cevapladı.

"Etkilendim." Bunu içtenlikle söyledim, çünkü gerçekten etkilenmiştim.

Hiçbir şey söylemedi, ama omuzlarıma doladığı koluyla bana sarıldı. "Ne zamandır buradasın?"

"Bu evde mi?" "Evet."

"Birkaç yıldır."

Bu, bir blender sahibi olmak için yeterli bir süreydi.

"Hmm..." diye mırıldandım.

"Hmm ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım ve bir yudum daha aldım.

"Aklında bir şey varsa söyle," diye ısrar etti.

Karşımızdaki geniş ve rahat koltuklara bakmayı bıraktım ve boynumu çevirerek ona baktım.

"Kırılma ama, evin harika, sanki yeni taşınmışsın gibi görünüyor."

Bana gülümsedi, bir kez daha sıktı ve sonra şöyle dedi: "Kaldırım taşlarını çok iyi döşeyebilirim, ama lambalar, resimler ve diğer şeyler konusunda hiçbir fikrim yok."

Bu bilgi beni başka bir geç farkındalığa götürdü.

O sadece bekâr değildi, aynı zamanda birkaç yıldır orada yaşıyordu ve görünüşe göre, bir süredir bekârdı.

Core'un tüm özellikleri göz önüne alındığında, bu imkansız görünüyordu. "Şimdi aklında ne var?" diye sordu.

"Mendillerimi temizledin."

Şaşkın bir kahkaha ve "Ne?"

"Ağladığım zaman. Mendillerimi temizledin. Cips poşetlerini kaldırdın. Beni Baconator yemeye götürdün. Ve az önce, çantamı alıp benim için yatak odasına götürdün."

"Son birkaç günde olanları sana hatırlatma sırası bende mi?" diye şaka yaptı. "Uyarıyorum, listem muhtemelen uygunsuz olacak."

Gülmek zorunda kaldım, çünkü bu komikti.

Sonra dedim ki, "Hayır, ben sadece..." Omuz silktim ve başka yere baktım, şarabı dudaklarıma götürdüm. "Sen nadir bulunan birisin."

Bir yudum aldım.

"Bebeğim."

Ona döndüm.

"Adı Kiki'ydi. Üç yıl birlikte yaşadık. Onu sevdim. Ayrıldık. Yani beni eğittiği için ona teşekkür etmelisin."

Ne yazık ki vefat eden annen değil mi?

Ben bunu sormadım. Bir keresinde annesinden bahsederek ağzımdan kaçırmıştım. Konu tekrar açılırsa, bizi oraya götürmesine izin verecektim.

Zaten, *Kiki* gibi harika bir isme sahip bir kadından ve "onu sevdim" sözlerinden bahsetmesi, odaklanmam için yeterliydi, teşekkürler.

Şarap kadehimi kaldırdım ve dikkatlice "Kiki'ye" dedim.

O da benim ihtiyatımı fark etti. "O uzun zaman önceydi, Hellen. Ve kesin bir sonla bitti."

"Ama onu sevdin, değil mi?" diye sessizce

sordum. "O harikaydı."

Oh, tanrım.

Yüzünü bana yaklaştırdı. "Bitti. Ayrıldığımızdan beri bir iki kez karşılaştık. Yeni birini bulmuş," —gözleri parladı— "Ben de eğlendim. Şimdi, fark etmediysen, seninle işlerin nasıl gideceğini görmek istiyorum."

"Ben de öyle."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

"Ama şimdi benim uyarıma sıra geldi, eğer senin evinde takılacaksam, HomeGoods'a bir gezi şart olabilir."

O, alaycı bir şekilde kırılmış gibi bir ifade takındı. "Ne, süslü şarap kadehleri sana yetmiyor mu?"

"Dekoratif yastıklara

ihtiyacın var." Kahkahayı

bastı. Ben izledim.

Gerçekten yakışıklıydı, çok güzeldi.

Ama güldüğünde, yüzünde mizah dışında hiçbir şey kalmadığında? O

çok güzeldi.

Hâlâ gülüyordu, tekrar eğildi, bu sefer beni öpmek için, geri çekildi ve "İşlerini bitirdin mi?" diye sordu.

"Neden?"

"Çünkü pazartesi günü Los Angeles'a gidiyorum ve döndüğümde senin burada olmanı istiyorum, o yüzden o yastıkları alayım bari, ama onları kesinlikle almayacağım."

Los Angeles gezisini pek
sevmiyorum. Ancak...

Diğer taraf.

Skor!

Heyecanla ona doğru döndüm, bu da maalesef kolunu yerinden çıkardı, ama o sadece parmaklarını saçlarıma doladı ve bu benim için sorun değildi.

"Tamam, öncelikle, sen yokken Nanook'a bakabilir miyim?" "Tabii
ki," diye mırıldandı, bakışlarında yumuşaklık belirdi.

"İkincisi, işimi hallettim, yarın alışverişe çıkabiliriz."

"Planımız belli gibi," diye onayladı ve birasını yudumladı.

Nanook'un Core'un halısının üzerinde başı yukarıda, gözleri kapalı, dili dışarıda, nefes nefese, Mutlu Zen Köpekler Diyarında uzandığı yere eğildim.

"Nanook," diye seslendim.

Başını bana doğru çevirdi.

"Duydun mu? Babam yokken sana ben bakacağım ve yarın alışverişe gideceğiz."

Benim heyecanımı hissederek, heyecanla
havladı. "Köpeğimi alışverişe götürmeyeceğim,
bebeğim."

Core'a baktım. "Ayakkabı denerken bebek arabasındaki tüm o lanet pudeller ve paspaslarla uğraşmak zorunda kaldıysam, artık bir köpeğim olduğuna göre, benimkini geri alacağım."

Gözlerinde mizah parıldarken şöyle dedi: "Anlıyorum, bu senin için önemli bir şey. Ama hizmet hayvanı olmadığı sürece, hiçbir köpek böyle halka açık yerlerde bulunmamalı. Mesele halka açık yerler değil. Köpek için hoş bir durum değil. Köpeğinin nasıl davranacağını çok iyi bilirsin, ama insanların ne yapacağını tahmin edemezsin. Her şey olabilir. Onların içgüdüleri var. Tepki vereceklerdir. Onları bu duruma sokmak doğru değil."

Ondan uzaklaşıp somurtarak oturdum.

"Daha sonra onu parka yürüyüşe çıkarabiliriz," diye önerdi. Geniş bir
gülümsemeyle karşılık verdim.

Yüzündeki gülümseme kayboldu, yerine başka bir şey geldi ve "Hemen buraya gel" diye emretti.

Aniden meme uçlarım karıncalanmaya başladı ve ben de hemen oraya gittim.

O benimle işini bitirmeden önce biraz şarap dökmüş olabilirim, ama sorun değildi.

Beni tekrar yanına çektiğinde, "Akşam yemeğinde ne var?" diye sordum.

"Izgara barbekü tavuk, ızgara kuşkonmaz, tatlı mısır koçanı ve mısır ekmeği."
Başımı geriye eğip ona baktım. "Yani yemek yapıyorsun?"
"Evet."
Bunun için de Kiki'ye teşekkür etmem gerektiğini düşünüyordum. Ta ki o devam edene kadar.
"Bunu annem öğretti bana. Onun mısır ekmeği en iyisidir."
Onun hakkında bunu bilmek hoşuma gitti.
Arka bahçesini sevdim.
Köpeğini sevdim.
Ve bana şarap kadehi aldığı için onu sevdim.

Bir an için o kadar çok tahrik oldum ki, kelimenin tam anlamıyla bayıldım.

Şaka değil.

Önce yıldızlar gördüm, sonra hiçbir şeyin olmadığı bir kozmosta mutlulukla süzülüyordum.

Odaya geri döndüğümde, Core'un dilini kullanarak bacaklarımın arasında yarattığı patlamanın ardından temizlik yaptığını hissettim ve bu daha iyi değildi, ama yine de şimdiye kadar yaşadığım en iyi şeydi.

Sonunda, kendini üzerime attı.

Gözlerini gördüğüm anda, "Paramı al" dedim. "Hepsini. Ve bil diye söylüyorum, bir kısmını on beş yaşımdan beri biriktiriyordum."

Hiç tereddüt etmeden, yakışıklı başını geriye attı ve kahkahalarla gülmeye başladı. Ben de izledim.

Ve hayır, Dustin "Core" Cutler'dan oral seks almaktan daha iyi değildi. Ama yakındı.

Ertesi gün HomeGoods'a giderken onun kamyonetinde (tahmin ettiğim gibi, makyaj malzemelerini yanımda getirmek işe yaradı, yine tahmin ettiğim gibi, Core ile duş almak başka bir dünyadaymış gibi hissettirdi), "Peki, bütçe ne kadar?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevapladı Core. "Beş, altı bin dolar. Sen ne dersin?" Yavaşça ona döndüm.

"Beş ya da altı bin dolar mı?"

"Yeterli değil mi?" diye sordu yola.

Ben de yola baktım. "Alışveriş merkezine de gitmemiz lazım."

"Gitmemiz mi lazım?"

"Ve Target'a."

"Hellen."

Adım eğlence ve belki biraz da tedirginlikle titredi. "Şşş, tatlım, bir plan yapıyorum."

Kahkahası taksiyi doldurdu.

"Esrar işi patlama yaşıyor galiba," dedim. "Uh... evet."

Bu iyiydi, çünkü vigilante işinin o kadar iyi para kazandırdığından emin değildim.

"Yani bunu biliyor musun?" diye sordu. "Neyi?"

diye sordum.

"Kulübün esrar sattığını." "Evet.

Marcy söyledi."

Kız kardeşim gibi Marcy de içiyordu, Kyra da öyle, o yüzden biliyordu.

O cevap vermedi ve bu bana garip geldi, ben de ona baktım.

"Esrarla bir sorunum yok, Core."

"Senin kızını mahvetmek istemiyorum."

Şimdi kafam karıştı.

"Anlamadım?"

"Ama sonuçta her şey yolunda gitti."

"Neden bahsediyorsun?"

"O bir mağazaya geldi. Ben seninle oraya gitmemeye çalıştım, o da beni kızdırmaya çalıştı. Bizim dispanserlerimizden birine geldi ve sana, eski sevgilinle ve babanla buluştuğunu söyleyen bir mesaj bıraktı, sonra da bebeğim, babanın köpeğini nasıl elinden aldığını anlattı."

Tigger'ın hayaleti aklımda belirince, otomatik olarak yan pencereden dışarı baktım.

Ancak bu, babamla akşam yemeği yiyeceğimi nasıl bildiğini açıklıyordu. Andy'nin Archie'ye söylediğini, Archie'nin Jagger'a anlattığını ve motorcuların sohbeti sırasında Jagger'ın doğrudan veya dolaylı olarak ağzından kaçırdığını ve bu bilginin Core'a ulaştığını varsaymıştım.

"Ona kızma, Hellen. Sana geri dönmek için bir neden bulurdum, ama o bana fırsat verdi."

Hiçbir şey söylemedim.

"Bizim birbirimizden hoşlandığımızı biliyordu ve sadece kafamı kafamdan çıkarmak istedi."

Şimdi bu noktaya gelmiştik.

İyi, çünkü ben de burada olmak istiyordum.

"Neden kafan kıçında takılıp kalmıştı?"

Sessiz kalma sırası o n daydı.

Ona baktım.

"Core?"

"Sonra, bebeğim. Bu iyi. Planladığımız bir gün var. Yarın ayrılıyorum. Sonra konuşuruz."

"Benden daha genç olduğum için mi?" "Bu konuyu zaten konuştuk."

"Sen motosikletçisin, ben değilim diye mi?"

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Hayır."

"Peki...?"

Bana bir bakış attı, elini uzattı, elimi tuttu ve sıkıca tuttu, sonra yola bakarak daha da sert ve belki biraz sinirli bir şekilde "*Sonra* konuşuruz" dedi.

Elimi çekip onu itmeyi düşündüm.

Bir şeyler yolunda değildi ve bunu konuşmak için daha sonraya kadar beklemek istemiyordum.

Ama dün gece barbekü tavuğu düşündüm ve Core'un haklı olduğunu, annesinin mısır ekmeğinin harika olduğunu fark ettim.

Sonra Nanook'u arabaya bindirip onu parka yürüyüşe götürmeyi düşündüm ve bunun akşam yemeğinden sonra yapılacak eğlenceli bir şey olduğunu düşündüm.

Ayrıca, bazı kamusal alanların köpekler için uygun olmadığını öğrenmeyi de düşündüm, çünkü yürüyüşten sonra dondurma aldık, dışarıda oturup yedik ve Nanook da bir köpek dondurması aldı.

Core'un yatak odasını düşündüm, evinin geri kalanı gibi kişiliksizdi, ama kral boy yatak süper rahattı ve yatağındaki yaylara hayatın yeni bir anlam kazandı.

Ve Core'un bana oral seks yapması hayatın kendisiydi.

Core şehir dışındayken Nanook'u izlemeyi ve Core geri döndüğünde beni orada görmek istemesini düşündüm.

Dün akşam söylediği ve yaptığı her şeyin, dün akşam iddia ettiği şeyi doğruladığını düşündüm.

Benimle ilişkinin nereye varabileceğini görmek istediğini. Ben de aynısını istiyordum.

Yani bugün, sonsuza kadar birlikte geçireceğimiz son günümüz değildi ve bugün, onun şu anda paylaşmak istemediği şeyleri paylaşması için onu zorlamaya gerek yoktu.

Biz yeniyiz.

Birbirimiz hakkında öğrenecek çok şeyimiz vardı. Zamanımız vardı.

Bunu unutabilir ve bekleyebilirdim.

Ve bir süre mutlu mesut devam ederdim, bunun ne kadar kötü bir karar olacağını fark etmeden bir adama aşık olurdum.

16

O EVDEYDİ

Çekirdek

EV BÜYÜK, modern bir yapıydı, çok sayıda penceresi vardı ve Los Angeles'ın ışıklarını gören dik bir tepenin üzerindeydi.

Aynı zamanda taktiksel bir kabustu, özellikle de güvenlik sistemi geniş bir alanı kapsadığı için Core ve yanındaki adamlar binadan yetmiş metre uzakta çalılıklarda çömelmiş durumdaydılar ve harekete geçeceklerini anladıklarında dik bir tırmanış yapmaları gerekecekti.

İçeride beş kişi vardı, tüm Los Angeles ekibi, bu da bir nimetti. Core'un yanında yedi adam vardı.

Evdeki ışıklar titriyordu. Bu, içeridekiler tarafından kolayca bir arıza olarak yanlış yorumlanabilirdi.

Bu bir arıza değildi.

Bu, harekete geçebileceklerinin ilk işaretiydi.

Kulaklıklarını takmış, The Nerd'den yanıp sönmenin ne olduğu, güvenlik sisteminin bozulduğu konusunda onay bekliyordu ki, yanındaki adamlardan biri çalılıklardan fırlayarak eve doğru koştu ve güvenlik çemberine girdi.

Bu, henüz devre dışı bırakılmamışsa içerideki adamları uyarırdı. Harika.

Yani bu orospu çocukları çok hevesliydiler.

Diğerleri bu işareti alarak yokuş yukarı doğru ilerlerken, Core içinden küfretti.

Kulağındaki otomatik ses "Başlayabilirsiniz" dediğinde onların peşinden gitti. En azından bu vardı.

Uzun bacaklarıyla mesafeyi kat etti ve ondan önce yola çıkan herkesi geçti.

Erken yola çıkan adam, evin köşesindeki buluşma noktasına ulaştı, penceresi olmayan tek yerlerden biri, ve planladıkları gibi durdu.

Core ona ulaştı, dirseğini kaldırdı ve tüm gücüyle göğüs kafesine vurdu. Adam homurdandı, geriye uçtu ve neredeyse yere düşecekti.

Adam kendini toparladıktan sonra, Core yüzüne yaklaştı.

"Ben liderim dediğimde, bu lanet bir öneri değildi," diye hırladı.

Adam ona baktı, gözlerinde korku vardı, Ölüm Meleği olarak bilinmenin bir avantajıydı bu.

Core daha fazla zaman kaybetmedi.

Onları arka kapıya götürdü, kapıyı açtı ve içeri girdiler.

"İçeri girdik," diye The Nerd'e fısıldadı, ancak The Nerd, ısı izlerini takip ettiklerini düşünürsek bunu zaten biliyordu.

Bunun kanıtı: otomatik ses geri geldi.

"Lider ofiste. İki kişi bodrumda video oyunu oynuyor. Biri yatak odasında, görünüşe göre uyuyor. Tamam."

Bağlantının kesildiğini duydu.

Kulaklıklarını çıkardı, cebine attı ve adamlara baktı.

Üçünü işaret etti, onlara iki parmağını gösterdi, sonra zemini işaret etti ve ardından elinde bir oyun kumandası varmış gibi hareketler yaptı.

Onlar harekete geçti.

İki kişiyi daha işaret etti, sonra yukarı doğru bir parmak, sonra üç parmak göstererek yatak odası üçte bir adam olduğunu belirtti.

Onlar yola çıktılar.

Diğer ikisine başını salladı, işaret parmağını yukarı doğru uzatarak tek bir adamla uğraştıklarını gösterdi, sonra onlar onu takip ederek hareket etti.

Core önde, hiç tereddüt etmeden hızla zemin kattaki ofise girdiler.

Masadaki adam içeri giren üçlüye bir bakış attı ve elinin altında duran silaha uzandı.

Ama Core çoktan oradaydı. Kemerindeki kınından bıçağını çekip adamın eline sapladı ve onu masanın tahtasına sabitledi.

Ekibinden biri adamın arkasına geçmişti, bu yüzden çığlığını bastırmak için ağzına bir bez parçası tıkmıştı.

Ayrıca adamı sandalyesine bastırdı.

Elini masaya yapıştırdığı için adamın gidebileceği bir yer yoktu zaten.

Son adam, omzuna dolanmış bungee iplerini aldı ve adamı sandalyeye kolayca bağladı.

Güzel.

Bu herifler hevesli olabilirlerdi, ama işin yapılması gerektiğinde, hemen harekete geçiyorlardı.

Core sakin bir şekilde masanın önündeki sandalyelerden birine oturdu. Sırtını yaslayıp adamın gözlerine baktı. Sonra sessizce, "Tamam. İşler şöyle yürüyecek," dedi.

Sensöre bastırdığı BAŞPARMAĞI, sensörün rengini maviden yeşile çevirdi.

Başparmağını bıraktı ve ona bağlı el, kol ve vücut yere düştü.

Cihazı tuş takımının yanındaki bağlantı noktasına soktu. Üzerindeki ışık önce kırmızı, sonra yeşil yandı.

"Başla," dedi.

Kulaklıkları tekrar takmıştı. Nerd

işe koyuldu.

Sensörün üzerindeki tuş takımı yandı, sonra karıştı. Sadece bir rakamı aydınlatarak karardı, sonra tekrar karıştı, sonra altı rakamı aydınlatarak sekiz, dokuz, beş, tekrar beş ve son olarak yedi rakamlarına kadar devam etti.

Bir tıklama sesi duyuldu.

"İçeridesin," dedi kulaklığındaki ses.

C o r e mandalı aşağı çekti, kapıyı açtı ve içeride bir ışık yaktı.

O zaman odanın büyük olmadığını, ancak alanın tamamen kullanıldığını gördü.

İçeri girdi, arkasındaki yedi adam ise kasanın dışında pozisyonlarını koruyorlardı.

Hızlıydı, ama envanteri seçerken titiz davrandı. Seçtiği şeyleri arka cebinde sakladığı siyah kadife mücevher çantasına koydu. Kulübün kendilerine ait olduğunu kabul ettiği miktarı karşılamak için nakit yığınlarından yeterince aldı.

Bundan sonra Core kasadan çıktı, yerde hareketsiz yatan cesedin üzerinden atladı ve "Senin" diye mırıldandı.

Adamlar içeri akın etti.

Core merdivenleri koşarak çıktı ve The Nerd'e "Sıra sende" dedi. Bir an sessizlik oldu.

Sonra, "Bitti" dedi ve bağlantı koptu.

Bu anlamına geliyordu hesaplar silindi silindi, hesapların boşaltıldığı ve teknik bilgisayarlar ve telefonlar dahil.

Artık suçlayıcı video ve fotoğraflar yoktu.

Ve geri kalan tüm finansal varlıkları da yok olmuştu.

Core kulaklıklarını çıkardı ve evden dışarı çıktı.

CORE, evine yaklaşırken garaj kapısı açma düğmesine bastığında ve garajda Hellen'in saçma arabasını görmediğinde hafifçe hayal kırıklığına uğradı.

Havaalanında kamyonetine bindiğinde ona mesaj atmış ve eve geldiğini söylemişti, o da onunla evinde buluşacağını söylemişti.

Muhtemelen iş yerinde meşguldü, son üç gündür Nanook'u her gün iş yerine götürüp onunla vakit geçiriyordu.

Ve ofisinin köşesinde köpek yatağına kıvrılmış mutlu oğlunun fotoğraflarını göndermiş olması, Nanook'un işe gitmeyi sevdiğini gösteriyordu.

Core arabayla geldi, park etti ve dışarı çıktı, taksinin arkasına gidip çantasını omzuna aldı. Eve girdi, garajı kapatmaya gerek görmedi çünkü kız yakında arabayla gelecekti.

Pazartesi sabahı, ona bir anahtar, garaj kapısı açıcı ve köpeğini vermişti. O da ona,

hayatı boyunca unutamayacağı bir gülümseme vermişti.

Belki de anahtar yüzündendi.

Ama asıl nedenin köpek olduğunu biliyordu.

Çantayı çamaşır odasına bıraktı, mutfağa gitti ve anahtarlarını tezgahın üzerine attı.

Sonra durdu ve karısının mutfağa yaptıklarını bir kez daha gözden geçirdi.

Geçen Pazar günü onu Denver'da gezdirmiş, sevincini gizlemeye çalışmamıştı.

O işini bitirdiğinde, o da onun satın aldığı (ama parasını onun ödediği) tüm eşyaları içeri taşıdı ve onun yardımı gerekmedikçe kanepede uzanıp esrar içerek, onun eşyaları açıp evine yerleştirmesini izlemekten keyif aldı.

Mutfağında artık siyah bir blender, siyah bir kahve makinesi, içinde tüm mutfak eşyaları duran beyaz bir çömlek, backsplash'e yaslanmış kalın, ahşap bir tezgah üstü kesme tahtası, siyah bir zeytinyağı şişesi (dolu), lavabosunda siyah bir sabunluk ve ada mutfakta iki katlı bir tel raf vardı.

Pazartesi günü ayrıldığında mutfak boştu.

Şimdi üstünde muzlar, altında meyveler vardı, meyvelerin parlak renkleri tek renkli mekanın içinde çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu.

Dudaklarının kıvrıldığını hissetti ve oturma odasına döndü.

Sonra birden durdu.

Mobilyalar için birkaç yastık ve bir sandalyenin üzerine attığı bir battaniye satın almıştı. Kanepenin üzerine yerleştirdiği lambayı ve köşeye koymasını söylediği tripod tabanlı diğer lambayı kurmuştu. Kanepenin bir yanındaki masaya da bir lamba eklemişti. Birbirine dik açılı iki siyah çubuk gibi görünüyordu (kadın, her şeyin halılar ve aydınlatma ile ilgili olduğunu söyledi ve hava karardığında o çubuk şeklindeki lambayı yaktığında, kanepenin bir tarafına yumuşak bir ışık yaydığını görünce, kadının haklı olduğunu anladı).

Son olarak, üzerinde siyah çizgiler olan gri bir halı vardı ve onu çıplak parke zemin üzerine sermek için mobilyaları hareket ettirmek zorunda kaldılar.

Ayrıca masaların üzerine koyabileceğin birkaç küçük çerçeve de almıştı. Onlarla ne yapacağına karar vermesi gerektiğini söyledi. Yatağına birkaç yastık ve yatak odasındaki komodinler için iki lamba da eklemişti.

Ama pazar günü yaptığı alışverişin tamamı buydu.

Ancak şimdi, kanepenin arkasındaki duvar siyah timsah derisi gibi görünen bir duvar kağıdıyla kaplanmıştı ve üzerine krom çerçeveli büyük bir dikdörtgen resim asılmıştı. Resimde, sol tarafta beyaz zemin üzerine siyah bir kafatası vardı.

Hareket halindeymiş veya parçalanıyormuş gibi görünüyordu çünkü sağ tarafta kafatasına yaklaştıkça kalınlaşan noktalar vardı.

Duvar ve baskı tüm odayı değiştirdi ve bu gerçekten harikaydı.

Daha yakından bakmak için içeri girdi ve tekrar durdu, çünkü televizyonu artık alt kısmında cam kapaklı dolaplar, yanlarında ve üstünde raflar bulunan koyu gri bir medya ünitesine yerleştirilmişti.

Yaklaşınca, koyacak yeri olmadığı için yatak odalarından birine yığdığı kitapları alıp o raflara yerleştirdiğini gördü. Aldığı çerçevelerden birinde, Nanook'un iyi bir çocuk olarak oturup kameranın arkasında ona gülümsediği bir fotoğraf vardı. Kitapları yerinde tutan basit, siyah kitap ayraçları vardı, ama bir eliyle bir sıra kitabı tutan krom bir çamurluk kızı vardı.

Ancak o geleneksel bir çamurluk kızı değildi. Göğüsleri ve bacakları vardı, ama saçları at kuyruğundaydı, etek giyiyordu ve bir elini kaldırmış, kitap okuyordu.

Son olarak, rafta tek başına duran, üstünde "*100 Years"* yazan ve ortasında turuncu Harley Davidson logosu bulunan büyük kare bir kitap vardı.

Core ona doğru yürüdü, kitabı aldı ve Harley Davidson Motosikletlerinin hikayesini anlatan metin ve resimleri görmek için kitabı açtı.

Kitabı geri koyup bir tur atarak her şeyi tekrar gözden geçirdiğinde boğazı düğümlenmişti.

Bir karavanda büyümüştü ve annesi babasını terk ettiğinde başka bir karavana taşınmışlardı. Temel ihtiyaçları vardı, fazlası yoktu ve bunlar Goodwill, Salvation Army veya ikinci el mağazalarından satın alınmıştı, bunlara onun ve annesinin kıyafetleri de dahildi.

Core bu kavramı anlayabildiği sürece annesi iki işte çalışıyordu, biri kamyon durağında garsonluk, diğeri ise köhne bir barda barmenlikti, bu yüzden ikisinden de pek para kazanamıyordu.

Fazla para kazanmaması önemli değildi, babası zor günler geçirdiğinde daha da az kazanıyorlardı, ki bu çok sık oluyordu çünkü adam hiç bir işte kalmaya zahmet etmiyordu.

O zamanlar, babası gelip annesinin cüzdanındaki parayı isterdi.

Sonra onu döverek parçalardı ya da tatlı sözlerle yatak odasına gitmesi için ikna ederdi, bu da sık sık olurdu, çünkü o bunu istiyordu değil, onun kendisini dövmesini istemediği için.

Core, anne ve babasının sevişmesini duymak istemediği için, onlar oradayken kaçmayı öğrenmişti. Ya da, daha sonra anladığı kadarıyla, babası annesini şiddet içermeyen bir tecavüze zorluyordu.

Ancak büyüdükçe ve daha da önemlisi irileştikçe, bir gece babasının ziyaretlerine artık tahammül etmeyeceğini açıkça belirtti.

O zamana kadar dövüşme konusunda biraz tecrübe k a z a n mıştı, ama babası alkolün mahvettiği, sadece bir kadını döverek ve onu korkutarak kendini erkek gibi hissedebilen bir adamdı, bu yüzden onu yenmek kolaydı.

Ondan sonra, tüm bu boktan şeyler neredeyse bir yıl boyunca durdu.

O ve annesi için altın bir dönemdi. Hayatlarında yaşadıkları tek altın dönemdi. Yaz boyunca bir arkadaşının babasının çatı kaplama işinde çalışmaya başladı ve ilk maaşıyla annesine yepyeni bir elbise aldı.

Okula geri döndüğünde, ona ilk kez yeni kot pantolon, gömlek ve spor ayakkabı aldı.

Ayrıca kızlar ilk kez ona ilgi gösterdi ve artık fakir olduğu ve karavanda yaşadığı için ona sataşanları dövmek zorunda kalmadı. Yıllarca bu mesajı açıkça vermesine rağmen, her zaman bunu duyması gereken bir pislik çıkıyordu.

Bu altın dönem, babası son bir epik tur için geri döndüğünde sona erdi, bunu Core orada yokken yaptı ve Core onun bu pisliği planladığını biliyordu.

Ondan sonra, her şey sonsuza dek bitti.

Kiki evi yuva haline getirme konusunda yetenekliydi, ama daha çok kırsal tarzı bir atmosferden hoşlanıyordu ve Core bunu sevmiyordu. Aslında pek umursamadığı için hiçbir şey söylemedi. İyi bir kadını ve gidecek bir evi olduğu için mutluydu.

Bunun tam olarak kendi tarzı olduğunu da söyleyemezdi, muhtemelen kendi tarzının ne olduğunu bulmak için hiç zaman ayırmadığı içindi.

Yine de, bu harika bir şeydi.

Gördüğü kadarıyla, her yer Hellen'in izlerini taşıyordu, çünkü o da evini gri, siyah ve beyaz renklerle dekore etmişti.

Ama gerçek şu ki, bu hem ona hem de ona aitti. Onun mobilyaları, onun yastıkları ve onun televizyonu bir süre kalmak için davet edildi ve ona ait bir stil eklendi, ama bu aynı zamanda ona da aitti.

O evde iki yıldır yaşıyordu. Ama hiç eve gelmemişti.

Sadece eve gelmişti.

Garajda arabasının sesini duydu ve dışarıda, içeri girdiğinde onu ilk göreceği yere dönerek, kıpırdamadı.

Nanook ilk ortaya çıktı, ona doğru koşarak ön patileriyle Core'a atlayarak sevgisini gösterdi.

Tanrım, evet.

Evine dönmüştü.

Köpeğini okşadı ve Hellen'ı çamaşır odasının bulunduğu ve yemek masası alanına açılan mutfağı gizleyen duvarın etrafından dönerken yakaladı. Asla akşam yemeği partileri vermediği için bu alanı doldurmaya zahmet etmemişti.

Gözleri ona takıldığı anda Hellen hareket etmeyi bıraktı ve konuşmaya başladı.

"Tamam, duvar kağıdı çıkarılabilir ve diğer her şey iade edilebilir. Faturaları sakladım. Sadece Kyra'ya pazar günümüzden bahsettim ve o bir iç tasarım firmasında çalışıyor. Hiçbir erkek için, hele ki bir motosikletçi için bir şey yapmadığı için çok heyecanlandı. Bana sürekli fikirler gönderdi ve bunlar o kadar havalıydı ki kendimi durduramadım. Tamamen açık konuşmak gerekirse, bir gece o ve Marcy yardım etmek için bize geldiler."

Ona anlatması gerekiyordu.

Ona karavanı anlatması gerekiyordu. Annesinin ne kadar nazik, sevgi dolu, kırık ve kullanılmış olduğunu. Babasının ne kadar acımasız, ahlaksız, iğrenç ve pis olduğunu.

Onları bulduğunu, parçalanmış mobilyaları, kanı, kanlı sahneyi, annesinin bu sefer durumun farklı olduğunu bildiğini ve bu dünyada yaptığı son şeyin müthiş bir mücadele vermek olduğunu ona anlatması gerekiyordu.

Ondan sonra koruyucu aile sistemine girdiğini ve bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu ona anlatması gerekiyordu.

Ona, babası annesini öldürmeden önce bile, kavga edip aptalca şeyler yaparak başını belaya soktuğunu söylemesi gerekiyordu. Ve annesine yaşattığı utançla ve annesinin, babası gibi bir adam daha yarattığını düşünerek öldüğü için içini kemiren suçluluk duygusuyla nasıl yaşadığını anlatması gerekiyordu.

Ona, son anlarında, iyi ve güvende oldukları, ona bir elbise aldığı ve yüzünün ışıldadığı, babası ondan her şeyi çalmadan önce ne kadar güzel olduğunu ilk kez gördüğü o altın zamanları hatırlamasını umduğunu söylemesi gerekiyordu.

Tüm bunların, kendisini anlayan erkeklerin olduğu bir yere ait olma ihtiyacını doğurduğunu ona söylemesi gerekiyordu.

Bounty'de bunu bulduğunu ona söylemesi gerekiyordu, ama durum berbattı çünkü hepsinin oraya sürükleyen bir hikayesi vardı, ama onlar bunu sadece çürümeye bırakmakla kalmadılar, ondan beslendiler ve bu da onları hiç kimsenin olmak istemediği bir yere götürdü.

Ona, o hayata o kadar kapıldığını, bunun onu savunmasız bir kadına yönelik bir çete saldırısına katılmaya ittiğini söylemesi gerekiyordu.

Ve ona, hepsinin ömür boyu telafi etmeye çalışacağı, bundan sonra olan her şeyi anlatması gerekiyordu.

Hellen'e, o adamın yanında yatmak, onun sikini almak ve kanepesinin üzerine asmak için havalı bir resim satın almak isteyip istemediğine karar vermesi için gerekli bilgileri vermesi gerekiyordu.

Ona söylemeyecekti. En azından şimdilik.

O, kahverengi pantolonu, kısa kollu ipeksi mocha tişörtü ve parlak bej rengi topuklu ayakkabılarıyla orada durmuş, onu yakından izlerken, sınırı aştığından açıkça endişelenirken, bunu yapamazdı.

O bunu yapamazdı.

Bu berbat bir durumdu. Bencilce. Yanlış.

Ama o, özünde böyleydi. Berbat biriydi.

Bencil.

Yanlıştı.

"Bundan nefret ediyorsun," diye mırıldandı kız, hayal kırıklığına uğramış ve hala endişeli bir şekilde. "Sana parasını ödeyeceğim çünkü bu tam bir boktan şey."

Yüzü aydınlandı.

Tıpkı annesinin o elbiseyi aldığında olduğu gibi.

İşte bu yüzden bencil davranıyordu. Bu yüzden pisliğin tekiydi. Hellen ondan hoşlanıyordu. Ona güveniyordu. Onunla birlikte olmaktan zevk alıyordu.

Onu istiyordu.

Ve hayatı boyunca, bunu ondan alamazdı. Şimdi değil.

Henüz değil.

Kendini kandırmıyordu. Bunun da bencilce olduğunu biliyordu.

Yine de ona zaman tanıyacaktı, onlara zaman tanıyacaktı, onun zamanını çok fazla boşa harcamayacaktı ve sonra karar vermesi için ona ihtiyacı olan şeyi verecekti.

Ama şimdi ona istediği şeyi verecekti. Bir süreliğine.

Ona doğru yürümeye başladı. "Her şey yolunda gitti mi?" "Bitti."

"İyi."

O, "Bir saniye içinde seni sikeceğim" dediğinde, kız hareket etmeyi bıraktı. Gözlerine ateşli bir bakış attı ve bu bakışın penisine kadar işlediğini hissetti.

"Sert yapacağım ve yaparken seni korkutmamaya çalışacağım" diye uyardı. "Senin için çok yoğun olursa, 'kafatası' de, ben de geri çekileceğim. Bu, seni bırakıp kendimi tatmin edeceğim anlamına gelir. Ama şimdi benim yatak odama gidersen, olan bu olacak."

Bunu düşünmek için bir saniye bile beklemedi.

Dudaklarında bir gülümseme ve gözlerinde hala ateşle, onun yanından geçip gitti ve giderken çantasını koltuğa attı.

Core üç kez derin nefes aldı.

Sonra botunu giyip onu takip etti.

KIZ BACAKLARINI AÇMIŞ, karnını yatağa dayamış, onun yorganına inleyerek onun sikini alıyordu.

Koyu renkli saçları her yere dağılmıştı, tutunmak için parmaklarını yanlarındaki kumaşa kıvırmıştı ve amıyla onu teşvik ediyordu.

Neredeyse gelmek üzereydi, çok büyük olacaktı ve bu sefer prezervatife boşalmayacaktı.

Böylece çekildi, onu ters çevirdi, üzerine çıktı, prezervatifi çıkardı ve eliyle kendini tutarak onun cildine boşalabildi.

Kadın bir saniye izledi, sonra "Hayır" diye inledi, parmaklarını onun penisine doladı ve yüzüne doğru çekti.

Adam kadının hareketini takip etti, kadın onun altında hareket etti, adam pozisyonunu aldı ve kadının ağzına girdi.

Tanrım.

Islak sıcaklık.

Kız, onun yüzünü sikmesini kabul ederken tırnaklarını onun kıçına geçirdi, yapabildiğinde emdi, fırsat bulduğunda yaladı ve *lanet olsun*, o çok fazlaydı, bir homurtu ve ardından uzun, düşük bir iniltiyle, adam kızın boğazına boşaldı.

O sertliğini kaybetmeye başlamadan önce, kız onu emdi. Ancak o zaman Core dışarı çıktı.

Sırt üstü yuvarlandı.

Birkaç nefes aldı ve sonra kadının yüzü onun yüzünün üzerindeydi, saçları onları perdesi gibi örtüyordu.

Kız ağzını açamadan, adam emretti: "Çamaşır odasındaki çantamda parlak siyah bir çanta var. Git onu getir."

Hellen'ın gözleri daha da parladı ve sonra koşarak gitti.

Los Angeles'tan getirdiği hediyenin ne olacağını bilmiyordu, sadece onun hoşuna gitmesini umuyordu. Ama daha önce ona benzer bir hediye verdiğinde çılgına dönmüştü, bu yüzden bu sefer de hoşuna gideceğine emindi.

O geri geldiğinde, o yan yatmış, dirseğiyle kendini destekliyordu.

O ayrıldığında tavana bakıyordu, bu yüzden onun tişörtünü çektiğini fark etmemişti.

Kaşlarını çattı.

Kız yatakta zıpladı, dizlerinin üzerine çöktü, poposunu baldırlarına dayadı ve onun spor çantasında ezilmiş olan parlak çantayı tuttu.

"Açabilir miyim?" diye sordu.

"Evet."

Kutuyu çıkardı, çantayı bir kenara attı, sonra kutuyu açtı.

Kız onun aletini boşaltmıştı, ama içinde ne olduğunu görünce çıkardığı sesle aleti yine hareketlendi.

Yanakları yavaşça pembeye döndü ve gözleri onun gözlerine baktı.

"İstiyor musun?" diye sordu.

Kız başını salladı.

"Buraya gel, bebeğim," diye nazikçe seslendi.

O otururken kız ona doğru geldi, ama dönüp komodinine uzandı.

İhtiyacı olanı aldı, kutuyu ondan aldı, yağ tüpüyle işini halletti, sonra geri uzandı ve parmağını ağzına götürdü, sonra mırıldandı, "Tişörtünü çıkar ve üstüme çık."

Kız söyleneni yaptı ve onun yüzüne otururken, adam yeni plug'ı kıçına soktu.

kıçın

a. O ses, kız onu aldığında ve onun yüzüne daha sert bindiğinde tekrar geldi.

Bir eliyle onu kendine çekti, diğer eliyle göğsünü tutup

ve meme ucunu sıktı. Onu hazır hale getirmişti, bu yüzden çok geçmeden kız çılgına döndü, sırılsıklam oldu ve ağzında boşaldı.

Kadın inlerken onu temizlemek için orada tuttu, sonra onu vücuduna doğru çekti ve ağırlığını aldı, kadının nefesi hala boynunun derisine keskin bir şekilde çarpıyordu.

"İyi mi?" diye sordu.

"Evet," diye nefes nefese cevap verdi.

"Seni özledim," diye mırıldandı, kollarını ona dolayarak. "Anladım," diye cevapladı.

Core tavana gülümsedi.

"Los Angeles'tayken sana başka bir şey aldım," dedi ona. "Ama sen bana timsah duvar kağıdı vererek bunu önledin, ki uyarıyorum, sen ve kızların başka sürprizler planlıyorsanız, sikilmeyi, tıkanmayı ve yalanmayı hak edersiniz."

Onun vücudu, kahkahalarıyla titriyordu.

"Ve ben de senin ne kadar eşsiz bir hediye veren olduğunu yeni keşfettiğim için hayretler içindeyim," diye şaka yaptı.

"Ukala," diye mırıldandı.

Kız ciddiye bindi. "Bana aldığın hediye hakkında şikayet etmiyorum."

"Fark ettim," diye cevapladı adam, elini sırtından kalçasına doğru kaydırdı, kız da o oraya vardığında kalçasını hafifçe kaldırdı, bu da adamın sikini tahrik eden başka bir şeydi.

Sonunda, onu seçmesinin nedeni olan serin mücevheri dokundu. Mor renkti. O mücevherin kendisine göz kırpmasını görmek için sabırsızlanıyordu.

Kız yüzünü onun boğazına bastırdı ve fısıldadı, "Beni orada becerecek misin?"

"İster misin?"

"Sanırım."

"Hiç yapmadın

mı?" "Hayır."

"Deneyeceğiz, hoşuna gidip

gitmediğine bakacağız." "Tamam."

O, fişi hafifçe çevirdi.

Kız onun üzerinde kıpırdadı ve boğazını yaladı.

Hoşuna gidecekti.

"Tekrar hazır mısın?" diye sordu.

"Nefes almaya yeterince ara verdin

mi?" "Bu bir meydan okuma mı?"

Kız başını kaldırıp ona baktı. "Evet."

Adam hızla yükseldi.

Bir saat sonra, tuvaletten döndüğünde, kadını yatakta yüzüstü uzanmış, fişi yanıp sönen, gözleri kapalı, baygın halde gördü.

Kendi kendine gülümsedi ve onunla geçirdiği her anı saran tedirginliği bastırdı.

Çünkü en azından onun meydan okumasını yenmişti.

Ertesi sabah, kadın iç çamaşırlarıyla banyosundaki aynaya yaslanmış, işe gitmek için makyaj yaparken, adam içeri girip ona diğer hediyeyi verdi.

Kutuları yanındaki lavabonun üzerine koydu. Kadın kutulara baktı. "Bu ne?" "Los Angeles'tan seksle ilgili olmayan hediyelerin."

"İş seyahatinde hediye almayı hatırlayan bir erkek olduğuna inanamıyorum," diye mırıldandı kendi kendine, ama kız arkadaşı oradaydı, heyecanını gizlemedi ve kutuları almakta tereddüt etmedi.

Ama "iş gezisi" lafına neredeyse yüksek sesle gülecekti.

Kızın bordo kutunun üzerindeki altın harfleri fark ettiğini görünce g ülmedi.

Demek pahalı olmalarının bir nedeni vardı. Baccarat bir anlam ifade ediyordu.

Birini açtı, nefesini tuttu, sonra diğerini açtı ve ona da nefesini tuttu.

.

"Bir mağaza vitrininde gördüm ve bana seni hatırlattılar," diye mırıldandı, aniden çok rahatsız hissetti.

Gözleri onun gözlerine doğru yükseldi ve orada parlak bir heyecan ve mutluluk yoktu.

Orada olan şey, heyecan ve mutluluktan çok daha büyüktü, hayatında hiç böyle bir bakış görmemiş olmasına rağmen bunu biliyordu.

"Onlar sadece cam kelebekler," dedi. "Kristal," diye düzeltti kız yumuşak bir sesle.

"Her neyse."

"Onları seviyorum."

"Amaç da buydu."

Kız ona yaklaştı, sıkıca sarıldı, parmaklarını saçlarına geçirdi ve onu kendine çekerek öptü.

Dudaklarını öpmeyi bitirdiğinde, "Teşekkür ederim" diye fısıldadı. Bu havayı bozması gerekiyordu. "Diğer hediyeyi tercih ederim."

Planı geri tepti.

Kız kahkahalarla ona yaslandı ve bu, bir dakika önce kızın yüzünde gördüğünden daha iyi değildi.

Ama ikinci sırada geliyordu.

Kız uzaklaştığında, arka cebinden mücevher çantasını ve kağıt bantla sarılmış bir deste parayı lavabonun üzerine koydu.

"Arkadaşın için," dedi. "Bunların hangisinin ona ait olduğunu bilmiyorum, ama çalınan eşyaların tarifine uyan her şeyi aldım."

Kız, siyah kadife ve banknotlara bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Ve üç bin dolar, onun verdiği paradan biraz fazla, ama neyse. Belki kredi kartlarına yardımcı olur."

Kadın ona baktı.

"Eğer o mücevherlerin hiçbiri ona ait değilse, ya çalınanları yerine koyabilir ya da o keseyi sana geri verebilir. Ama sadece çalınanları yerine koyar, geri kalanını geri verir. İçinde dört çift inci küpe ve yedi elmas kolye var. Çaldıkları eşyaları satmadan önce saklamayı severlerdi ve herkesin aldığı her şey merkezi kasaya giderdi, muhtemelen birine geri vermek zorunda kalırlarsa elinde olsun diye. Umarım, ben ele geçirmeden önce eşyalarını satmak için yeterince zaman geçmemiştir."

"Bitti dediğinde, gerçekten doğru yapmışsın," dedi hayret dolu bir sesle ve yüz ifadesiyle.

"Diriliş şakaya gelmez, bebeğim," diye cevapladı. Sonra onu bırakıp gününe hazırlanmaya gitti.

O CUMARTESİ, üç gün boyunca her akşam birlikte akşam yemeği yedikten, sonra onun yanında uyuduktan ve onunla birlikte uyandıktan sonra, Core kulüp evinde antrenmandan döndüğünde Hellen'ı köpeğiyle birlikte kafatası baskısının altındaki kanepesinde uzanmış, ayakları kanepenin arkasına dayalı ve dizüstü bilgisayarı sehpanın üzerinde açık halde buldu.

Ancak, ona söylediği gibi çalışmıyordu. Hem o hem de Nanook telefonuna bakıyorlardı.

Ya da o telefonuna bakıyordu, Nanook ise kolunun kıvrımında yanına uzanmış nefes nefese kalmıştı.

Core, geldiğinde Nanook'un fiziksel bir karşılama yapmadığını, sadece bir köpek yavrusu gülümsemesi gösterdiğini fark etti.

Köpeği, kadınlarından ayrılmamıştı.

Başını geriye doğru eğerek onu içine aldı, saçları kanepenin kenarından aşağıya döküldü.

Adam anında sertleşmeye başladı.

"Nanook ve ben onun bir TikTok hesabına ihtiyacı olduğuna karar verdik," dedi.

"Odama gel ve soyun. İki kez duş almayacağım."

Kadının ifadesi değişti, bir saniye sonra telefonu bir kenara attı, Nanook'un kafasını tutup ona bir öpücük verdi, sonra ayağa kalktı ve Core'un odasına doğru koridorda yürüyerek gitti.

Acele etmedi.

Yine de Core, kendini bir şekilde kontrol altına almak için onu takip ederken çok daha yavaş hareket etti.

"BU MU?" diye sordu.

İşleri bitmişti, hala yataktaydılar, o sırt üstü yatıyordu, o ise onun yanında, dövmelerinin yanında.

Kadın, adamın köprücük kemiğinin altında uzanan ve üzerinde "*Iustitia, Tribus, Honoris, Fidelitas"* yazan dövmeyi parmağıyla okşuyordu.

"Adalet. Klan. Onur. Sadakat. Resurrection'ın Latince sloganı."

"Harika," diye mırıldandı, sonra sağ göğüs kafesine indi, orada derisine kükreyen bir ayı başı dövmesi vardı. "Bu mu?"

"Ayıları severim."

Ona gülümsedi.

Kız, saçları yukarı, aşağı ve her yöne dağılmış bir denizkızı üzerinde parmağını gezdirdiğinde, karın kaslarının kasıldığını ve göğsünün ağırlaştığını hissetti. Saçları o kadar fazlaydı ki, bir kısmı çıplak göğsünü örtüyordu. Zarif kuyruğu altında kıvrılmıştı. Güzel yüzü, saçları ve başının üzerine kıvrılmış kolu tarafından neredeyse tamamen gizlenmişti.

Sol göğsünü kaplıyordu.

Kalbini kaplıyordu.

Hellen'in sonunda oraya varacağını biliyordu.

Ve o geldiğinde ona ne vermesi gerektiğini biliyordu. "Bu mu?"

"Annem denizkızlarını severdi."

Sesindeki tonu duydu ve o da bunu kaçırmadı, bakışları onun gözlerine kaydı, eli denizkızının üzerine düzleşti.

Onun eli orada, sıcak ve hafif...

Tanrım.

"Bunu konuşmak zorunda değiliz," dedi hızlıca. "Çirkin bir

şekilde öldü."

"Tamam," diye fısıldadı.

"Seni severdi. Sana saygı duyardı. Gücünü takdir ederdi. Bir adamın onu kırmasına izin verdi ve bu konuda bir şey yapabileceği zamana kadar, düzeltilemeyecek kadar kırılmıştı."

Hellen bu bilgiyle o kadar mücadele ediyordu ki, saklamaya çalıştı ama başaramadı.

"Baban mı?" diye dikkatlice sordu.

Babasının annesini mahvettiğini soruyordu. "Evet,"

dedi açıkça.

"Tekrar söylüyorum, biz..."

"Onu dövdü ve parasını aldı. Hiç çalışmadığını biliyorum. Sarhoş olup kötü davranana kadar içtiğini biliyorum. Tam bir pislikti. Tam bir şeytan ve tam bir pislik."

Onun ifadesinin şaşkın olduğunu biliyordu, sadece sözlerinden değil, ses tonunun sertliğinden de.

"Tanrım, Core."

Zamanı gelmişti.

En azından bir kısmı için.

Bunu bildiği için hem gergin hem de rahatlamıştı. "O benim

içimde."

Kadın ne dediğini bilmiyordu, ama yine de yüzü inatçı bir ifadeye büründü ve "Hayır, yok" diye bağırdı.

"Kesinlikle var."

"Tamam, ben de içimde babamı taşıyorum. O tamamen paraya odaklanmış. Çok çalışıp para kazanmaya. Bu yüzden evliliğini kaybetti. Bu yüzden ailesini kaybetti. Kontrol aracı olarak kullanmaya çalışırken, kızlarını birden fazla kez kaybetti. Ben on beş yaşında çalışmaya başladım ve o zamandan beri benim için de her şey parayla ilgili. Para konusunda neredeyse takıntılıyım. Onunla akşam yemeği yediğimizden beri, kendimde hayran olduğum bir şeyin belki de o kadar da iyi bir şey olmadığını düşünerek endişeleniyorum."

"Hayatın telaşı ve açgözlülüğü vardır, bebeğim. İyi bir hayat istiyorsan, bunun için çalışmalısın, bu iş uzun ve zor olsa bile," diye cevapladı. "Sen sadece istersin, *istemek*, bu kadar basit, önemli şeyleri ihmal edersin ki ihtiyacını karşılayabilesin. Sen ilksin, o ise sonuncu."

"Evet, yine bilgelik gösterisi yapıyorsun," diye işaret etti. "Baban bilge biriydi mi?" Hellen

puan kazandı.

Dişlerini sıktı.

"Sen boktan biri değilsin," diye ısırdı. "Ve sen kötü biri *de değilsin*."

Onun sert sesi boğazına yumruk gibi indi.

"Böyle bir baban olmasına nefret ediyorum," diye devam etti. "Ona ne oldu?"

"O da öldü."

O bunu söylemedi, ama yüzü "*İyi*" diyordu.

"Bebeğim," diye sert bir şekilde başladı, ona nasıl açıklayacağını bilemeden, "Ben hayatı yaşadım."

"Hadi canım?" diye sordu. "Sen bir Ölüm Meleği'sin, Core. Kulübünün açıkça vigilantizme eğilimli olduğu konusunda bize 'sorma, söyleme' versiyonuyla başladın. Tahminimce, Yunanlılarla ilgilenmek için, tamamen

Ayrıca, onlara yaptıkları hataları göstermek için onlarla oturup danışmanlık seansı da yapmadın."

O burada boğuluyordu ve o şakalar yapıyordu. Komik şakalar,

ama siktir.

Başını suyun üstüne çıkarmak için yatakta yukarı doğru itti ve başlığını dayadı, sonra onu üzerine çekerek kucağına oturtdu.

"Peki bu konuda ne hissediyorsun?" diye sordu.

“Tercihen, erkek arkadaşımın çok eyaletli bir dolandırıcılık planını ortaya çıkardığı için tutuklanmasını istememem. Sen yokken endişelendim. Bunun ne sıklıkla gerçekleştiğini ve bu operasyonların ne kadar tehlikeli olduğunu öğrenmekten korkuyorum. Neyse ki senin için, kayınbiraderim Chaos ve ben de onlar hakkında bir belgesel izledim, bu yüzden biraz anlıyorum. Yine de, ciddi bir çelişki içindeyim, çünkü Bree için yaptığın şey gerçekten harika. Ama aynı zamanda beni çok korkutuyor."

"Yaptığımız işte iyiyiz," diye güvence verdi. "Deneyimimiz var. Eğitim alıyoruz.
Bunu yıllardır yapıyoruz..."

"Tanrım!" diye haykırdı ve başını eğerek tavana baktı. "Ne zamandır kendini tehlikeye attığını bilmek istemiyorum!"

Bunun üzerine, ondan uzaklaşmaya çalıştı.

Adam onu kalçalarından tutup olduğu yerde tuttu. "Henüz

bitmedi," diye homurdandı.

"Ne dememi istiyorsun?" diye sordu kadın.

“Yaptığımız şeyi yapıyoruz çünkü biz buyuz. Bu asla değişmeyecek, bebeğim. Ve bu beni mahvediyor, çünkü seni çok seviyorum, ama şunu söylemeliyim ki, eğer bununla başa çıkamıyorsan, ben de bundan kurtulamam. Çünkü yapamam ve yapmayacağım. Kırmayacağım bir yemin ettim. Yaptığımız şey, şu anda olduğum adam, kulübümdeki her kardeşimin olduğu adam ve eğer buna katlanamıyorsan, o zaman birlikte olamayız."

Yüzü soldu.

"Benden ayrılıyor musun?" diye fısıldadı. "Benden

ayrılıyor musun?" diye karşılık verdi.

Gözleri kısıldı. "*Senin lanet bir intikamcı olduğun* gerçeği beni endişelendiriyor, bunu sana söylemeden seninle ayrılmakla tehdit etmeden yapabilir miyim?"

"Seninle ayrılmakla tehdit etmedim," dedi adam keskin bir sesle.

"O zaman 'o zaman birlikte olamayız' ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Senden ayrılmakla tehdit ettiğim anlamına gelmiyor."

"Aynen öyle demek!" diye bağırdı.

"Sana açıklıyordum!" diye bağırdı. "Seninle ayrılmıyordum lan!"

"Ültimatom," diye ısırdı. "Aynı şey."

"Ültimatom bir seçimdir Hellen, aynı şey değil. Seçim senin. Karar ver."

Kaşları yukarı kalktı. "Şu anda mı?"

"Hemen şimdi," diye homurdandı. Ona
öfkeyle baktı.
Adam ona kaşlarını çattı.
Kız kıpırdamadı.
Adam, kalçalarını tuttuğu elini çekmedi.
Helen hala kızgındı ama o, Helen'in "Yine sertleşmişsin" dediğinde gözlerinin arkasında yatan bakışı kaçırmadı.
"Bin üstüne," diye homurdandı.
Tereddüt etmeden, aralarına uzandı, onun penisini tuttu ve onu yerine yerleştirdi.
O hafta bu konuyu konuşmuşlardı. O doğum kontrol hapı kullanıyordu, o ise onunla tanıştığından beri kimseyle yatmamıştı, ondan başka kimseyle yatmayacaktı, o da aynı şeyi söz verdi, ikisi de HPV aşısı olmuştu ve ikisi de zaman ayırıp kliniğe gidip test yaptırmış ve temiz çıkmıştı.
Artık eldiven yoktu.
Artık onun sıkı ısısı da ıslaktı ve o üzerine çöktüğü anda, adamın itmesi gerekiyordu.
Core onları hareket ettirmeye çalıştı, ama kadın onun saçlarına ve boğazına yapıştı ve "Hayır" diye bağırdı.
Bu onu çok tahrik etti, o da razı oldu ve kız ona hızlı ve sert bir şekilde bindi, gözlerine öfkeyle baktı, çok sinirliydi ve onun asla itiraz edemeyeceği bir şekilde işini halletti.
Kız onun üzerinde dalgalandı, saçları sallandı, göğüsleri zıpladı, amı süt sağdı ve o çok yaklaştı.
"Oraya ulaşmalısın," diye dişlerini sıktı.
"Boşal," diye emretti.
Hayır, olamaz.
Onun önünde değil, bir planı olduğu için bu kararı vermedikçe.
Parmağıyla hareket ederken, onun akışını kontrol etmeye çalışarak kalçalarının etini sıktı.
"Oraya ulaş."
O daha hızlı gitti. "Boşal, bebeğim."
O klitorisine ulaşmıştı ama kız henüz orgazm olmamıştı.
Siktir.
Onu çekip çıkardı. Kız öfkeyle bağırdı. Onu istediği yere, başlığa dönük dizlerinin üzerine çöktürdü. Saçını çekerek sırtını kavisletip kıçını yukarı kaldırdı. Sonra pozisyonunu aldı ve amına girdi, bir eliyle klitorisini, diğer eliyle memesini okşadı.
"Adil değil," diye nefes nefese, ellerini başlığa dayayarak onun sikmesine hazırlandı.
"Oraya gel," diye kulağına homurdandı ve onu, onun yapabileceğinden daha sert bir şekilde becerdi.
.
Kısa bir süre sonra, kız onun kucağında inleyip, titreyip, titreyip, onun penisi etrafında onun penisi etrafında kasılmaya başlaması uzun sürmedi.

Tanrıya şükür.

Onu boynunun arkasından tutup, ıslak penisinin onu tatlı kıçının dalgalarının altında almasını izlemek için hareket etti.

Ancak o zaman boşaldı.

Sertçe.

Boşaldıktan sonra, onu deldi ve kollarıyla sardı. "Ayrılmıyoruz," diye hırıltıyla konuştu.

Gülümsedi, sonra gözlerini kapattı ve alnını kadının omzuna yasladı.

Onda daha fazlası vardı.

Hepsine sahip değildi.

Ama daha fazlasına

sahipti.

Ve sonunda bu noktaya geldi. "Seçim

senin, bebeğim."

"Sen lanet olası bir pisliksin," dedi kadın başlığa.

Adam yüzünü kadının boynuna gömdü ve "Mm-hmm" diye onayladı. "Hala sana kızgınken bana hak verme."

"Tamam, ben pislik değilim," dedi. "Ben gelmiş geçmiş en iyi erkek arkadaşım." Kulak memesini emdi.

Ona karşı titredi.

Elini karnından aşağı kaydırdı ve elini onun tepesine koydu, onu hala içinde hissediyordu, diğer eliyle ise göğsünü okşadı.

"Sanırım senin lanet olası bir kanunsuz olmanı kabullenmek zorunda kalacağım," diye homurdandı. Bu çok sevimliydi.

Ve bu sözler ona büyük bir rahatlama getirdi.

Ama kulağına fısıldayarak verdiği sözde son derece ciddiydi: "Buna değecek." "Her neyse," diye mırıldandı. "Seni kaybediyorum ve *yine* büyük bir yük boşalttın," diye suçladı, sanki onun harika bir sevişmesi onun suçuymuş gibi. "Zaten sızdığını hissedebiliyorum."

Onunla birlikteyken hiç bu kadar sert olmamıştı. Kiki yatakta ateşliydi, ama Hellen resmen çılgınca iyiydi.

Çekildi, boynunu öptü, sonra kıçının üstüne çöktü, başlığa geri döndü.

Kiki yataktan fırladı ve Hellen, onun kıçını izleyerek banyoya gitti. Kiki'nin kıçı, Hellen'in Tanrı'nın var olmadığına dair kararını yeniden düşünmesine neden oldu.

Yorgan, ikisinin de sevişmesinden dolayı dağınıktı. Bir ucunu buldu ve alt kısmına çekti, ama bu şekilde bacağı açıkta kalmıştı.

Kız geri döndü ve muhtemelen onu kızdırmak için, çünkü adam onu çıplak seviyordu, komodininin çekmecesinden bir tişört çıkardı.

Onu giydirip, açıkta kalan ayağına, "Su alacağım. Su ister misin?" dedi.

"Buraya gel, Hellen."

Durdu ve onun yüzüne öfkeyle baktı. "Su getirdikten sonra gelirim." "Buraya gel."

Gözlerini devirdi, ona doğru yürüdü ve o, ona yaklaşınca uzanıp tişörtünün önünü tuttu ve onu dizlerinin üzerine, yanına yatırdı.

"Tamam, Cutler, buradayım," diye bariz olanı belirtti.

"Biz yeni tanıştık, ama sen benim için önemlisin," dedi nazikçe.

Dudaklarını birbirine sürterek, bu konuyu kapatmaya hazır olmadığını gösterdi.

"Ve onlar benim kardeşlerim. Annem öldü, benim tek ailem onlar. Gerçek şu ki, benim sahip olduğum tek gerçek aile onlar. Ve her biri, bebeğim, benim için ölürler."

Onun ruh hali bozulmuştu, bunu gördü ve hissetti.

"Düşünmen gereken bir şey var," dedi ona. "Bu konuda, asla sen ya da onlar diye bir şey olmaz. Oraya varırsak, bu bizim meselemiz olur. Onlar da senin için ölürler. Anlıyor musun?"

"Muhtemelen onlarla tanışmalıyım, bilirsin, bir gün imkansız olan olur ve benim için bu kadar dramatik bir şey yapmak zorunda kalırlarsa diye."

Dudaklarının seğirdiğini hissetti.

Ama kabul etti, "Evet, tanışmalısın." "O ailen olduğu için mutluyum, Core." Ciddiydi.

Yine de, kızgınlığını sürdürdüğü için bunu bir tehdit gibi söyledi. Dudakları tekrar seğirdi ve sonra emretti: "Bana kızmayı bırak."

Kafasını çevirip ona yan gözle baktı.

O hızlıca hareket etti, onu sırt üstü yere yatırdı, tişörtünü göğüslerine kadar çekti ve açıkta kalan karnını öptü.

Sonra üzerine eğildi ve "Suyumuzu getireceğim" dedi, ardından ona ıslak bir öpücük kondurdu.

Adam işini bitirdiğinde, kadın artık kızgın görünmüyordu.

Bunu görünce Core, kadının ve yatağın üzerinden yuvarlandı ve su almaya giderken vücudunun daha hafifleştiğini hissetti.

Yine de ağırdı. Ama en azından ona daha fazlasını vermişti. Ve kız gitmedi.

17

OH BIKER GURU

Hellen

Ertesi gün, Pazar günü, kapının üzerindeki zil çaldı ve Core ile ben, Core'un kolunu omzuma dolayarak sıkıca birbirimize sarılarak içeri girdik.

İçeri girdiğimiz anda, "*İşte ben de bunu diyordum! TAMAM!*"

Fortnum's'taki espresso tezgahına baktım ve Tex'in yana dönüp kolunu salladığını gördüm. Kolunun ucunda, portafilter tutan sıkı bir yumruk vardı.

Durdu, portafilteri bizim yönümüze doğru salladı ve tezgahın önündeki müşteriler, filtredeki ıslak espresso telvesi filtreye yapışmaya direnmeyi bırakıp uçarken, alışılmış bir dans gibi kenara çekildiler. Telve, tezgahın diğer tarafına sıçrayarak düştü.

"Takas yaptın, kızım! Onaylıyorum!" diye bağırdı. "Sana bedava kahve!"

"Son kez söylüyorum, Tex!" kızıl saçlı kadın da bağırarak ekledi. "Kendi keyfine göre kahve dağıtmayı bırak ve *kahve telvesi atmayı kes*."

Tex onu tamamen görmezden geldi (ama ben onun ona "son kez" diye bağırdığını birden fazla kez duymuştum ve bunun sonuçlarını görebiliyorduk).

Tüm müşteriler de bunu görmezden geldi. Bu, onların düzenli müşteriler olduğu anlamına geliyordu.

Core'a baktım. "Seni tanıyor mu?" Kısa bir baş sallama. "Herkes Tex'i tanır."

Tamam o zaman.

Tex'in elinde el bombaları olduğunu düşünürsek, *bunu* görmezden gelme zamanı gelmişti.

Ama belki de Tex'in benim ve kızlarımın yaramazlıklarını nasıl bildiğine dair bir açıklama yapmalıydım.

Core bizi pencerenin önündeki rahat koltuklara yönlendirdi.

Marcy oradaydı, bizi onaylayarak izliyordu. Kyra da oradaydı, gözlerinde rüya gibi bir bakışla bizi izliyordu.

Ve lanet olsun.

Pusu.

Kız kardeşim de oradaydı, Core'a şüpheyle bakıyordu. Dikkat çekici bir şekilde yok olan?

Bree.

Ona buluşacağımızı söylemiş ve gelmesini istemiştik.

Cevap verme tenezzülünde bulunmamıştı.

Core bizi durdurdu ve Kyra'ya şöyle dedi: "Timsah duvar kağıdı için teşekkürler."

Tanrım, o gerçekten *harikaydı*.

Kyra kanepede zıpladı. "Beğendin mi?" "Harika."

Gülümsedi.

"Kyra'yı tanıyorsun ve kendini tanıttın, ama bu benim kardeşim Liane," diye tanıttım.

Onu orada gördüğümde hissettiğim gerginlik, Core'un gözünü bile kırpmamasıyla kayboldu. Ona elimi uzatmam için beni rahat bıraktı.

"Liane," diye selamladı.

O elini uzatmadı.

Görünüşe göre, onu son gördüğümden beri bir motorcu sürtüğüne dönüşmüştü.

Bunu düşündüm çünkü yumruğunu uzatarak "Selam, dostum" dedi.

Selam dostum mu?

Ona selam verdi, ama sonra kız, onun bilmediği karmaşık bir el sıkışma hareketi yapmaya çalıştı. Core buna hazırdı, ama hareket çok uzun sürdü, sonunda kızın elini iki eliyle tuttu ve "Tanıştığımıza memnun oldum" dedi.

Marcy kıkırdadı.

Kız kardeşime "Aptalca davranmayı kes"

dedim. Li beni duymazdan geldi.

"Crooked Road, Denver'daki en sevdiğim eczane," diye kardeşim erkek arkadaşımın işini övdü.

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Sadece, bilirsin, ileride ihtiyacım olursa diye," diye devam etti. "Aile indirimi yapıyor musun?"

Marcy yine kıkırdadı. Kyra güldü. Ben

sertçe, "Liane!" dedim.

Ama Core gülerek, "Artık var" dedi.

Onun yanına kıvrıldım ve elimi düz karın kaslarına koydum.

Başını eğip bana baktığında, "Onu boş ver" dedim.

"Hayır," diye cevapladı basitçe, eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi, sonra gruba döndü. "Kızlar, eğlencenin tadını çıkarın." Bana döndü. "İşiniz bittiğinde beni arayın." Bir kez daha hızlıca öptü ve dışarı çıktı, veda ederken zil çaldı.

Kızıl saçlı kadın bana bir kahve uzattı. "Mekanın ikramı, sanırım."

"Ben öderim," dedim sessizce, Tex duymasın diye.

“Sorun değil. Cidden, kahve telvesini *temizlemek zorunda kalacağım* için daha çok sinirliyim. *tekrar* temizlemek zorunda olduğum kahve telvesi daha çok sinirimi bozuyor."

Sonra temizlemek için ayrıldı. Ben

koltuğa oturdum.

Bir süre kimse bir şey söylemedi.

Sonra Kyra heyecanla bağırdı, "Sen çok seviliyorsun, *ölebilirim*."

"O çok seksi," diye hükmetti Liane.
Bir yudum aldım ve Marcy'ye baktım.
Hiçbir şey söylemedi.
Ama gülümsüyordu.

Ertesi cumartesi, Core'un arka bahçesindeki kanepedeydim, dizüstü bilgisayarım bacaklarımın üzerinde duruyordu.
Fransız kapısının açıldığını duydum.
Önümdeki halının üzerinde uzanan Nanook, selam vermek için küçük bir uluma çıkardı.
Kapının dışında duran Core, "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye seslendi. Ona cevap vermedim.
Onun yerine, "Birazdan işim biter" dedim. "Sorum bu değildi" diye işaret etti.
Dudaklarım kıvrıldı. "Hayır, bir şeye ihtiyacım yok."
"Tamam, bebeğim," dedi, kayıtsızca çenesini kaldırdı, sonra kapıdan kayboldu ve kapı kapandı.
Bir saniye kapıya baktım.
Nanook'un yerleştiğini duydum. Sonra işime geri döndüm.

Bir hafta ve üç gün sonra, ofisimde oturuyordum ve Xanthia karşımda oturuyordu.
Xanthia benim yeni asistanımdı. Harika biriydi.
"Bir konferans," dedi.
"Anlamadım?" diye sordum.
“Müşterilerinizi bir konferansa davet edin. Vegas veya Orlando gibi yerler değil, daha havalı bir yer olsun. Big Sur'da sakin bir spa tesisi, Monterrey'de şarap ve yemeklerin tadını çıkarabileceğiniz bir yer veya Sedona'da bir çöl vahası gibi. Oda ve hizmetlerde indirim alabileceğim bir yer olsun. Müşterilerin ödemesi gereken tutarı makul bir seviyede tutalım, ancak bir kısmını siz karşılayarak bu hizmetin sizin tarafınızdan bir avantaj olduğu izlenimini verelim. Dersler, paneller düzenleyelim, belki bir uzman çağırıp bilgi paylaşımı, gelecek için beyin fırtınası yapalım ve yeni trendler yaratalım. Ama çok fazla değil, böylece masaj yaptırabilirler. Bu, masrafları yazılabilen bir tatil gibi görünmelidir. Ve onlar oradayken, yeni müşteri özelliklerini duyurursun. Çevreleri, senin ne kadar harika olduğunu anlamalarını sağlayacak ve onlar da anlaşmayı imzalayacaklar."
Ve işte oradaydı.

Xanthia harikaydı.

"Bu çok iyi bir fikir," diye cevap verdim.

Memnun görünüyordu.

"Görevlerine, mekan bulmak için biraz araştırma yapmayı da ekleyebilir misin? Acil değil. Yeni menüyü düzenlememem ve finansal durumları incelemem gerekiyor, yani zaman var."

Şimdi heyecanlanmış görünüyordu. "Tabii ki yapabilirim."

Yeni müşteri görüşmem beş yeni müşteri kazandırdı ve halihazırda sahip olduğum iki müşteriye tam kapsamlı hizmetler sunacağımı söyledim. Onlar da bir üst seviyeye geçtiler, böylece web sitelerini ve bağlı kuruluş bağlantılarını denetleyebildim. Bu, bu kadar büyüyen ve bu tür görevleri dış kaynaklara yaptırmaya hazır olan başka müşteriler de olabileceğinin bir göstergesiydi. Tabii ki, Xanthia hala işin inceliklerini öğreniyordu.

Yani yapılacak çok iş vardı.

Ama onun bunu kesinlikle yapabileceğinden hiç

şüphem yoktu. Evet, o harikaydı.

Ve evet, onu işe alma kararı doğru bir karardı. Sadece

rahatlamış değildim.

Heyecanlanmış ve gelecek olanlara hazırdım.

ANNEM VE BEN MARGARITA IÇTIK.

Gözümüzü de şenlendirdik.

Core, Beck, Eight, Muzzle ve Andy, Core'un bahçesinin kenarındaki çalıların arkasına dikkatlice yeni bir çit dikiyorlardı.

Bunu Nanook'un sürekli gözetimi altında yaptılar. Görünüşe

göre, terleten bir işti.

Hmm...

Yeni çit bahanesini, aşırı zorlama görünmeyecek ve Andy'ye, nedense yapmayı çok sevdiği bir şeyi yapmak için bahane verecek bir şekilde, ailemle tanışmak için kullandım.

El emeği.

Planım büyük bir başarıydı.

Bu arada, Liane çalışıyor olduğu için orada değildi. Archie ve Jagger da orada değildi çünkü görünüşe göre Archie ve Jagger yazın son günlerinin tadını çıkarmak için motosikletleriyle uzun bir yolculuğa çıkmışlardı. Bu yolculukta bir yurt da vardı. Bu kelimeyi duyduktan sonra dinlemeyi bıraktım. Yine de eğleniyor olmalarını umuyordum.

Elijah orada değildi çünkü onu davet etmemiştim (bunu gerçekten aşmam gerekiyordu).

Core'un o çiti neden yıkmak istediğini anlamamıştım, ama şimdi yenisi dikilirken anladım. Bu, onun arka bahçe vizyonunu tamamladı.

Tabii, bir de aldığım dekoratif yastıklar ve birkaç fener, Kyra'nın bulduğu ve Core'un şöminenin üzerine monte ettiği paslı, geri dönüştürülmüş çelikten yapılmış motosiklet heykeli.

Core, benim katkımın arka bahçenin tamamlanmasının bir parçası olduğunu iddia edebilir, ama kanepede benimle uzanıp ateşin başında dinlenirken başını dekoratif yastığa dayadığında şikayet etmedi.

Kyra'dan bir mesaj aldım. Mesajda "*Yemek odası için*" yazan bir resim vardı. Resmi açtım.

Açıkçası, bu işi çok iyi becermişti.

Anneme gösterdim.

O onaylamadı.

"Tatlım, onun gerçekten bir yemek masasına ihtiyacı
var." "Mutfak masası var."

Bana, *geleceğini düşün* bakışıyla baktı.

Düşünüyorduk.

Ve düşüncelerim hoşuma gitti.

Ayağa kalktım ve erkeklerin çalıştığı yere doğru yürüdüm.

Core, yaptığı işi bırakıp beni izleyen tek kişiydi.

Terlemekten hiç rahatsız olmadım ve ona eğilip bir öpücük vererek bunu ona ilettim.

"Su ister misiniz?" diye sordum. "İyi
olur," diye cevapladı.

Ona telefonumu gösterdim. "Kyra'nın yemek odası için önerisi." Dudakları
kıvrıldı. "Al onu."

Bunu seveceğini biliyordum.

O zaman dudaklarım kıvrıldı.

Eve geri döndüm, içeri girip erkeklere su almadan önce margaritamı masaya koyarken annemin iç çekişini duydum.

O biliyordu.

Tamam, işler bu şekilde ilerlerken, bir gün Core ve ben Şükran Günü yemeği falan düzenlemeyi konuşabiliriz ve bunun için bir yemek masasına ihtiyacımız olur.

Ama o gün bugün değildi.

Çocuklara su içmelerini geciktirdim ve Kyra'ya Core'un yemek odası için siyah keçeli gri bilardo masası sipariş etmesini söyledim.

Sonra babam, erkek arkadaşım ve onun arkadaşlarıyla ilgilendim.

O AKŞAM, Beck, Eight ve Muzzle gitmişti, Liane işten sonra gelmişti ve bahçede Nanook ile Frisbee oynuyordu, annem ise Core ile birlikteydi.

barında, bize akşam yemeği hazırlarken yemek hazırlığıyla uğraşıyordu.

Andy ve ben kanepede oturuyorduk. Gözlerim

annem ve Core'da idi.

O Los Angeles'tan döndüğünden beri her gece birlikteydik. Bu, "Hey,

bize gelmek ister misin?" gibi bir karar değildi.

Bu sadece bizim aramızda bir şeydi, sabahları çıkmadan önce Core, akşam yemeği için bir tercihim olup olmadığını sorardı, çünkü birlikte yemek yiyeceğimizi biliyordu. Ve bir cevabım varsa, ona o cevabı verirdim, çünkü ben de aynı şeyi biliyordum.

O yemek yapardı. Bu onun işi idi. Ara sıra dışarı çıkardık. Ara sıra ben de bir şeyler hazırlardım.

Ama çoğunlukla o beni beslerdi. O bunu yapmaktan hoşlanırdı, ben de yemekten hoşlanırdım çünkü o bu konuda çok iyiydi, ama onun için bunun ötesinde bir şey daha vardı. Koruma içgüdüsünün bir parçası, kesinlikle besleyici içgüdüsü.

Ve hissettiğim kadarıyla, annesi ona sadece mısır ekmeği yapmayı öğretmemişti. Bu,

onun annesinin anısını yaşatma şekliydi.

İlk başta, annemin araya girmesinin onun havasını bozacağını düşündüm.

Endişelenmemeliydim.

Nazikti, saygılıydı, nefes almak gibi bu tür şeyleri yapması gereken bir anne olarak ona alan tanıyordu.

Birlikte harika çalışıyorlardı.

Core'u annesiyle birlikte izlemek çok güzeldi. O, annesinin ona anne gibi davranabileceği kadar genç değildi, ama bana gösterdiği ilgi ve saygının bir versiyonu vardı ve bunu görmek çok güzeldi.

"Onu seviyorum," dedi Andy alçak sesle.

Dikkatimi ona çevirdim, kalbim hızla çarpmaya başladı.

"O sağlam bir adam," diye devam etti Andy. "Elleriyle çalışmayı biliyor. Zor işlerden korkmuyor. Ve seni çok takdir ediyor."

Andy'nin onayı benim için her şey demekti.

Beni omuzlarımdan kucaklayarak kendine çekti. "Kim düşünürdü ki,

iki kızım da motorcularla birlikte olacak. Hoşuma gitti." Bana da

hoşuma gitti.

Oh evet.

Ben de hoşlandım.

ARABAM ÇALDI ve arayan Core'du.

Telefonu açarak, "Hemen geliyorum. Ona eşyaları gözden geçirip oradan çıkması için bir şans vereceğim" dedim.

"Bunu sevmedim," diye cevapladı.

Bu, onun ilk kez söylediği şey değildi. Hızlı bir özet:

Eylül sonu olmuştu. Bir buçuk aydır birlikteydik. Core ile her şey harikaydı.

Aslında, her şey harikaydı.

Ailem Core'u seviyordu. Arkadaşlarım Core'u seviyordu. Nanook beni seviyordu.

Sürekli mutlu bir şekilde seks yapıyordum. İşlerim iyiydi.

Hayat güzeldi.

Beck, Muzzle ve Eight'le (tabii ki) ve Web'le (Beck ve Web beni dispanserlerin sosyal medya hesaplarını yönetmem için işe almışlardı) tanışmış olmama rağmen, kulübün geri kalanıyla tanıştırılmamıştım.

Herkesi bir araya getirip tam bir Resurrection partisi düzenlemek önemliydi. Bu zaman aldı.

Şimdi o zaman gelmişti.

Bu öğleden sonra, Marcy ve Kyra kulüp evinde düzenlenen partiye geldiler (Li gelemedi, yine çalışıyordu).

Bu çok önemli bir olaydı, Core beni kardeşleriyle tanıştırmakla kalmamış, erkekler benim kızlarımı da davet etmişti.

"Bu kapalı bir kulüp evi, bebeğim," dedi bana. "Herkesi içeri almıyoruz." Sözler basit olsa da anlamının basit olmadığını anlayabiliyordum. Biraz gergindim, ama daha çok heyecanlıydım.

Heyecanlıydım çünkü bu gerçekleşiyordu. Hiç yapmamış olsam da biliyordum. Yine de farkındaydım.

Aşık oluyordum.

Core'un kulübünün faaliyetleri hakkındaki büyük tartışmamız geride kalmıştı. Neden benim için iyi olmadığını düşündüğünü anladım (bu ve babasıyla ilgili sorunları nedeniyle).

Artık o aşamayı geçmiştik.

Bunun yoğun ve hızlı bir ilişki olduğunu fark etmiştim. Her birimizin kendi hayatı vardı, ama zamanı geldiğinde ayrılmak istemiyorduk. Artık nadiren evdeydim. Core'un evinde bir sürü eşyam vardı — banyosunda, dolabında, şifonyerinde.

Neredeyse birlikte yaşıyorduk. Ve bu işe yarıyordu.

Sadece işe yaramakla kalmadı.

Doğruydu.

Ve o cumartesi öğleden sonra, sanki sonsuza kadar önceymiş gibi, dışarıda kavga ettiğimiz tek zaman, onun oturma odasına yaptıklarımın öcünü almaya çalıştığı zamandı (o kazandı).

Ve şimdi Bree hakkında yaşadığımız anlaşmazlık.

Başka bir deyişle, bu dönemde tek sıkıntımız Bree'nin bize sessiz muamele yapmasıydı. Mesaj yok, arama yok.

Bunun saçmalık olduğunu düşünmekten başka ne düşüneceğimi bilmiyordum. Ben saçma sapan şeyler söylememiştim, o söylemişti.

Haftalardır ona ulaşmaya çalışıyordum, Core'un Yunanlılardan aldığı şeyi bende olduğunu söylüyordum. Ve önemli kelimeler şuydu: Core, Yunanlılardan bunu almak için hayatını tehlikeye attı.

Hâlâ bir sonuç yoktu.

Ne yapacağımı bilmiyordum, çünkü eğer elimde onun kaybettiği şeyler varsa, onları geri almasını istiyordum, ama kapısının önüne bırakamazdım.

Bu durum Kyra'yı tedirgin etti, ama Core ve Marcy'yi çok kızdırdı.

Bu da şu anki duruma yol açtı: ofiste biraz zaman geçirdikten ve Core'un kardeşleriyle buluşmak için hazırlanmak üzere evime uğradıktan sonra, ona eşyaları vermek için onun dairesine uğrayacaktım.

Core, u ğ ramama kesinlikle karşıydı. Onun beni nasıl karşılayacağını bilmediğim ve onun tepkisi beni üzmeyeceği sürece, onun yanında olmamı istemiyordu.

Ama ne yapmam gerekiyordu?

"Her şey yoluna girecek," diye güvence verdim. "Eğer huysuzluk yaparsa, mücevherleri ona bırakıp, incelediğinde beni aramasını söyleyeceğim. Sonra geri dönüp almaya geleceğim."

"O kadına binlerce dolarlık mücevher bırakmanı istemiyorum."

Bree, Core için "o kadın" haline gelmişti çünkü a) beni oyalamaya çalışıyordu ve bunun beni incittiğini görebiliyordu ve b) Marcy ve Kyra'yı da oyalamaya çalışıyordu, o da onları seviyordu ve bu onların da canını yakıyordu.

"Tamam, o zaman eğer cadalozluk ederse, ona parayı verip kolye ve küpelerini alabileceğimi, ama medeni davranmazsa, medeni davranana kadar bekleyip tekrar deneyeceğimizi söylerim."

"Ona parayı verme bile. Eğer cadalozsa, git oradan."

Bunu yapmayacaktım. Bu onun birikmiş parasıydı. Ben onun arkadaşıydım. Elbette, birbirimizden uzaklaşmamıza neden olabilecek zor bir dönemden geçiyorduk, ama ona bu paraya ihtiyacı vardı. Benim elimdeydi. Core onu elde etmek için hayatını tehlikeye atmıştı. Ben de ona verecektim.

"Tamam," diye yalan söyledim.

"Ve o bana yalan söylüyor," diye mırıldandı.

Beni bu kadar iyi tanıması ürkütücüydü. Her

şey çok hızlı ve yoğun gelişiyordu.

Bree'nin evinin önündeki kaldırıma çekiyordum, bu yüzden "Buradayım. Yarım saat içinde senin evinde olacağım. En fazla." dedim.

"Öyle olsa iyi olur," diye homurdandı. "Seni

seviyorum. Görüşürüz." Ve telefonu kapattı.

Donmuş bir şekilde, rölantide çalışan arabamda oturdum.

Seni seviyorum. Görüşürüz.

Bu geçici bir şey miydi?

Daha önce hiç söylememişti.

Aman Tanrım, ne oluyor lan!

Bree ile yüzleşmek üzereyken bana bunu söylediği için *onu öldürecektim*. Tabii ki bunu duyacağımı ve ona bir an önce ulaşmak isteyeceğimi biliyordu.

Seksi, çekici, motosikletli *entrikacı*. Argh!

Kontak anahtarını kapattım, mücevher çantası ve paranın içinde olduğu çantamı aldım, arabamdan indim ve onun dairesine doğru yola çıktım.

Zili çaldıktan sonra gözetleme deliğini kapatmayı düşündüm, böylece beni görmese bile kapıyı açma ihtimali daha yüksek olurdu, ama yapmadım.

Şaşırtıcı bir şekilde, kapı hemen açıldı. Kalbim

rahatladı.

Sonra ayaklarımın dibine düştü.

"Evet, mayonez istiyorum," dedi Bryan arkasına bakmadan, bana bakmadan. Sonra bana baktı, yüzü bembeyaz oldu ve heykel gibi hareketsiz kaldı.

"Pringles?" Bree evinin bir yerinden (belli ki mutfaktan) bağırdı ve ardından, "Kim o?"

Bryan bana doğru ilerledi, bu yüzden geri çekilmekten başka seçeneğim yoktu.

Bu hareketim yüzünden Bree'nin kapısına çıkan basamakta neredeyse düşüyordum, ama o uzanıp beni yakaladı.

Kolumu onun elinden çekip bir adım daha geri çekildim, bu sefer dikkatlice.

O, gözlerini benden ayırmadan kapıyı arkasında kapattı. "Hellen."

Adım boğulmuştu. Acı çekiyordum. Ve o zaman bunun sadece dostça bir şey olmadığını anladım. Yani, birbirlerini tanıyorlardı ve bizim ayrılmamıza rağmen, birlikte takılmak için birbirlerini yeterince seviyorlardı.

Onun gözlerinde suçluluk, utanç, aşk, pişmanlık ve daha pek çok korkunç, çirkin şeyi okumadan önce bile bunu biliyordum. Hepsi üzerime çöküyordu, sanki onlar tarafından süpürülmek üzereymişim gibi hissediyordum.

O anda kapı açıldı ve Bree dışarı çıktı.

Bryan'ın yanından geçerken konuşmak için ağzını açmıştı, ama beni görünce o da solgunlaşıp donakaldı.

"İçeri gir," dedi Bryan Bree'ye.

Bree kıpırdamadı bile, sadece orada durup bana bakakaldı.

Orada da suçluluk vardı. Ve utanç, sevgi ve pişmanlık. Kahretsin.

Core haklı olduğunda bundan nefret

ediyordum. "İçeri gir!" diye bağırdı.

O sarsıldı ve başını salladı. Yavaşça Bryan'a doğru döndü, ama Bryan yine hareket halindeydi.

Bana doğru.

"Tamam, tamam, Hellen," diye başladı, öne doğru ilerlerken, ben yine geri çekiliyordum. "Göründüğü gibi değil."

Onun arkasından Bree'nin sanki Bryan göğsüne bıçak saplamış gibi onun sırtına bakışını gördüm.

Bree'nin düşündüğü gibi görünüyordu. Aman Tanrım.

Daha da kötüye gidebilir miydi?

"Fortnum's'ta o sorun yaşandıktan sonra bana ulaştı. Öylece oldu. Önemli bir şey değil."

Bree arkasında boğulma sesi çıkardı. Fortnum's'tan sonra bana ulaştı.

O, altı yıldır arkadaşım, bir zamanlar oda arkadaşım, bazen suç ortağım, dört sadık arkadaşımdan biri (Li en eskisi), *Bree*, eski sevgilim Bryan'a ulaştı.

Bu haftalar önceydi.

Core'a düşürülmemle ilgili bana laf attığı zamandan önce miydi, sonra mıydı?

Geri çekilmeyi bıraktım.

Bryan da durdu.

"Sadece... Tanrım*... Siktir!*" diye patladı, elini saçlarına geçirdi. Onun duygularından bir adım uzaklaştım.

Elini bana doğru uzattı. "Hayır. Sana zarar vermem. Ben öyle biri değilim. Sana bir daha öyle dokunmam, Hellen. Bu sadece bir karışıklık. Göründüğü gibi değil. Sen... benim için, benim için ne ifade ediyorsun..." Derin bir nefes aldı. "Bu sadece bir karışıklık."

"Öyle," diye sessizce onayladım.

"Tanrım, biz..." Bree'ye, sonra bana baktı ve kararını verirken biraz daha yaklaştı. "Bir yere gidip konuşabilir miyiz?"

İşte buradaydı.

Daha da kötüye gidebilirdi.

"Seni pislik," diye Bree'nin fısıldadığını duydum. O ona döndü.

"Biz de konuşacağız."

"Öyle mi? Konuşacak mıyız?" diye sordu Bree, kendini kaybetmeye başlıyordu. Ben bu konuyla hiçbir ilgim olsun istemiyordum.

Tabii, onlar bir araya geldiklerinde, Bryan ve benim için her şey bitmişti.

Ancak, belki en iyi arkadaşlarımdan biri, o çamaşırlarını yıkayıp parfümümün kokusunu yok edene kadar bekleyip, sonra fırsatını kollayabilirdi.

Çantamı karıştırdım, parayı çıkardım ve Bryan'a uzattım. "Al, Christos'un ondan çaldığı şey bu. Geri alındı."

Sessizce parayı aldı.

Onun gözlerine bakmak için yana eğildim. "Sana ulaşmaya çalışırken söylediğim gibi, bende birkaç küpe ve kolye var, seninkiler de bunların arasında olabilir.

Onları." Elimi ikisinin arasında salladım. "Ama bu konuyu ikinizin çözmesine izin vereceğim. Onları Kyra'ya vereceğim. Onları görmek için onunla iletişime geçip randevu alabilirsiniz."

Arkamı dönüp uzaklaşmaya başladım ve Bryan acil bir şekilde seslendi, "Hellen!"

Geri döndüm. "Biliyorsun, sen... sen özgürdün." Yüzü düştü. "Ama yine de, ayrılmamıza bu kadar yakınken arkadaşımla oraya gitmen hoş değildi." Yan tarafa eğildim ve parmağımla Bree'yi işaret ettim. "Ama *sen*, ne yaptığını biliyorsun."

O da biliyordu.

O kadar savunmacı bir tavır takındığında, "*Sen başka bir adamla birlikteydin!*" diye bağırınca anladım.

Kafamı salladım ve "Biliyorsun" dedim.

Sonra ikisini birbirlerine karşı pislik gibi davranmalarına izin verip arabama binip uzaklaştım.

"SANA NE DEMIŞTIM?"

Tanrım, o kadar sinir bozucu olabiliyordu ki.

"Hoşuma gitmediğini söyledim," diye hatırlattı bana.

Ben onun motosikletine binmek istesem de Core'un kamyonetindeydik, ama o motosikletine binmemizi istemiyordu çünkü motosikletine bindiğimizde "sana söylemiştim" diyemezdi (bu yüzden motosikletine binmek istiyordum, bu arada, onunla motosikletinin arkasında olmayı seviyordum, (Archie ve Jagger'ın haftalarca süren seyahatinin bu kısmı bana tamamen mantıklı geliyordu)).

"Onunla işin bitti, değil mi?" diye sordu. "Tabii

ki," diye cevapladım.

"O mu?" diye ısrar etti.

Ona baktım ve sokağa nasıl somurtarak baktığını gördüm. "Biz bittik,

tatlım."

"Bittiğini biliyorum. Bu sabah sanki yutmak istermiş gibi sikimi yaladın. Sen bana oral seks yaparken, kendimi kaybetmemek için ağzına biraz koymam gerekebilir. Bir kadın bir erkeğe böyle oral seks yaparsa, eski sevgilisini düşünmüyor demektir."

Tanrım!

O kadar sinir bozucu olabiliyordu ki!

"Sana oral seks yapmayı bırakabilirim," dedim sahte bir tatlılıkla.

Alaycı bir ses çıkardı.

Bu beni kızdırdı.

"Senin sikin olmadan da yaşayabilirim, Cutler."

"Öyle mi, bebeğim?" diye alay etti.

Tamam, belki yapamazdım.

Arka koltukta açık pencereden içeriye burnunu sokan Nanook'a döndüm.

Kamyoneti aldığımızdan beri Nanook'un da gelmesi için ısrar ettim. "En azından sen hiç sinir bozucu değilsin," diye mırıldandım.

O benim şefkatli sesimi tanıyordu, şefkatli sesimi seviyordu, burnunu çekmeyi bıraktı ve bana "Seni seviyorum" diye havladı.

"Ben de seni seviyorum."

"Bebeğim," diye homurdandı Core.

"Onlarla işim bitti, tamam mı? İkisiyle de," diye tersledim. "Yuh. Haklıydın. Uğramamalıydım. Belli ki sessiz kalmanın arkasında bir şey saklıydı, ey bilge ruh. Ey motosikletçi guru. Seni dinlemeliydim."

"Bu gece kıçına şaplak yiyeceksin," diye mırıldandı.

Gözlerimi devirdim. "Sanki bu bir tehditmiş gibi."

"Catwoman, oynadık, ama ben ciddiye binmedim, ve sana söz veriyorum, pençelerin bana karşı hiçbir şey yapamaz."

Vay canına.

Bu umut vericiydi.

Ön cama sırıtarak baktım. "Göreceğiz." "Evet, göreceğiz," diye mırıldandı.

Adamım, sinir bozucu davransa bile klitoris spazmı yaşatabiliyordu. Neyse.

O beni daha fazla rahatsız etmeden kulüp evine vardık ve gerginliğim her zamankinden daha fazla geri geldi.

Bu sadece kardeşler arasında kalmayacaktı. Kız arkadaşları da orada olacaktı ve ben henüz hiçbiriyle tanışmamıştım.

Bu, Core'un bir düzine Andy*,* Mom *ve* Liane ile aynı anda tanışmak zorunda kalması gibiydi.

Arabayı park etti ve bana döndü.

"Seni sevecekler." "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben seni seviyorum."

Bu bombayı attı, kapısını açtı ve dışarı fırladı.

Ben de kapımı açtım ve dışarı çıktım, Nanook da benimle birlikte geldi.

Core, sanki az önce dünyamı altüst etmemiş gibi kamyonun kaputunun etrafında dolaşıyordu.

Şok içinde ona bakıyordum.

Elimi tuttu ve beni kulübünün kapısına doğru sürüklemeye başladı. Ayaklarımla yere bastım, biraz kaydım, o durdu ve bana baktı.

"Bana bunu yapıp sonra da beni bir partiye götürebileceğini sanma," dedim ona.

Bana doğru yaklaştı, elimi sıkıca tuttu, çenemi avuçladı ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"O senin. Ne zaman ve nasıl hissedersen o zaman geri verirsin. Ama o zamana kadar, benden aldığını biliyorsun. Şimdi, gidip bir bira alabilir miyim?"

"Hiç aşık olmadım," dedim ona. Bakışları ihtiyatlı hale geldi. "Tamam."

"Yine de, sana karşı öyle hissettiğimi biliyorum." Bakışları değişti.

Sonra şöyle dedi: "Teşekkürler, ama sen benim sikimi emişinden bunu zaten anlamıştım."

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim, boş elimle göğsünü ittim ve geri çekildim.

O gülmeye başladı, kolumu çekti, ona çarptım, beni koluna eğdi ve bana uzun, ıslak bir öpücük kondurdu.

Kulüp binasının önünde bir süre öpüştük ve sonunda ortaya çıktığımızda, "Şimdi bir bira içebilir miyim?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim.

Bana Hollywood gülümsemesini gösterdi, keşif yapmaya çıkan Nanook'u ıslıkla çağırdı ve beni ailesiyle tanıştırmak için içeri çekti, köpeği de peşinden geldi.

İçeri girince gözlerim karanlığa alıştı ve şaşırdım, çünkü içerisi *aydınlıktı*. Bilardo masaları, muhteşem deri mobilyalar ve harika bir bar vardı.

Ne beklediğimi bilmiyordum, belki biraz eskimiş ve biraz şüpheli ama Chaos Compound gibi havalı bir yer olacağını düşünmüştüm.

Ama burası hiç de öyle değildi.

İnsanlar bize bakıyordu.

Marcy ve Kyra'yı barın koltuklarında, Beck'i de arkasında onlarla konuşurken gördüm ve Core'u o tarafa çekip tanışmaya ve selamlaşmaya başlamak üzereydim ki Core arkadaşlarıma "Bryan ve Bree sevişiyorlar" diye seslendi.

Göğsüm çöktü. Ne yapıyordu bu? Marcy'yi tanıyordu!

Marcy'nin gözleri o kadar büyüdü ki, yerinden fırlayacak sandım. Kyra hasta gibi görünüyordu.

Sonra Marcy, "*Ne!?*" diye bağırdı.

Core bizi o tarafa götürürken (yüksek sesle) şöyle açıkladı: "Hellen, geri aldığımız eşyaları vermek için uğradı ve Bryan kapıyı açtı."

"Aman *Tanrım!*" diye bağırdı Marcy.

Gözlerimi etrafa çevirdim.

Etrafımızda izleyenler vardı ve görünüşe göre bu izleyenler, o mekânda nefes alan herkesdi.

Nanook da dahil.

"Marce, sakin ol," diye mırıldandım.

"Sakinleşmek mi?" diye sordu. "Dalga mı geçiyorsun?" "Bu olamaz," dedi Kyra küçük bir sesle.

Marcy başını ona çevirdi ve o anda sinirleri bozuldu (hayır, diğer bağırışlar Marcy'nin sinirlerinin bozulması değildi, beş saniye sonra bunun doğru olduğu ortaya çıkacaktı).

Bar taburesinden atladı ve telefonuna yumruk attı.

Elimi Core'un elinden çekip, saçlarını tutuşturacak kadar yakıcı bir bakış attım ve Marcy'nin yanına gittim.

Telefonu kulağına dayamış, odada bir ileri bir geri yürüyordu. "Marce..." diye denedim.

"Evet, kaltak," diye tersledi, telefonu kulağından aldı ve tekrar tuşlara bastı. "Arayacağıma inanabilirsin."

"Şu anda bunu yapamam. Berbat bir gün geçirdim," Bree hoparlörden sızlandı.

"Hadi canım! Kız arkadaşın *sana çalınan parayı geri vermek* için geldi*, erkek arkadaşı* da *senin için kendini tehlikeye attı* ve kız arkadaşın, onun eski sevgilisiyle yattığını öğrendi. Üstelik o eski sevgilisiyle ayrılalı *daha bir gün bile* olmadı!"

"*Bir gün* olmadı," diye cevapladı Bree.

"Hayır, hayır, hayır, hayır," diye tekrarladı Marcy. "Sister Book, bir kadının eski sevgilisine asılmak için zaman aşımı süresinin en az bir yıl olduğunu, azize olmak istiyorsan iki yıl olduğunu açıkça belirtiyor, ve sen *şimdi* onunla yatıyorsun?" Marcy, bir erkeğin kucağında oturan ve ona gülümseyen kadına baktı ve "Haklı mıyım?" diye sordu.

"Kızım, haklısın!" diye bağırdı kadın neşeyle. "Duydun mu?" diye sordu Marcy.

"Neredesin?" diye sordu Bree. Marcy cevap vermedi.

"Hellen güçlü bir kadın. Onu unuttu ve umursamıyor. Ama Kyra sana daha fazla değer veriyordu. Onu incittin. Onu incittin, Bree."

"Artık onunla birlikte değilim. Ayrıldık. Hellen bizi yakaladı ve o çıldırdı. Hala ona aşık. *Benim gözümün önünde onu seçti*. Böylece hepiniz mutlu olabilirsiniz."

Core arkamda korkutucu bir ses çıkardı ve ben başımı eğdim.

Tabii ki, durumu anlatırken bu kısmı atladım. Kyra o sırada yanımıza geldi ve Marcy'den telefonu aldı.

"Sen hiç hoş değilsin," dedi telefona, bir tuşa bastı ve telefonu Marce'ye geri verdi. "O aptal. Bu aptalca. Partide olmamız gerekmiyor mu?"

"Aynen öyle, tatlım," dedi Core'dan en az on yaş büyük olduğunu tahmin ettiğim bir adam.

Core'un arkamda durduğunu hissettim.

"Paylaşacak bir şeyin mi var?" diye sordu.

Hızla döndüm. "Gerekli bir bilgi değildi." Kaşları yukarı kalktı.

"Nasıl seni seçebilir?"

"O sadece" — ellerimi yanlara doğru salladım — "o orada dururken bana bir yere gidip konuşabilir miyiz diye sordu. Hepsi bu. Tabii ki onunla konuşmak için hiçbir yere gitmedim."

"Neden bunu benimle paylaşmadın?"

"Bilmiyorum," dedim alaycı bir tonla. "Yani, paylaştığım şey, bana 'söylemiştim' demene ve benim senin sikini ne kadar sevdiğimi övünmene neden oldu. Bryan benden vazgeçmediğini açıkça belli ettiğinde, sana ulaşabilmek için onları kendi hallerine bırakmak bana ne kazandıracaktı ki?"

Core bana somurtarak baktı.

Ben de ona dik dik baktım.

Bir kol göğsümü kavradı ve beni geriye doğru çekerek sağlam bir vücuda doğru itti, bir adam "O oyu ona veriyorum!" diye bağırdı.

Başımı kaldırıp baktığımda Eight'in beni tuttuğunu gördüm. "Kabul edenler," diye bağırdı.

Herkes hep bir ağızdan "Evet!" diye bağırdı. En azından bu oldu.

"Onun arkadaşlarını da istiyoruz," diye bağırdı kanepedeki kadın.

Marcy ve Kyra'ya baktım. Kyra utangaç ve memnun görünüyordu. Marcy bana yavaşça gülümsedi.

Çok güzel bir kadın yanıma yaklaştı, kolunu koluma taktı, beni Sekiz'den uzaklaştırıp bara doğru çekti ve "Merhaba. Ben Janna. Beck'in kızıyım. Ve bence bir içkiye ihtiyacın var" dedi.

Daha doğru bir söz söylenemezdi.

Onunla birlikte gittim, omzumun üzerinden Core'a sert bir bakış attım. Ama o bunu umursamadı.

Yüzündeki yumuşak ifade, gözlerindeki şefkatten bunu anladım. Beni sevdiğini biliyordu.

Ve o da beni seviyordu.

Tamam o zaman.

Ben de unutmuştum.

18

GEÇMİŞ GÜNAHLAR VE HER ŞEY

Core

CORE BARDA OTURUYORDU.

Muzzle onun yanındaydı, sırtı bara dönük, dirsekleri barda.

İkisi de başlarını bilardo masasına çevirmişlerdi. Spartan, Hellen'ı bilardo oyununda resmen mahvediyordu.

Hellen berbat oynuyordu. Bu çok komikti.

O gece bilardo oynamayı iyi bildiğini öğrendikleri Marcy, Core kadar komik buluyordu ve Hellen'e sataşıp dururken bir yandan da ona bilardo oynamayı öğretmeye çalışıyordu.

Spartan da ona sataşmaktan geri kalmıyordu.

Ama kadının sevgilisi, onunla dalga geçmelerine kızmadı. O da aynı şekilde karşılık veriyordu.

Peanut ve Rainman onu geri götürüyorlardı, ikisi de Spartan'ın konsantrasyonunu bozmaya çalışıyorlardı.

Ama adam muhtemelen hayatında beş bin bilardo maçı oynamıştı.

Core, deneyimlerinden, adamın uykusunda bile onu yerden silebileceğini biliyordu.

O kadar beceriksiz olmasına rağmen, hiç şansı yoktu.

Yine de, bu karmaşanın ortasında, o oradaydı, süslü krem rengi kazağı kot pantolonunun düğmesine sıkıştırılmış, yüksek topuklu botlarıyla masanın etrafında dolaşıyor, "beni becer" makyajı ve "diz çök" saçları ile tam bir stil sahibi ve hala bir MC kulüp evinde doğmuş gibi görünüyordu.

Core bunun böyle olacağını biliyordu.

Ve ekibin onu seveceğini de biliyordu.

Kyra ve Janna kanepede birbirlerine sarılıp, yarısı bilardo masasında olanları izliyor, yarısı da birbirleriyle bağ kuruyorlardı.

"Görünüşe göre ekip dengelenebilir, Janna'yı da alıyorlar," dedi Muzzle. Bu doğruydu.

İki dışa dönük kadın, gördüklerini olduğu gibi söylüyorlardı, iki kadın da yumuşak taraflarını göstermeyi biliyorlardı.

Belki de Bree'nin uyum sağlayamamasının nedeni buydu. İlk gibi görünmüyordu, son da değildi.

Dışarıda kalmak hiç hoş bir şey değildi, ama kendini kurtarmak için boktan bir yol bulduğu kesindi.

Janna, Kyra'ya benziyordu, hatta daha da fazlası. Janna utangaç, sessiz ve bazen katı kurallara bağlı biriydi. Yaşlı kadın rolüne kolayca uyum sağlayamamıştı. Beck, onu ailenin bir parçası hissettirmek için çok uğraşmıştı.

O bu işi yaptı, Janna da uyum sağladı.

Bununla birlikte, Janna kraliçe arı değildi.

Tyra'nın Tack'in Chaos MC'nin başkanı olduğu dönemde olduğu gibi değildi. Ve Rush başkan olduğundan beri Rebel'in şu anki hali gibi de değildi.

Resurrection için, bu rolü dolduracak biri gerektiğinde, bu görev Rainman'ın kadını Peanut'a düştü.

Hayır, Janna yaşlı kocasına ve birlikte yaptıkları iki çocuğa bakmayı seviyordu. Ailesini, hepsini seviyordu ve onlar da onu seviyordu. Ama o arka planda kalmayı seviyordu ve ihtiyacı olan bu olduğu için, onlar da ona bunu verdiler.

Zaten Peanut, Ducks (Web'in kadını) ve Choppy (Spartan'ın kadını) Resurrection MC'nin cesur motorcu kadınlarını fazlasıyla temsil ediyorlardı.

Onlar Bounty'dayken, bu kadınların sarhoş olup çılgınlaşmaya izin verilmedikçe, dikkatli olmaktan öteye geçtiklerini hatırlamıyordu.

Ama lanet olsun, kardeşler kafalarını kıçlarından çıkardıklarında onlar da parladılar.

Bu, tüm erkekler için bir ders oldu, ama özellikle bekar olanlar, Eight, Muzzle ve Core için.

Ve dağlarına çıktıklarında, bu bilgeliği yeni kardeşler Shimmy ve Brain'e (ki o zaten alınmıştı) aktardılar ve Speed ve Linus'a da onların sırası geldiğinde aktaracaklardı.

Bu ders şuydu: Kendini gömen bokun altında kaldığında, birinin sana bağlı olduğunu ve onu da seninle birlikte o bokun içine gömeceğini gözden kaçırabilirsin.

Rosalie, onlar yaptıklarını yapmadan önce bile bunu biliyordu. Pea,

Chop ve Ducks da aynı şekilde, onlar da bunu biliyorlardı.

Sadece erkeklerin işlerini yoluna koymaları gerekiyordu, ki bunu da yaptılar. Artık her şey yolundaydı.

Hayır.

Hellen ve kızlarını izlemek, Core için harikaydı. Ve o bunu tam

anlamıyla hissetmek istiyordu.

Ama yapamadı.

"Janna'nın bir ekibe ihtiyacı var," dedi Muzzle.

O haklıydı. Pea, Ducks ve Chop harika kadınlardı, ama kişilikleri birbirine zıt olmakla kalmayıp, Janna'dan da yaşlıydılar.

Hiç yalnız görünmüyordu, Beck ve çocuklarına çok bağlıydı.

Ama o anda Kyra ile sohbet ederken kesinlikle mutlu görünüyordu.

"Hellen'e kalmış," diye homurdandı Core. "Onun ekibi."

Muzzle ona döndü. "Evet." Sonra konuyu değiştirdi. "Bu hafta devriyeye çıkan bir ekibiz."

"Biliyorum."

"Bir sorun olabilir. Beck bu gece olanlar yüzünden bu konuyu açmak istemedi, yarın bize bilgi verecek."

Harika.

Muzzle onu bir an inceledikten sonra, "Neden köpeğini ezmiş gibi görünüyorsun bilmiyorum. O harika bir kız. Herkes onu seviyor." dedi.

"Ona söylemedim."

Muzzle, Core'un ne demek istediğini çok iyi anladı, bu yüzden dudaklarını inceltmişti.

"Biliyorum." Core birasına baktı ve "Siktir" diye mırıldandı.

"Ona söylemelisin kardeşim."

Muzz'a baktı. "Ciddi misin?"

Muzzle tamamen ona döndü. "Fark ettim ve onunla yatmıyorum, bu yüzden senin de onun sana aşık olduğunu fark ettiğini düşünüyorum dostum."

"Beni sevdiğini söyledi," diye mırıldandı Core.

"Tamam o zaman," dedi Muzzle. "Birini seviyorsan, onu seversin, geçmişteki günahları ve her şeyi."

Core sinirlenmeye başlamıştı. "Öyle mi? Senin karın nerede? bunu yapmak zorunda kaldığından beri, senin için

çok iyi gitti." Bunun üzerine Muzz sinirlendi.

"Burada Janna'dan bahsetmiyoruz," diye devam etti Core. "Ve bu ona bir gölge düşürmek için değil, ama Hellen son erkek arkadaşından ayrıldı çünkü o geri dönüşüm kutusuna plastik atmadı."

Muzzle'ın kaşları yukarı kalktı. "Hadi canım?"

Core başını salladı. "Daha fazlası vardı. O tembel ve pisliğin tekiydi. Kiki, birlikteyken bu tür şeylerden dolayı bana çok kızardı. Önemli değil. Onun için önemli, geri dönüşüm yap, lanet olsun."

Muzzle eskiden aralarındaki en gençti, şimdi ise yeni gelenler ondan daha gençti. Yine de Core'a göre, bazen hala grubun en küçüğü gibi geliyordu.

Muzzle ise henüz uzun süreli bir ilişki yaşamamıştı, en azından bir yıldan uzun süren bir ilişki.

O anda, Muzzle bunu ileride kullanmak üzere aklına yazıyor gibiydi, bu da Muzz'ın, çekici bulduğu kadınlar arasında dolaşırken, ara sıra iyi birini bulup, sonra aptalca bir şey yapıp onu kaybettiğini açıklayabilirdi.

Muzzle'ın bu bilgiyi özümsemesi Core'u neredeyse gülümsetiyordu.

Ama gülümsemedi.

Muzzle'ın bunu yapmadan önce ona söyleyeceğini biliyordu, bu yüzden Core kendini

hazırladı. "Daha önce söylediğim şey doğru. Seni sevmiyorsa, geçmişteki günahların ve her şeyin ötesinde. Geçmişimizi hafife almadığımı biliyorsun. Sadece,

artık o adam değilsin. O adam olmamak için çok çaba harcadın. Ve eğer o bunu bilmiyorsa, o zaman doğru kadın değil."

Son sözlerini duyduğunda, Muzz'ı seviyordu, ama yüzüne yumruk atmamak için çok uğraşması gerekti.

Vurmadı.

Birasını uzun bir yudumla içti.

"Bunu bir düşün, çünkü haklıyım ve sen de bunu biliyorsun," dedi Muzzle onun profiline. "Ve sonra ona söyle, çünkü ne kadar uzun beklersen, kardeşim, o kadar boktan bir durum olur. Ve bunun tüm sorumluluğu sana ait olur."

Core onun doğru söylediğini

biliyordu. Her şey hakkında.

"Bu tarafa geliyor Core, ve kadın zıplıyor." Core hemen başını çevirip

onu izlemeye başladı.

Hellen tam olarak zıplamıyordu. Sadece sol ayağıyla adım atıyordu, bu yüzden daha çok dörtnala koşuyor gibiydi.

Yine de çok sevimliydi, bu yüzden ona ulaştığında, taburesini ona dönerek yüzünü ona çevirdi ve sırıttı.

Kadın, Core'un açılmış bacaklarının arasına çöktü, kasıklarına ve karın kaslarına bastırdı, ellerini göğsüne koydu ve başını geriye attı.

Tanrım, o kadın bir harikaydı. Ve

onu seviyordu.

Bunu açıkça söyledi.

Ben de seni seviyorum.

Kollarını ona doladı.

"Choppy'ye göre, bir kulüp ismine ihtiyacım var," dedi.

Sonra, sanki o anda ona bir öpücük verebilecekmiş gibi kaşlarını kaldırdı. "Foxy,"

diye karar verdi Muzzle.

Kafasını Muzz'ın yönüne çevirdi ve "Aman Tanrım! *Bayıldım*" diye bağırdı.

Kahretsin, kız sarhoştu.

Core *bunu* sevdi, çünkü bu onun iyi vakit geçirdiğini gösteriyordu, eve döndüklerinde işleri daha da eğlenceli hale getireceği de cabası.

Ona doğru eğildi, sanki onun son düşüncesi ona verdiği bir sözmüş gibi penisine bastırdı ve "Muzzle bana Foxy adını verdi!" diye bağırdı.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Marcy. "Buna bayıldım!"

"Aynı duyguyu paylaşıyorum," diye bağırdı

Choppy. "Yee ha!" diye bağırdı Peanut.

Hellen ona geri döndü. "Sanırım bu kalıcı olacak." "Öyle olacak,

bebeğim," diye mırıldandı, ona gülümseyerek. "Bilardoda

berbatım," dedi.

"Fark ettim."

Yine ona yaslandı, parmak uçlarına yükseldi ve sahne fısıltısıyla, "Sanırım beni seviyorlar," dedi.

Muzzle'ın kıkırdadığını duydu.

"Söylemiştim," diye cevapladı.

Gözlerini devirdi.

Core ne kadar kalmaları gerektiğini merak etti. Onun

eve gitmesi gerekiyordu.

Onun içine girmesi gerekiyordu.

Ve ona verdiğinde kullanacağı kelimeleri bulması gerekiyordu, geçmiş günahları ve her şeyi.

GENEL OLARAK, yatakta (ya da duşta, ya da kanepede, ya da mutfak tezgahında), genellikle çirkinleşirlerdi.

Core sevişmeyi seviyordu, bu çok açıktı.

Hellen, sert ve kirli bir şekilde sevişmeyi severdi.

Kendini bırakır ve teslim olurdu.

O, dünyada kendi başına bir kadındı. Yatakta

onun sahibi olmasına izin verdi.

O gece, biraz sarhoş olsa da, o oraya gitmedi.

Misyoner pozisyonunda, bacakları onun kalçalarına dolanmış, gözleri karanlıkta onun gözlerine bakarken, parmakları birbirine kenetlenmiş, o yavaş ve nazikçe onun içinde hareket etti ve onun bunu kabul etmesini, hissetmesini izledi.

Onun söylediklerini anladığını izledi.

O, bunun ne zaman oluştuğunu biliyordu, çünkü hızlanmaya başladı. O, onun itişlerine karşılık vermek için kalçalarını kaldırdı, topuklarını yere bastırarak kendini yukarı çekti, parmaklarını onun parmaklarına sıkıca doladı, ağları acı verecek kadar gerdi, diğer kolunu onun etrafına dolayarak ona sıkıca sarıldı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı.

Adam, kadının güzel yüzüne gülümsedi, kadının vajinasının onu sıkıca kavradığını hissetti, sanki onu her zaman içinde istemiş ve bırakmak istememiş gibi.

Ne zaman onun içinde olsa, o da bunu istiyordu.

Doğru olduğunda, bu doğanın kanunuydu.

Ve onlar için doğruydu.

Böylece olay başladı ve onun daha hızlı, daha sert davranmaktan başka seçeneği yoktu. O da bunu kabul etti, karşılık verdi, onu ikna etti.

Ve sonra o da karşılık verdi.

O verdiğinde, o da verdi.

İş bittiğinde, o yuvarlandı ve kız üstüne çıktı.

Kadın onun tenini öptü, burnunu sürttü, bir süre böyle yaptıktan sonra yanağını onun köprücük kemiğine dayadı.

Core her dokunuşu sevdi.

Aynı zamanda bu onu çok korkuttu, çünkü bunu kaybedebileceğini biliyordu.

"Tamam, bu sorunun cevabı bu. İçinde olduğun kişiyi seviyorsan ve onun da seni sevdiğini biliyorsan, seks daha derin bir anlam kazanır," diye fısıldadı kız, onun cildine.

Core boynunu eğdi, gözlerini sıkıca kapattı ve göğsünün sıkıştığını hissetti.

Kahretsin, ona söylemek zorundaydı.

Ona söylemedi.

Kendini toparladı ve "Bu hafta birkaç kez geç kalacağım" dedi.

O, ona bakmak için başını kaldırdı ve soru sormadı, cevap talep etmedi, ona en ufak bir laf bile etmedi, çünkü onu seviyordu ve olduğu gibi kabul ediyordu.

Sadece onun tüm yönlerini bilmiyordu.

"Benim evimde kalmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

"Hayır. İşimi bitirdikten sonra oraya gitmemi istemiyorsan."

Dudakları kıvrıldı. "Nerede olduğumu mesaj atarım, sen de istediğin yere gidersin." "Tamam."

Onu öptü, uzaklaştı ve "Temizleneceğim" dedi.

"Tamam, bebeğim," diye mırıldandı. "Çabuk ol. Hemen geri dönmeni istiyorum." "Tamam," diye söz verdi, onu tekrar öptü ve yanından kaydı.

Gölgelerin arasından, onun banyoya doğru yürüdüğünü izledi. Nanook'un da yatağın yanından kalkıp onu takip ettiğini gördü.

Ona söylemesi gerekiyordu.

Ve söyleyecekti.

Yakında.

AŞIRI ve çok klişe bir hareketti, ama işe yaradığı için, adam mutfağına gelip ışığı açtığında, Core adamın oturma odasına açılan kapıda eğilmiş, bıçağının ucuyla tırnaklarını temizliyormuş gibi yapıyordu.

Muzzle mutfak masasına oturmuş, parmaklarıyla masayı tambur gibi çalıyordu. Parmakları, pirinç muşta çeliği gibi parlıyordu.

"Ee," dedi Core rahat bir şekilde. "Evet, uzun zamandır görüşmemiştik."

Adam hareketsizce durdu ve şaka yapmıyorum, tam orada altına işedi. Bu pisliğin kuralları çiğnediğini bildiğinin göstergesiydi.

Bu göstergenin eğilimini göz önünde bulundurarak, Core neden böyle yaptığını merak etti. Ama onlar soru sormak için orada değillerdi.

Orada bir mesajı tekrarlamak için bulunuyorlardı.

"Genellikle," diye devam etti Core, "mesajı iki kez iletmemiz gerekmez."

"Ben..." diye başladı adam.

Core bıçağını önünde çevirdi ve sapından yakaladı. Normalde asla yapmayacağı başka bir aptalca hareket, ama bir olay sırasında bunu yaptıktan sonra pratik yapmıştı ve gördükleri adam onu izlerken bağırsaklarını gevşetmişti.

Böylece Core bunu repertuarına ekledi.

Bu adam Core'un bıçakla yaptığı hareketi izledi ve kaçmak için harekete geçti.

"Dostum, seni yakalayacağımızı biliyorsun." Muzzle konuşmaya katıldı. "Ve bu bizim için zaten gereksiz bir duruş olmalı. Beni kötü bir ruh haline soktu. Beni daha da kötü bir ruh haline sokmanın senin için pek iyi olmayacağını düşünüyorum."

Adam durdu.

"Şimdi, sen ve genç kızlar hakkında ne demiştik?" diye sordu Core.

"O komşum," dedi adam aceleyle. "Sadece konuşuyorduk. Komşuma kaba davranamam."

"Bunu konuştuğumuzu sanıyordum," diye cevapladı Core. "Komşu. Yabancı. Sokakta yanından geçtiğin kız. Burger King'in tezgahının arkasında durup seninle ilgilenmek onun işi değilse, o senin için yok demektir."

"Sadece sohbet ediyorduk."

"Evet, ve koçluk yaptığın kızlarla flört ediyordun, bu da onların kıçlarını tokatlamak, en beğendiklerini kahve içmeye çıkarmak, kafalarını karıştırmak ve onlara ürkütücü gelen şekillerde dokunmak anlamına geliyordu, çünkü onlardan yirmi yaş büyüktün ve evliydin, bunların hepsi de masumdu, değil mi?" diye sordu Core. "Bundan çok korkuyorlardı, ama oynamak istiyorlardı ve seninle *konuşmazlarsa* seni yedek kulübesine gönderirdin. Bu yüzden uzun süre çenelerini kapalı tuttular. Bunu daha önce konuştuğumuzu biliyorum, ama duşlarına doğrudan bağlantı sağlayan o delikten bahsedelim."

Adam kendini kaybetti.

"*Siz piçler bunu nasıl biliyorsunuz?*" diye bağırdı.

Muzzle ayağa kalktı.

Adamın vücudu korkudan titredi.

"Senin ne zaman batırdığını asla, *asla* bilmeyeceğiz," dedi Muzzle alçak sesle. "Biz gittikten sonra bunu unutma. Hayatın çok daha kolaylaşacak."

Core bıçağını kınına soktu.

Muzzle ilerledi.

Core arka cebinden eldivenlerini çıkardı.

Bu onun için yeni bir şeydi, ama parmak eklemleri yaralı halde Hellen'e gitmeyecekti.

Mesajlarını tekrarlamak uzun sürmedi.

Onu mutfak zemininde bıraktılar ve çevreye duyarlı oldukları için, kapıyı kapatmadan önce ışıkları söndürdüler.

CORE, Hellen'in yatağında yanına uzandı ve sırtına yaslandı.

Kıçını onun kasıklarına dayadı.

Penisi sertleşmeye başladı. Siktir.

Geç olmuştu.

"Bebeğim?" diye seslendi.

"Eve geldin," diye mırıldandı kız.

Uykulu bir sesle.

Onu kendine çekti. "Evet." "Mm..."

Ve kız uykuya daldı.

Core ona daha da sarıldı. Sonra o da

uykuya daldı.

BİR KAÇ HAFTA SONRA, Core, Shim ile birlikte Crooked Road'un Englewood mağazasındaki tezgahın arkasında dururken, Li ile birlikte içeri girdi.

Cumartesi günüydü. Bir kez olsun çalışmıyordu. Günü kız kardeşi ile geçiriyordu.

"Bunu istiyorum, bunu istiyorum, bunu istiyorum," diye Li, sergilenen tüm ot kavanozlarını işaret ederek tekrarlıyordu.

Core gülmeye başladı. Shim,

Li'yi inceliyordu.

Core gülmeyi bıraktı ve alçak sesle "Kardeşim" dedi. Shim

ona sırıttı.

Hellen tezgâhın başına geldi.

"Onun için saks, benim için Saks ayakkabı reyonu gibidir," diye gereksiz bir bilgi verdi.

Ama bu, onun ilgisini çekti çünkü bebeğinin ona ciddi şekilde etki eden bazı ayakkabıları vardı.

"Ayakkabı alışverişi mi yaptın?"

Kız başını salladı, hayal kırıklığını pek gizleyemedi. Adam nedenini

biliyordu.

Xanthia olduğu için paraya dikkat ediyordu ve daha fazla hizmet sunmaya ve daha fazla gelir elde etmeye hazır olana kadar, tutumlu yaşıyordu.

Birlikte yaşamaya başlamayı konuşmaları gerekiyordu. Zaten tüm zamanlarını birlikte geçiriyorlardı, onun kira ödemesi aptalca bir durumdu.

Onun ev kredisi yoktu ve kadın, fatura masraflarının yarısını ödemekte ısrar etse bile (ki öyle yapacaktı), kira ödemediği için aylık giderleri azalacak ve kendine yeni ayakkabılar alabilecekti.

Ve o, onun istediği şeye sahip olmasını istiyordu. Ayrıca
başka şeyler hakkında da konuşmaları gerekiyordu.

Ama o da bunu yapmaya cesaret edemiyordu.

Aniden, yüzüne bir telefon tutuştu ve üzerinde çok seksi, yüksek topuklu ve kırmızı tabanlı siyah bir ayakkabı resmi vardı.

"O bunları istiyor, ama ikinci el sitelerinde yok, bu yüzden almayacak," dedi Li.

Core, Li telefonu elinden almadan önce ona dikkatle baktı.

"Onlar olmadan da yaşayabilirim," dedi Hellen.

"Ben yaşayamam," diye
mırıldandı Shim. Li gülmeye
başladı.

"Ne istiyorsun kadın?" diye sordu Shim, Li'ye. "Seni ayarlarım." "Aile
indirimi," dedi Core.

"Tabii ki," diye cevapladı Shim.

"*Yippeeeee*," diye bağırdı Li, uzaklaşırken. "Gününüz
iyi geçiyor mu?" diye sordu Hellen'e.

"Kesinlikle," dedi.

"Kesinlikle mi?" diye alay etti.

Hellen omuz silkti. "Li bana bulaşıyor."

"Senin evinde mi, benim evimde mi
bitireceğiz?"

"Senin. Benim kraliçemde uyurken birbirimize bu kadar yakın olmamızı seviyorum. Senin kralında işimize koyulduğumuzda oynayabileceğimiz alanın genişliğini seviyorum."

Onun duyguları tam olarak böyleydi. "Anladın, tatlım."

"Ona aile indirimi yapmana gerek yok. O kira ödemiyor," diye işaret etti.

Buna tek cevabı kaşlarını kaldırmak oldu.

"Neyse," diye mırıldandı, ama dudaklarındaki sırıtış, onun cevabını beğendiğini gösteriyordu.

"En az beş dakikadır buradasın ve bana ağzını vermedin."

O anda tezgahın etrafından dolaşıp kollarını onun boynuna doladı ve onu kendine doğru çekti.

Ve işte o an geldi.

O ana kadar oldukça sıkıcı geçmişti.

Ama tam o anda, harika bir cumartesi geçirmeye başladı.

BİR KAÇ GÜN SONRA, kanepesinde oturmuş, ayaklarını kanepenin arkasına uzatmış, parmakları arasında bir esrar sigarası tutuyordu. Hellen esrar kokusunu sevmediği için açtığı pencereden dumanı dışarı üfledikten sonra küçük bir vantilatörü kaldırmıştı.

Helen eve gelmiş ve iş kıyafetlerini değiştirmek için yatak odasına gitmişti.

Ama tam o anda geri döndü ve ü s t ünde süslü beyaz yazılar olan karton kahverengi bir kutu tutuyordu.

"Haley bana bedenini söyledi," dedi ve bir nefes çekerek ona gözlerini kısarak baktı.

Orada durmuş, istediği ama kendine izin vermediği yepyeni ayakkabıları elinde tutuyordu.

Bunu iki saniye boyunca yaptı.

Sonra ayakkabıları sandalyeye bırakıp onun yanına geldi.

Adam esrarı hemen kenara koydu, ki bu iyi olmuştu, çünkü kız ona yaklaşmıştı ve adam, kızın ciddi bir minnettarlığını paylaşmak niyetinde olduğunu hemen anladı.

Onu her zaman sevmişti.

Bu yüzden onunla sevişmeyi her zaman sevdi.

Ama farklı bir şey vardı, daha iyi değil, ama kafası güzelken sevişmenin ciddi anlamda çok hoş bir yanı vardı.

Çok fazla sevişmediler, çünkü o sanki bunun için bir madalya kazanacakmış gibi ona oral seks yaptı (mavi madalya aldı) ve ağzında onun penisi olduğu için çok tahrik olmuştu, sonunda o ona girdiğinde yedinci vuruşta orgazm oldu ve o da onun ağzıyla yaptığı şey yüzünden sekizinci vuruşta orgazm oldu.

İkisi de hala giyinikti, kıyafetleri dağınıktı, sonra sarılırken kız sessizce, "Bunu yapmak zorunda değildin," dedi.

Ayakkabılar için söyledi.

"Biliyorum."

Kızın derin bir nefes aldığını hissetti.

Nefesini verirken, "Seni gerçekten, *gerçekten*

seviyorum" dedi. O da bunu biliyordu.

Ama o henüz bitirmemişti.

"Ve mesele ayakkabılar değil. Mesele ilgi ve takip." Anlamlı bir duraklama ve sonra, "Ve mesele fan." Elini onun boynunun yanına doladı ve sözlerini bitirdi, "Umarım ben de sana aynısını veririm."

Siktir.

"Verirsin," diye

homurdandı. Ama tanrım.

Bunu bilmesi gerekiyordu. Bunu hak etmişti. Bunu bilmesi çok önemliydi.

Ama ona 800 dolarlık bir çift ayakkabı verdikten sonra bunu ona veremezdi.

O mutluydu. Az önce gelmişti.

Ve sanki ona yaşatacağı beladan kurtulmak için para ile satın almaya çalışıyormuş gibi görünebilirdi.

Zamanı değildi.

Zamanı bulacaktı.

Ama şimdi değil.

Ama yapacaktı.

Daha sonra.

19

YALAN SÖYLEMEDİN

Hellen

O bana pusu kurduğunda ben ofisteydim.

Saat geç olmuştu.

Resepsiyonistimiz gitmişti. Xanthia gitmişti. Ve köşedeki ofislerden birinde çalışan Aayansh'ın akşam için işten çıktığını fark etmiştim.

Ofiste tamamen yalnız değildim.

Yvette, üç büyük ekranından birinin arkasında, müşterilerinden biri için promosyon ürünleri tasarlıyordu (ve ben onunla bir işbirliği yapmak için görüşmem gerekiyordu — promosyon ürünleri tasarımı ve üretimi, menüme ekleyeceğim hizmetlerden biriydi).

Onun dışında, sadece ben vardım.

Birkaç dakika sonra eve gideceğimi söyledikten sonra Core'dan cevap mesajı aldım.

Biftekleri çıkarayım, bebeğim.

Mesajı beni gülümsetti.

Onun için önemli olan, odadaki sıcaklıkta ızgara yapmaktı.

Saat altı geçiyordu, sabah yedide evden çıkmıştım ve o evde beni bekliyor, yemek hazırlıyordu.

Bu da bana düşünmem gereken bir şey olduğunu hatırlattı. Kararımı aceleye getirmememi söylemişti, ama söylediklerinden sonra onu bekletmenin doğru olmadığını düşündüm.

Dün gece "ev" konusunu tüm ayrıntılarıyla ele almıştı, sürekli onun evinde olduğumu ve bu yüzden benim evimi tutmanın masrafının akılsızca olduğunu belirtmişti (ancak "akılsızca" kelimesini kullanmamış, "aptalca" kelimesini kullanmıştı).

Neredeyse Kasım ayı gelmişti.

Bir süredir birlikteydik. Hazırdım.

Ve ben hazır değildim.

Biz aşıktık. Zaten ben hep oradaydım. Çok iyi anlaşıyorduk. Ailem onu seviyordu. Kardeşleri beni çok seviyordu.

Tekrarlamaya değerdi, biz aşıktık.

Ve cidden, belki iki haftada bir (o da varsa) geceyi tek başıma evimde geçirirdim, ve başka zamanlarda oradaysam, Core da benimle birlikteydi. Çoğu zaman,

kıyafetlerimi değiştirmek için ya da hazırlanmak için oraya gitmek daha uygun olduğu için daireme giderdim.

Core haklıydı, onu saklamak değerli kaynakların israfı gibi görünüyordu.

Ve onun evini beğendim. Sadece daha büyük olmakla kalmayıp, mahallesi daha sessizdi, Nanook'u yürüyüşe çıkarabileceğimiz iki park vardı ve benim oturduğum kompleks inşa edildiğinde yeşil alanlara pek önem verilmemişti.

Dahası, zor kazanılmış ve sevdiğim eşyalarımdan hiçbirini vermek zorunda kalmayacaktım. Mobilyalarım onun evine sığacaktı ve sadece estetik açıdan da değil. Boş yatak odalarından birini misafir odası olarak düzenleyebilir ve boş çalışma odasını benim oturma odası mobilyalarımla doldurabilirdik.

Büyük bir avantaj: Core, sadece kot pantolon ve tişört/Henley/termal/bazen de duruma göre düğmeli gömlek giyen bir adam olduğu için, devasa giyinme odası neredeyse hiç doluydu. Benim dolabım ise ağzına kadar doluydu. Eşyalarım oraya sığardı *ve* genişletmek için yerim de olurdu.

Mutfak eşyalarını ikiye katlayacaktık, ama bunun dışında, birbirimizin hayatlarına girdiğimiz gibi, ben de hemen uyum sağlayabilirdim.

Bir de garajı vardı. Bahçesi vardı.

Bir köpeği vardı.

Onun mutfağı çok daha büyüktü.

Oynadığımız bir bilardo masası vardı, beni düzenli olarak yeniyordu ve ben bunu gizlice seviyordum, çünkü beni yendikten sonra bunu yüzüme vururken neredeyse çok az da olsa sevimli oluyordu.

Tek dezavantajı, ofisim onun evinden benim dairemden arabayla gitmekten yaklaşık on dakika daha uzaktaydı.

Oh, ve bu büyük bir adımdı.

Elbette, bir ilişki başlatmak, derin konulara girmek, arkadaşlarımızı ve ailelerimizi tanıştırmak, kavga etmek, barışmak gibi birçok şeyi yaptık.

Ama çocuklar hakkında konuşmamıştık. Gelecek hakkında konuşmamıştık. Onun ev harcamalarının ne kadar olduğu ve benim ne kadar katkıda bulunacağım konusunda para hakkında konuşmamıştık. Ayrıca, çok rahat, umarım erken bir emeklilik yaşayabileceğim birikim yapmaya başladığım ve onun bu konuda ne düşündüğü konusunda da para hakkında konuşmamıştık.

Bunu düşündüğümde (ki o önerdiğinden beri bunu çok düşündüm), kendi alanımdan vazgeçmeyi umursamadım. Core'un üç yatak odalı, çalışma odası ve büyük bir terası olan bir evi vardı. Birlikte olduğumuz her saniye birbirimizin işine karışmak zorunda değildik, gidebileceğimiz yerlerimiz vardı.

Gerçek şu ki, tüm artıların yanı sıra, daha derin konuşmalar yapmamız gerektiği gerçeği dışında, tek bir eksisi bile yoktu.

Her şey o kadar harikaydı ki, başarısız olmak istememem dışında neyin beni engellediğini bilmiyordum. İlişkinin ilk aşamasında

ilişkinin ilk çiçek açtığı dönemde kendilerini kaptıran ve orgazm ve erkeklerin ilgisiyle irrasyonel kararlar alan kadınlardan biri olmak istemiyordum.

Ama bu ben değildim.

Başarısızlık hayatın bir parçasıydı. Daha önce de başarısız olmuştum ve hayatta kalmıştım. Core ve benim başarısız olacağımızı hayal bile edemezdim.

Birlikte harika çalışıyorduk.

Dahası, başkalarının benim ve kararlarım hakkında ne düşündüğü umurumda değildi.

Babam hariç.

Bu düşünce beni yıldırım çarpmış gibi etkiledi.

Çünkü doğruydu.

Tamam...

Peki.

Kahretsin.

Ama durum böyleydi.

Benim takıntım, babamın biriyle tanıştığımı ve birkaç ay içinde onunla birlikte yaşamaya başladığımı öğrenmesini istememdi. Sonra her şey mahvoldu ve yeniden baştan başlamak zorunda kaldım. Babamın, benim hayatımı mahvettiğimi bilip kendini beğenmiş hissetmesini istemiyordum. Belki de ona danışsaydım, ya da bir motorcuya aşık olmasaydım, bunun yerine babamın layık gördüğü birine yönelseydim, bir doktor ya da avukat gibi mükemmel bir hayatın kapılarını aralayabilirdim.

Ve belki de, bu doğru olduğu için, yaptığım hemen hemen her şeyde beni motive eden şeyin temeli, ona da bir şeyleri kanıtlama ihtiyacıydı.

Artık annemin başının üzerinde tuttuğu çocuk nafakası ya da benim başımın üzerinde tuttuğu üniversite harçları için ona ihtiyacım olmadığını kanıtlamak için.

Her şeyi yolunda tuttuğumu kanıtlamak için. Sadece başarmış değildim, ortalığı kasıp kavuruyordum. Yirmi üç yaşındaydım (neredeyse yirmi dört), kendi işim vardı, bir çalışanım vardı, işimi büyütüyorduk ve evet, tüm bunların üstüne, babamın muhtemelen nefret edeceği mükemmel erkeği bulmuştum, ama o adam benim her şeyimdi.

Tamam

. Peki...

Kahrets

in.

Bu gerçekti.

Ben buyum.

Bu hırs, beni yaratan temele işlenmişti. Ve cidden, bu saçmalık da neydi böyle?

Yani babamın pislik olması, benim sadece başarmakla kalmayıp, ortalığı kasıp kavurmak istediğimi mi sağladı? Yani o, sadece kendime bakmakla kalmayıp, kendimi kanıtlamak için de bana motivasyon sağladı? Bana bağımsız olabilme ve kendi işimi yapmaktan memnuniyet duyabilme gücü verdi?

Kimin umurunda?

Sonunda ona teşekkür edecek bir şeyim olmuştu (tabii ki bunu yapmayacaktım).

Core ile yaşamak istedim. Onun yanında uyanmak ve uyumak istedim. Eve gelip onun yemeklerini yemek istedim. Onunla kulübüne gidip, kardeşleri ve onların eşleriyle bir şeyler içmek istedim. Onu izlemek istedim, rahatlamış ve kafası güzel, gözleri televizyonda, parmakları saçlarımda, huzurlu ve mutlu.

Siktir et o gürültüyü. Siktir et o hasarı. Ve siktir et babamı.

İstediğim her şeyi istedim ve elde edecektim. Ve Core'u istedim.

Neredeyse gülmeye başlayacaktım. Çünkü bunu inkar edemezdim. Yaşlı bir kadın olmak istiyordum.

Aslında bu fikir beni çok heyecanlandırmıştı.

Kararımı verdikten sonra hemen eve gitmek istedim. Eve gidip Core'a başardığımı söylemek istedim.

Sonra kutlama yapacaktım, çünkü Core çok sevinçli olacaktı (ve Core'un sevinçli hali *beni de* sevinçli yapıyordu).

Sonra çocuklar, gelecek ve para hakkında konuşmak. Ve her şey hakkında.

Zamanımız vardı ve birlikte yaşayacaktık, yani bunu yapmak için bolca fırsatımız olacaktı.

Dürüst olmak gerekirse?

S a b ırsızlanıyordum.

Kapatıyordum, hafif, neşeli, heyecanlı ve heyecanlı hissediyordum, ve artık umursamadığım tüm o kızsal şeyler Core'un bana hissettirdiği şeylerdi, çünkü çok *harika* hissettiriyorlardı.

Tüm bu güzellikler kafamı meşgul ederken, kapı çerçevesine bir vuruş geldi.

Yvette'in ayrılacağını ve ofiste son kalan kişinin ben olacağımı söyleyeceğini düşünerek başımı kaldırdım.

Ama Yvette değildi.

Orada duran kişiyi görünce şok oldum, ama ona bir bakış attığımda, dünyamın altımdan kayıp gideceği garip bir hisse kapıldım.

"Ne güzel bir yer," diye selamladı kuzenim Eleanor.

Dizüstü bilgisayarımı çantama koyarken birden donakaldım. Kuzenim içeri girdi.

Güzeldi, bunu hep düşünmüşümdür. Li ve benim gibi, babamın ailesinden iyi özellikleri almıştı. Açıkça sahte göğüsleri vardı, bu normalde beni yargılamaya sevk etmezdi, ama yüzündeki iğrenç ifade ve bunu giydiği zafer havası, o göğüslerin onu ucuz gösterdiği düşüncesine kapılmama neden oldu.

Annemden daha genç, Core'dan daha yaşlıydı ve Pamela Anderson'ın altın çağındaki gibi giyinmişti (bunu da yargılamıyorum, ama Eleanor için bu bir stil değil, bir silahtı ve bu hiç hoş değildi).

Rush'ın aylar önce duydukları doğruydu.

Denver'a gelmiş. Her şeyi araştırmış. Bizi koruyan insanlar olduğunu fark etmiş ve kimse onun heyecanını bozmadan saldırmak için bizim korumasız olduğumuz bir anı beklemiş olabilir.

Aayansh'ın gitmesini beklemiş, benim çoğunlukla yalnız ve bu nedenle savunmasız olduğumu biliyordu.

Ama peşinde olduğu heyecan ne olursa olsun, benimle başlayacaktı.

Ona bir kaltak olmaması için bir şans verdim.

Dizüstü bilgisayarımı çantama koyduktan sonra, "Seni gördüğüme sevindim" demeli miyim, emin değilim. Pek öyle bir hava vermiyorsun. O yüzden sormak zorundayım, bu dostça bir ziyaret mi, Eleanor?

Davet edilmeden, yuvarlak kıçını karşımdaki sandalyeye oturttu ve "Evet. Çok dostça" diye cevap verdi.

Ona inanmadım.

Yine de ona bir fırsat daha verdim. "Babanı görmeye mi geldin?"

Yüzü buruştu ve düzeltmeye tenezzül etmedi. "Hiç de değil."

"Tamam, seni ofisimde böyle ansızın görmek beni şaşırttı ve..."

"Öyle mi?" diye sözümü kesti. "Bu günlerde Valley'e gidip geldiğimi bilmiyor muydun?"

Evet, biliyordum.

O, bizim korunduğumuzu biliyordu.

Ama artık korunmuyorduk.

"Duydum..." diye başladım.

"Tabii ki duymuşsundur, çünkü sen lanet olası bir Hardcore'sun."

Normalde kiminle oynadığını bilmiyordum, ama benimle oynamayacaktı.

"Ne planladıysan..."

"Rosalie Kavanagh'ın kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, ve kim olduğu umurumda değil."

"Gerçekten mi? Beck'in kadını olduğunu, Beck'in kulübünü Chaos'a ihbar ettiğini ve Beck'in bunu öğrendiğini umursamıyor musun? Şimdi, bu hayata yeni girdiğini biliyorum, o yüzden benden sana tavsiye, bu bir MC'ye yapılacak akıllıca bir şey değil. Kulüp işleri kulüp işleri olarak kalır. Soru sorulmaz. Hiçbir "eğer" ya da "ama" yoktur. Ama bir köstebek? O, *kışır* kışır ses çıkardı. "Bir köstebek, her köstebek gibi muamele görür."

Ellerini yüksek sesle çırptı ve ben irkildim.

"Hızlıca," diye devam etti. "Ve Rosalie'ye de öyle yaptılar. Onu yalnız yakaladılar ve o kaltağı dövdüler, işleri bittiğinde kadın hareket bile edemiyordu. Kaltak oradan yürüyerek çıkamadı. Onu ölüme terk ettiler. Hak ettiği gibi onu kanlar içinde bıraktılar. Beck yaptı. Spiderweb yaptı. Spartan yaptı. Rainman yaptı. Muzzle. Eightball."

Nefes almıyordum.

Çünkü, onun nişan almasını dinlerken yapacağını bildiğim gibi, tetiği çekti.

"Ve Hardcore," diye bitirdi.

Ve kurşun içimi parçaladı.

Elini kaldırıp parmağını bana doğru uzattı ve bana doğru salladı.

"O senin adamın. O senin adamının kulübü." O, hikayesine dalarak arkalarına yaslandı. "Yani, Resurrection, kızım? Vay be, onlar... çok*... meşguller*. *Lanet olası* paralı askerler. *Kötü*... lanet... *herifler*. Büyük ağızlı sürtükler ya da dayak hak eden sürtükler o çocuklardan ne yediğini kim bilir? Etkileyici. Yani, One Percenters korkutucu adamlar, ama o kulüplerin bazıları bile Angels of Death'ten korkuyor. Tüm o adalet, klan, onur zırvalıkları?" Başını salladı. "Derilerine dövme yapmadıkları kelime *'merhamet yok*'."

Bir parmak daha salladı.

Ve sonra beni azarlamaya devam etti.

"Bana inanmıyorsan Rosalie'ye sor. O şu anda Chaos kardeşlerle birlikte. O kulüpler birbirleriyle karışıyor, çünkü o MC çocukları kadınlarının düşüncelerine pek önem vermiyorlar, ama eminim Resurrection ortalıkta olduğunda o domuz kızartma partilerine katılmıyordur."

Aman Tanrım.

Rosalie, *Rosie*'ydi. Soyadını bilmiyordum. Jagger'ın Kaos kardeşlerinden biri olan Snapper ile evliydi.

Ben bu gerçeği ve o güzel, tatlı kadının kanlar içinde dövüldüğü görüntüleri kafamda tartarken, Eleanor öne doğru eğildi ve yüzündeki ifade tamamen kötülükle doldu.

"Hayır, kız kardeşine sor. Archie. O artık Kaos'un bir üyesi. Eminim *tüm* bilgileri biliyordur. Sana anlatır. Kaos'un o sürtüklerinin hiçbiri Kaos ile Diriliş arasındaki ittifakı desteklemiyor. Onlar biliyor. Erkekleri ise umursamıyor."

"Bitirdin mi?" diye sordum, sesim gergindi.

"Baban bir motorcuyla yattığını biliyor mu?" "Babamla artık konuşmuyoruz."

Anladığını ima ederek başını salladı. "Ben de öyle yapmalıydım. Çok baş ağrısından kurtulurdum. Yapmadım. Ama neyse. Yine de dikkatli ol. Fikrini değiştirirsen, artık bir motorcu karısı olduğunu bilerek, onun fikri asla değişmeyecek."

"Tamam, sen bitirmiş olman umurumda değil. Ben bitirdim. Lütfen gidebilir misin?"

"Hayır, bebeğim," diye mırıldandı. "Bir şey daha var. Etrafına sor. Kız kardeşin Archie'nin yanına otur. Ona zavallı yaşlı Benito Valenzuela'nın hikâyesini anlatmasını iste. Resurrection'ın o adamı her şeyini kaybedene kadar nasıl takip ettiğini anlatmasını iste. Kendini beslemek için kendi kızını satana kadar. Onunla o kadar uzun süre o kadar çok oynadılar ki, artık başa çıkamaz hale geldi. Kendi canına kıydı. Ama Resurrection, fareleriyle her zaman bu şekilde oynamazlar. Bazen sadece işlerini halletmeleri gerekir, bu yüzden" —sanki silah ateşliyormuş gibi yaptı—"işlerini hallederler."

Sonra bana tüylerimi diken diken eden bir bakış attı.

"Ama senin kızın başını belaya soktu, bunu zaten biliyorsun, değil mi tatlım? Resurrection'ın ne olduğunu biliyorsun. Kiminle uğraştığını biliyorsun."

Hiçbir şey söylemedim.

O bekledi.

Sessiz kaldım.

O daha fazla bekledi.

"Sanırım işimiz bitti," diye karar verdi. "Hoşça kal," dedim kısaca.

Kötü niyetli bir gülümsemeyle gülümsedi, sandalyemden kalktı ve bana baktı.

Veda sözü neydi?

"Aileyi ziyaret etmenin bu kadar eğlenceli olduğunu hiç bilmiyordum." O dışarı çıkarken gözlerimi ondan ayırmadım.

Kaybolduğundan emin olduktan sonra geri dönmediğinden emin olmak için bekledim.

Ancak o zaman telefonumu aldım.

Archie'yi aramadım.

Jagger'ı aradım.

"Selam, ne haber? Her şey yolunda mı?" Sesi dostça ama kararsızdı, ve bunun bir nedeni vardı.

Ona daha önce mesaj atmıştım ama hiç aramamıştım.

"Resurrection Motorcycle Club Rosie'yi dövdü mü?" diye sordum. Tamamen sessizlik.

Aman Tanrım.

O ana kadar Eleanor'a inanmamıştım.

Ya da inanmak *istem*emiş*tim*.

Mantıklı gelmiyordu. Core'un karakterine uymuyordu. Ya da Beck'in. Web'in. Spartan'ın.

Belki Eight'in, o sinirli biriydi, ama yine de çoğunlukla sakindi, bu yüzden zor olurdu. Ama kesinlikle, *kesinlikle* Core'a uymuyordu.

Artık onun doğruyu söylediğini biliyordum.

Ve o zaman, aylar önce, ilk tanıştığımızda, biz biz olmadan önce, bana Ölüm Melekleri işinden ilk kez bahsettiğinde, kulübünün içinde bulunduğu karanlık yoldan bahsettiğinde Core'un sözlerini hatırladım.

Ve sonra, onun evinde, daha fazlasını paylaştığında.

Kardeşlerin işi kardeşlerin işidir, tatlım.

Kulüp işleri hakkında bildiklerini asla kimseye, diğer kardeşlere bile, ağzından çıkarmazlar.

Aman Tanrım.

Demek iç kanama böyle bir şeydi.

"Dinle," dedi Jagger acil bir sesle. "Dutch'ı arayacağım. Ve Rush'ı. Neredesin? Seninle konuşmaları gerek."

Archie kendi dükkanının sahibiydi. Archie tüm binanın sahibiydi. Binada daireler vardı, bu yüzden aynı zamanda ev sahibiydi. Archie nispeten yeni evlenmişti ve kocasıyla bir hayat kuruyordu. Archie, Li gibi, yaşamak için çalışıyordu. Çok seyahat ediyordu. Uzun hafta sonları geçiriyordu. Bir anda canı istediğinde dağlara çıkıyordu. Ve şimdi Jagger da onunla birlikte gidiyordu.

Archie ile hiç yakın değildim, ama onu severdim. Son zamanlarda birbirimize yakınlaşmıştık. Bununla birlikte, onu aylarca görmemem, bizim de iletişim kurmamamız hiç de olağandışı bir şey değildi, çünkü ben de meşguldüm ve kendi hayatım vardı.

Bu yüzden Andy'nin bir şey söylediğini (muhtemelen söylemiştir) veya bunun kulüpler arası bir mesele olup olmadığını (muhtemelen öyleydi) bilmiyordum.

Ama Jagger benim Core ile birlikte olduğumu biliyordu. Ve şimdi benim de bildiğimi biliyordu.

Biliyordum.

Eleanor'un söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum.

Ve sanki hemen hasar kontrolü başlatıyormuş gibi görünüyordu. Tanrım, Archie bu evliliğe mi girmişti?

Görünüşe göre, Chaos hakkındaki o belgesel bir belgesel değildi. Propagandaydı (tabii ki öyle olacaktı, onu yöneten kadın, Rebel, Rush ile evliydi).

Artık başka bir şey daha biliyordum.

Onlar kardeşlik ve aileye önem veren insanlar değillerdi. Kadınları ve çocukları için temiz bir hayat sürmek için her şeyi riske atmamışlardı.

Diğer tüm motosiklet kulüpleri gibiydiler. Onlar sadece erkekler ve erkekler için yaşıyorlardı.

Modern dünyada, erkeklerin her şeyin merkezi olduğu ve kadınların birer mülk olduğu 1700'lü yıllarda yaşıyorlardı.

"Sorun değil," dedim yumuşak bir sesle teklifine yanıt olarak.

"Beni dinle, Hellen," diye sertçe emretti. "Sana kim konuştu bilmiyorum..." "Gitmem gerek," diye mırıldandım.

"Hellen," diye seslendi.

Bağlantıyı kestim.

Telefonumun sesini de kapattım.

Archie'nin o olayda yer almasıyla ilgili hislerimle ve daha sonra Andy'ye bu konuda ne söyleyeceğimle başa çıkmam gerekecekti.

Ayrıca lanet olası babamı arayıp Eleanor konusunda onu uyarmam, anneme ve Li'ye de söylemem gerekiyordu.

Ama bunu da sonra yapmam gerekiyordu. Şu anda bununla başa çıkmam gerekiyordu. Sonra da bunu geride bırakmam.

Kanıtım vardı. Bryan'a hiç aşık olmamıştım, aşık olmaya yakın bile değildim.

Çünkü bu?

Şu anda hissettiğim şey mi? Bu
*dayan*ılmazdı.
Telefonum elimde titredi, ben de ona baktım. Archie arıyordu.
O tanıdığım en havalı kızdı. Ve bu saçmalıkla
beyni yıkanmıştı. Anladım.
Evet, anladım.
Seni tatlı sözler ve harika seksle içine çektiler, böylece onların kardeşleriyle yaptıkları boktan işler hakkında soru sormamayı kabul ettiğinin farkına vardığında, hakkında hiçbir şey bilmediğin bir hayata kendini attığının farkına vardığında, o hayata, *onlara* o kadar bağımlı hale gelmişsin ki, kurtulamazsın.
Arabama gittim ve daha sonra kendime bunun için kızdım, ama kafamı toparlamak için bir saniye bile beklemeden Core's'a gittim. Acı ve ihanetin sisindeydim, kendime veya başkasına zarar verebilirdim.
Ama başardım.
Güneşliğimdeki garaj kapısı açma düğmesine bastım ve bu hareket sanki bıçakla vücuduma saplanmış gibi hissettirdi.
Arabamı park ettim, Mini'mi kapattım, açıcıyı aldım ve çantamı ve evrak çantamı olduğu yerde bırakıp eve girmeden önce Core'un anahtarını anahtarlığımdan çıkarmak için bir dakika harcadım.
İlk gördüğüm şey, kurutucusunda katlanmış çamaşırlarımdı. Henüz yerlerine koymamıştım.
Çamaşırlarım katlanmış ve onun çamaşırlarıyla karışmıştı.
Aramızdaki her şey gibi, bu da doğal bir şekilde olmuştu. Yemekleri o
pişiriyordu, bu yüzden market alışverişini de o yapıyordu.
Tek kelime etmeden, çamaşırlarımızı yıkamaya başlamıştım.
Temizlik hizmeti vardı, o yüzden sorun değildi.
Yemek yaptıktan sonra, çoğunlukla bulaşıkları birlikte yıkardık.
Bazen kulübüyle bir şeyler yapmaya giderdi (ve bu noktada, o "bir şeyler"in benim bildiğim *her şeyden* daha fazlası olabileceğini biliyordum). O giderse, bulaşıkları ben yıkardım. Bazen kızlarla içmeye giderdim ya da planlanmış bir gönderinin yayınlanıp yayınlanmadığını kontrol etmem ve ilerleyişini takip etmem gerekirdi, o zaman bulaşıkları o yıkardı.
Sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi uyumluyduk. Her
şeyde öyleydik.
Sanki kaderimizde varmış gibi birbirimize kenetlendik.
Mutfağa gidip açacağı ve anahtarını tezgahın üzerine koydum, biftekleri gördüm, baharatları da serpilmişti.
İşte oradaydı. Onları oda sıcaklığına gelmelerini bekledim. Böylece
daha iyi sonuç alındığını söyledi.
Haklıydı.

Hareket gördüm ve muhtemelen ızgarayı kontrol etmek için arkadan içeri girdiğini izledim ve bunu, onunla birlikte içeri girip doğrudan bana gelen Nanook'u tamamen görmezden gelerek yaptım. Bunu halletmem gerekiyordu ve yıkılmıştım, ama bir saniye durup iki oğlumu da kaybettiğimi anlamak beni paramparça ederdi.

Ve zaten Core'u kabul etmek yeterliydi.

Tanrım, o uzun boylu, sert vücudu, o saçları, o gözleri...

Beni gördükten ve durumumu fark ettikten sonra titremeye başlayan o gülümseme.

"Geç kaldın," dedi ihtiyatlı bir şekilde.

"Sen ve kardeşlerin Rosalie Kavanagh'ı dövdünüz mü?"

"Dövdünüz" kelimesinden dövdüklerini anladım.

Bunu biliyordum çünkü o garip davranmadı ya da savunmaya geçmedi. Kendini kapatmadı ya da kurnaz görünmedi.

Gözleri dondu.

Tamamen *dondu*.

İçimde, çok derinlerde, gözlerindeki o bakışı endişeyle kaydettim.

Ancak, kalbim patlamış olduğu için, baskın duygu ayaklarımın üzerinde durmamı sağlıyordu.

Sesim boğuk çıkarken, "Siz, hepiniz, tek bir kadını dövdünüz mü?" diye sordum.

"Evet."

Orada durup, ona bakarak sessizce ölüyordum, daha fazlasını bekliyordum.

Ama hepsi bu kadardı.

Evet.

Eğer bu doğruysa, Eleanor'un söylediği diğer her şey de doğruydu.

Merhamet yoktu.

"Bana benim için iyi olmadığını söylemiştin," diye fısıldadım.

O yüzünü buruşturmadı, bana uzanmadı, bana doğru hareket etmedi.

Orada durdu, cansız gözleri bana kilitliydi, hepsi bu kadardı. "Yalan söylemedin."

Ona son bir kez baktım ve hayatımda yaptığım en zor şeyi yaptım. Dustin "Hardcore" Cutler'a sırtımı döndüm ve uzaklaştım.

20
SAAT

Hellen

YİRMİ DÖRT SAAT İÇİNDE, bunun bir kulüp olmadığını, bir çete de olmadığını anladım.

Bu bir tarikattı.

Ve kültler asla kolayca kaçmanıza izin vermez.

Archie yedi kez mesaj attı ve üç kez aradı. Jagger iki

kez aradı.

Dutch ve Rush birer kez aradılar. Daha önce onlarla hiç doğrudan iletişim kurmamış olmama rağmen bunu yaptılar. Dinlemeyi bırakıp sesli mesajlarını silmeden önce kendilerini tanıttıkları için onların aradığını anladım.

Çok sevdiğim Janna, tatlı birine benziyordu, Fortnum's Sundays'te bizimle takılmak isteyip istemediğini sormayı düşünüyordum, ama henüz ilk telefon görüşmemizi yapmamıştık, bir kez mesaj attım ve iki kez aradım.

Cevap verdiğim tek kişi oydu.

Onun mesajını okumadım, ama kibarca bir cevap yazdım ve Core ile iletişime geçmesini, sonra da onun evde olmadığı bir zamanda evine gidip eşyalarımı almam için uygun bir zamanı bana bildirmesini rica ettim.

Evden çalıştım ve bir buçuk saatimi Web'e, sözleşmemizi feshettiğim için onlara otuz gün önceden haber vermem gerektiğini belirten bir e-posta yazmakla geçirdim.

Ağlamaktan, duygusal yoğunluktan ve uykusuzluktan gözlerim cam gibi bakıyor ve yorgun düştüğüm için yapabileceğim tek şey buydu.

Marcy, Kyra veya Li ile iletişime geçmedim. Annemi aramadım. Ve

Core'dan haber almadım.

KIRK SEKİZ SAAT İÇİNDE, kalbi kırık birinden sinirli birine dönüştüm.

Çünkü lanet evimde beş dakika boyunca rahatsız bir şekilde kıvrılmış, Archie'nin kapıdan seslenmesini görmezden gelmek zorunda kalmıştım.

Ama ben çok daha fazla kızgındım çünkü onu sırrını saklayacak kadar seviyordum.

Ve beni asla olmak istemediğim bir kadın haline getirdiği için.

Çünkü hala Marcy, Kyra veya Li'yi aramamıştım, ama sonunda aradığımda, Core'un nasıl bir adam olduğunu onlara anlatamadım. Onların çok sevdikleri, benimle birlikte sevdikleri kişinin bu kadar çılgınca kötü olduğunu bilmenin bana verdiği kalp kırıklığını onlara yaşatacak kadar kalpsiz değildim.

Anneme söyleyemedim.

Andy'ye de kesinlikle söyleyemezdim.

Zamanı geldiğinde, neden ayrıldığımızı açıklarken kaçamak cevaplar vermek zorunda kalacaktım.

Birbirimize çok yakışan Core ve benim neden birdenbire ayrıldığımızı açıklarken.

Onların Core hakkında bildiklerimi bilmeleri, gerçek bilgiyi değil, bildiklerinde onun hakkında ne hissedeceklerini düşünmek bana gerçekten fiziksel acı veriyordu.

Onu o kadar çok seviyordum ki, ilişkimiz bittiğinde bile, onun bir pislik olduğunu düşünen insanlardan onu korumam gerektiğini hissettim.

Evet.

Bu *beni çok kızdırdı*.

Ve tüm bunları kendime saklamak zorundaydım çünkü onların, benim ne kadar kötü bir şekilde kandırıldığımı bilmelerini istemiyordum. Onun Yunanlıları *nasıl* hallettiği ile ilgili sorulara maruz kalmak istemedim. Onun kulübünün bu tür işlere bulaştığını *nasıl* bildiğimi. Onların Ölüm Melekleri ya da İntikam Melekleri değil, *paralı askerler* olduğunu ve onun "Sormayın bebeğim, paylaşamam" saçmalığına inandığımı.

Kendimi o kadın olmaya izin vermiştim.

Ama beni utanç ve mahcubiyet içinde bırakan oydu.

Ben milyonlarca Bree'ydim.

Çünkü o benim mücevherlerimi çalmamıştı.

O benim kalbimi çalmıştı.

ALTINCI SAAT İÇİNDE, öfkeliydim.

Marcy, Kyra veya Li'ye hala söylememiştim ve hala evden çalışıyordum çünkü evden çıkarsam, buradan oraya giderken, onun beni tuzağa düşürme ve motosikletçi cazibesini ve boş vaatlerini *kullanarak* beni geri kazanmaya çalışmasına fırsat vermek istemiyordum.

Öfkelenmiştim çünkü evden çıkmaya korkuyordum, çünkü onu çok seviyordum ve beni yakalarsa, kendimi ikna edebileceğimi biliyordum. Diğer yanağımı çevir. Hayatımı yaşayayım ve iyi olayım, kulüp işlerini asla paylaşmayayım ve asla ispiyonlamayayım, o zaman bir şey olmazdı.

Ona telefonumdan öfkeli mesajlar yazıp sonra silmekle saatlerimi harcadığım için çok kızgındım.

Başka bir konuda da güçsüz olduğum için çok kızgındım. Ama ne yapabilirdim ki?

Ailemdeki herkes Jagger'ı seviyordu. Onlara onun da Core gibi olduğunu nasıl söyleyebilirdim? Core'un kulübünün yaptıklarını biliyordu ve ilk düşüncesi onu korumaktı.

Sonunda, Jagger'a katlanıyormuş gibi davranmak zorunda kalacaktım, bu da her anlamda gerçekten sevdiğim bir adamı ve onunla birlikte muhtemelen Archie'yi de kaybettiğim anlamına geliyordu.

Hepsi Core yüzünden.

Evet, çok kızgındım. Archie, Jagger ve Rush hala benimle iletişime geçmeye çalışıyorlardı. Beni rahat bırakmıyorlardı (ama neyse ki Archie kapıma gelmemişti).

Öfkeden gözüm dönmüştü.

Tek görebildiğim Core'un ölü gözleriydi.

Ve tek duyabildiğim, onun "Evet" dediği sesiydi.

DOKSAN ALTI SAAT SONRA, öfkelenmiştim.

Çünkü onun için endişeleniyordum. Çünkü onu seviyordum.

Ve o da beni seviyordu.

Ben buradaydım, o oradaydı ve asla bir araya gelemeyecektik. Bu beni mahvetmişti.

Ve tek düşünebildiğim şey... *O* nasıl hissediyordu?

DOKSAN ALTI BUÇUK SAAT SONRA, öfkeden deliye dönmüştüm.

Çünkü Nanook'u özlemiştim.

YÜZ SEKİZ SAAT SONRA, kaybolmuştum.

Janna mesaj atmıştı. O akşam Eight'in eşyalarımı kapımın önüne bırakacağını söylemişti. Eşyaların güvende olduğundan emin olmak için kapıda bekleyecekti, ama lütfen saat altıya kadar eve gelip eşyalarımı içeri alabilir miydim?

Saat altıda oradaydım.

Eight'in sözünü tutup tutmadığını görmek için kamyonetini aramadım.

Sadece üç kutu eşyayı içeri taşıdım, Sekiz'in Core'un durumunu anlatmak için bana yaklaşmaya çalışmadığı için büyük bir rahatlama hissettim ve erkek arkadaşımı geri almak için her türlü bahaneyi kullanacak olan tarafıma dokunmaya çalışmadığı için yüreğim parçalandı.

Kutuları yatak odama götürdüm, çünkü çoğunlukla giysi, ayakkabı ve makyaj malzemeleri olduğunu biliyordum.

Onları açtığımda, birinin onları özenle paketlediğini gördüm. O pakette saygı vardı.

Aynı zamanda sevgi de vardı.

Nasıl paketlendiğini önemsemedim, ama aynı özenle paketini açtım ve her şeyi yerine koydum. Ama Louboutin ayakkabılara geldiğimde, onları en üst raftaki kutularına koydum ve katlanmış kazaklarla sakladım.

En altta iki bordo renkli kutu vardı. O anda kendimi kaybetmeye başladım.

Onları tişört çekmecemin en arkasına ittim, çünkü sonbahardı, kış yakında gelecekti ve aylarca tişörte ihtiyacım olmayacaktı.

O zaman onlarla ilgilenirdim.

Sonra, kendimi çok dolu dolabıma sıkıştırıp, yüzümü dizlerime gömdüm ve sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen bir süre ağladım.

Bana mendil uzatacak Core yoktu.

Sonrasında mendilleri temizleyecek

Core yoktu.

Ama Core her saniyede, her gözyaşında, her hıçkırıkta, her kesik nefeste oradaydı.

Tek düşünebildiğim, ellerinin üzerimde olmasıydı. Göz kırpması. Andy ile birlikte çit direklerini deliklere yerleştirmesi. Kalbinin üzerindeki deniz kızı. Marcy'nin söylediklerini yüzünde bir gülümsemeyle dinlemesi. İçimde hissettiğim penisi. Mısır ekmeğinin mükemmel kıvamı. Uçtuğunda o muhteşem mavi gözlerinde beliren tembel bakış ve bunun beni nasıl mutlu ettiği. Çünkü o durumda, kendini açığa vuruyordu ve açığa vurduğu şey, mutlu olduğuydu.

O, tam da olmak istediği yerde olan bir adam gibi görünüyordu, ve o da benim yanımdaydı. benimle birlikteydi.

Onunla geçirdiğim her an, onun her nüansı,
söylediği her kelime, paylaştığımız her kahkaha, en başından beri benim onun için ne kadar önemli olduğumu ortaya koyan her haykırışında ağladım.

Bitirdiğimde, zihnim bulanık ve kaybolmuş bir halde kıvrıldım.

Otomatik pilotta hareket ediyordum.

Sadece birkaç aydır birlikteydik ve günün sonunda o olmadan nasıl yaşayacağımı bilmiyordum.

Onsuz yeni bir güne nasıl başlayacağımı da bilmiyordum. Dolabımda kıvrılıp uyudum.

Ama uyandığımda, öfkeme geri döndüm çünkü vücudumun bu kadar bozuk olmasının sebebi Core'du.

Daha fazlası.

Onsuz yeni bir güne başlamam gerekiyordu. Ve

bu da onun suçuydu.

Başka seçeneğim olmadığı için bunu yaptım. Onları görmezden geldiğim için çıldırmışlardı.

Ve evet, belirsiz ve ketum davranmak zorundaydım.

Bu da elbette alarm zillerini çaldırdı.

Ama bir mesajla kız arkadaşlarıma Core ile ilişkimizin bittiğini söyledim.

Onlar, hayatımın geri kalanını onunla geçireceğimi düşündüğümü biliyorlardı, bu yüzden çıldırmışlardı.

Ama ben sorduğumda, onlar da beni sevdikleri için bana zaman tanıdılar. Bunun çok uzun sürmeyeceğini biliyordum, ama yine de bana zaman tanıdılar.

Bu, bir hafta boyunca yaşadığım tek güzel şeydi. Ve bundan

nefret ettim.

Ve beni bundan nefret ettirdiği için Core'dan nefret ettim.

Ama nefret ve öfke ne olursa olsun, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ona yazdığım mesajları asla göndermedim, ne kadar gözyaşı döktüm, kendimi çok fazla bağlanmadan önce öğrendiğim için şanslı olduğuma ikna etmeye çalıştım.

Ne olursa olsun, onu sevmekten vazgeçemedim.

Ve onu sevmekten vazgeçmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Onu o kadar çok özlemiştim ki, bu beni öldürecek diye endişelendim.

21

GÖLGE BOKS

Hellen

O BIR SÜRPRIZ OLARAK GELDI.

Eninde sonunda olacağını hissediyordum, ama en üstteki adamın kendisi gelmesi? Bu beni şaşırttı.

Yine de, Beck'i apartmanımın kapısının girişinde uzanmış halde gördüğümde bile, tereddüt etmeden içeri girdim, park ettim, motoru kapattım, eşyalarımı aldım, dışarı çıktım ve doğruca ona doğru yürüdüm.

Core ile ilişkimi bitireli iki yüz altmış üç saat olmuştu.

Ve şimdi her şeyin tamamen bitme zamanı gelmişti. Resurrection Motorcycle Club'ın başkanına, onların faaliyetleri hakkında ağzımı kapalı tutacağımı ve hepimizin hayatlarımıza devam edebileceğimizi garanti etmem gerekiyordu.

Hayatıma devam etme kısmını nasıl yapacağımı hiç bilmiyordum. İşler düzelmiyordu.

Kızlar bana alan tanımayı bırakmışlardı, ama ben hala bunu istiyordum. Kyra giderek daha fazla sinirleniyordu.

Li sabırsızlanıyordu. Marcy sinirleniyordu.

Şimdi de annem beni aramaya başlamıştı. Archie hiç durmuyordu.

Hâlâ uyuyamıyordum. Gözlerimin altındaki morlukları gizlemek için o kadar çok kapatıcı sürüyordum ki, onu üreten şirkete yatırım yapmalıydım, böylece paramın bir kısmını geri alabilirdim.

Xanthia çıldırıyordu ve belki de teklifimi kabul etmekle yanlış bir karar verdiğini düşünüyordu, çünkü beni sürekli ofisimde, boşluğa bakarken yakalıyordu.

Yemekler berbat tadı vardı, bu yüzden yemedim. Güneşin doğuşundan nefret ediyordum.

Gün batımından nefret ediyordum.

Güne nasıl başlayacağımı bilmeden uyanır, bir başka uykusuz geceden korkarak yatağa girerdim.

Bunun olmasına izin vermiştim.

Kendimi bir erkeğe kaptırmıştım.

Ve kendime geri dönmek için nasıl bir yol izleyeceğimi bilmiyordum.

Dikkatimi ondan uzaklaştırıp Beck'e odaklandım ve onunla birlikte olduğum zamanlarda hiç aklıma gelmemiş bir şey fark ettim.

Çok yakışıklı bir adamdı, ama yüzünde kocaman bir yara izi vardı.

Ancak, o bunu anladı, o kadar büyüktü ki, travmatik olmalıydı.

Bu, senin bahsettiğin bir şey değildi. Böyle bir şeyi yaşayan biri, paylaşmak istemediği sürece, sen de bunun onun bir parçası olmasına izin verirdin. Ben de Core'a bunu sormadım, çünkü bu beni ilgilendirmiyordu.

Şimdi o yara izini nasıl aldığını merak ediyordum.

Ve Janna'nın onun nasıl bir adam olduğunu bilip bilmediğini merak ettim.

Beck'in bana bakışı dikkatliydi, ama korkutucu ve tehditkar değil, açık bir bakıştı, ki bunun biraz şok edici olduğunu itiraf etmeliyim.

Yaklaştığımda, elinde bir tür dosya taşıdığını fark ettim, parmakları dosyanın altında kıvrılmış, dosya kalçasının üzerinde duruyordu, tıpkı erkeklerin lisede derslere kitaplarını taşıdıkları gibi.

"Selam, Hellen," diye selamladı. "Beck," diye kısa bir cevap verdim.

Onun yanından geçip kapıyı açtım, içeri girdim, ama kapıyı tutarak ona da girmesi gerektiğini işaret ettim.

Davetimi kabul etmeden önce biraz şaşkınlık belirdi.

Arkasından kapıyı kapattım, kanepeme gidip çantamı ve evrak çantamı üzerine attım.

Ona dönerek, "Size ikramda bulunmadığım için beni affedin" dedim.

"Hellen..."

Elimi kaldırdım.

"Söz veriyorum, kimseye söylemeyeceğim. Core ve benim ayrıldığımızı dışında kızlarıma hiçbir şey söylemedim. Onlara her şeyi anlatırım ama bunu anlatmayacağım. Yani, tabii ki, hepinizin Yunanlılarla iş yaptığınızı biliyorlar. Ama benim öğrendiğim diğer şeyleri bilmeyecekler. Sizin sırlarınızla ilgili bildiğim az şey benimle güvende. Artık hepiniz kendi yolunuza gidebilirsiniz, ben de kendi yoluma gideceğim."

"Kim söyledi, sorabilir miyim?"

"Neden, sen de onu dövmek için mi?" O irkildi.

Vücudum sarsıldı.

Çünkü orada, kolayca okunabilir bir şekilde duruyordu. Gerçek acı.

Hayır, *ıstırap*.

Onu izledim.

O kendine geldi ve "Demek Nails'ti" dedi. *Kahretsin*.

Koca ağzımı açmak zorunda kaldım ve şimdi hasarı kontrol etmek zorundaydım. O bir kaltaktı, ama sonuçta benim kuzenimdi.

"Bu konuda nazik davranmadı, ama bana bir iyilik yaptı. Ve ben sizler gibi olmadığım için, size de bir iyilik yaptı. Biz birbirimiz için uygun değiliz. Sonuçta, bu ikimiz için de iyi oldu."

"Sence Core için de iyi mi?"

O bıçak tam isabet ettiğinde ve ben acıdan zihinsel olarak sendelediğimde, aniden hatamı fark ettim.

Bu iyi bir adam değildi.

Ve onu evime alırdım.

Core'un sessiz, düşünceli kardeşini evime alırdım, çitleri inşa etmeye yardım eden, tanıdığım kişiyi.

Onun başka biri olduğunu unutmuştum.

"Saygıyla rica ediyorum, gitmenizi rica edebilir
miyim?" Derin bir nefes aldı.

Nefesini bırakması sonsuza kadar sürmüş gibi geldi.

Nefesini bıraktığında, gitmedi.

"Babası bir alkolikti" dedi. Demek böyle
olacaktı.

Kahretsin.

Tamam, peki.

Bunu yapma ihtiyacı hissetti, ben de karşı çıkmayacaktım. Onu bırakacaktım. Onu dinlediğimi düşünmesine izin verecektim, böylece Core'a elinden geleni yaptığını söyleyebilirdi ve benim için daha da önemlisi, şu anda işler gerginleşmeyecekti.

Sadece bunu atlatmam
gerekiyordu. "Bana söyledi," diye
onayladım.

"Adam Core'un annesini taciz etti."

"Bunu da bana söyledi."

"Babasının onu döverek öldürdüğünü de söyledi mi?"

Vücudumdaki her kas gerildi çünkü hayır. Bana bunu
söylemedi.

Korkunç bir şekilde öldü. O
böyle söyledi.

Ama ne kadar çirkin olduğunu söylemedi.

"Babası, ona bunu yapabilecek kadar kafasını toparlayıp, yaptığını gördüğünde, silahını aldı, ağzına dayadı ve kafasının arkasını uçurdu."

Geriye sendeledim, koltuğumun koluna çarptım ve üzerine oturdum.

"Olay olduğunda Core arkadaşlarıyla dışarıdaydı. On altı yaşındaydı. Onları bulan oydu."

Beynim "*Hayır!"* diye bağırdı.

Ve başımı keskin bir hareketle çevirdim. Onun bakışlarına dayanamayıp, aynı zamanda onun sözlerinin içimi yakıp kavuran acısıyla başa çıkamayıp, başka yere baktım.

"Core, babasının suçluluk duygusundan dolayı kendini vurduğunu düşünüyor. İnanması gereken şey bu. Bence, Core'un bize o lanet herif hakkında anlattıklarından yola çıkarak, bunu başını belaya sokmak istemediği için yaptı. Hapse girmek istemiyordu. Kadınından ve oğlundan daha önemli olan içki içemeyeceği bir yerde olmak istemiyordu. Ve zorbalık yapamayacağı ve tecavüz edemeyeceği bir yerde olmak istemiyordu..."

Başımı kaldırdım ve kelime, ciğerlerim aniden çalışmayı durdurduğu için dehşet dolu bir çığlık olarak ağzımdan çıktı.

"Tecavüz mü?"

Beck bir kez başını salladı. "Evet, tecavüz. Bazen, onu dövmemesi karşılığında onunla seks yapmaya zorlardı. Core çocukken bu saçmalıkları dinlemek zorunda kalırdı."

Midem bulanacakmış gibi hissettim.

"Hiç koruyucu aile sisteminde olan birini tanıdın mı?" diye sordu Beck.

Aman *Tanrım*.

Durum gittikçe *daha da kötüye gidiyordu*.

"Çocuklara bakan gerçekten harika insanlar var," dedi bana. "Ama bazıları da bu konuda gerçekten berbat. Core onlara denk geldi. On altı ile on sekiz yaşları arasındaki iki yıl içinde, üç tane böyle insanla karşılaştı."

Ayağa kalkmaya çalıştım, nedenini bilmiyordum, belki de söylediklerinden kaçmak için, ama bacaklarım ve ayaklarım uyuşmuştu, bu yüzden hareket edemedim.

"O bir şey arıyordu ve Bounty ile birlikte olarak onu bulduğuna eminim."

Bir dakika.

Ne?

"Bounty mı?" diye sordum.

"Resurrection olmadan önce kimdik? Rosalie'ye bunu yaptığımızda kimdik?"

Dostum, Core ve ben hiç derin bir konuya girmedik, değil mi? Girmişiz sanıyordum.

Ama konuşmamışız.

“O berbat bir durumdaydı. Bir şeyler arıyordu. Bounty'yi buldu ve bu mükemmeldi. Tek istediğimiz parti yapmak ve sorun çıkarmak, kavga etmek ve köşelerde işemekti. Kanunsuzlarmışız gibi davranıp aya ulumaktı. Gerçekte hissettiklerimizi gizleyecek her şey. Uzun, zor ve korkutucu olan, yürümemiz gereken yolu örtecek her şey. Öfkemizi herkese ve herkese yöneltmek. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Hiç kimse de yoktu. Bütün bunlar kardeşlik kisvesi altında yapılıyordu. Onurlu olduğumuzu sanıyorduk. Ailenin gerçek anlamını anladığımızı sanıyorduk. Tek yaptığımız, bir grup başka berbat ruhla karışmak ve kurtuluştan uzaklaşan tüneli daha da derinleştirmekti.”

Ben hiçbir şey söylemedim. O da söylemedi.

Sonra konuştu.

"Sonra Rosie geldi," diye fısıldadı, yüzündeki acı beni bile incitti.

Ve anladım.

Beck'in bununla yaşamayı başardığını anladım. Ama Core...

Core'un babasının yaptığı şey yüzünden... Core bunun kendisini öldürmesine izin vermişti.

İlk girdiğimde evini hatırladım. Hayatının eksik olduğunu düşünmüştüm.

Öyle değildi.

O, içinde yaşayan kişi aslında *yaşamadan* sürdürülen bir hayattı.

"Gölge boksu yapıyorduk," dedi. "Sana benimkini anlatacağım, ama şunu söylemeliyim ki, diğerlerini dinledikten sonra, kendimi zaten bildiğimden daha da zayıf hissettim, çünkü benimki o kadar da kötü değildi. Core'unki kadar kötü değildi. Ama annem beni hiç umursamıyordu. Bir ağabeyim vardı. Annem ona her şeyi verdi. Tüm sevgisini. Tüm umudunu. Tüm bağlılığını. Ben de ona verdim, çünkü o kadar iyi biriydi ki. Altın gibi. Onu sevdim, lanet olsun, bu dünyada benden bunu alan tek kişi oydu. O da bana o sevgiyi geri verdi. Bu benim için her şey demekti. Sonra Afganistan'da öldürüldü. İkimiz de onu kaybettik ve annem, hangimizin toprağın altında olması gerektiğini bildiğimi açıkça belirtti."

O durakladı ve ben ne söyleyeceğimi bilemedim, ama onun için üzüldüm ve babasının ne iş yaptığını öğrenmek istedim. Kardeşi dışında hiç sevdiği biri olup olmadığını öğrenmek istedim.

Annemin, Liane'in ve sonra Andy'nin hayatımda olmasına her zamankinden daha fazla minnettardım.

"Davranışlarımla, içimdeki o duyguyu dışa vuracak bir şey aradım," diye devam etti. "Yaptığım her şey o kadar boktandı ki, o kadar değersizdi ki, beni daha da derine batırdı, çünkü kardeşim benden hayal kırıklığına uğrayacaktı. Ama nedense, durduramadım kendimi."

O anda aramızda bir mesafe vardı.

Talih Çarkı'nı tutan bir ruh gibi asılı duruyordu. Bir dönüş, ve her şey değişir.

Orada asılı duran, çarkı çevirip değişimi getiren iki kelimeydi.

Rosalie gelene kadar.

"Hepimizin bir hikayesi var," diye devam etti. "Hepimiz hayatın içimize yerleştirdiği şeytanlarla gölge boksu yapıyorduk. Bounty olarak adlandırılıyorduk, ama uyanıp etrafımıza bakıp gerçekte ne kadar şanslı olduğumuzu görmedik. Her birimiz bir kardeşlik içindeydik, ama hepimiz tamamen yalnızdık."

Kafasını salladı. Ve devam etti.

"Şimdi, bu bir mazeret değil, hiçbiri değil, ama ekibimizde iki adam vardı ki, onlar çimlerin arasında yılanlar gibiydi. Zehir enjekte ettiler, ama sadece şırıngayı doldurup bize verdikleri şekilde, ve biz de iğneyi kendi etimize batırdık. Böylece kötü olan şey daha da kötüleşti ve hepimiz bu yolculuğa çıktık." Gözleri benimkilere dikildi. "Tanrı şahidimdir ki, burada durup gözlerinin içine bakarak, o zaman, karar verildiğinde, ben de tamamen aynı fikirdeydim diyebilirim. Hemen atıldım. O benimdi ve ilk hamleyi yapan bendim, ve iş bittiğinde ona tükürdüm."

Gözyaşlarım akmaya başladı ve gözlerimin kenarlarından taştı.

"Bununla yaşamak zorundayım," diye fısıldadı.

"Beck," diye fısıldadım.

Boğazını temizledi.

"Eğer isterse, bu konuya girebilir. Ona bir şans verirsen, bizim ne olduğumuzu ve neye dönüştüğümüzü sana tüm ayrıntılarıyla anlatabilir. Ama sen zekisin, bunları bir araya getirebilirsin. Bize Resurrection (Diriliş) denmesinin bir nedeni var. Her şeyi yakıp kül ettik. Ve kendimizle yaşayabilmek için, o küllerden uzaklaşmalı, iyi ve doğru bir yere gitmeli ve onu yeniden inşa etmek için çalışmalıydık."

Ciltli dosyayı sehpama fırlattı. Patlama gibi bir sesle yere düştü.

"Bu bizim tüzüğümüz. Bunlar bizim kurallarımız ve yönetmeliklerimiz. Kardeşlerimizden başka kimse bunları okumadı. Ama ben sana veriyorum."

Vay canına.

Yavaşça bakışlarımı ciltli dosyaya çevirdim.

Kapakta şöyle yazıyordu:

Iustitia
Tribus
Honoris
Fidelitas

Hepsi bu kadardı.

Kulübün adı yoktu. Belgenin yazarı yoktu. Yetkililerin isimleri yoktu.

Sadece bu kelimeler.

"İşlerimizi hallettikten sonra, işimizi yaptık," dedi Beck, dikkatimi yeniden çekerek. "Kadınlarımızı bırakıp ormana gittik, kayaların üzerine oturduk, ateş yakıp, her şey ortaya çıkana kadar oradan ayrılmadık. Herkes her şeyi öğrenene kadar. İki haftadan fazla sürdü. Bunu kendim yapmak çok zordu. Ama kardeşlerimin kendi ruhlarının derinliklerine inip, o pislikleri dışarı çıkarıp, diğerlerinin görmesi için kendi iblislerini ortaya sermelerini izlemek daha da zordu. Ama kardeşliğin ne olduğunu bilmiyorduk. Kardeşlerimizin mücadele ettiği gölgeleri bilmiyorduk. Bizi oraya neyin getirdiğini bilmiyorduk. Bilmiyorduk.

ailenin ne demek olduğunu anladık. Bilmediğimiz için, istemediğimiz bir yere geldik, ama bir şekilde, oradan asla ayrılmayacağız. O ormanda, bir aile olduk. Ve bunu kadınlarımıza götürdük."

Yanağımdan bir damla daha gözyaşı süzüldü.

"Bize gelen ve kim olduğumuzun, ne yaptığımızın bir parçası olmak isteyen her erkeği," diye devam etti, "onlara rozet vermeden önce o ormana götürüyoruz. Ve umurumda değil, Hellen, lisedeki hoşlandıkları kız randevuya hayır dediği için hala kendilerini pislik gibi hissediyorlarsa ve bu onları mahvettiyse. Bu onlar için bir anlam ifade ediyor. Onların içinde yaşıyor. Onların içinde çürüyor. Ve ben, Eight, Muzzle, Core ve diğerleri, bu zehri dışarı atmalarına yardım etmek için oradayız."

Bunu söyledikten sonra kapıya doğru yürüdü.

Bir nedenden dolayı onun gitmesini istemediğim için bağırmak istedim. Ama gitmedi.

Bana döndü.

"Sunduğumuz hizmetler için ödeme almıyoruz," dedi sessizce. "Onlar bize geliyorlar ve biz de onlara yapılan yanlışları düzeltmek için ne gerekiyorsa yapıyoruz. Karımın kanını ellerimden asla yıkayamayacağım. Bazı şiddet uygulayan kocaların kanını da ellerime bulaştırıyorum. Ya da hafif bir ceza alan ya da tamamen kaçan bazı tecavüzcülerin. Ya da zamanını internette kızlarla uğraşarak onların intihar etmesine neden olan bazı sosyopatların. Ellerime *o* kan bulaştı, bununla bir sorunum yok."

Böyle söyleyince, benim de sorunum

yoktu. O devam etti.

“Çocuk nafakası ödemeyen bir erkeğin hatasını anlamasına, borcunu ödemesine ve bir daha bu mantıksızlığı tekrarlamayacağından emin olmasına yardımcı olmakta da hiçbir sorun görmüyorum ve bunu gerekli her türlü yolu kullanarak yapıyorum. Ya da kızlara dokunabileceğini ve duş alırken onları izleyebileceğini düşünen bir lise softbol koçuna doğru yolu göstermek, ona çocukların olmadığı ya da herhangi bir yaştaki kadını taciz etmesine izin vermeyen bir işe girmesi gerektiğini açıkça anlatmak. Sonra da o yoldan sapmadığından emin olmak için onu takip etmek. Başka kimseden yardım alamayan insanlara yardım etmek için yaptığımız hiçbir şeyde sorun yok. Core'da ya da diğer kardeşlerde de yok. Bu bizim işimiz. Biz buyuz. Bu, sadece Rosie'ye değil, herkese yaptığımız kötülükleri telafi etmek için verdiğimiz söz. Ve hepimiz ölene kadar bu sözü tutacağız."

Tamam, Eleanor'un söylediklerinde bir parça doğruluk payı vardı. Ama aynı

zamanda büyük, şişirilmiş yalanlar da vardı.

Ve ihanet, özlem ve acının giderek hafifleyen sisini zorla aşarak, Core'un bana çok kızdığı o gece kulübü hakkında söylediklerinin daha fazla hatırası ortaya çıktı.

Kefaret ve kurtuluş

hakkında.

Beck elini kapımın koluna koydu. Ama henüz
bitirmemişti.
"O bir enkaz."
Biliyordum.
Biliyordum.
Çünkü ben de öyleydim.
Ama bunun doğrulanması beni tamamen mahvetti.
Başımı eğdim ve omuzlarımın titremesini durdurmaya çalışmanın bir anlamı yoktu.
"Kiki, Rosie'yi dövdüğümüzde onu terk etti. O zamandan beri kendine bir kadın bulmadı. Temel ihtiyaçlarını karşılamadığını kastetmiyorum, kimseyi kalbine yaklaştırmadığını kastediyorum. O ormanda, bizi rahatsız eden şeyi bize verdiğinde, diğerlerinden daha fazla acı çekeceğini biliyordum. Kendini babası gibi görüyor. Ve senin her türlü hakkın var, bu bir suçluluk duygusu gibi görünebilir, ama değil, yine de onu terk etmen, en azından ona göre, bunun doğru olduğunu kanıtladı."
Hıçkırıklarımı yuttum ve utanç verici bir şekilde, bu sesli oldu.
"Üzgünüm, tatlım," dedi Beck nazikçe. "Biliyorum, bu çok fazla. Ama gitmeden önce bir şey daha söylemeliyim. Anlattıklarım seni ona bir şans vermeye ikna ederse. Onunla oturup onu dinlersen. Sonunda, onun seni mutlu etmesine izin vermeye karar verirsen, bu olay yüzünden sana laf eden tek bir kardeşin bile olmayacak. Aileler arasında yanlış anlaşılmalar olur. Ve aileler bunu anlar. Sonra da hayatlarına devam ederler. Buraya sana şunu söylemeye geldim: Seni seviyorum, kadınım seni seviyor, ailemizin bir parçası olmanı istiyoruz. Ama asıl buraya gelmemin sebebi, kardeşimin mutlu olmasını istemem ve onun sana tamamen aşık olması, şu anda sensiz tamamen kaybolmuş durumda olması."
Bununla birlikte, bir esinti duydum, dışarıdan gelen soğuk hava üzerime esti ve ardından kapı kapandı.

22

KIRMIZI

Çekirdek

CORE SARHOŞ ve hafifçe içkiliydi, kanepede uzanmış, Nanook da çoğunlukla üstünde yatıyordu, televizyon açıktı ama sesi kapalıydı.

Nanook ayrıldığından beri, o evde olduğunda durumları hep böyleydi.

İşlerini halletti. Kulübe karşı görevini yerine getirdi. Mağazaları kontrol etti. Ve bunları yaparken ayık durumdaydı.

Ayrıca tamamen sarhoş da olmadı. O bir pislikti, ama o noktaya gelmeyecekti. Babası gibi dağınık ve pis olmayacaktı.

Kenarları yumuşatacaktı, ama hissettiklerini hak etmişti. Sevdiği üç kadını da hayal kırıklığına uğratmıştı.

Annesi, ona ihtiyacı olduğunda yanında olmadığı için. Kiki, hiçbir kadının ihtiyaç duymadığı bir adam olduğu için.

Ve Hellen'i, ona ihtiyacı olan bilgiyi vermediğinden dolayı.

Core, ona iki farklı hayat yaşamış gibi hissettiğini anlatacak kelimeleri bulabilecek miydi, hiç bilmiyordu. "Diriliş" isminin kendisi ve kardeşleri için birçok anlamı vardı, ama sadece biri önemliydi. Eskiden olduğu adamı ormanda gömmüştü. Sonra, ona hayat verebilmesi için ortaya çıkmasını bekledi.

Ama o zayıftı, bu yüzden biri ondan önce ona ulaştı.

Nanook, Core'un göğsünde pençelerinin üzerinde dinlenirken başını kaldırdı ve gözleri ön kapıya yöneldi.

Core bunu görmezden gelmeye çalıştı.

Hellen kapıdan çıktığından beri Nanook babasının yanından ayrılmamıştı. Core'un nerede olduğunu hissetmişti.

Ama yavrusu kendi duygularını hissediyordu.

Core, Nanook'un bunu her seferinde yaptığını bilmiyordu, ama Nanook yolda bir araba sesi duyduğunda, onun eve geldiğini düşünerek dikkatini ona verdiğinde, Core sanki biri karnına bıçak saplamış gibi hissediyordu.

Köpeği, onun kıyafetlerinin kaybolduğunu bilmiyordu. Banyo çekmecelerinde artık onun makyaj malzemelerinin olmadığını bilmiyordu. Onun küpelerinin komodininin üzerinde olmadığını ve ayakkabılarının dolabın zemininde, ikisinin de takılıp düşmesine neden olmayacak şekilde durmadığını bilmiyordu.

Kadının televizyonun yanındaki raflara koyduğu kristal kelebeklerin paketlenip gönderildiğini bilmiyordu.

Onun geri dönmeyeceğini bilmiyordu. Sonunda
buna alışacaktı.

"*Oof!*" Core, Nanook arka patilerini Core'un uyluklarına dayayıp atladığında homurdandı.

Nanook ön kapıya havlamaya başlayınca Core boynunu çevirdi.

Core'un yanına geri döndü, sonra tekrar kapıya koştu, ama bu sefer havlamıyordu.

Ulumuyordu.

"Siktir," diye mırıldandı Core ve bacaklarını kanepenin kenarına attı.

Bunu yapmamalıydı. Eğer Yehova'nın Şahitleri olsaydı, muhtemelen sakin kalamazdı.

Ama Nanook sürekli sinirlenmeye devam etti, bu yüzden Core kapıya doğru yürüdü.

Köpeklerinin gürültüsünün üstüne kapı zili sesi duyulduğunda kapıya ulaştı.

Kilidi çevirdi, kapıyı açtı ve dışarıda duran Hellen'e baktı. Ve o anda göğsü sıkıştı.

Hellen çok güzel görünüyordu, ama berbat durumdaydı.

Kilo kaybetmişti, gözleri çökmüştü, cildi sağlıklı görünmüyordu. Bunu ona o yapmıştı.

Siktir.

Nanook bunların hiçbirini görmedi. Çılgına döndü, üzerine atlayıp heyecanla havlamaya başladı.

Kadın ona ilgi göstermek için eğildi.

"Hellen" dediğinde sesi kısılmıştı.

Kız köpeğin yanında eğik durmaya devam etti ama başını geriye eğip ona baktı. "İçeri girebilir miyim?"

Kadının orada ne aradığını bilmiyordu, ama önemi yoktu. Kadının getirdiği her şeyi kabul edecekti, çünkü ne olursa olsun, tek bildiği şey, bunu hak ettiği idi.

Adam geri çekildi.

Kadın içeri girdi, Nanook onun etrafında dans edip dönüyordu, kadının orada olmasından o kadar mutluydu ki, kadın oturma odasında durduğunda ona dokunması için hiçbir fırsat vermedi.

Core bir süre bunu sürdürdü, sonra emretti: "Oğlum. Otur."

Nanook hemen annesinin bacağına oturdu ve burnunu Core'a doğru kaldırarak yüzünde "*Bak baba, annem eve geldi*" diyen bir ifadeyle baktı.

Ve karnına bir bıçak daha saplandı.

Tanrım, bunu atlatabilecek miydi?

Nanook'un kafasındaki tüyleri kaşıdı, gözleri Core'da. "Bir şeyleri paketlemeyi
mi unuttum?" diye sordu.

Nedense, onun sorusu onu irkiltti, gözlerinde bir parıltı belirdi, sonra kayboldu.

"Bir şeyi geri getirmek için geldim," diye cevapladı.

"Benim eşyalarımı başkasına verebilirsin," diye
mırıldandı.

"Sen benim evime hiçbir şey bırakmadın. Orada pek fazla zaman geçirmedik."

Core buna ne cevap vereceğini bilemedi, ama o hiçbir şey bırakmamışsa, onun neyi geri getireceğini merak etti.

Kadın onu uzun süre bekletmedi.

Omzundaki büyük çantayı açtı, elini içine soktu ve Resurrection'un tüzüğünün bir kopyasını çıkardı.

Ne oluyor lan?

Kadın onu Beck'in okuması için verdiğini söyledi.

O, şok olmuş bir şekilde, kulübün başkanının, kulüp dışındaki birine kulübün gizli kurallarını ve yönetmeliklerini verdiği için, onu aldı.

Sonra onu sandalyeye attı ve "Beck seninle konuştu mu?" diye sorarken hissettiği öfkeyi gizlemeye çalıştı.

"Evet."

"Kusura bakma," diye mırıldandı. "Onunla konuşurum. Bir daha olmaz." "Neden babanın anneni öldürdüğünü bana söylemedin?"

Bu darbeyle gafil avlanan adam, bir adım geri attı, kendini zorlamadı, sadece yaptı.

Nanook, odadaki ani gerginliği hissederek dört ayağına kalktı ve yumuşak, belirsiz bir havlama çıkardı.

"Neden bana söylemedin?" diye tekrarladı.

"Rosalie'yi yendiğimizi sana söylemediğim nedenin aynısı," dedi ona. "Ben zayıfım."

"Gerçekten mi?" diye şüpheyle sordu.

"Evet," diye cevapladı.

Kız onu inceledi.

Onun buna inanmadığını açıkça görebiliyordu, ama onun ne düşündüğünü hiç bilmiyordu.

"Dinle..." diye başladı.

"Beck bana her şeyi anlattı."

"Anlıyorum."

"Belki her şeyi değil, ama sana ailenden bahsetti. Kardeşi ve annesinden de bahsetti."

Core yavaşça gözlerini kırptı.

Kulübü ve kadını dışında, Core, Beck'in bunu kimseye söylemediğini düşünüyordu. "Benim... yapacağımı düşünmedin mi?" Elini yanına salladı. "Bilmiyorum. Anlamadım?"

"Beni terk edeceğini düşündüm."

"Bana söylememek bunu başardı." "O kısmı kaçırmadım, bebeğim."

O anda, gözleri birden parladı ve kalbi bir buçuk haftadır ilk kez canlanarak hızla çarpmaya başladı.

İşte kızı oradaydı.

Ya da...

Artık onun kızı değildi.

Kalbi yine göğsünde durdu.

"Neden babanın annene bunu yaptığını bana söylemedin?" diye ısrar etti. "Onlar hakkında konuştuk. Neden bana her şeyi anlatmadın?"

Elleri titremeye başladı. Kahretsin.

Olanlar oluyordu.

Kafasını sallayarak bu düşünceyi kafasından atmaya çalıştı. Kız bu hareketi yanlış yorumladı.

"Şimdi açıklamayacak mısın?" diye sordu. "Bununla gurur duymuyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Erkeklerinin babalarının annelerini yumruklarıyla öldürdüğü bir aileden geldiğini pek çok kadın sevmez."

"Bunun seninle bir ilgisi yok" dediği zaman sözleri keskin ve sert oldu.

Gözleri kızardı.

Kızardı.

"Yok mu?" diye sordu.

İki elini kaldırdı, avuç içlerini ona doğru çevirdi ve ses tonunu değiştirdi. "Hayır, hayır. Öyle demek istemedim. Yani, sen yapmadın."

"Onun kanı benim içimde."

"Bundan bahsetmiştin. Bunu konuşmuştuk. Ama bana tam olarak anlatmadın."

"Hellen..."

"Rosie'ye yaptıklarınızı paylaşmanın zor olduğunu anlıyorum. Ama ailen. Bunu konuşmuştuk. Neden bana söylemedin?"

"Zaten açıkladım." "Hayır, açıklamadın."

Kırmızı.

Lanet olsun.

Çok fazla *kırmızı*.

Bir adım öne çıktı. Refleks olarak, Core geri çekildi.

Sesi farklıydı, Core nedenini tam olarak anlayamadı çünkü başka şeyler oluyordu, kız sorduğunda, "Şu anda ne oluyor, Core?"

"Sana istediğini vermek istiyorum," dedi dikkatlice.

Kırmızı.

"Bunu hak ediyorsun," diye devam etti.

Kırmızı.

"Ama şu anda ne istediğinden emin değilim, Hellen." "Bana
karşı açık olmanı istiyorum," dedi nazikçe.
Bir adım daha öne çıktı. O geri çekildi.
"Neden bana söylemedin?"
O ilerlemeye devam etti, Nanook da onunla birlikte geldi.
Çantasını sandalyeye attı ve hareketleriyle onu bilardo masasının olduğu yere doğru itti.
Core geri çekilmeye devam etti.
"O ormanda kardeşlerine ne verdin, tatlım?" diye sordu. "Tatlım" kelimesini
duymadı.
Ve Beck'in az önce sorduğu soruyla ne kadar çok şey paylaştığını fark edecek kadar zeki değildi.
Sanki birlikte çalışıyorlarmış gibi, ayrıldılar. Nanook onu
koridordan uzaklaştırmak için harekete geçti.
Hellen onu garajdan uzaklaştırmak için harekete geçti.
Kapana kısılmıştı.
Core, dengesiz bir nefes aldı.
"Onlara her şeyi verdin mi?" diye ısrarla sordu, onu yakından izleyerek. Tanrım.
Siktir.
Tanrım.
Olan oluyordu.
Hareket etmek zorundaydı. Hareketsiz duramazdı.
Kırmızı.
Çok fazla *kırmızı*.
Bilardo masasının yanına geçti, Hellen onu orada tutmak ve garaja veya arka kapıya erişmesini engellemek için pozisyonunu ayarladı. Diğer tarafa gitti, Nanook onu koridordan, oturma odasından ve ön kapıdan uzak tutmak için koşarak peşinden gitti.
Aynı yolu geri döndü. O
oradaydı.
Ve geri döndü.
Köpeği oradaydı.
Kafese kapatılmış bir hayvan gibi dolaştığının farkında değildi.
Ama lanet olsun, kadın acımasızdı.
"Tamam, onlara ne vermedin?" diye sordu, sesinde artık endişe belirgindi, kolayca okunabiliyordu, içindeki korku da öyle.
"Hepsini verdim," diye
mırıldandı. Hayır, vermedi.
Red.
Kadın onu sorguladı.

"Hayır, vermedin. Beck orada olduklarını söyledi. Hepsi sana yardım etmek için oradaydılar. Şu anda bir şey yaşıyorsun. Bana neyi söylemedin? *Onlara* neyi söylemedin?"

Adam dolaşmaya devam etti. "Geri çekil, Hellen."

"Hayır."

"Geri çekil."

"Hayır."

Ona dönerek durdu ve bağırdı, "*Geri çekil, Hellen!*" *"Hayır!*" diye bağırdı o da.

Kırmızı.

Her yerde.

Ve zihninde annesinin yüzünü gördü. Dayanabileceği tek şey buydu.

"*Orada olsaydım, onu kurtarırdım!*" Acının yüzüne yayıldığını gördü.

Ama Core gitmişti.

Ebeveynlerinin kanına bulanmış bir şekilde kaybolmuştu. Her yer *kırmızıydı*.

"O bir et parçasıydı. Daha önce de onu dövmüştüm. Geri gelmemesi gerektiğini biliyordu. Geri gelmemesi gerektiğini biliyordu." Yumruğunu göğsüne vurdu. *"Ben orada olmadığım sürece geri gelmemesi gerektiğini biliyordu!*"

"Tatlım," diye fısıldadı, yanına yaklaşarak. "*Benden uzak dur!*" diye bağırdı.

Kadın aniden durdu, yüzündeki renk kayboldu. Nanook diğer yönden geldi.

Ona dönüp bağırdı, "Geri! Otur! Kal!"

Nanook geri çekilirken inledi, oturdu ve Core'a baktı. "Sen yapamazsın..."

O tekrar konuşunca, adam ona döndü. "Hayır mı?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Yapamazdım? Biliyorsun, değil mi? Nasıl sonuçlanacağını biliyorsun, değil mi? Onu kurtaramayacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Öyle olmadı, bebeğim," dedi kadın üzüntüyle.

"Hayır, kesinlikle öyle olmadı," diye keskin bir şekilde cevap verdi. "Onu kastediyorum,"—başını boynunda çevirdi—"onu kim takar ki? Ama, Tanrım, ben on altı yaşındayım ve içeri girdiğimde babamın beyni duvarlara sıçramış halde mi bulacağım?"

Kadın yüzünü buruşturdu.

"Evet, *güzel*," diye onayladı. "Mutlu aile anıları. Bir fotoğraf çekmeliydin, bebeğim. Onu çerçevelerinden birine koy. Babamın kafasının arkası duvara yapışmış. Adamı takdir etmek lazım, yarım yamalak iş yapmazdı. Düşkün, kötü, iğrenç bir sarhoştu ve kendini tamamen buna adadı. Tembel, işsiz, bir israf uzay, ve o verdi o onun tümünü. O idi bir bok,

Siktiğimin kocası, ve o da elinden geleni yaptı. Babalıkta işe yaramazdı, ve o da elinden geleni yaptı. Ve eski karısını öldürdüğünde, *gerçekten* elinden geleni yaptı. Tabii ki, intihar ettiğinde, işi halletmek için .22'lik bir silah seçmedi. .38'lik silahını aldı ve elinden geleni yaptı.

Hâlâ solgun ve gözleri kocaman olan kadın, "Oturup..." dedi.

"Ne?" diye sordu. "Konuşmak mı? Her şeyi bilmek mi istiyorsun? Onun durumunu atlattıktan ve ona ilk kez baktığımda, onun kim olduğunu bilemediğimi bilmek mi istiyorsun? *Annem* Hellen'i *tanıyamadım*. Saçları kanla yapış yapıştı. Yüzü berbat haldeydi. Kamyon durağındaki garson üniformasını ve üzerinde ismi yazılı rozeti giymeseydi, polisler onu tanıyana kadar onun kim olduğunu bilemeyebilirdim. Onu o kadar kötü dövmüştü. İşler o kadar ileri gitmişti."

“Ama sen onu savunmuştun. Ona bir daha gelmemesini söylemiştin.”

"Evet, öğrendim. Yani, küçük bir çocukken öğrendim ki, araya girmeye çalışırsam, beni döverek burnumu kırardı. Annem bana şöyle dedi," sesini yükseltti, "'Dusty, bebeğim, babam böyle olduğunda, annenden uzak dur, tamam mı? Senin uzak durmanı sağlamak annemin görevi.'"

Hellen artık ağlıyordu.

Bunu görmekten nefret ediyordu. Bu onu

paramparça ediyordu. Ama duramıyordu.

Kafasında, annesinin onu yanaklarından tutup bunu yapmasını istediği anı görüyordu.

Babası onu resmen döverek parçaladıktan sonra annesinin yüzünü görmek.

"Ben de bekledim. Zamanımı bekledim. O beni durduramadı, o da beni yenemedi, ben de işimi hallettim. Sonra o gitti ve ben her şeyin yolunda olduğunu düşündüm. Her şeyin harika olduğunu düşündüm. Ben de lanet olası arkadaşlarımla birlikte sinemaya gittim," dedi.

Sonra harekete geçti.

Doğruca ona gitti.

Onun alanına girdi. Tam

yüzüne.

"O zaman ne yapayım, tatlım?" diye fısıldadı. "Başka bir savunmasız kadını döverek parçaladım."

Kız ellerini onun kafasına doğru kaldırdı ve ağır bir sesle *"Core*" dedi. Ama o geri

çekildi. "Bana dokunma."

Kadın ona doğru geldi. "Zorundayım."

Adam tekrar geri çekildi. "Gitmen gerek." "Sen

çocuk olabilirdin."

"Git buradan, Hellen."

"Sen arkadaşlarınla birlikte olabilirdin."

"O bekledi. Benim ona bakmak için orada olmadığımı biliyordu."

"Sen daha çocuktun, Core. Her saniye onun yanında olamazdın. Bu senin suçun değil."

Sırtı duvara çarptı.

Yine kapana
kısılmıştı.

"*Git buradan*," diye hırladı.

Kadın ona yaklaştı. "Senin
suçun değil."

"Çık buradan."

"Gitmiyorum."

"Çık dışarı."

"Hayır."

"*Çık!*" diye bağırdı kadının yüzüne.

"*Hayır!*" diye bağırdı kadın.

Ve sonra devam etti.

“İki çocuk istiyorum. Evlenmek istemiyorum, ama bir bağlılık partisi falan yapabiliriz. Ben beyaz gelinlik giyen türden bir kız değilim. Ama parti yaparsak, bu tür şeylere çok para harcamak istemiyorum çünkü o parayı daha iyi yerlere harcayabilirim, mesela bir plajda muhteşem bir tatil gibi.”

O, göğsü inip kalkarak ona baktı, sözlerini duyuyordu ama duyduklarına inanamıyordu.

O ise konuşmaya devam etti.

“Ve eğer iki çocuğumuz olursa, daha büyük bir ev almamız gerekecek, çünkü bir erkek ve bir kız olabilirler, bu da kendi odalarına sahip olmaları gerektiği anlamına gelir ve ben misafir odası olan bir ev istiyorum. Gerçi, şehir dışından kalmasına izin vereceğim kimseyi tanımıyorum, ama hayat bizi nereye götürecek kim bilir? Bizi ziyarete gelecek insanlarla tanışabiliriz ve misafir odasına ihtiyacımız olabilir.”

O, ona bakmaya devam etti. O ise
konuşmaya devam etti.

“Ben de bir ev ofisi istiyorum. Ve bir çalışma odası, çünkü çocuklar bizim izlemek istemediğimiz bir şey izlemek istediklerinde kendi alanlarına ihtiyaçları olacak. Ama yatak odasında televizyon istemiyorum. Yatak odası uyumak ve sevişmek içindir.”

Derin bir nefes aldı. Ve
konuşmaya devam etti.

“Çit çok güzel, ama bu eve fazla yatırım yapmamalıyız. Zaten elden geçirildi. Olduğu haliyle iyi ve bizim sonsuza kadar yaşayacağımız ev değil. En az dört bin fit kareye ihtiyacımız olacak, belki daha fazla. Bu da demek oluyor ki, umarım siz çocuklar çok ot satarsınız, ben de üzerime düşeni yaparım. Oh, ve umarım emeklilik için bir kenara para biriktiriyorsunuzdur, çünkü İtalya'da bir ay kalmam gerekecek ve bu kıçım Roma'daki iki yıldızlı otellerde ya da *başka herhangi bir yerde* kullandıkları çarşaflara hiç benzemiyor."

Sonra onu tuttu. Kafasının iki yanından saçlarını tuttu.

O kolay pes etmedi.

O da geri adım atmadı. Gözlerini ondan ayırmadı, yerinden kıpırdamadı ve onun için güçlü durdu.

Onun için güçlü durdu. O, onun

kızıydı.

O, onun Hellen'iydi.

Onun.

Sözler, ağzından çıktıkça kulağa da o kadar pürüzlü geliyordu. "Onun gibi olduğumu düşünmeni istemedim."

"Sen o değilsin."

"O çok güzeldi."

"Sen güzelsin, bu yüzden buna inanıyorum."

"Onun öldüğünü sandığımda bir iş buldum. Ona bir elbise aldım. Yıllardır ikimizin de sahip olduğu ilk yepyeni şeydi."

Gözleri yine yaşlarla doldu ve ona sarılarak, "Ah, tatlım," diye inledi.

“Hayallerim vardı. Bizi oradan kurtarmak. Onu o karavandan kurtarmak. Onu ondan uzaklaştırmak. Liseyi iki yıl daha bitirdikten sonra onu alıp gidecektim.”

Ellerini onun üzerine koydu, yanaklarını, alnını, saçlarını okşadı. "O bir dişi kedi gibi

savaştı."

Sessiz hıçkırıklarla titrediğini hissetti. "Kaybetti,"

diye fısıldadı.

Hellen o anda pes etmişti, kollarını onun başına dolayıp göğsüne çektiğinde bunu anladı.

Bu yük her zaman dayanılması çok ağırdı ve o zaman da farklı değildi.

Core yere oturdu ve kız da onunla birlikte oturdu, bacaklarını onun bacaklarının üzerine attı, onu kendine doğru çekti, Core kollarını ona dolarken onu salladı, Nanook boynunu koklayıp inliyordu ve Core hayatında bir kez daha kızıl saçlı kızı geri püskürttü.

Ağlamadı, bunu zayıflık olarak gören bir adam değildi.

Ormanlarında bu tür şeyler çok olmuştu.

Sadece yıllar önce o karmaşa için sahip olduğu gözyaşlarını tüketmişti.

Ama kız ağladı, o da kızın onu tutmasına izin verdi ve kız ağlarken onu kucakladı.

Sonunda kendini topladı.

"Benden bir şey saklayamazsın," diye onun saçlarına burnunu

sürterek mırıldandı. "Saklamayacağım," diye homurdandı.

"Tamam," diye mırıldandı.

Adam başını kaldırıp kadına baktığında, kadının başını tutan ellerini çekti, ama kadını bırakmadı.

"Sana bakmam gerek." "Nasıl?" diye
sordu kız.
"Bilmiyorum. Sadece buna ihtiyacım
var." "Tamam," diye tekrarladı kolayca.
Tanrım.
Bu kadın.
"Tamam," diye mırıldandı.
Kadın yine saçlarıyla oynamaya başladı, ellerini izleyerek saçlarını yüzünden çekiyordu.
"Bebeğim."
Kadın bunu yapmayı bıraktı ve gözleri ona döndü.
"İki çocuk iyi, ben de ev babası olmaya razıyım, böylece sen imparatorluğunu kurabilirsin. Misafir odası olmasına da razıyım. Ama kulübün işi olduğunda, ben kardeşlerimle birlikteyim."
"Biliyorum. Sevindim. Beck bana sizin yaptığınız işi anlattı, bu çok önemli.
Yapamayan insanlar, yapabilenlerin yanlışları düzeltmesine ihtiyaç duyar." O, ona
baktı.
O da ona baktı.
Aynı anda, nerede olduklarını fark ettiler. Kız onun kot
pantolonunu çıkarmaya başladı.
O da kadınınkine uzandı.
"Anladım," dedi sabırsızca, kalçasını yana kaydırarak ve Core fermuarını açıp kot pantolonunu ve şortunu kıçından çekip çıkarırken işini halletti.
Kız bacağını onun üzerine attı ve tekrar yerine oturdu.
O, dizlerini kaldırıp onu sarmalarken, kız onun penisine oturdu. "Evet, sik
beni," diye inledi.
O zıpladı ve onun saçlarını okşadı.
Onu geri kazanmanın mutluluğuyla, onu izledi, onu gördü, onu hissetti, kokusunu aldı.
Ve onu bir buçuk hafta boyunca izlemeye devam etti, ta ki onu kaybetmenin acısı onu
yakalayana kadar.

.

"Daha hızlı, bebeğim," diye
cesaretlendirdi. "Seni seviyorum,"
diye nefes nefese söyledi.
"Ben de seni seviyorum. Şimdi daha hızlı sik beni,
bebeğim." Ona daha sert ve daha hızlı girdi.
O da klitorisini yalamaya başladı.
Kafası geriye düştü. "Aman Tanrım."
Diğer eliyle kıçını avuçladı. Kızın yüzü kızardı.
"Pop," diye homurdandı.
Tatlı bir sıçrama ve amının sıkılmasıyla, ona doğru gitti.
Klitorisini bıraktı, kalçalarını tuttu ve onu üzerine bastırdı.

Sonra onun için boşaldı.

O aşağı indiğinde, kız kollarını onun boynuna sıkıca dolamıştı. Konuşacak başka şeyler de vardı.

Ama şu anda halletmeleri gereken tek bir şey vardı. "Beni affediyor musun?" diye sordu.

Kız ellerini onun omuzlarına kaydırdı ve ona baktı. "Neyi?"

"Rosie."

Gözleri yumuşadı ve iki eliyle onun yüzünü kavradı.

"Bu benim verebileceğim bir şey değil. Ve senin ondan bekleyebileceğin bir şey de değil. Bu noktada, tatlım, affedilmeyi beklemelisin."

"Bu süreçte sana biraz bilgelik aşılamış olmalı," diye mırıldandı, ama sesi, kadının sözlerinin yarattığı duygu yüküyle ağırlaşmıştı.

Çünkü o haklıydı.

Oraya varabileceğini bilmiyordu.

Sadece onun haklı olduğunu biliyordu.

"Hayır, hepsi benim sayemde oldu," diye alay etti kız. Adam kızın gözlerine baktı.

"Evet, öyleydi."

Kızın gülümsemesi titredi.

Kız onu öptüğünde gülümsemesi durdu.

CORE, yataktaki Hellen'den uzaklaştı, ayağa kalktı, kot pantolonunu giydi, kapüşonlu sweatshirtünü giydi ve çoraplarını giydi.

Nanook onunla birlikte gitmek için harekete geçtiğinde, "Kal" diye mırıldandı.

Nanook, babası için endişelenerek söyleneni yaptı, ama şimdi geri dönmüştü ve hala kadınlarıyla birlikte kalmaktan mutluydu.

Yatak odasından çıktı ve telefonunu etiketledi. Hava karanlıktı, ama geç değildi.

Ona yemek yedirdiğinden emin olmuştu, çünkü ondan aldığı kiloları geri alması gerekiyordu.

Konuşmuşlardı.

Nanook, Eleanor'un ziyaretinden bahsetmişti.

O da Bounty'nin nasıl Resurrection olduğunu anlattı ve Benito Valenzuela hakkındaki sorularını yanıtladı.

Valenzuela hakkında söylediklerini duyduğunda (ona özetini anlatmıştı, ama adam o kadar pisliğin tekiydi ki, bu kadarı yeterliydi), ciddi şekilde sinirlendi, çünkü Nails Rosalie hakkında her şeyi anlatmış olsa da, söylediği diğer şeylerin çoğu saçmalıktı.

Tekrar seviştiler ve kadın iki kez orgazm olduğu için çok ağladı, aralarını düzelttiler ve duygusal bir an yaşandı, ayrıca kadın ona iyi uyuyamadığını söyledi (o da öyle), çok yorgundu.

Sonra bayıldı.

Ama onun yapması gereken bir telefon görüşmesi vardı.

Verandaya çıktı ve arkasından kapıyı kapattı. Telefonunu kaldırıp aramayı yapmak üzereyken durdu.

Durdu ve etrafına baktı.

Mobilyaları ve halıyı, yastıkları ve fenerleri, taş döşemeyi ve şömineyi, asılı duran paslı bir motosikletin siluetini gördü.

Eve dönüp baktı.

Çok sayıda penceresi olduğu için neredeyse her şeyi görebiliyordu. Mutfağa açılan Fransız kapılar. Bilardo masasının yanında büyük bir pencere.

Mutfaktaki dolap altı ışıkları açıktı, blender ve kahve makinesini aydınlatıyor, bilardo masasını loş bir şekilde aydınlatıyordu. Bilardo masasında, kırılmaya hazır toplar duruyordu.

Karavanda yaşamıyordu.

İkinci el kıyafetler giymiyordu.

Yatağındaki kadın asla kendisine yumruk atmazdı ve eğer çok düşük bir ihtimalle bunu yaparsa, bunu yapan Core olmazdı, ama bunu yapan adam nefes almaya devam edemezdi.

Kadın sonsuza kadar güzel kalacaktı, bunu engelleyecek hiçbir şey yoktu, kimse bunu ondan çalamazdı.

Güvendeydi.

O güvendeydi.

Bir aile bulmuştu.

Hayatında bir şeyler başarmıştı, bu süreçte büyük hatalar yapsa da yine de başarmıştı.

Hayatında bir şeyler başarmıştı.

Bu düşünceyle, telefonunu çekti. Beck hemen cevap verdi.

"Selam."

"O evde."

"Kardeşim," dedi, nefes nefese, "*lanet olsun*. Senin adına sevindim." "Tüzüğü geri getirdi."

Tereddüt etti ve sonra, "Bana kızgın mısın?"

"Benim yatağımda uyuyor. Uyuması lazım. Yemek yemesi, kilo alması lazım. Ama benim yatağımda. Ne dersin?"

Beck buna cevap vermedi.

"Ormana geri dönmeliyiz," dedi Core. "Anladım," diye mırıldandı Beck.

"Anlamalısın, onu bulduğumda ona vermek zorundaydım. Önce onun alması gerekiyordu."

"Biliyorum kardeşim. Ben senden önce oradaydım, hatırladın mı?"

Doğru.

"Bir toplantı ayarlayacağım," dedi Beck. "Uygun bir zaman bulacağız. Sonra hazırlanıp dağlara gideceğiz."

Arkasındaki kapının açıldığını duydu, döndü, Hellen'ın Nanook ile birlikte dışarı çıktığını gördü ve aklını kaçırdı.

"Gitmeliyim," diye fısıldadı, çünkü daha yüksek sesle konuşursa bağırırdı.

"Görüşürüz," diye cevapladı Beck.

Core telefonunu kulağından aldı ve ona doğru yürüdü.

Kadın, onun başka bir kapüşonlu sweatshirt'ünü giymişti, sweatshirt kıçına zar zor geliyordu ve ayaklarında onun çorapları vardı.

Hepsi bu kadardı.

"Gir içeri. Dışarısı çok soğuk." Ona yaklaştı ve durdu, çünkü Hellen kollarını ona dolamaktan başka bir hareket yapmadı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Kahretsin, saçlarını öyle sevmişti, ellerinin karıştığı dağınık halini. Saçları hakkındaki düşüncelerini kafasından silkeledi.

"İçeri gir."

"Beck ile mi konuşuyordun?"

Siktir et, sorularını çabucak cevaplayıp onu eve sokacaktı. "Evet. Ormana geri dönmemiz lazım."

"İyi," diye mırıldandı.

"Bebeğim..."

"Bunu yapmak için buraya gelmen mi gerekiyordu?"

Kahretsin, o oraya telefon etmek için neden geldiğini ondan önce biliyordu. Onun içini görebiliyordu.

En derinlerine kadar...

Siktir et onu.

En derinlerine kadar.

"Kendi alanımda olmam gerekiyordu. Kendi yarattığım alanda." "Tamam."

"Sen sorana kadar anlamamıştım." "Tamam," diye tekrarladı.

Kollarını onun etrafına doladı. "Belki, bilmiyorum, öldüğünde, muhtemelen hissettiği acıdan başka bir şey düşünmüyordu."

Hellen daha da yaklaştı, daha sıkı sarıldı...

Ve dinledi.

"Ya da öleceğini biliyordu." O sessiz kaldı ama hiçbir şey söylemedi.

"Yıllarca kendimi, o anlarda kafasından geçenlerin benim için endişelenmek olduğunu düşünerek işkence ettim. Başım belaya girdi. Yaramazlık yaptım. Sonunda, onun gibi başka bir adamı dünyaya getirdiğini düşündüğünü endişelendim. Öldüğünde bunu düşündüğünü endişelendim."

"Eminim endişelenmiştir," dedi.

Tanıdık bir çürüme akımı içini kapladı.

"Oğlunu düşündü," diye devam etti kadın. "Ve eve gidip annesini o halde gördüğünde ne yapacağını, yıllarca, belki de hayatının geri kalanında, yanında olamadığı için kendini suçlayacağını düşündü."

Core alnını onun alnına dayadı.

"O senin o olduğunu düşünmüyordu, tatlım. Kim olduğunu biliyordu. Onu güvende tutarak bunu ona kanıtladın. Beklenildiği kadar uzun sürmedi, ama elinde olan buydu, o onu götürmeden önce ona verdiğin buydu."

"Evet," diye mırıldandı.

"Peki neden buradasın?"

"Çünkü ona bakmak zorundaydım. Kendi ellerimle yaptığım şeye. Keşke hayatta kalıp benim dışarı çıkıp bir şeyler başardığımı görebilseydi."

Hellen yüzünü onun boynuna gömdü.

"Bir aile buldum. İyi bir kadın buldum." Yüzünü
daha sertçe bastırdı.

"Ve belki de bulduğum şeyi ona verme şansı yakaladım." Hellen sıkıca
tutundu.

"Artık bu lanet soğuktan çıkacak mısın?" diye sordu. "Evet," diye
cevapladı.

Onu bıraktı ve elini tuttu. Onu içeriye
götürdü.

Onu yatak odasına götürdü.

Yatağa girdiğinde, Hellen'in bacakları donmuştu. Adam bunu
biliyordu.

"Hellen," diye homurdandı.

"Beni ısıt," diye fısıldadı kız. Kahretsin.

Bunu yapabilirdi.

Ve yaptı.

23
BİTTİ

Hellen

Ertesi sabah, Core yumurta ve pastırma hazırlarken ben mutfak masasında oturdum.

Yavru köpeğimiz Nanook ise, Core ve ben aynı odada olmadıkça, hangimizle olmak istediğine karar vermekte zorlanıyordu.

Ancak, içimizden biri yemek pişirirken bununla bir sorunu yoktu, babası domuz pastırması kızartırken de kesinlikle yoktu ve Core'un sadece onun için birkaç dilim koyduğunu biliyordu, çünkü Core her zaman oğluna özel yemekler pişirirdi.

Bu nedenle Nanook mutfaktaydı.

Xanthia'ya ofise geç kalacağımı ve bazı kişisel sorunların beni nasıl rahatsız ettiğini açıklamak için bir toplantı yapmamız gerektiğini belirten bir mesaj attım, ama şimdi bu sorunlar çözülmüştü.

Sonraki mesajlarımı göndermek daha zor olacaktı, ama sevdiğim insanlar benim için endişeleniyordu, bu yüzden göndermek zorundaydım.

İlk olarak, Marcy, Kyra ve Li'nin de dahil olduğu bir gruba mesaj attım.

Kriz önlendi. Core ve ben tekrar bir araya geldik. Uzun bir hikaye ama şimdi her şey yolunda. Cuma günü benim evimde kokteyl var, hem her şeyi açıklayabilmek için hem de Core ile birlikte taşınacağım için daireme resmi olarak veda edebilmek için.

Bu bombayı patlattım ve patladığında bir sonrakini Archie'ye gönderdim.

Core ile konuştuk. Sorunumuzu çözdük. Umarım neler olduğunu ve neden öyle tepki verdiğimi anlıyorsundur. Ama zamanın olduğunda seninle gerçekten konuşmak istiyorum.

Archie'ye mesajımı bitirmeden telefonum patladı.

Ne?! Marcy.

Vay canına! İyi misin? Kyra.

Hepsi bu mu? Bitti, inzivaya çekildin, şimdi tekrar başladınız ve taşınıyorsun? Marcy.

Core iyi mi? Kyra.

Ve sonra... Cuma günü kokteyl mi? Ciddi misin? Marcy

Onlara cevap veremeden, Archie'den bir mesaj aldım. *Kesinlikle. Ne zaman istediğini söyle*.

Teşekkürler, Archie'ye gönderdim, sonra *sana geri döneceğim*. *Arkadaşlarıma tekrar bir araya geldiğimizi söylediğim için telefonum patlıyor*.

Sonra kızlara da gönderdim. *Çok duygusal bir andı. Seni uyarıyorum, bu Core'a özel bir şey, bu yüzden seninle paylaşmamın onun için ne kadar uygun olduğunu bilmiyorum.*

.

Sonra, onlar cevap veremeden, parmaklarım ekranın üzerinde uçtu.
bir sonraki mesajımı göndermek için.

Bana zaman tanıman benim için çok önemliydi. Buna ihtiyacım vardı. Ne kadar iyi niyetli olursa olsun, kimsenin yüzüme bakmasına tahammül edemezdim.

Mesajımı gönderdim ve sonra şunu yazdım: *Ama ben iyiyim. İyiden de öte, mutluyum ve rahatladım, Core ve ben iyi durumdayız. Evet, Core da iyi. Her şey yolunda*.

Bunu yazarken Archie'den bir mesaj aldım: "*Hiç şaşırmadım ve sorun yok. Onu dinlemeye zaman ayırdığın için mutluyum. Zor bir durumdu, biliyorum. Anlıyorum. Benim de kafam almadı. Tanıdığım erkeklere, onlar hakkında bildiklerime değil, dikkatimi vermem gerekiyordu. Ama konuşuruz. Sana uygun bir zamanı bana bildir. xxoo*."

Mesajını okurken, kalbimin bir buçuk haftadır tuttuğu nefesi bıraktığını hissettim.

Çünkü orada, metin bazında özetle anlatılmıştı.

Tanıdığım erkeklere dikkat ettim, onlar hakkında bildiklerime değil. Tam
da ihtiyacım olan şey buydu.

Bunu okurken bir mesaj aldım: *Tamam. Cuma günü. Seni seviyorum ve SFG, sesin daha iyi geliyor*, Marcy.

Bir an için "SFG"nin ne anlama geldiğini bilemedim ve öğrenmek için Safari'yi açmam gerektiğini düşündüm, sonra anladım: *Çok mutluyum*.

Bunu daha sonra kullanmak için kaydettim.

Senin ve Core için çok sevindim, seni görmek için sabırsızlanıyorum! Kyra.

Ve son olarak, muhtemelen mesajlaşmalarımızla uyandırdığımız Li, *Aman Tanrım! BU BENİ ÇOK MUTLU EDİYOR!*

Li'nin anneme ve Andy'ye söyleyeceğini düşündüm, ama ben de anneme ve Andy'ye söylemek zorundaydım. Bu yüzden anneme mesaj attım: *Core ile her şey yolunda. Her şey olması gerektiği gibi.*

Bu akşam bir kadeh şarap içmeye gelip açıklamama izin verir misin?

Hemen cevap geldi: "*Evet, tatlım. İkinizin sorunlarınızı çözdüğünü duyduğuma çok sevindim. Öyle olmasını umuyordum. Akşam görüşürüz. Sabırsızlanıyorum*."

Basit. Baskı yok. Sevgi dolu. Annem
beni çok iyi tanıyordu.

Ve annem en iyisiydi.

Telefonumu bir kenara bıraktım ve bir saniye durdum, çünkü o anda onu daha önce hiç olmadığı kadar takdir ediyordum.

Core önüme bir tabak koyduğunda bu sıcak düşünce kesintiye uğradı.

.

Ona baktım.

Yumurta ve pastırma değildi.

Mükemmel bir şekilde kızartılmış ev yapımı patates köftesi,
üzerine mükemmel bir şekilde kızartılmış yumurta vardı.

biberle sanatsal bir şekilde süslenmiş ve kıyılmış frenk soğanı serpilmiş görünüyordu. Yanında ise üç dilim çıtır çıtır domuz pastırması vardı.

Restoran kalitesinde görünüyordu.

Dikkatimi ona çevirdim. "Bu, bana yaşattığın iki orgazmdan bile daha iyi bir 'hoş geldin' mesajı veriyor."

O güldü, saçımın üstüne bir öpücük kondurdu ve kendi tabağının önüne, yanıma oturdu, yemeğinin üzerine dökmek için acı sosu uzattı.

Erkek arkadaşım acı sosu severdi. Bunu fark etmiştim ama hiç dikkat etmemiştim.

Onun yemeğine baharat eklemesini tekrar izleyebilmek garip bir şekilde çok anlamlı geldi. "Baby Yoda teması çok fazlaydı," dedi.

Mesajları kastetmişti.

Büyük kavgamızdan önce, *The Mandalorian'ı* hiç izlemediği için zil seslerimi sormuştu. Kış geldiğinde, günler daha soğuk ve kısa olduğunda ve dizi maratonu hayatımın anlamı haline geldiğinde bunu düzeltmeyi planlıyordum.

"Sanırım o tema Mando'nun," dedim ona.

"Her neyse," diye mırıldandı, dudakları yukarı kıvrılırken ağzına yemek tıkıştırıyordu. Ben izledim.

O dudakları özlemiştim.

Ve o sakalları.

Beni izlediğimi fark etti, çatalını bıraktı, elini uzattı, parmaklarını çenemin altına kıvırdı ve başparmağıyla okşadı, güzel mavi gözleri bana şefkatle bakıyordu.

"Kızlara tekrar bir araya geldiğimizi söyledim," dedim. "Ne olduğunu merak ediyorlar, ama bizim için mutlu oluyorlar. Ve bu akşam annemle Andy'yi göreceğim. Onlar da rahatlayacaklar. Onları dışlamıştım. Ve seni çok seviyorlar."

"Tamam." Elini çekmedi ve bakışlarımı tutmaya devam etti.

"Sen istemediğin hiçbir şeyi paylaşmayacağım. Olanlar senin özel hayatını ilgilendirir. Onların bilmesi gerekmez."

Hâlâ çenemi okşarken, “Nails'in aktif olduğunu biliyorlar mı?” dedi. Kahretsin, bunu halletmemiştim.

Yani, savunmam olarak, kalp kırıklığından öleceğimi sanıyordum, bu yüzden aklımda başka şeyler vardı.

Ama yine de.

Eleanor'u anlatmayı nasıl unutmuşum?

"Halledeceğim," diye söz verdim.

O başını salladı ve "Onlara benim kim olduğumu ve ne yaptığımı anlatıp anlatmamak sana kalmış. Onlar senin ailen" dedi.

"Tamam." Kahretsin, bu daha zordu. "Ama annen ve babanla ilgili geçmişini bilmelerinin önemli olduğunu düşünüyorum." O itiraz etmeden önce devam ettim, "Ben gitmeyeceğim."

ayrıntılara girmeyeceğim, ama ne kadar nefret edilesi olsa da, bu senin bir parçan ve eğer bunu duymadan önce bilseydim..."

Elini boynuma dolayarak sözümü kesti.

"Başka bir şekilde söyleyeyim. Onlara *ne* söyleyeceğin sana kalmış. Ama şunu söyleyeyim, bu tür şeyleri paylaşmazsan, sonunda başına bela açtığını zor yoldan öğrendim."

Haklıydı.

Tanıdığım erkeklere dikkat ettim, onlar hakkında bildiklerime değil.

Hatırlatma üzerine bir karar verdim.

"Bence seni daha iyi tanımaları gerekiyor. Benim tanıdığım adamı tanımaları gerekiyor, sadece benim için iyi olduğunu düşündükleri adamı değil." Ses tonumu yumuşattım. "Onlara ailen hakkında bilgi vereceğim, ama gerisi bekleyebilir. Şimdilik ya da sonsuza kadar. Göreceğiz."

Gözlerinde rahatlama belirdi ve doğru kararı verdiğimi anladım.

Son zamanlarda benimle birlikte çok şey yaşamıştı. Uzun boylu ve güçlüydü, ama yine de bir insandı. Bunu atlattık, ama şimdi bir molaya ihtiyacı vardı.

Bunu düşünerek, yanımda duran o güzel gözlere bakmaya devam ettim.

"Seni özledim," diye fısıldadım.

"Evet, ben de," diye fısıldadı.

Başımı çevirip bileğini öptüm.

Bunu yaptıktan sonra, başparmağını bir kez daha çeneme sürttü ve elini çekti.

Tamam, güzel.

Bu kadar duygusal konuşma yeter, bana acıyı hatırlattı.

"Her şey yolunda," diye onu teselli ettim.

"Harika," diye mırıldandı.

Evet, öyleydi.

Bu düşünceyle, erkek arkadaşımla oturup kahvaltımızı yaptık.

"Eleanor, Core'un kulübü farklı bir tüzüğe tabi olduğu zamanlardaki geçmişiyle ilgili bazı şeyler anlattı ve kulüp pek de iyi olmayan bazı olaylara karışmış."

Ugh.

Hafif kalmış.

Ama bu konuyu burada bırakıp devam etmek zorundaydım.

“Bu, ondan uzaklaşmama neden oldu, ancak sonra onun neden bu tür şeyler yaptığı bir duruma kendini soktuğunu anladım. Az önce size anlattığım, annesi ve babasıyla ilgili olan şeydi. Tabii, Core ve benim henüz girmediğimiz, koruyucu aile sistemindeki bazı deneyimleri de saymıyorum, çünkü

açıkçası, annesini ve babasını bulduğu kabusu yeniden yaşamak bir gece için yeter de artardı bile."

Oturmuş, elime almadığım bir kadeh şarapla annem, Andy ve Li ile konuşuyordum.

Gergindim çünkü az önce pek de hoş olmayan şeylerden bahsetmiştim ve hafif bir ifade olsa da, Core bir motosikletçiydi. Her şeyi tahmin edemeyebilirlerdi, ama satır aralarını okuyabilirlerdi.

Ama onlara bunu söylemek zorundaydım çünkü neden ayrıldığımı bilmeleri gerekiyordu ve onlara tüm gerçeği anlatacağım zaman geldiğinde, şimdiden zemin hazırlamam gerekiyordu.

Bu önemli gibi görünmüyordu. Annem açıkça ağlıyordu.

Li solgun görünüyordu ve gözlerinde yaşlar vardı.

Andy'nin yüzü kızarmıştı ve bir yandan başka bir babanın karısına ve çocuğunun annesine, hatta çocuğuna bile böyle iğrenç bir şey yapmasına öfkelenirken, diğer yandan benim ve Core için endişeleniyordu.

İşte oradaydı.

Ailemin harika olduğunu kanıtlayan şey.

Ve bir insanı anlamanın, o kişinin yaptıklarını da dahil olmak üzere onu anlamana yardımcı olduğunu kanıtladı.

Bir yanım, Core'u ve beni son bir buçuk haftanın sefaletinden kurtararak ona açıklama şansı vermemi diledi.

Bir yanım, öğrendiklerimden sonra verdiğim tepkiyi kabul etti.

Ama tüm benliğim, Core ve kardeşlerini kulüplerini getirdikleri noktadan dolayı takdir ettiğimi fark etmeye başlamıştı.

Sana yapılan incitici davranışların içinde boğulup, bunları başkalarını inciterek yaşamak için bir bahane olarak kullanabilirsin. Ya da bu döngüyle mücadele edip daha iyi yollar bulabilirsin.

Bu kadar dibe vurmuş olmaları hakkında çok şey söylüyordu, ama ne kadar dibe vurduklarını fark ettiler ve daha iyisini yapmak için mücadele ettiler.

Son olarak, ikimiz için de her şeyin büyük ölçüde sona ermiş olmasına içtenlikle sevindim. Kızlarıma durumu anlattığımda, Core ve ben hayatımıza devam edebildik.

"Eleanor'a karşı gözünüzü dört açsanız iyi olur," diye tavsiye ettim. "O, benim mutluluğumu yok etmekten ciddi anlamda zevk alıyor. Ve bence henüz işini bitirmedi."

Bunun üzerine annem hala ağlıyordu, ama aynı zamanda biraz da kızgın görünüyordu. Liane çok kızgın görünüyordu.

Andy'nin yüzündeki kızarıklığın ise farklı bir anlamı vardı.

"Bilginiz olsun diye söylüyorum, kulüp temizlendi ve temelde yeniden markalandı," diye devam ettim. "Ancak onlar için yeniden markalama çok daha derin bir anlam taşıyor. Şu anda onların geçmişine girmek istemiyorum, ama başkanları Beck bana tüzüklerini okumama izin verdi. Üye değilseniz bu pek uygun bir şey değil sanırım, ama o...

kulübün ne olduğunu görmemi istedi, böylece Core'a bir şans verebileyim. Çünkü" — dudaklarımın kıvrılmasını engelleyemedim — "Core beni seviyor ve o da benim onsuz olduğum kadar mutsuzdu, ve sanırım Beck bunu fark etmedi."

"O seni seviyor," dedi annem burnunu çekerek. "Bunu saklamadı." Mendille burnunu sildi ve gözlerime baktı. "Ve önemli olanın ne olduğunu bilen ve dinlemeye zaman ayıran bir kız yetiştirdiğim için mutluyum."

"Neden şu anda seninle birlikte değil?" diye sordu Andy.

Bu soru beni şaşırttı çünkü onu getirmek aklıma gelmemişti.

"Dün Hellen'e gerçeği söyleyerek yeterince zor bir gün geçirdi," dedi annem. "Ve eğer biz ona kötü davranıp yargılayacak olsaydık, bunu yaşamaması gerekirdi."

Andy gözlerini kısarak bana
baktı.

"Kötü davranıp yargılayacağımızı mı düşündün?" diye sordu. "Şey... hayır."

"O da gelmeli. Bu mührü kır, böylece durum garip hale gelmesin," diye ilan etti Andy.

"Evet," dedi annem hararetle. "O da buraya gelmeli." Anneme
sert bir bakış attım.

O, Andy'nin yanımızda olmasını başka bir nedenden dolayı istiyordu, başka bir deyişle, anne rolünü üstlenip ona ailenin iyi yanlarını göstermek için.

Andy'ye tekrar dikkatle baktım.

Yüzündeki kızarıklık geçiyordu ve birasını yudumluyordu. Tamam.

Şey...

Bu düşündüğümden çok daha kolaydı ve nedenini biliyordum.

Archie.

Bu düşünceyle, sonunda şarabımdan bir yudum aldım ve bu konuda gergin olduğumu fark ettim, ama olmamalıydım.

Çünkü sahip olduğum tek şey
buydu. Ailenin iyi yanları.

O gece, giysilerle dolu bir valizle eve geldim. Taşınıyordum,
hemen başlayabilirdim.

Core çamaşır odasında beni karşıladı ve valizimi aldı, ama bunun dışında yolumdan çekilmedi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu ve sesinde gerginlik hissedebiliyordum.

Ailem onu severdi.

O da benim ailemi severdi.

"Annem pazar günü seni yemeğe davet ediyor."

Onun hissettiği rahatlama, benim hissettiğimden bin kat daha derindi. Evet, beni seviyordu.

Ve benim ailemi seviyordu.

Bana öpücük vermek için eğildi.

Sonra valizimi yatak odasına götürdü.

O CUMARTESİ, üvey kardeşim Archie'ye dairemin kapısını açtım.

O, tanıdığım en havalı kızdı. Aynı zamanda en güzeli de oydu.

Andy'nin ilk eşi Bryn siyahiydi. Onun fotoğraflarını görmüştüm, çok güzeldi. Annem de onun hayatımızın bir parçası olmasını sağladı, bu yüzden birkaç fotoğrafı evimizde çerçeveli olarak duruyordu ve Andy ile Archie'yi onun hakkında konuşmaya teşvik ediyordu.

Bu yüzden, duyduğum kadarıyla Archie'nin annesi de harika biriydi ve annemle Andy'yi çok sevmeme rağmen, Andy, Archie ve Elijah'ın onu kaybetmiş olmalarına üzülüyordum.

Elijah'ın babasıyla sorunu, annesinin beyaz olmasıydı. Bunu, onların siyah olmalarının reddedilmesi olarak algıladı.

Bir bakıma bunu anlayabiliyordum, ama çoğunlukla anlayamazdım çünkü ben siyah değildim.

Ayrıca, Andy çocuklarını ve ölen karısını sevmediğine ve onlara hayran olmadığına dair hiçbir işaret vermediği için de asla anlayamazdım. Yani bana göre, Elijah'ın hissettiği bu reddedilme hissine dair hiçbir işaret vermiyordu.

Ama yine de, ben siyah değildim. Elijah, benim hiç yaşamadığım ve asla yaşamayacağım şeyleri her gün dışarıda yaşıyordu, bu yüzden babasından hissettiği ve bu şeyleri daha da kötüleştiren her neyse, benim asla hissetmeyeceğim şeylerdi.

Bu, Elijah ve babası arasındaki bir meseleydi.

Benim hoşuma gitmeyen şey, onun bunu annemden, dolayısıyla Liane ve benden çıkarmış olmasıydı ve tabii ki buna sadece Andy değil, Archie de dahildi.

O istese de istemese de biz bir aileydik ve istemese bile insanlara saygılı davranması gerekiyordu.

Bahsettiğim gibi, Elijah ile ilişkilerimiz düzelmişti, ama çoğunlukla ondan uzak duruyordum, ona bir şans vermek istemediğimden değil (bahsettiğim gibi, hala ona *biraz* kin besliyordum), sadece geçmişte o kadar pislik davranmıştı ki, ben de öyle davranmaya alışmıştım.

Archie ise başka bir konuydu.

Kyra gibi tatlı ve yapışkan değildi. Marcy gibi sinirli ve tavırlı değildi. Li gibi hippi tarzında rahat ve sakin değildi. Benim gibi dürüst, sadık ve hırslı değildi.

O, tüm bu özelliklerin bir karışımıydı (tatlı, yapışkan, hippi ve tavırlı kısımları hariç, ama canı isterse bohem de olabilirdi) ve beni her zaman etkileyen sakin bir tavrı vardı.

Onu orada dururken, konuşmaya hazır olduğumda kendini hazır hale getirirken gördüğümde, üvey kız kardeşimle daha fazla çaba sarf etmem gerektiğini anladım. Kız kardeşin fazla olamazdı, ama o benim kız *kardeşimdi*, kan bağıyla değil, ama kesinlikle aile bağıyla.

Bu yüzden kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Selam," dedim ve içeri girmesi için kenara çekildim. "Selam,"

diye cevapladı ve davetimi kabul etti.

"Yatak odasında bazı eşyaları topluyorum," dedim. "Bir şey içmek ister misin? Ben işime devam ederken sen yatağıma uzanabilirsin, konuşabiliriz."

"İyi fikir," diye kabul etti.

İkimize de Topo Chico şişesi aldım ve boş ve kısmen dolu kutularla dolu yatak odama gittik.

"Tabii ki Core'un yanına taşınıyorum," dedim. Gözleri

parladı. "Babam bahsetmişti."

"Bugünün görevi kıyafetlerimi, banyo eşyalarımı ve makyaj malzemelerimi paketlemek," dedim ona. "Core şu anda kulüpte bir iş ile meşgul ama daha sonra gelip eşyaları yükleyecek, böylece onları onun evine götürebileceğiz. Taşınmak için ay sonuna kadar vaktim var, yani zamanımız bol. Ama ben burada değil, onunla birlikte olmak istiyorum ve bu önemli bir konu."

"Yardım ister misin?" diye

sordu. "Tabii," diye kabul

ettim.

Benim kibirimle uğraştığımı gördü ve dolaba yöneldi.

Rahatsız hissettim ve onun da aynı şeyi hissettiğinden

endişelendim. Konuya girmemizin zamanı gelmişti.

"Olanlar hakkında ne biliyorsun?" diye sordum.

"Kuzeninin pek iyi bir kadın gibi görünmediğini biliyorum," diye cevapladı dolaptan.

"Evet," dedim, bu hafif ifadesine katılıyordum.

Kollarında askılı giysilerimle çıktı ve köşeye koyduğum gardırop kutusuna gitti.

"Babam, hepinizin konuştuğunuzu söyledi," diye devam etti.

Başımı salladım ve makyaj malzemelerimi başka bir kutuya

koydum. Dün gece kızlarla da paylaşmıştım.

Onlar benim kızlarımdı ve bunun bir nedeni vardı. Bu nedenle, ayrılığımı çok önemsemediler (Core'un ailesini anlattığımda biraz ağladılar,

ve sadece Kyra değildi), ama birlikte yaşamaya başlayacağımız için büyük bir kutlama yaptılar.

Bunun nedeni beni tanımalarıydı. Benim orgazmlar ve erkeklerin ilgisiyle başını dönen bir kız olmadığımı biliyorlardı. Core'un ailesinin hikayesinin aşırılığından, ilişkimizde aşırı bir durumla uğraştığımızı anlayabildiler ve konuyu orada bıraktılar.

Marcy bile.

Bu benim için çok anlamlıydı.

Şu anda hikayenin tamamını bilmemeleri benim için sorun değildi, hiçbiri için. Bu onların hakkı değildi. Benim hakkımdı.

Artık ona sahiptim.

Core ve ben bunu aştık. Bitti.

"Özellikle Haley." Archie dolaba dönerken durdu. "İkinizin akşam yemeğine gitmesine sevindim. Kendini çok anne gibi hissediyor."

Bunun üzerine ağzımın bir tarafı kıvrıldı, ama "O, onun annesi olacak kadar yaşlı değil." dedim.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye cevapladı Archie, dudakları da kıvrılırken dolaba girip kayboldu.

Ne demek istediğini biliyordum.

Tereddütle, "Core bana kulübünün geçmişi hakkında, Bounty oldukları zamanlar nasıl oldukları hakkında çok şey anlattı. Ayrıca Chaos hakkında da biraz bilgi verdi," dedim.

Daha fazla kıyafetle çıktı. "Endişeleniyorsan, endişelenme. Jagger bana her şeyi anlattı."

Core'un bana anlattıklarından anladığım kadarıyla, Chaos'un geçmişi Bounty'den daha şüpheliydi. Eskiden Bounty, haydut olmak isteyenlerdi.

Chaos ise düpedüz kanun kaçak*larıydı*.

Şimdi ikisi de değildi, ama her iki kulüp için de yasallığa giden yol dikenliydi.

Jagger'ın açık sözlü olması beni rahatlattı. Makyaj mendillerimi kutuya koydum.

Archie gelip bana en yakın olan yatağın köşesine oturdu, ben de ona döndüm.

ona döndüm.

Hemen konuya girdim.

"Ben onlara ulaşmadan önce annem ve Andy ile Bounty hakkında konuştun mu?"

O başını salladı ama şöyle dedi: "Aslında Jag söyledi. Ayrıntılara girmedi, sadece bazı berbat şeyler yaptıklarını, bunların berbat olduğunu bildiklerini ama artık kefaret yolunda olduklarını, iyi insanlar olduklarını ve senin de bunu anlamana yardımcı olabileceğimizi umduğunu söyledi."

İşte böyle.

“Ama ayrıca,” diye devam etti, “Jag, Chaos'un eskiden kim olduğunu babama ve Haley'e çoktan anlatmıştı. Belgesel de buna değinmişti, ama o bunun

sorularını rahatça sorabilmeleri için açık davranıyordu. Ayrıca kulübün şu anda nerede olduğunu bilmelerini ve kardeşler olarak bu yoldan sapmayacaklarına dair birbirlerine yemin etmelerini istiyordu. Bunu, benim ve dolayısıyla onların Kaos ailesinin bir parçası olmalarından dolayı endişelenmelerini istemediği için yapıyordu.

Bunu yaptığını bilmiyordum.

"Yani, bu konuda zaten deneyimleri vardı," dedim. "Evet."

Tamam.

Şimdi zor kısım.

"Onlara Rosie'den bahsettin mi?"

Kafasını salladı. "Hayır." Kucağına baktı, sonra tekrar bana döndü. "Resurrection'ın, Chaos'un Benito Valenzuela ile yaptığı savaşta bir kardeşini kaybettiğini biliyor muydun?"

Kalbim sıkıştı.

Core bana özetini anlatmıştı ve görünüşe göre çok özetliydi.

"Ben... hayır. Kaybetti, yani *öldü mü*?"

O başını salladı. "Hepsi Kaos'un o durumdan kurtulabilmesi için ölmeye razıydılar. Oldukça aşırı bir kefaret eylemiydi. Ve Rosie bunu kaçırmadı."

Aman Tanrım.

Nefesimi tuttum.

"Onun adına konuşmak bana düşmez," diye devam etti. "Sadece Chaos ve Resurrection arasında kötü bir kan davası olmadığını biliyorum, o Bounty ile birlikte öldü ve bunun nedeninin Chaos'un Rosie'den doğrudan işaret aldığını biliyorum."

"Vay canına," diye fısıldadım. "Resurrection bunu biliyor mu?"

Archie derin bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Mesele de bu, Hellen, yapmak zorundalar, ama umursamıyorlar gibi görünüyor. Onlar için, eylem hala işlenmiş ve bu onların kıvılcım noktasıydı. Jagger'ın düşündüğü ve söylediklerinden anladığım kadarıyla, senin adamının kulübü, yolundan sapmamak için yaptıklarını yapıyor. Artık kefaretle ilgili değil. Geri dönmemelerini sağlamakla ilgili. Ve bunu anlıyorum. Onların yaptığı gibi bir şey yapsaydım, bunu tekrar yapabileceğimden çok korkardım. Bu, bağımlılıkla mücadele etmek gibi, her gün doğru seçimleri yapman gereken yeni bir gün. Doğru seçimleri yapmana yardımcı olacak bir mihenk taşı bulursun. Rosalie onların mihenk taşı."

Yani Rosalie'nin hayatına devam ettiğini bir şekilde anlamışlardı?

"Bu mantıklı," diye mırıldandım ve sonra sordum, "Ama Rosie'nin..." Nasıl söyleyeceğimi bilemedim. "Onlarla bir sorunu olmadığını biliyorlar mı?"

Kafasını yana eğdi. "Her birinin yanına gidip başını okşayarak resmi olarak affettiğinden emin değilim, ama Chaos kulübü öyle olmasaydı onlarla asla ilişki kurmazdı ve Resurrection bunu biliyor.

Ve Resurrection kulübü de bunu bilmeselerdi asla Chaos'un mekanında olmazlardı."

Bu da mantıklıydı, çünkü Core'un kendini affetmediği açıktı, belki de hiçbiri affetmemişti ve affetmediler çünkü olmak istedikleri şeye sadık kalmak için bu hatırlatmaya ihtiyaçları vardı.

"Şimdi, aylar önce size anlatmak için zaman ayırmam gereken konuya gelelim," diye başladı.

Çenemi kaldırarak devam etmesini işaret ettim.

"Benim için," diye başladı, "Jag'ın geçmişi, nereden geldiği, nereye ait olduğu, onu bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri. Kendi bireyin olmak, ama yine de daha büyük bir şeyin parçası olmanın ne kadar önemli olduğunu anlamak gerçekten çok güzel bir şey. Sadakat göstermek ve aileyi sağlıklı tutmak için çaba sarf etmek, hepiniz birbirinize kendiniz olabilmeniz için alan tanıyorken bile."

Omzunu kaldırdı ve dudaklarını büzüştürdü, sonra devam etti.

"Hiçbir zaman bir gruba katılmadım, çünkü katıldığın çoğu grupta, eğer zaten onlar gibi değilsen, seni onlar gibi yaparlar. Onlar gibi düşünmeni, onlar gibi giyinmeni, onlar gibi davranmanı isterler. Dürüst olmak gerekirse, bir topluluğun parçası olmak istemeyi anlıyorum, ama bu tür şeyler beni endişelendiriyor. Kimliğini, kim olduğunu bir bütünün içinde kaybetmek."

Bu konuda ona katılıyordum.

"Ama Chaos'un sahip olduğu şeyi anlıyorum," diye devam etti. "Aynı şey gibi, ama aynı zamanda zıttı da. O yaşamda olmak için hepsinin paylaştığı bir duyarlılık var, ama bunun dışında her şey mümkün. Onlar için bir araya gelmek, farklılıkların kutlanmasıdır ve bu işe yarıyor. Mesela, yüksek topuklu ayakkabılarla Tyra var, ödüllü reklam ajansı olan Lanie var, ama aynı zamanda kemiklerine kadar motorcu bir kız olan Rosalie de var. Sonra tabii ki, hiçbirine benzeyen ben varım. Yani, gerçekten, *gerçekten* farklı kadınlar. Görünüşte, pek ortak noktaları yok. Ama bizim paylaştığımızdan daha güçlü bir kardeşlik görmedim."

Bunu düşündüm. Janna, Peanut, Choppy ve Ducks'ı ne kadar sevdiğimi, ama son üçünün Janna'dan ne kadar farklı olduğunu düşündüm. Dahası, benim de hepsinden ne kadar farklı olduğumu düşündüm. Ama Janna'ya karşı ne kadar sevimli davrandıklarını, onun sessiz ve arka planda kalmayı tercih etmesini kabul ettiklerini, kendilerinin ise gürültücü ve şamatalı olduklarını, bana karşı da ne kadar havalı davrandıklarını düşündüm.

Bu yüzden Archie'nin söylediği şey beni mutlu etti.

Çünkü Resurrection'da Archie'nin Chaos'ta sahip olduğu şeye sahip olacağımı biliyordum. Elini uzattı, dizime dokundu ve devam etti.

"Ve onların kardeşliği olmasaydı, bizim kardeşliğimiz de olmazdı," diye devam etti.

Evet.

Aynen

öyle.

Kesinlikle.

"Jag ve benim işimize karışmıyorlar," diye devam etti. "Onlar bizim günlük hayatımızın bir parçası değiller. En azından benim hayatımın. Jag garajda çalışıyor. Jag toplantılara gidiyor. Jag kulüpte çalışıyor. Demek istediğim, 'böyle olmalısın, böyle davranmalısın, böyle giyinmelisin' gibi sinsi bir şey yok. Ancak, eğer bir şeye ihtiyacımız olursa, bir şey olursa, hepsi bizim arkamızda olur."

"Evet," dedim yumuşak bir sesle, bunu içtenlikle hissederek.

Janna'nın bana mesaj atması gibi. Ve Eight'in eşyalarımı geri getirmesi gibi. Ve Beck'in beni ziyarete gelmesi gibi.

Bir şey oldu ve onlar Core'un ve benim arkamdaydılar.

"Core ile birlikte olduğunu duyduk ve onun sana söyleyeceğini düşündük. Belki ilk buluşmanızda değil, ama Jagger onu tanıyor. Ona saygı duyuyor. Ara sıra birlikte çalışıyorlar. Onunla tanıştım. Onu sevdim. Eğer ikimizden biri senin onunla güvende olmadığını düşünseydi. Eğer biz..."

Onu keserek sözünü bitirdim. "Biliyorum. Sonradan anladım."

"Kendimi kötü hissettim," diye itiraf etti. "Çünkü Jag'a, mağazaya, yeni evimizi kurmaya o kadar dalmıştım ki, sana ulaşacak zaman bulamadım. Seni paylaştığımız yeni kardeşliğe hoş geldin demek için. Sonra kuzenin yaptığı şeyi yaptı ve sana cevap verebileceğim soruları sorabileceğin ben yoktum. Senin için o kişi olmak için aylarca vaktim vardı, ama ben bunu mahvettim."

Onun ve Jag'ın yeni bir ev aldıklarını unutmuşum.

Ama Archie'nin kendini kötü hissetmesi konusunda...

"Ben de sana ulaşmadım."

"Sen ve ben bu duruma düşüyoruz. Bu kötü bir alışkanlık. Ve şunu söylemeliyim ki, bundan hoşlanmıyorum."

Bu beni gülümsetti. "Ben de sevmiyorum."

O da gülümsedi, ama ciddi bir ifadeyle şöyle dedi: "Haley'i seviyorum. Onu babamla birlikte seviyorum. Onların paylaştığı hayatı seviyorum. Seni ve Li'yi de seviyorum."

Bunu pek gizlemiyordu ama, Tanrım, bunu yüksek sesle duymak çok hoştu.

"Biliyorum, ben de senin için aynı şeyi hissediyorum."

"Belki de kendimi garip hissediyorum, sanki Elijah'ın zararları bana da bulaşmış gibi. Sanırım öyle hissediyorum." Tereddüt etti. "Özellikle seninle birlikteyken."

Şey...

Kahretsin.

"Tamam, kin besliyorum," diye itiraf ettim.

"Anlıyorum."

"Bunu
yapmamalıyım."

"Yine de
anlıyorum."

"Ama sen Elijah değilsin."

Gözlerime baktı. "Hayır, değilim."

Hayır. Değildi.

Kendi kendime yapmam gereken işler vardı.

Bunu yapmak için de zaman vardı.

"Yani ikimiz de birbirimize ulaşmalıydık," diye başladım. "Ama ulaşmadık. Beklenmedik bir şey olduğunda bunu düzeltmeye çalıştın. Ben bunu kabul edecek durumda değildim. Şimdi, her şey bitti ve buradayız. Sen kendi hayatınla ve erkeğinle meşgulsün. Ben de kendi hayatımla ve erkeğimle kurduğum yeni hayatımla meşgulüm. Ama bir kadının en değerli eşyalarını kutulamasına yardım etmenin kutsal eyleminin ortasında bir anlaşma yapalım, zaman bulacağız. Sadece mesajlaşarak iletişim kurmak olsa bile. Yine de, yarın akşam yemeğinde ortaya çıkıp başlamak güzel olurdu. Anlaştık mı?"

"Burada küçük parmaklarımızı birbirine takmalı mıyız, yoksa gizli bir el sıkışma hareketi mi yapmalıyız?" diye sordu. Gülmeye başladım, ama "Bunun yerine şunu yapsak nasıl olur?" dedim.

Ayağa kalktım ve kollarımı açtım. O

da ayağa kalktı ve aynısını yaptı.

Sarılmaya başladık.

"Ablan olması çok güzel," dedim kulağına. "Ablan olmak

çok güzel," dedi kulağıma.

Sarılmayı bırakıp işimize döndük.

Archie, yatak odası tamamen toplanana ve kutuları ve üç valizi oturma odamda istifleyene kadar pes etmedi.

Sonra bir şişe şarap açtım.

Çünkü yine, zor ama yapılması gereken bir şey vardı... Bitti.

O AKŞAM, Nanook ve ben son eşyalarımı yerleştirdikten sonra oturma odasına geçtik.

Kanepede uzanmış, ona aldığım Harley Davidson tarihini anlatan kitabı okuyan Core (ona bu kitabı ödemesine izin vermemiştim), bana bir bakış attı, kitabı kapattı, kenara koydu ve ayağa kalktı.

"Son kutular açılmaya hazır mı?" diye sordu.

O bana kutuları açmama yardım edemedi (düzeltme: ben ona izin vermedim çünkü onun yapabileceği hataları düzeltmektense kendim yapmam daha kolaydı), bu yüzden kendi kendine üstlendiği görev kutuları açmak ve boş yatak odalarından birine taşımaktı.

Ancak, sanki görev için hazır bekliyor gibi garip bir his uyandırıyordu. "Bekleyebilirler," dedim.

"Ben hallederim."

Sonra yanımdan geçerek kalçama dokundu ve Core'un yapacakları, benim oturma odasında dinlenmekten daha heyecan verici olduğu için Nanook onunla birlikte gitti.

Dönüp onların yatak odasına girip kaybolmalarını izledim. Çünkü

bu konuda bir şeyler yolunda değildi.

Ve bu hoşuma gitmedi.

Ama bu konuda bir şey yapamayacak kadar yorgundum.

Bana kalırsa, taşınmıştım. Giysilerim, ayakkabılarım, aksesuarlarım, makyaj malzemelerim ve saç malzemelerim vardı. Üç hafta boyunca gerçekleşmesi gerekmeyen büyük taşınma için hazırlık yapmak üzere, zamanım olduğunda ara sıra bu daireye geri dönecektim.

Yani, her bakımdan, evimi erkek arkadaşımla paylaşıyordum. Tekrar bir araya gelmiştik, bu yüzden bir süre işler biraz garip olabilirdi. Eğer bu durum değişmezse, o zaman bu konuyu ele alacaktım.

Şimdilik, elimdeki şeyi aldım, medya ünitesine yürüdüm ve Baccarat kelebeklerimi ait oldukları yere koydum.

Sonra kanepeye uzandım, Core ve Nanook'un işlerini yapmalarını dinledim ve o geri geldiğinde ona "Çin yemeği için her şeyi yaparım" dedim.

Hemen telefonuna baktı.

Sonra kanepeye yanıma oturdu.

Kelebekleri ne zaman gördüğünü tam olarak biliyordum.

Çünkü kanepede benimle takılmak yerine, kanepede öpüşüyorduk.

Yemekler geldikten sonra, televizyonun önünde Çin yemeği yedik, ikimiz de benim orada olmamı önemli bir mesele haline getirmedik ve benim evime geri dönmem için paketlemek dışında bir neden yoktu.

Bu garip değildi.

Core ve ben sadece kendimiz gibiydik, ama bunu birlikte mi yapıyorduk? Her zamanki gibi, hemen uyum sağladık.

24

MOODY

Hellen

Dolapta, aceleyle kıyafetlerimi değiştiriyordum çünkü eve geç kalmıştım ve Core ile o akşam Beck ve Janna'nın evinde akşam yemeğine gidecektik.

Beş dakika içinde orada olmamız gerekiyordu. Ofisten çıkmadan önce zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişim, çünkü beş dakika içinde oraya varmanın imkanı yoktu.

Ve ben bunu dört gözle bekliyordum.

Janna'yı daha yakından tanımak istiyordum. Çocuklarını da tanımak istiyordum. Ayrıca Beck ile son konuşmamızın ötesine geçip onunla çok daha iyi bir noktaya gelmek istiyordum.

Ama Core ile yeniden bir araya geldiğimizden beri işler çığırından çıkmıştı.

Ayrılığımızla uğraşmaktan kafam çok dağınıktı, bu yüzden işlerimi ihmal etmiştim ve şimdi bunları telafi etmem gerekiyordu.

Xanthia'nın kendi bağlantıları vardı, bunları kullanarak beş yeni müşteri kazandırdı (onu işe almakla *çok* iyi yapmıştım, zeki, çalışkan ve fazladan çaba gösteren biriydi, harikaydı!). Ancak bu gelir açısından harika olsa da, oldukça fazla iş anlamına geliyordu.

Üstüne üstlük, başka bir müşterim hizmetlerimizi genişlettiğimizi duydu ve web sitesi, haber bülteni ve bağlı kuruluş bakımını devralmamızı istedi.

Ayrıca, Xanthia ve ben sunacağımız menü üzerinde anlaştık, böylece önümüzdeki Şubat ayında Sedona'da düzenlemeye karar verdiğimiz konferans için tüm hızla çalışmaya başladık.

Tarihi belirleyip duyurduğumuzda, şimdiden on yedi müşteri ilgilendiğini belirtti ve biz on kadar olacağını düşündüğümüz için bu çok heyecan vericiydi.

Diğer bir deyişle, erkek arkadaşımla yaşadığım durum nedeniyle zihinsel olarak kendimi toparlayamadığım bir dönemdi ve geri döndüğümde çok işim vardı.

Bu nedenle, her akşam saat yediden sonra (bazen sekize yakın saatlerde) eve gidiyordum ve hafta sonları da çalışıyordum, bu yüzden evime uğrayıp çok fazla eşya toplamaya vaktim yoktu.

Salonun banyosunu ve mutfağın dörtte birini halletmiştim. Ama mutfak her zaman en büyük işti.

Core ağır eşyaları taşımam için bana ihtiyaç duymadığı için, o, Beck, Eight, Muzzle ve Shim kamyonetleriyle benim evime gelmişlerdi ve şimdi Core'un evinde bir misafir odası ve mobilyalı bir çalışma odamız vardı.

Mutfağı düzenlemek ve evi temizlemek bana kalmıştı ve bir zamanlar bunun için üç haftam varken, şimdi sadece birkaç günüm kaldığı gerçeğiyle (ve biraz da panikle) yüzleşiyordum.

Bu işi nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Zamanımı ve zihnimi meşgul eden son şey ise, eve giderken Liane'in bana gönderdiği iki kelimelik mesajdı: *Beni ara*.

Eve gelene kadar mesajı okumamıştım.

Bu Liane'e pek yakışan bir davranış değildi ve beni endişelendirdi, ama onu aramak ve kıyafetlerimi değiştirmek için vaktim yoktu, bu yüzden modaya uygun bir gecikmeyle, rahatsız edici bir gecikmeyle değil, oraya varacaktık.

Onların evine giderken onu arayacaktım.

Bu düşünceyle Core dolaba girdi ve az önce çıkardığım ayakkabılara (ve doğrusu, henüz kaldırmadığım iki çift ayakkabıya) takılıp düştü.

Ben dudaklarımı gererek "Eek" ifadesini takınırken, onun yüzü gerildi. "Üzgünüm, eve vardığımızda onları kaldıracağım," dedim.

"Sorun değil," diye homurdandı. "Yakın mısın?" Sonra elini kaldırıp bana telefonunu gösterdi, ben de Beck'i arayıp varış saatimizi bildirmek istediğini düşündüm.

"Beş dakika," dedim, raftan bir çift kot pantolon çekerek. "Beş gerçek dakika mı, yoksa beş Hellen dakikası mı?"

Ona döndüm, dudaklarım gülümsemeye başladı, onun şaka yaptığını düşündüm, ama yüzündeki ciddi ifade onun eğlendiğini göstermiyordu.

"Hellen dakikaları mı var?" diye dikkatlice sordum.

"Bebeğim, ne zaman kamyonete bineceğiz?" diye sordu. "Beş gerçek dakika," dedim sessizce.

Kafasını telefonuna eğerek uzaklaştı.

Nanook bana, Core'a baktı, bir an kararsız kaldı, sonra Core'u takip etti.

Aceleyle kıyafetlerimi değiştirdim ve zamandan kazanmak için, kıyafetime uygun bir çanta takmamak gibi çok zor bir karar verdim (bu zordu, ama kendime bunun sadece iki çiftin evde akşam yemeği yediği bir durum olduğunu, aksesuarlarımla değerlendirilmeyeceğimi söyledim). Sonra Core ve ben onun kamyonetine binip Beck ve Janna'nın evine doğru yola çıktık.

Sessizdi ve bu sessizlik huysuz bir sessizlik gibi görünüyordu. "Bana kızgın mısın?" diye sordum.

"Hayır," diye cevapladı.

Ona inanmadım.

"Eve geç geldiğimi biliyorum. Üzgünüm. Yetişmeye çalışıyorum. Ama Xanthia işleri tamamen ele aldı, bana çok yardımcı oluyor ve yakında her şey yoluna girecek."

Cevap vermedi.

Nedense bu beni gevezelik etmeye başladı ve bu gevezelik, mevcut atmosferde fazla dürüst olmayı da içeriyordu.

“Ancak konferans çok iş gerektirecek ve birçok yeni müşterimiz var. Yeni hizmetlerin kabulü iyi giderse, başka birini işe almam gerekebilir. Muhtemelen yarı zamanlı olarak. Xanthia'nın bu kadar çok bağlantısı olacağını beklemiyordum ve yeni müşteriler kazanmak başlangıçta her zaman ekstra çaba gerektirir. Ancak bu planlanmamış olsa da, bu iyi bir sorun. Bu arada hizmetimizin kalitesinden ödün veremem.”

"Yani, durum yakın zamanda sakinleşmeyecek," dedi.

"Şey..."

Endişeliydim ve nedenini bilmiyordum.

Daha önce bana kızmıştı ve bunu konuşmuştuk (tamam, bağırarak). Belki de bunun iş olmasıydı. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Ve eğer işine kızgınsa, bu sadece üzücü olmakla kalmayıp, aynı zamanda endişe verici de olurdu.

"Bu durum sık sık oluyor," diye uyardım.

"Neden bu konuyu konuşuyoruz?" diye sordu.

Kamyonun içindeki ortamı düşününce, bu soruyu anlamadım. Yine de cevap vermek için elimden geleni yaptım.

"Neden geç kaldığımı açıklamaya çalışıyorum."

"Neden geç kaldığını biliyorum."

"Her zaman çok çalıştığım için, çok çalıştığım için üzülmeni istemiyorum."

"Çok çalıştığın için üzülmüyorum." "Ruh halin pek iyi görünmüyor."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Bana 'Bana kızgın mısın?' diye sorduğunda, cevabımı duymadın mı?" Tamam o zaman.

"Başka bir şey mi var?" diye ısrar ettim. "Hayır."

Hmm.

Bundan hoşlanmadım çünkü onu rahatsız eden bir şey *olduğu* belliydi ve eğer öyleyse, bunu konuşmamız gerekirdi.

Ama şimdi bunun için uygun bir zaman değildi.

O akşamı planladığımızdan beri sabırsızlıkla bekliyordum ve Beck, Core'un en iyi arkadaşıydı (Eight ve Muzzle da hemen arkasından geliyordu), bu yüzden onun da sabırsızlıkla beklediğini biliyordum.

Şimdi akşamın tadını çıkarma zamanıydı. Bu yüzden, konuyu kapattım.

"Li'yi arasam sorun olur mu? Eve gelirken bana mesaj attı ama henüz ona ulaşamadım."

"Kız kardeşini aramana neden itiraz edeyim ki?"

O sadece *"Hayır*" diyebilirdi, ama öyle bir tavır sergiledi. Ben bu konuya girmedim.

Li'yi aradım.

"Merhaba, her şey yolunda mı?" diye sordum. "İş yerinde

misin?" diye sordu.

Bu, konuşmamızın iyi gitmeyeceğinin işaretiydi.

"Hayır," diye tereddütle cevap verdim.

"İşini bölmek istemedim," dedi. "Neyi? İyi misin?" diye sordum.

"Suçluluk duymaya başladım," dedi bana. "Bu yüzden büyükannemi arayıp büyükbabam hakkında bilgi almaya çalıştım. Gerçek şu ki, büyükbabam şeker hastası ve bu durum onu çok zorluyor çünkü şeker hastalığı böyle bir şey. Yalan ise, büyükbabam çok sağlıklı olmayabilir ama ölümün eşiğinde de değil."

"Yani..." Sözümü bitiremedim çünkü ağzımdan bu kelimeleri çıkaramadım.

Li bitirebildi. "Yani babam bunu kızlarını görmek için bir taktik olarak kullandı. Bir yandan, bu kadar ileri gitmesi bizi ne kadar özlediğini gösteriyor. Öte yandan, bu çok boktan bir şey ve eğer bizimle barışmayı başarabilseydi, bizi bu şekilde kandırdığını nasıl açıklardı?"

Bu soruya cevap veremedim.

Sıra Li'ye gelmişti: "İyi misin?"

İyi değildim. Kontrolcü bir ebeveynin sürekli değişen ve bazen tırmanan kontrol girişimlerine asla alışamazdın.

Ben de öyleydim. Çünkü büyükannem ve büyükbabamla yakın olmasam da, onların ölmesini istemiyordum. Ve bu, hayatımda babamın olmaması daha sağlıklı olduğunun bir başka göstergesiydi.

"İyiyim," dedim ona. "Sen?"

"Her şey tamamen berbat, ama en azından büyükbabam ölmüyor." O

da benimle aynı durumdaydı.

Core ile akşam yemeğine gittiğimizi söyledim ve o da gitmeme izin verdi.

Telefonumu kulağımdan zar zor kaldırmıştım ki Core, "O neydi?" diye sordu.

"Büyükbabam ölmüyor," diye başladım, sonra geri kalanını anlattım.

Tamam, belki kamyonete bindiğimizde Core'un keyfi yoktu, ama şimdi kesinlikle keyfi yoktu.

"Tatlım, ben bu tür şeylere alışkınım," diye onu yatıştırdım. Elimi

tuttu.

Ben de ona verdim.

Elimi sıktı, dudaklarına götürdü, elin arkasını öptü ve sonra gitmeme izin verdi.

bıraktı.

Gülümsedim.

Tamam o zaman.
Her şey yolunda.

"Tamam, özür dilemem gerektiğini hissediyorum," dedim Janna'ya.

Onun mutfağındaydık.

O tavada mısırla bir şeyler yapıyordu, ben de fırın tepsisine bisküvi yerleştiriyordum.

Biraz önce Janna ve Beck'in çocuklarının çok sevimli ama çok küçük olduklarını (iki buçuk yaşında ve altı aylık bir bebek) fark etmiştim. Beck'in koyu saçlarını ve Janna'nın koyu gözlerini almışlardı. Onlarla tanıştım, sonra onları yatırmak zorunda kaldılar.

Bu da geç kaldığım için kendimi daha da kötü hissetmeme
neden oldu. "Hayır, bilmiyorsun," diye cevapladı.

"Geç kaldık."

"Core, kendi işinin sahibi olduğunu söyledi. Muhtemelen bazen işler zorlaşıyordur."

"Öyle."

"Anlaşılabilir bir durum." Bu çok
tatlıydı.

Ama Janna da tatlıydı.

Fırına doğru yürüdü ve içine baktı. Konunun
özüne geldim.

"Tamam, o zaman Core ve benim aramızda olanlar yüzünden bana uzattığın eli kabul etmediğim için özür dilemeliyim."

Bana geldi, kurabiye tepsisini aldı ve fırına geri döndü.

Fırını açıp, insanlık tarihinin en lezzetli domuz pirzolası gibi görünen şeyi fırına koyarken, "İlişkilerde özür dilemeye gerek yoktur," dedi.

Yine çok tatlıydı.

"Bence bu, hayata uyum sağlamakla ilgili," dedim. "Hangi hayata?" diye
sordu, kapatmakta olduğu fırına.

"Motosikletçi hayatı."

Bana döndü ve başını yana eğdi. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Şey... ben..."

Kahretsin, ağzımdan kaçırmıştım.

Bana doğru yürüdü, tezgaha yaslandı ve elini tezgahın üzerine koydu. Sonra bana ihtiyatlı ama aynı zamanda nazik bir ifadeyle baktı. "İkiniz tekrar bir araya geldiniz, yani belli ki Beck'i dinledin ve
kararını verdin. Benim fikrim mi? Göğsüne dokundu ve küçük bir gülümsemeyle, "Doğru kararı verdin. Beck ve kulübü tanıyana kadar iyinin ne olduğunu bilmiyordum. Önceden ne oldukları benim için önemli değil. O zaman da önemli değildi ve Beck'le tanıştığımda

O olaydan sonra, ve şimdi de öyle. İki güzel bebeğim var. Beni çok seven ve bana her zaman neredeyse aşırı derecede özen gösteren bir kocam var. Ve bebek bakıcısına ihtiyacımız olup olmadığını asla düşünmemiz gerekmiyor.

Bu konuda üç şey dikkatimi çekti.

Bebek bakıcısı bilgilerini bir kenara koydum. Ve

ilkine değindim.

"Hiç iyi bir şey yaşamamış olmana üzüldüm."

"Beck'e kadar," diye düzeltti.

Ve bu beni etkileyen son şeydi.

Neredeyse dayanılmaz bir özen.

"Beck'e kadar," diye mırıldandım, onu yeterince iyi tanıyıp bunu benimle paylaşmasını isteyebileceğimden emin değildim.

"Ama onun ne yaptığını biliyorsun. Ve ben de onun ne yaptığını biliyorum. Yine de, bu benim gerçekliğim."

"Evet," diye onayladım.

Koluma dokundu, elini indirdi ve "Çok basit. Sen sadece bir erkekle tanışıp ona aşık olan bir kadınsın. İnsanlar her şeye etiket yapıştırırlar. Bunu, hakkında hiçbir şey bilmedikleri, dolayısıyla anlayamayacakları şeyler hakkında kararlar alabilmek için yaparlar. Core senin ilk erkek arkadaşın değil, değil mi?"

Kafamı salladım. "Hayır, değil."

Bir kez başını salladı. "Demek öyle. Erkek arkadaşınla birlikte olmayı öğreniyorsun. O sadece motosiklet sürüyor ve motosiklet süren diğer erkeklerle takılıyor. Tabii ki, motosikletçilerin dünyası senin alışık olduğun bir dünya olmayabilir, ama onlar da sadece insan olduklarını görmek yerine farklılıklarına odaklanmadığın sürece, o kadar da farklı değiller."

"Sence bu kadar basit mi?" diye sordum, o mısırın yanına geri dönerken.

Tahta kaşığı eline aldı ve karıştırmaya başladı.

"Deli olduğumu düşünebilirsiniz, ama bence insanların kim oldukları hakkında genel kararlar vermek, bu geniş dünyada her şeyi karmaşık hale getiriyor. Bilmeden bilemezsiniz ve bu gezegendeki her canlıyı bilmeniz mümkün değildir. Bu yüzden, "Hepsi böyledir" diyemezsiniz ve sonra "böyle" insanların nasıl davranılması gerektiğine karar verip onlara öyle davranamazsınız. Hiçbir insan bir başkasına benzemez, ortak özellikleri, gelenekleri veya eğilimleri ne olursa olsun. Motosikletçi hayatı bir uyum değil, motosikletçiler için sadece hayattır. Başka bir deyişle, sadece hayattır. Sizin yaşadığınız hayattan farklı olabilir, ama o hayatı yaşayan insanlarla bir kez yaşayınca, sizin için de sadece hayat haline gelir."

"Tamam, belki de bu kadar basittir," diye mırıldandım ve belki de Janna'yı hafife aldığımı düşündüm.

Onun zeki olmadığını düşündüğümden değil.

Sadece onun bilge olduğunu bilmiyordum.

"Sana ders vermiyorum," diye nazikçe cevapladı. "Sadece şunu bilmeni istedim: Eğer kolay olmasını sağlarsan, kolay olur. Zor olmasını sağlarsan, zor olur. Ve ben bunun zor olmadığını söyleyeceğim, o yüzden zorlaştırma."

"Evet." Yine mırıldanıyordum.

"Aklında başka bir şey mi var?" diye sordu, mısırı karıştırmaya devam ederek.

Omuzlarımı kaldırdım. "Sadece Core bu akşam erken saatlerde keyifsiz görünüyordu ve bunun hakkında konuşmak istemedi."

Güzel, sessiz bir kahkaha attı ve bitirdiğinde bana göz kırptı.

"Buna alış, kardeşim. Bu çocuklar huysuzdur. Endişelenme. Eğer bilmen gereken bir durum varsa, eninde sonunda sana söyleyecektir."

Öyle olmasını umuyordum. İşlerin içime sinmemesi hoşuma gitmiyordu.

"Ama bu çocuklarla beş yıldır birlikteyim. Aslında, daha da uzun süredir," diye devam etti Janna alaycı bir ses tonuyla. "Yani *buna* alışmak için yardıma ihtiyacın olursa, ben varım."

"Sonunda o telefonu bekliyorum," dedim ve davetini kabul ettim, o da yine sessizce güldü.

"Siz kadınlar ne hakkında konuşuyorsunuz?" Beck, Core ile birlikte içeri girerken sordu. "Siz erkekler ne kadar huysuz olabiliyorsunuz," diye cevapladı Janna.

Hay aksi.

Core'un gözleri bana çevrildi. Harika.

"Kesinlikle," diye onayladı Beck. "Beni bu durumdan kurtarmak için kadın dokunuşuna ihtiyacım var."

"Demek öyle," dedi Janna, bana göz kırparak. "Kadının dokunuşunu elde etmek için bir taktik."

Kolunu Janna'nın omuzlarına doladı ve "Her şey senin dokunuşunu elde etmek için bir taktik" diye fısıldadı.

Ne kadar tatlı.

Beck ve Janna'nın sevimli olmasını çok sevdim, özellikle de Janna için.

Gözlerini devirmesini kaçırmamam için tekrar bakışlarımı yakalayabilmek için geriye yaslandı.

Güldüm, ama tam olarak kendimi veremedim.

Core hiçbir şey söylemedi, ama benimle birlikte tezgaha yaslanarak kolunu belime doladı.

İşte böyle oldu.

Janna akşam yemeğini masaya koymak için herkesi çağırdı ve hepimiz yardım etmek için harekete geçtik. O da sessizce kimin ne yapacağını yönlendirdi.

Bunu sevdim. Resmi olmaması hoşuma gitti. Hepimizin yemekleri kaselere koyup masaya taşımasıyla, sanki bir aile gibiydik.

Janna'yı da sevdim, sadece bilge olduğu ve bu muhteşemliğini benimle paylaştığı için değil. Bunu dürüst ve nazik bir şekilde yaptı.

Yeni bir arkadaş edindiğini bilmek her zaman iyi hissettirir.

Ve oturur oturmaz, onun domuz pirzolalarının insanlık tarihinin en lezzetli pirzolaları *olduğunu* öğrendim.

Eve dönerken, konuyu açtım.

"Az önce keyfinin yerinde olmadığını söyledim." "Bir daha söyler misin?"

"Söylediğim tek şey buydu. Janna'ya senden bahsetmiyordum. Sadece senin keyifsiz göründüğünü söylemiştim."

"Kiki ile üç yıl yaşadım."

Neden bana bu bilgiyi tekrar ettiğini anlamadım. "Tamam," dedim yavaşça.

"Kadınların konuştuğunu biliyorum." Ah.

"Tamam," diye mırıldandım.

Ondan sonra eve kadar olan yol sessiz geçti. Evet, doğruydu.

Core geveze biri değildi, ama sessiz ve düşünceli bir tip de değildi. Bu, haklı olduğum anlamına geliyordu.

Onu rahatsız eden bir şey vardı. Hmm.

Eve vardığımızda seks yaptık. Ben başlattım, Core da hiç çekinmedi ve sonrasında her zamanki gibi bana sarılıp uykuya daldı.

Ancak, ben uyanık kalarak onun aklında bir şeyler olduğunu düşündüm. Kulüpte yaptığı iş çok ağırdı. Belki hazır olduğunda bana söyleyecekti.

Seks, her zamanki gibi samimi ve yoğundu. Sarılma da her zamanki gibi sevgi doluydu.

İnsanların ruh halleri vardır. Core da insandı (bazen beni sikerken tanrı gibi görünse de), elbette onun da ruh halleri olacaktı.

Sadece ona bu ruh hallerini yaşaması için alan ve benimle paylaşmaya hazır olana kadar sabır göstermem gerekiyordu.

Bu düşünceyle uykuya daldım.

25
ACILI BAKIM

Hellen

HER ŞEY üç hafta sonra sona erdi.

Yorgunluktan bitkin düşmüştüm.

Çünkü Beck ve Janna ile akşam yemeğine çıktığımız gece Core'un ruh halini etkileyebilecek faktörleri değerlendirirken, bunun bir parçası olabileceğini düşündüğüm şeyi hafifletmeye karar vermiştim.

Diğer bir deyişle, Core'a daha fazla zaman ayırmak, taşınmayı bitirmek, Core ile ilk aile Şükran Günü'nü geçirmek (tabii ki harika geçti, çünkü Core muhteşemdi ve ailem de harikaydı) ve işimi halletmek için normalde saat altı yerine saat dört buçukta kalkıyordum.

Ayrıca, işe daha erken gidebilmek için, önceki gece kıyafetimi seçip çantamı değiştirerek sabahları zaman kazanıyordum. İki gün üst üste yarım saatlik saç kurutma süresinden tasarruf etmek için, saçımı her gün değil, iki günde bir yıkamaya alıştırmaya çalışıyordum.

Bütün bunları, Core'a eve gidebilmek için en geç saat altıda (en geç altı yirmi) ofisten çıkmayı kişisel hedefim haline getirdiğim için yapıyordum.

Bazen Core kulüpte bir şeyler yaparken gizlice biraz iş yapardım. Ya da televizyonun önünde otururken, Core esrar içip rahatlamış bir ruh hali içinde, benim ilgimi çekmeyen bir şeyi izlerken, ben de dizüstü bilgisayarımı alırdım.

Bazen ben olmadan yatardı, böylece ben bilgisayar başında bir saat kadar vakit geçirip ertesi gün için hazırlık yapabilirdim.

Bunu onun için yapıyordum, ama benim için işler zordu.

Konferans beklediğimden daha fazla iş gerektiriyordu. Noel yaklaşıyordu ve en az bir düzine yeni kişiye hediye alacaktım. Kızlarımı çağırıp eski dairemi hızlıca toparlayıp temizlemelerini istedim, onlar da yardım etti ve işi hallettik. Ama Core ile birlikte mutfağımızda hangi eşyalarımı kullanabileceğimize ve hangilerini depolayabileceğimize karar vermek için henüz vaktim olmamıştı.

Bu, o kutuların ve dairemdeki diğer çöplerin, garajda Mini'mi park ettiğim yerin önüne yığılmış olduğu anlamına geliyordu. Her gün bu kutularla karşılaşmak can sıkıcıydı, çünkü içlerini boşaltmam gerektiğini hatırlatıyorlardı. Ayrıca yolumda duruyorlardı.

Onları Core'un kocaman kamyonunun önüne koyamazdık. Zaten garaja zar zor sığıyordu.

Onları ayırmamız ve kullanmayacağımız eşyaları onun tavan arasına koymamız gerekiyordu, böylece kutular yolumuzdan çekilebilirdi.

Evet, yorgundum ve her gün karşılaştığım bir kilometre uzunluğunda iş ve hayat yapılacaklar listesi vardı.

Tamam, belki de tüm bunlar başladığında biraz huysuzdum.

Ama kim olmazdı ki?

Evden çıkmadan önce başladı.

Noel alışverişine çıkıyorduk, ki bu genellikle çok sevdiğim bir şeydi.

Dahası, Core'un evinde hiç süsleme yoktu ve benimkiler de yetersizdi, bu yüzden evi Noel havasına sokmak için alışverişe çıkmıştık.

Harika bir ruh halinde olmam gerekirdi. Noel'i severdim ve yaptığımız küçük süslemeler - ağacımı dikmek - harikaydı (çünkü süslemeleri eklemenin yarısını bitirdikten sonra ağacın altında seks yapmıştık).

Yine dolapta, hazırlanmayı bitiriyordum. Core banyodaydı.

Onun küfrettiğini duydum ve Nanook sessizce uludu.

Ne olduğunu görmek için odaya gitmek üzereydim ki Core, elinde benim maskaramı tutarak dolaba girdi.

"Bu önemli mi?" diye sordu. "Bu
benim maskaram," diye cevapladım.

"Bunu evet olarak mı kabul
etmeliyim?"

Ona doğru yürüdüm. "Evet, evet." Uzanıp maskarayı ondan aldım. "Neden sende?"

"Çünkü banyoda üzerine bastım ve neredeyse boynum kırılıyordu." Kahretsin.

"Belki de yerine koymamışımdır," bariz olanı söyledim.

"Evet," dedi, sonra ben özür dileyemeden arkasını dönüp dışarı çıktı.

Ancak, çıkmadan önce yerdeki çamaşır sepetimizin bulunduğu köşeye kadar zemini gözden geçirdiğini belirtmek gerekir.

Ben de yere baktım. Evet, doğruydu, ayakkabılarım her yerdeydi. Birkaç çift kot pantolonum, birkaç kazak, bir etek, bir sütyen de öyle. Çamaşır sepeti de dolup taşıyordu çünkü birkaç haftadır çamaşır yıkamaya vaktim olmamıştı.

İşte o anda sinirlenmeye başladım.

Çünkü, tamam, eğer benim onunla vakit geçirebilmek için kendimi paralamaya çalıştığımı fark etmediyse, o zaman gerçekten dikkatini vermemişti.

Ve sanki beş yüz çift soluk kot pantolonu ve sekiz yüz tişörtü/Henley'i/termal giysisi yokmuş gibi, bin çift iç çamaşırından bahsetmiyorum bile

(tamam, abartıyorum, ama bu tür şeylerden çok vardı).

Benden önce bekardı ve bu nedenle, çamaşır yıkamayı mümkün olduğunca az yapmak için dolabı doldurmuştu.

Giyecek kıyafeti yoktu.

Eğer sıkıntısı olsaydı, kendi lanet çamaşırlarını yıkayabilirdi.

.

Yani, dispanserler için personel vardı, bu yüzden kardeşlerin göz kulak olmaları dışında, Core'un gündüz işi çok yorucu değildi. Ve onun gönüllü vigilante işi gece veya gündüz oluyordu, ama o zamanı ayırmak onun tercihiydi.

Eğer bu, o zaman geldiğinde ev babası olmak için gerekli bir özellikse, bu çok saçma bir şeydi.

İstediğim dudak parlatıcısını almak ve maskaramı geri koymak için banyoya girdim ve...

Doğru.

Kabul etmeliyim ki, kuru şampuan kutusu dışarıdaydı, fırçam da öyle, allık, aydınlatıcı, fondöten ve bunları sürmek için kullandığım fırçalar ve süngerler de yerine koymamıştım.

Harika bir banyosu vardı. Evini yenileyenler, banyoda ekstra çaba sarf etmişlerdi: siyah derzli balıksırtı desenli beyaz fayanslar, bir küvet ve büyük bir duş, uzun, siyah bir lavabo dolabı ve tezgahın üzerinde duran muhteşem beyaz lavabolar.

Ayrıca makyaj yapmak için mükemmel olan aydınlatmalı aynalar da vardı. Lavaboda onun alanı vardı, benim de benimki.

Ama inkar edilemezdi, sadece onun alanına tecavüz etmekle kalmamıştım, onun tarafı çok düzenliydi, benimki ise... değildi. Sadece makyaj ve saç malzemeleri değil, makyaj malzemelerinin tozu beyaz tezgahın üzerine serpilmişti ve bir kısmı leke yapmıştı.

Berbat görünüyordu.

Ayrıca Oscar ve Felix banyoyu paylaşıyor gibi görünüyordu.

Aslında Core genelde düzenli biriydi, anahtarlarını ve telefonunu herhangi bir yere bırakmazdı. Postayı aldığında (ve Core her zaman postayı alırdı), postaları ayırır, yazışmalarını evraklarını koyduğu yere götürürdü. İşten eve geldiğimde, postalarımın mutfağın köşesinde, çamaşır odasının kapısının yanındaki küçük gömme masada düzgün bir yığın halinde durduğunu görürdüm (ve doğrusu, o büyüyen yığına günlerdir dokunmamıştım).

İki haftada bir temizlikçiler geliyordu.

Ama onu hiç yaparken görmemiş olsam da, çok tüylü bir köpeğimiz vardı, ancak bu ziyaretler arasında köpek tüyleri bizi rahatsız etmiyordu. Bunun nedenini biliyordum, çünkü ben taşınmadan önce Core, köpek tüylerini emmek için süper güçlü, pahalı şarj edilebilir, kablosuz elektrikli süpürgelerden birine sahipti.

Neredeyse her gün çalıştırmak zorundaydı.

Bunu düşündüm çünkü ben hiç kullanmamıştım.

Kanıtlar, erkek arkadaşımın temizlik delisi olduğunu gösteriyordu ve ben çok dağınık biri değildim, ama iş ve hayatın içinde kaybolduğumda, işlerin kontrolden çıkmasına izin verebiliyordum ve belki de bu onu rahatsız ediyordu.

Ancak, o yetişkin bir adamdı, yani eğer öyleyse, sözlerini kullanabilirdi.

Ama bu arada, en azından maskaramı kaldırmayı unutmamam gerekiyordu, çünkü banyoda ona takılıp boynunu kırması fikri hiç hoşuma gitmiyordu.

Hızla her şeyi olması gereken yere koydum ve makyaj kalıntılarını el havlusuyla sildim. Yeni bir havlu çıkardım (son temiz havlumuz, eek!), kirli olanı yanıma aldım, çamaşır sepetine attım (yuvarlanıp yere düştü... zihinsel not: yarın birkaç makine çamaşır yıkamak) ve Core'a doğru yola çıktım.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordum.

"Evet," diye cevapladı, uzaktan kumandayı kullanarak Noel ağacı ışıklarını kapattı ve garaja doğru yöneldi.

Ön araştırma yapmıştım ve estetik anlayışımızın benzer olduğunu düşünerek, CB2 ve West Elm'in Noel dekorasyonu için ana hedeflerimiz olduğunu değerlendirmiştim. Bu nedenle Core bizi Cherry Creek'e götürdü.

"Maskara için özür dilerim," dedim. "Önemli
değil," diye cevapladı.

"Makyaj malzemelerimi daha iyi toplayacağım," dedim. "Tekrar
söylüyorum, önemli değil."

"Son zamanlarda çok meşguldüm. Normalde bundan çok daha düzenliyimdir."

"Önemli değil, bebeğim."

Önemli değilmiş gibi konuşuyordu ama yine de ona baktım.

Core'un araba kullanırkenki hali gibiydi, sinirliyken araba kullanırkenki hali değil.

Tamam, belki de dolaptaki o bakışı yanlış yorumladım. Ben de, onun bıraktığı bir şeye takılıp yere düşseydim sinirlenirdim.

Sonra da unuturdum.

Elini bana uzattı.

Ben de elimi onun eline koydum, o da elimi sıktı, bir saniye göğsüne bastırdı ve sonra bıraktı.

Evet, yanlış anlamıştım. O havalı
biriydi.

CB2'deydik ve Core'u masa dekorasyonu için üç adet beyaz, kabarık (yani tüyden yapılmış) bebek Noel ağacı almaya ikna etmeye çalışıyordum.

O pek istekli değildi.

Ve o anda, "Hayır" dedi.

Ya da daha önce bir kez söylediği için, hayır kelimesini tekrarladı demeliyim.

Ona gülümsedim. "Mutfak adasındaki şenlikli düzenleme için mükemmel. Belki birkaç mum ve şuradaki küçük kardan adamları alabiliriz."

Kabarık ağaçların arasına mükemmel uyum sağlayacak kar adam figürlerini işaret ettim.

O da o tarafa baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Onun yanına eğildim ve iki elimle onun elini tuttum. "Güven bana, bir vizyonum var."

O anda yüzündeki ifadeyi ve donmuş gibi göründüğünü fark ettim.

O yöne döndüm ve bu sefer kardan adam figürlerini görmedim.

Çok güzel bir kadın gördüm, bakışları Core ile benim aramda gidip geliyordu ve bize doğru yürüyordu.

O bize ulaşmadan kim olduğunu anlamıştım ve Core, "Kiki" diye selamladı.

"Selam," dedi nefes nefese, sanki tatil sezonunda rahatlamak için bütün yıl diyet yapmış gibi ona bakarken, o da gerçek boyutta çikolatadan yapılmış bir Noel Baba gibiydi.

Core elini elimden çekti, ama sadece kolunu omuzlarıma dolamak için, beni olduğu yerde, yanına sıkıca bastırarak.

"Bu Hellen," diye tanıttı.

Gözlerini ondan ayırıp bana baktı. Onun bir tipi olduğunu söyleyebilirdik.

Kıçı güzeldi, esmerdi, boyu ortalama idi, ama gözleri koyu kahverengiydi. Ya benden sadece birkaç yaş büyüktü, ki bu beş yıl önce ayrılmışlarsa ve Core üç yıldır onunla birlikteyse imkansızdı, ya da kendine iyi bakıyordu. Yirmi beş yaşında görünüyordu ama muhtemelen otuz ya da daha yaşlıydı.

Oh, ve tekrarlamaya değer, o gerçekten çok güzeldi, ki bu mantıklıydı çünkü Core çok yakışıklıydı.

Yine de.

"Merhaba," dedim.

"Merhaba," diye cevapladı, o kısa kelimeyi keserek, sanki "merhaba" gibi ses çıkardı.

Kötü bir hisse kapılmadım, acı dolu bir hisse kapıldım. "İyi misin?" diye Core'a sordu.

Core, üzerinde tam olarak kararlaştırdığımız dört süs bulunan sepeti kaldırdı, hepsi bu kadardı.

"Noel'e hazırlanıyoruz," dedi ona.

Bunu ona hatırlatmak için söylemiyordu, sadece bilgi veriyordu.

Yine de, o süslerin Slytherin tarafından lanetlenmiş altın snitch gibi kanatlar çıkararak ona saldıracağından korktum, çünkü o süslere öyle bakıyordu.

Core'un kolunu indirmesi için ona uzanmak üzereydim. "Uh, harika, uh... evet. Noel," diye kekeledi.

"İyi misin?" diye sordu Core, sonunda sepeti yere bıraktı.

"Evet, uh..." Kendini topladı. "Evet. Çok iyiyim."

Core'un gözleri kafasının üzerinden mağazayı taradı. "Erkek arkadaşın nerede?" Küçük bir sesle, "Ayrıldık," dedi.

Oh, hayır.

Bu, botumun burnuyla ona hafifçe vurduğum zamandı, ama o programa uyması gerekiyordu.

Onu bırakma kararını yeniden düşünüyordu.

Olaydan sonra kulübün gittiği yönü duymuş muydun acaba diye merak ettim, ve şimdi keşke kalmış olsaydım diye düşünüyordu.

Acaba bana yaptığı gibi ona da iyi bir erkek arkadaşlık yapmış mıydı ve o da onu özlüyor muydu?

Bunu asla bilemeyecektim ve bunun için minnettardım.

"Peki, ben gidiyorum. Alacak çok hediye var," dedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Kiki," dedim hızlıca, alaycı değil, alçakgönüllü ve samimi bir ses tonuyla.

"Ben de," diye cevapladı, sonra Core'a dönerek, "Seni görmek güzel..." Yutkundu. "Seni mutlu görmek güzel, Dusty."

Hay aksi.

Ona Dusty dedi.

Dusty, açıkçası, havalı bir isimdi. Biraz sevimli, biraz kovboyvari bir isimdi. İlk kısmı Core'a nadiren yakışıyordu (örneğin bilardoda kazandığında), son kısmı ise motosiklet sürmesi ve kanunsuzlukları göz önüne alındığında, onun modern bir versiyonu gibiydi.

O anda, annesi ona öyle seslendiği için bilinçsizce bu ismi asla kullanmayacağıma dair kendime söz verdiğimi fark ettim.

Ancak o anda, Kiki'nin ona öyle seslendiği için artık onu kullanamayacağım için sinirlendim.

"Sen de," dedi Core.

Sen de mi?

Mutlu görünmüyordu.

Core'a bunu hiçbir şekilde belli etmedim.

O uzaklaşmadan önce bana baktığında yüzüme bir gülümseme yapıştırdım.

Core kabarık Noel ağaçlarına geri döndü.

Sonra tekrar "Hayır" dedi, elimi tuttu ve beni başka bir vitrine götürmeye başladı.

"İyi misin?" diye sordum, onu dikkatle izleyerek. "Tabii," diye cevapladı.

"Ben... şey, onu ilk gördüğünde şaşkın görünüyordun."

"Onu bir süredir görmemiştim, eskiden her gün görürdüm. Ben zor durumdayken bana tekme attı, hak etsem bile yine de canım yandı. Evet, şaşkındım."

Bizi durdurdu, beni bıraktı ve kabarık ağaçların ve kardan adamların arasında dolaşırken çok sevimli görünecek küçük bir kutup ayısı aldı.

"Kahve içip konuşmak ister misin?" diye sordum. "Ya da bunu bırakıp yarın tekrar gelmek ister misin?"

Sorularımı tamamen görmezden geldi.

"Tüylü ağaçlar değil, beyaz koni şeklindeki ağaçlar, kardan adamlar ve bunlar," dedi, kutup ayısını sepetimize koydu, daha küçük bir tane daha aldı (anne ve bebek, mükemmel!) ve "Ve birkaç mum," diye ekledi.

Noel dekorasyonuna kulağı vardı. Bu işe yarardı, ikimiz için de, sadece benim için olan kabarık ağaçların aksine.

Etkilendim.

Beni kardan adamların yanına sürüklerken bile etkilendiğime odaklanmak zordu.

"Core," diye seslendim.

Bana baktı.

Ve homurdandı, "Bebeğim, bırak gitsin."

Tamamdır.

Bu pek hoşuma gitmedi, ama CB2'de olay çıkarmak istemedim.
Dahası, CB2 bu konuşmayı yapmak için uygun bir yer değildi.

Core kardan adamları aldı, beni ağaçların yanına çekti, farklı boyutlarda üç tane seçti (ve beyaz olanların arasına şeffaf bir tane de attı, bu harikaydı, çünkü içi boştu ve içine minik LED ışıklar dizisi koyabilirdim ve tüm düzenleme parıldayacaktı) ve sonra yola çıktık, o önde, ben arkada, böylece siyah şamdanlar ve beyaz mumlar ekleyebildi.

Çok hoş bir düzenleme olacaktı.

Bu düşünceyi daha yeni yapmıştı ki, kasaya doğru yola çıktık. Sanırım

CB2'de işimiz bitmişti.

O ödedi.

Yani sanırım o satın alıyordu.

Kamyonete gidip bindik. "Diğer yer neresi?" diye

sordu. "Erken bir öğle yemeği yiyelim mi?"

Bana döndü, ön kolunu direksiyonun üzerine koydu. "Aç mısın?" Hayır, kendimi

tuhaf hissediyordum.

"Sadece düşünüyorum da..."

"Tanrım, Hellen," diye kesti sözümü. "Kiki ve ben bitti. Onu görünce şaşırdım. Olmayan bir şeyi, lanet olası bir şeye dönüştürme. Sen varsın. Seninle yaşıyorum. Seninle yatıyorum. Seni seviyorum."

"Bundan hiç şüphe etmedim."

En azından, Kiki hakkında konuşmaktan sinirlenene kadar şüphe etmemiştim. "O yüzden bırak gitsin ve bana diğer yerin nerede olduğunu söyle."

Oraya yürüyerek gidebilirdik, ama bunu söylemedim ve zaten West Elm'de çıldırıp bir sürü şey alıp geri taşımak zorunda kalırsak diye çantalarımızı saklamak en iyisiydi.

Ona nereye gideceğini söyledim.

Medya merkezinin etrafına asmak için ışıklı süsler aldık, ayrıca ona, bana ve Nanook'a Noel çorapları aldık ve bunu, birlikte alışveriş yapmak zorunda kalan yabancılar gibi West Elm'de zorlukla yürürken yaptık.

Kamyonete geri döndüğümüzde Core çaba gösterdi.

Sesi yumuşak ve hatta tatlıydı: "Şimdi, öğle yemeği yemek ister misin?"

Ben yumuşak ve tatlı

hissetmiyordum. Aklım Kiki'deydi.

"Sadece eve gitmek istiyorum," dedim ön cama.

"Ve o bunu unutamadı," diye mırıldandı sinirli bir şekilde, yumuşak ve tatlı bir anı. Kamyoneti çalıştırdı ve eve doğru yola çıktı. Beş dakika kadar sürdükten sonra ses tonunu tekrar değiştirdi ve "Hediye almak istiyordun," dedi.

"İnternetten alışveriş yaparım."

"Fiziksel mağazalara gitmek istedin çünkü onların ortadan kaybolmasını istemiyorsun, çünkü herkes internetten alışveriş yapıyor ve tüm ambalaj malzemelerinin çevreyi mahvedeceği konusunda bir şeyler var," dedi bana, benim ona söylediğim bir şeyi.

"Kaldırım kenarından teslim alabilirim." Daha fazla bir şey söylemedi.

Eve vardığımızda, garaja girdi ve her zamanki gibi benim hiçbir şeyi taşımama izin vermedi. Doğrusu, o kadar da fazla bir şey yoktu. Onunla alışveriş yapmayı, eve getirmeyi, paketleri açmayı ve evin her yerine yerleştirmeyi hayal ederken kafamda canlandırdığım devasa, şenlikli Noel alışverişi değildi. Sonra belki de mutfak adasında kurabiye pişirmek veya hediyeleri paketlemek gibi Noel'e özgü bir şeyler yapardık.

Sonuçta, benim Core-and-Me-Christmas Fantasy'imden tamamen farklı bir şey oldu. Ben mutfak adasına kutup ayısı/kardan adam süslerini yerleştirdim, o da süsleri astı. İkimiz için toplamda beş dakika sürdü ve bunu yaparken iki ayrı odadaydık.

İşimi bitirip çamaşırları almak için salona doğru yürürken onun "Eğlenceliydi" dediğini duydum.

Tama

m.

Hayır.

Ona dönüp, "Senin bir sorunun var" dedim.

"Sen benim bir sorunum olduğunu düşünüyorsun diye, gerçekten bir sorunum olduğu anlamına gelmez," diye karşılık verdi Core.

"Hayır," diye karşılık verdim. "Senin bir sorunun var."

"Peki benim sorunum ne, Hellen?" diye sordu, yumruklarını ince beline koyarak. "Eski sevgilimin seksi olması ve senin onu iyice görmen, bu yüzden kafayı yemen mi?"

Aman Tanrım!

"Hayır," diye tersledim. "Ama böyle şeyler söylemeye devam edersen, bunları düşünmeye başlayacağım."

"Bu bir tehdit mi?"

Ellerimi iki yana açtım. "Senin neyin var?"

"Genel olarak mı?" diye sordu, sonra elini ikimizin arasında salladı. "Yoksa bu boktan durumla ilgili mi?"

"Çamaşırlar mı?" "Ne?"

"Çamaşırlar. Çamaşırları yıkamam mı?"

Gerçekten kafası karışmış görünüyordu. "Çamaşırlar mı?"

"Birkaç haftadır yıkamadım."

"Çamaşırların yıkanması mı gerekiyor?"

Deliriyor muydum, yoksa bu son derece sinir bozucu bir konuşma mıydı? Hayır, son derece sinir bozucu *bir gündü*.

"Aslında hayır, ama dolup taşıyor."

"Çamaşırların yıkanması gerekiyorsa, ben yıkarım. Senin kıyafetlerin benimkilerden daha güzel olduğu için, bir şeyleri mahvetmek istemediğimden uzak duruyorum. Ama bu senin sorununsa, bir şeye çarptığımda ne yapacağımı bilemediğimde, sana sorarım."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Çamaşırları senin yıkamanı istemiyorum." "O zaman neden çamaşırlardan bahsediyorsun?"

Sabırlı olmaya çalıştım. "Çamaşırları yıkamadığım için bana kızgın mısın diye soruyorum."

"Dolabın köşesinde kirli çamaşır yığını olmasa ne güzel olurdu, ama..."

Sözünü yarıda kesti.

"Ama ne?" diye sordum.

Başını salladı, olumsuz anlamda değil, sanki kafasını boşaltıyormuş gibi.

Sonra "Hiçbir şey" dedi. "Çamaşırların yıkanmasını istiyorsan, kuru temizlemeye gönderilmesi gerekenleri çıkar. Onları ben götürürüm, gerisini ben hallederim."

Tamam, dur.

Ne oluyordu?

Bilmiyordum, ama bir şeylerin çok yanlış olduğunu hissediyordum çünkü deli değildim, bu konuşma sinir bozuc*uydu*, sadece nedenini artık bilmiyordum.

"Çamaşırları ben yıkarım," diye dikkatlice belirttim. "Yemekleri sen yaparsın."

"Öyle yapıyoruz ama benim yapmamı istiyorsan, söyle yeter." "Senin yapmanı istediğimi söylemiyorum."

Cevap vermedi. Bunun yerine, derin bir nefes aldı, başını geriye eğdi ve tavana baktı.

Yeni bir şey denedim.

"Maskara yüzünden kızgın mısın?"

"Tanrım, lanet olsun, biri beni öldürsün," diye tavana doğru konuştu.

"Core," diye seslendim.

Bana baktı. "Lütfen bana yine lanet olası maskarandan bahsedeceğimizi söyleme."

Evet, bu işe yaramadı.

"Senden garip bir his alıyorum."

"Ve sana söylüyorum, hissettiğin şeyi hissediyorsun ve bu benden gelmiyor."

O çok yanılıyordu ve ben manipüle edilmekten hoşlanmıyordum. "Senden geliyor," diye ısrar ettim.

"Tamam, iyi, harika, benden geliyor," diye pes etti. "Üzgünüm, bebeğim. Bu konuyu kapattık mı?"

Hayır.

Olmaz.

"Aptal olma," diye homurdandım.

"Benim anlamadığım bir şey hakkında bana sataşırken nasıl pislik oluyorum?"

Onun taktiğini denedim. "Tamam, peki, her şey yolunda. İşimi bitirmek ve seninle vakit geçirmek için eve gelmek için bir buçuk saat erken kalkıyorum. Ofiste kendimi paralıyorum ve işleri sıkıştırıyorum, böylece benim için öncelikli olduğunu biliyorsun. Sen düzenlisin, ben bazı şeyleri görmezden geliyorum, çoğunlukla meşgul olduğum için, tatil sezonu olduğu için daha da meşgulüm, bu yüzden maskaramı kaldırmıyorum..."

"Erken eve gidebilmek için erken kalkmanı istemedim."

"Beck ve Janna'nın evine geç kalmamızdan dolayı sinirliydin." Kaşları yukarı kalktı ve havası cehennem ateşine dönüştü.

Bu yüzden, "Dalga mı geçiyorsun benimle?" diye sorduğunda sesi cızırtılıydı.

"Hayır. Sen yaptın," diye vurguladım.

Sesi gürültülüydü ve iyi anlamda değildi, "Hayatımda günlerce, haftalarca, aylarca bokun üstüne oturup sonra da yüzüme atan o sürtüklerden birine ihtiyacım yok." dedi.

Sesim yükseliyordu. "Sana hiçbir şeyi yüzüne vurmadım! Ve bana orospu deme!"

"O zaman konuşman gereken şeyleri saklama ve içini kemirip durduktan sonra bana anlatma, böylece ben de bunun sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalayım. Geç kalman umurumda değil. Sevdiğin bir işin var, bunun işin bir parçası olduğunu açıkça belirtmiştin, o yüzden tekrar edeceğim ve umarım kafana girer. Geç kalman... umurumda... değil."

"Tamam, belli ki aramızdaki her şey harika," dedim alaycı bir tonla. "Aramızdaki her şey tamamen harika," diye alaycı bir şekilde kabul etti.

"Ve ben mükemmelim, benimle yaşıyorsun, benimle yatıyorsun, beni seviyorsun ve geç saatlere kadar çalışsam ve sen benim rimelime takılsan bile, ben hiçbir şey yapamam."

"Ve şimdi Kiki'ye geri döndün," diye şikayet etti, haklıydı çünkü Kiki hakkında konuşurken onun sözlerini hatırladım.

"Kiki için endişelenmeme gerek yok," diye karşılık verdim. "Ben mükemmelim. Değil mi? Sen mükemmelsin. Biz mükemmeliz. Sürekli çalışmamın senin için bir önemi yok. Hayır, senin ruh halin seni kemiren bir şey olmaz, sonra da ben bunun sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalırım," diye alaycı bir şekilde söyledim.

"Ben ruh halimin etkisinde kalmıyorum," diye homurdandı.

"Biliyorum bebeğim, az önce öyle demedim mi?" diye sahte bir tatlılıkla cevap verdim. *"Tanrı aşkına!"* diye patladı. "Lanet olası ayakkabıların yüzünden."

Hareketsizce durup ona baktım.

"Ve bu çok da önemli bir şey değil," dedi. "O zaman neden bana bağırdın?"

"Çünkü haklısın, ben bir pisliğim."

Ama şimdi yüzündeki ifadeye bakınca, suçlulukla karışık bir tedirginlik hissettim ve bu beni derinden etkiledi.

Sana bakmam gerek.

Ayakkabılarımı, kıyafetlerimi, kaçan makyajımı halletmesi gerekiyordu.

Sana bakmam lazım.

Postalarımı biriktirdi, süpürdü, rahatladı ve benim ilgi m i çekmeyen televizyon programlarını izledi, böylece ben çalışabilecektim.

Bana her zaman neredeyse dayanılmaz bir özenle davrandı. Aman Tanrım.

Bu acı verici bir özenli davranıştı.

Core yanıma geldi, ellerimi iki eliyle tuttu ve alnını alnıma dayadı.

"Her şey yolunda, bebeğim, tamam mı?" diye beni sakinleştirdi. "Ben iyiyim. Her şey yolunda. Bugün her şey ters gitti, ama sakinleşip yarın tekrar dışarı çıkacağız."

"Ayakkabılarımı kaldırayım," dedim ona.

Ellerimi sıktı ve başını kaldırdı. "Söz veriyorum. Sorun yok."

"Beni sinir bozucu bulabilirsin Core. Aslında ben mükemmel değilim." Bana çarpık bir gülümseme attı. "Ama mükemmele çok yakın."

Tanrım, bu adamı seviyordum.

Ama bu iyi değildi. Bu, ileriye giden yol değildi. Bu, sonunda sona giden yoldu.

Ve Core için daha derin bir şeydi, onun bırakmasına yardım etmem gerekiyordu.

Ellerini sıktım ve sıkmaya devam ettim. "Seni rahatsız eden bir şey yaparsam bunu bilmem gerek."

"Rahatsız etmiyorsun," dedi hızlıca.

Ellerimizi aramızdan çekip göğsüne bastırdım. "Bunu kes," diye fısıldadım.

"Neyi bırakayım?" diye sordu.

Etrafıma baktım, sonra tekrar ona döndüm. "Sen düzenli misin?" "Ne?"

"Her gün elektrikli süpürgeyi kullanıyor musun?"

"Nanook tüy döküyor."

Resmi olarak taşınmadan önce hatırlamaya çalıştım ve evet, saç dökülmesi vardı. Kontrol edilemez bir durum değildi, ama her gün tertemiz de değildi.

Telefonunu ve anahtarlarını mutfak tezgahına atardı. Belki her zaman değil, örneğin cebindeyken ya da evde kalmak için evdeyken ve onları ortalıkta bırakmadığında.

Ama böyle şeyler
oluyordu. "Core," diye
seslendim.

"Buradayım," dedi.

"Her şey benim için mükemmel olmak zorunda değil."

"Güzel kıyafetlerin var. Kıyafetlerinde köpek kılına gerek yok." Ellerini
bıraktım ve yüzünü ellerimle çerçeveledim.

Ellerini belime koydu. Ama rahatsız
görünüyordu.

"Sana aşık olduğumu biliyorsun," dedim nazikçe.

Yine çarpık bir gülümsemeyle, parmaklarını etime batırdı ve "Evet" diye cevap verdi. "Ve ben de senin bana bakmanı kabul ettim, ama benim de sana bakmam gerektiğini anlıyor musun?"

"Tabii."

Öyle dedi, ama yüzündeki ifade başka bir şey söylüyordu.

"Ben ciddiyim Core. Diyelim ki ayakkabılarımı ortada bıraktım ve sen onlara takılıp düştün, bu seni sinirlendirdi, bana söylemelisin."

"O kadar da önemli bir şey değil."

"İşler o kadar da önemli görünmediğinde, tekrar tekrar olana kadar, ve seni sevmesi gereken kişi sürekli en basit nezaketi bile göstermeyen küçük şeyler yaparsa, bu pek hoş bir his değildir. Ayakkabılar seni rahatsız ediyor mu?"

"Onları atlatmaya alışıyorum" diye şaka yaparak konuyu geçiştirmeye çalıştı.

Onlar onu rahatsız ediyordu.

"Onları kaldırmaya özen göstereceğim. Ve işim bittiğinde lavabomu temizleyeceğim. Ama seni rahatsız edebilecek şeyleri tahmin edemem. Bana söylemelisin."

"Bebeğim, bu..."

Ellerimle ve vücudumla ona bastırdım.

"Hayır, Core, bana söylemen *gerekiyor*. Ve Nanook'un tüylerini her gün süpürmek istiyorsan, seni engellemeyeceğim. Ama buna *ihtiyacım yok*. Giysilerim gayet iyi olacak ve bu yüzden tüy temizleme rulosu var."

Ağzını açtı ama hiçbir şey söylemedi, ancak kaşları gözlerinin üzerine çöktü ve biri kapıyı yumrukluyordu, o da kapıya doğru döndü.

Yüksek sesle.

"Orada kal," diye homurdandı, parmaklarını şıklattı, ayaklarımın yanındaki yere işaret etti ve Nanook hemen yanıma gelip önüme oturdu.

Ön kapının önündeki küçük antreyi oluşturan duvarın etrafını görebilmek için sola eğildim ve Core kapıyı açıp "Senin sorunun ne lan?" diye bağırdığında gördüğüm manzara karşısında vücudumun şokla sarsıldığını hissettim.

"*Güzel*," dedi babam, Core'u alaycı bir şekilde baştan aşağı süzdü. "Tanrım, haline bak."

Sonra, tamamen babamın tarzında, Core'un hiç tanışmadığı bir adam olarak, Core'un kendi ön kapısında Core'u devirmeye çalıştı. Bunu nasıl başaracağını düşündüğünü bilmiyordum ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, işler onun için iyi gitmedi.

Core'un kolu yanına doğru fırladı, babam ona çarptı ve bir ağaca çarpmış gibi geriye düştü.

Orada olması beni bu kadar sinirlendirmeseydi, komik olurdu.

.

Önce Kiki.

Ve şimdi de babam.

Bu gün daha da berbat hale gelebilir mi? Tatil neşesi
ne oldu?

Core kolunu kıpırdatmadı, böylece babamı kapının diğer tarafında

.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı Core.

"Kızımla konuşabilir miyim?" diye sordu babam.

Core, babamla yeni tanıştığını fark edince başını bana çevirdi.

Nanook bana yaklaşarak oturma odasının içine doğru ilerledim ve “Burada ne yapıyorsun baba?” diye seslendim.

Babam Core'a sert bir bakış attı, ama benim adamım hala bana
bakıyordu. "Sorun yok," dedim, sorun olup olmadığından emin
olmasam da.

Core kolunu indirdi ve doğrudan bana doğru yürüdü, arkama o kadar yakın durdu ki, onun sıcaklığını hissettim.

Babam onun arkasına geldi ve etrafa bakınarak evimizde kusur bulmaya çalışıyordu. Birdenbire, evi süslemek için daha fazla Noel eşyası alsaydık diye düşündüm.

Sonra da siktir et, onu da siktir et diye düşündüm.

Evimiz harikaydı ve onun ne düşündüğü önemli değildi.

"Baba, burada ne yapıyorsun? Ve benim nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?" diye sordum.

Dikkatini bana çevirdi. "Benim yerimde olsan ve çocuğunun, onun nerede yaşadığını nasıl bildiğini öğrenmek istediğini duyduğunu hayal et."

"Soru hala geçerli," dedim. "Eleanor beni
ziyaret etti."

Kahretsin.

"Bana, neredeyse hiç tanımadığın bir adamla birlikte yaşamaya başladığını, ama onun tatsız bir geçmişi olduğunu bildiğini söyledi," diye devam etti.

Core'dan sırtıma hoş olmayan bir şeyin vurduğunu hissettim.

"Ve bilmek istiyorum, Hellen," diye devam etti babam, "ne halt ettiğini sanıyorsun?"

"Sevdiğim adamla birlikte yaşamaya başladım," diye cevap verdim.

"Bu adam mı?" diye sordu babam küçümseyerek, elini Core'a doğru uzattı.

"Evet." Ona dokunacak şekilde geriye yaslandım. "Bu adam."

"Hellen..."

Birçok nedenden dolayı bunu yapmıyordum.

"Baba." Diye iç geçirdim. "Neden hayatımdaki kararlarımı açıklamamı talep etmek için kapımı çalma hakkın olduğunu düşündüğünü anlayamıyorum bile. Kendi davranışlarınla beni tanımadığın bir hale getirdin. Benim nasıl bir insan olduğumu bilmiyorsun. Benim düşüncesiz biri olmadığımı bilmiyorsun. Hırslı olduğumu bilmiyorsun. Risk almayı seven biri olduğumu bilmiyorsun. Ve öyle olsa bile, aptalca riskler almadığımı bilmiyorsun. Ayrıca arkamdaki bu adamı da tanımıyorsun. Onun şefkatli, tatlı ve koruyucu olduğunu bilmiyorsun. Onun en iyi köpek babası olduğunu bilmiyorsun. Bana olmam gereken kişi olmak için alan tanıyan ve her şeyi sürekli kendisiyle ilgili hale getirmeyen nadir bir tür olduğunu bilmiyorsun. Bana bakmaya o kadar kararlı olduğunu, kıyafetlerime köpek kılı bulaşmasın diye her gün süpürge yaptığını bilmiyorsun.

Babam Core'a bakıyordu.

Nefes aldım ve devam ettim.

"Senin bildiğin tek şey Eleanor. Onun bana olan endişesinden dolayı sana gelmediğini biliyorsun. Sana geldi çünkü şu anda yaptığın şeyi yapmanı ve böylece seni, Core'u ve beni üzmene neden olmasını istedi. Ve sen de buna kandın. Buraya geldin, üzüldün ve Core'u ve beni üzdün."

"Sen bilemezsin..." Babam denedi. Onun devam etmesine izin vermedim.

"Yapabilirim, ama sen bunu da bilmiyorsun. Şimdi, sen kapıyı yumruklamaya başladığında, erkek arkadaşımla önemli bir konuşma yapıyorduk. Ve senin hakkında yanılıyor olabilirim, çünkü seni de çok iyi tanımıyorum, ki bunun benim sorumluluğum olmadığını belirtmek isterim. Bu senin sorumluluğun. Çünkü sen hazır olmadıkça, seni tanımama izin verecek kadar yanımda olmadın. Ve o zamanlar nadiren keyifliydi, çünkü çoğunlukla senin olmadan yaşadığımız hayatımıza girip, zamanımızı kontrol edip talep ediyordun. Hayatımıza uyum sağlamak ve seninle geçirdiğimiz zamanı hepimiz için besleyici hale getirmek yerine bunu yaptın. Bu yüzden benim düşüncem, senin benim iyiliğim için burada olmadığın yönünde. Her zamanki gibi, dikkat çekmek ve olay çıkarmak için burada olduğunu düşünüyorum."

"Ben..." diye tekrar denedi. Onu yine kesip sözünü kestim.

"Arayabilirdin, mesaj atabilirdin, oturup kahve içmek için bir zaman belirleyebilirdin, Eleanor'un sana söylediklerini tartışabilirdin, böylece ben de açıklayabilirdim. Sana erkek arkadaşımın nasıl bir adam olduğunu anlatabilirdim, böylece annem gibi, Andy gibi, Li gibi, onu bulduğum için mutlu olabilirdin."

Son üç isimden bahsedildiğinde yüzü sertleşti. Özellikle
Andy.
Bunu görmezden gelip konuşmaya devam ettim.
“Bunu yapmadın. Ve seninle tartışmak istemiyorum baba, kendi oturma odamda, ki buraya zorla girdin, hiçbir yerde, hiçbir zaman. Sıcak çikolata yapmak, Noel müziği dinlemek ve kurabiye pişirmek istiyorum. Üzgünüm ama bunu yaparken senin etrafımda olmanı istemiyorum.”
"Görünüşe göre tartışmamız gereken daha derin sorunlar var," dedi babam, sözleri onu incitmiş gibi görünüyor ve ses tonu da öyle geliyordu.
Gerçekten de öyleydi.
Bu noktada, onun büyükbabasının hilesi işime yarayabilirdi.
Ama onu seçmedim.
Çünkü bu bizim en derin sorunumuz değildi.
"Tigger'ı nereye götürdün?" diye sordum. Red
babamın boynuna tırmanmaya başladı.
Tigger'ın kalp kırıklığı konusuna henüz girmediğim Core, konuşmanın yönünün değiştiğini hissetti. Elini belimin alt kısmına koyduğunda bunu anladım.
"Nereye, baba?" diye ısrar ettim.
"Onu barınağa bıraktım," diye zorla söyledi.
Vücudum kaskatı kesildi.
Babam, sevilen aile köpeğimizi, huysuzluk yaptığı için barınağa bırakmıştı.
"Öldürme barınağı mı?" Sözler boğuk çıkıyordu ve Core'un parmaklarının başparmaklarının bastırdığını hissettim.
"Bilmiyorum," diye mırıldandı.
Tanrım, öyle olmaması için dua ettim, eğer öyleyse, en azından benim kadar onu seven ve ona hayran olan biri onu evlat edinmiştir.
Bir saniye önce ona sadık üç kızının olduğu sevgi dolu bir evdeyken, bir saniye sonra bir kafeste olmak onu çok şaşırtmış olmalıydı.
Bunun üzerinde durup düşünemedim. Yıllarca bununla ilgili aklımdan geçen her türlü senaryoyu düşünmüştüm ve her biri beni paramparça etmişti. Şimdi başına gelenleri bilmek, durumu hiç de daha iyi hale getirmedi.
"Biliyorsun," dedim sessizce, ve ses tonumu duyunca Core elini sırtıma tamamen bastırdı, ama aynı zamanda babamın bana aniden aşırı odaklandığını hissettim. "Bunu çok düşündüm. Ve köpeğimi seviyordum. Onu seviyordum ve o da beni seviyordu. Ama bu kadar çok acı veren sadece Tigger'ı kaybetmek değildi. Onu benden alman, seni de kaybetmemin başlangıcı oldu. Sonunda ailenle vakit geçirmeyi kabul ettiğinde istediğin ilgiyi görmediğin için bu kadar bencil ve acımasız bir şey yaptın. Bu da kendi babamdan soğumama neden oldu. Ve o zamandan beri bu hiç durmadı."

Boynu artık tamamen kızarmıştı ve gerçekten incinmiş görünüyordu. Ama çok az, çok geç.

“Hellen...” Babam başladı.

Ancak şimdi Core bunu kabul etmiyordu.

"Bitti mi?" Core bana sorusunu homurdandı. "Evet," diye cevapladım.

Core etrafımda dolaştı.

Babam bana bakıyordu, ama dikkati hızla Core'a kaydı.

Core, ellerini kullanmadan babamı kapıya doğru sürerken, babam "Bana dokunma!" ve "Geri çekil!" ve "Kızımla konuşmam bitmedi!" diye bağırıyordu.

Babam kapıdan çıktıktan sonra Core kapıyı yüzüne kapattı ve kilitledi.

Bekledi.

Ben de bekledim.

Gürültü yoktu, bağırış yoktu.

Bilmeliydim.

Babam çocukları için savaşan bir adam değildi. Sadece utanmıştı çünkü kendi gözünde erkekliğini kaybetmişti. Yaralarını saracak ve bir gün (belki) yine aynı numaralara başvuracaktı.

Adam bana döndü.

"*İşte*," dedim, parmağımı kapıya doğrultarak. *"*Bana böyle bakıyorsun. Ve sen bu konuda gerçekten çok iyisin."

Sonra ağlamaya başladım.

Kahretsin!

Ne zaman ağlayan biri oldum ben?

Birdenbire, Core'un kollarında ve koltuğunun kucağında buldum kendimi.

Sırtımı ovuşturdu, saçlarımla oynadı ve bir kez bile beni susturmadı ya da acımı dindirmek için konuşmaya zorlamadı.

Yüzümü silerken, uyluğumun üzerindeki ağırlığın Core'un diğer eli olmadığını fark ettim.

Nanook'un çenesi olduğunu fark ettim.

Adamım, çok şanslıydım.

Elimi uzattım ve yavrumuzun kafasına yaslanmış olan Core'un elini kapattım. "Gelmiş geçmiş en iyi köpek babası mıyım?" diye Core alay etti.

"Bu, geleceğimiz için iyiye işaret," diye burnumu çektim.

Elimi tutarak Nanook'u okşadı, sonra bizi ayırdı ve iki kolunu da bana doladı.

"Dolabın içindeki eşyaların yere dağılmış olması beni rahatsız ediyor," dedi yumuşak bir sesle saçlarıma. "Banyoda bıraktığın dağınıklık da hoşuma gitmiyor. Çamaşır sepetindeki giysiler beni rahatsız etmiyor, ama yere dağılmış halde görmek hoşuma gitmiyor. Bir Hellen dakikası aslında üç dakikaya denk geldiğini öğrendim, yani on dersen, otuz demek istiyorsun

otuz demek istiyorsun ve bu sinir bozucu olabiliyor. Ve yalnız yatmayı sevmiyorum. Arada bir olsa sorun olmaz, ama bu çok sık oluyor."

Titrek bir nefes aldım ve başımı kaldırıp ona baktım.

Bunu yaptığımda, o devam etti: "Ama gerçekten geç saatlere kadar çalışman hiç umurumda değil. Erken kalkmak senin için zorsa, kalkma. Yapman gerekeni yap. Benim aşık olduğum kadın budur."

Ve işte aşık olduğum adam buydu.

"Dolabı ben alırım," dedim ona. "Ve zamanla bunu yaptığımı gerçekten fark etmemiştim."

"Sen bana duymak istediğimi düşündüğün şeyleri söylüyorsun, gerçekleri değil." Böyle bir şey yaptığımı bilmiyordum, ama yaptığımdan şüphem yoktu.

"Ben de bunu düşüneceğim."

"Tamam, bebeğim," diye mırıldandı ve dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi.

O uzaklaştığında, "Ben de banyodaki eşyalarıma dikkat edeceğim ve yatma vakti geldiğinde çok sık çalışmayacağım," diye söz verdim.

"Teşekkürler."

"Ama sen yemek yapıp market alışverişini yapıyorsun, ben de çamaşırları yıkıyorum," diye devam ettim. "Bu, işlerin eşit dağılımı sayılmaz, ama bir şeyler yaptığım için kendimi daha iyi hissediyorum."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Yemek yapmayı severim, çamaşır yıkamaktan nefret ederim, bu yüzden bu benim için uygun."

Elimi boğazına koyup okşadım. "Nanook'un arkasını her gün temizlemek zorunda değilsin."

"Tatlım, büyürken *hiçbir* güzel *şeyim* yoktu. Berbat bir karavanda, berbat bir karavan parkında berbat bir kanepemiz vardı. Şimdi güzel şeylerim var. Onlara iyi bakıyorum. Evet, sen güzel kıyafetler aldığın için aşırıya kaçtım ve Nanook'un onları kirletmesini istemedim. Ama sen ve kızların bana harika bir ev verdiniz. Bu benim için çok önemli. Benim için önemli olmayan şey ise her gün on dakika süpürgeyi çalıştırmak."

Ve yine aynı şey oldu.

Ağlamaya başlayacaktım.

"Hey," diye fısıldadı, yüzümü avuçlayarak. "Öyle şeyler yok. Benim için yok. Bak neyim var." Kollarını bana dolayarak beni sıktı ve sonra çenesini Nanook'un oturduğu yere eğdi. "Artık orada değilim. Buradayım. Her gün minnettarım. Çünkü geçmişte yaşamamayı öğrendim. Hayatımda seninle uyanıyorum ve yoluma devam ediyorum ve her şey yolunda."

"Tamam," diye mırıldandım. "Sevindim. İstediğin kadar süpürge yapabilirsin." O güldü.

O ses, başparmağını yanağımda gezdirip "Tigger için üzgünüm" dediğinde kesildi.

"Ben de."

"Ve babanın böyle bir pislik olduğu için üzgünüm." Dudaklarımın kıvrıldığını hissettim. "Ben de."

"Köpeğin hakkında konuşmak ister misin?" Tanrım, o kadar harikaydı ki.

Kafamı salladım ama "Aynen öyle oldu. Uzun bir iş seyahatinden sonra eve geldi ve bizim ona ilgi göstermemizi istedi. Ben Tigger ile oynuyordum ve babamın eve gelmesinden çok köpeğime ilgi göstermem onu çok kızdırdı. Sonra onu yakaladı ve kaçtı ve sonra..."

Bitiremedim çünkü bitiremedim. "Evet, lanet olası bir sik," diye homurdandı Core.

"Şimdi, her gün seninle ve Nanook'la uyanıyorum, yani her şey yolunda."

Sinirli görünmeyi bıraktı.

"Doğru," dedi, "Şimdi o gitti, sıcak çikolatamız yok ve ne kurabiye pişirmek istediğini bilmiyorum, bu yüzden markete gitmem gerek. Ve benimle gelirsen çok sevinirim."

O anda dudaklarımın tamamen kıvrıldığını hissettim, çünkü günüm onun sözleriyle değişti.

"Kulağa harika geliyor."

DAHA SONRA, Core bir mesaj aldı ve yarım saatliğine çıkması gerektiğini söyledi, öyle de yaptı, ben de onu aradım.

Janna hemen telefonu açtı.

Lafı dolandırmadım.

"Ben de çok özenli bakım görüyorum," dedim ona. O zaten biliyordu.

"Mm-hm."

"Onun bunu yapmak zorunda olduğunu düşünmesini istemiyorum."

"Tatlım, sadece durumu takip etmelisin. Ne zaman yapması gerekeni yapıyor? Ne zaman aşırıya kaçıyor? Aşırıya kaçtığında onunla konuş. Bu çocukların öğrendiği bir şey varsa, o da dinlemeyi ve *duymayı* bilmektir."

Bu çok doğruydu.

"Bir ara Fortnum's'ta benimle ve kızlarla kahve içmek ister misin?"

Bu sefer lafı dolandırmamak sırası ondaydı. "Çok isterim."

Core

Sık sık buluştukları yerde, marketin otoparkında buluştular.

Core onu bekliyordu ve Beck bisikletiyle önden yaklaşıp Core'un yanına durdu, böylece yüz yüze geldiler.

Beck motorunu durdurdu ve Core'a baktı.
"Eleanor Moynihan ile bir sorunumuz var," dedi Core. Beck'in dudakları inceldi.
Sonra başını salladı.

EPİLOG

OLMASI GEREKEN ADAM

Hellen

"Bir şey yapma ihtiyacı hissediyorum," dedi Janna. "Ve bence bunu bir Yeni Yıl Partisi ile başlatmalıyım, ama ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Noel'den önceki Pazar günüydü ve yeni kız çetesi Fortnum's'taydı. Bu çete Marcy, Kyra, Janna, ben ve iki kız kardeşim Li ve Archie'den oluşuyordu.

Pencerenin önündeki kanepelerde ve koltuklarda oturmuş, ikinci kahvelerimizi içiyorduk.

"Bir şey mi?" diye sordu Marcy.

"Chaos'un domuz kızartması gibi, Resurrection'ın da bir etkinliğe ihtiyacı var," diye cevapladı Janna. "Erkekler bir araya geliyorlar. Bazen tüm kulüp, kadınlar, çocuklar, hepimiz bir araya geliyoruz, ama çoğunlukla o anda kulüpte bulunanlar bir araya geliyor. Bizim *bir etkinliğimiz* yok. Arkadaşlarımızı davet edebileceğimiz, rahatlayabileceğimiz, birlikte vakit geçirebileceğimiz ve anılar yaratabileceğimiz bir etkinlik. *Bir etkinliğe* ihtiyacımız var."

Chaos'un domuz kızartmaları muhteşemdi, bu yüzden Janna'nın haklı olduğunu düşündüm. Resurrection'ın bir *şeye* ihtiyacı vardı.

Aklıma geldi.

"Duman," dedim.

Li canlandı. "Ot festivali mi?"

"Jag ve ben buna bayılırız," diye şaka yaptı Archie.

Gülerek başımı salladım. "Hayır." Janna'ya döndüm. "Beck eti tütsülemeyi çok seviyor. Birkaç yıl önce ona o tütsüleyiciyi aldığını söylemiştin, şimdi sürekli kendi etini tütsülüyor. Geçen gece akşam yemeğine gittiğimizde, bizim için o çekilmiş domuz etini tütsüledi. *Harikaydı*. Kulüp büyük bir tütsüleyici almalı ve tütsüleme yapmalı."

"Aman Tanrım, bu mükemmel bir fikir," dedi Janna.

"Sigara içmek için oraya kadar giderim," dedi Marcy. "Bu arada, buna 'barbekü' yerine 'sigara içmek' demek çok havalı."

Ben de öyle düşündüğüm için gururla gülümsedim.

"Her türlü lezzetli yan yemek hazırlayabilirsin. Potluck olabilir. Herkes bir şeyler getirebilir."

"Yeni Yıl Smokesi. Hoşuma gitti," dedi Li.

"Resurrection'ın *İlk Yıllık* Yeni Yıl İçki Partisi," diye düzeltti Janna. "Kızlar, siz de varsınız. Bunu bir gelenek haline getireceğiz." Zaten telefonuna bakıyordu. "

Kadınlara mesaj atacağım, hemen takvimlerine yazsınlar. Yeni Yıl yaklaşıyor. Biz bir aileyiz." Gözleri bana kaydı. "Ailemiz büyüyor. Aile toplantıları yapmalıyız."

Bana bakması, en azından yaşlı bayanın gözünde benim Resurrection olduğumu resmileştiriyordu ve bu çok iyi hissettiriyordu.

Ve kimse onun söylediklerine itiraz edemezdi.

Bu yüzden kimse etmedi.

Çekirdek

Rush Allen, üç kardeşini de toplantıya getirdi: Shy Cage, Dutch ve Jagger Black.

Resurrection masaya onlar için birkaç sandalye çekti. Hepsi bir araya

gelmişti.

Beck, "Core her şeyi anlatacak" diyerek konuşmaya başladı. Beck

ona baktı, bu yüzden Core her şeyi anlattı.

Nails'in ne yaptığını açıklamayı bitirdiğinde, bariz olanı işaret etti.

"Benim hakkımda çok şey biliyor. Hellen hakkında çok şey biliyor. Kulübümüzün tarihi ve faaliyetleri hakkında çok şey biliyor. Fazla bile. Denverlı ama son yirmi yıldır Phoenix'te yaşıyor. İnsanlar konuşur, ama ona değil. Aces High'ın kardeşlerine yaptıklarıyla tanınıyor ve çoğu kulüpten dışlanmış durumda. Ayrıca süper dedektif de değil. O bir motorcu tavşanı. Bu, babasıyla sorunlarını ailesinin üyelerinden çıkaran bir kara koyun değil. Bu daha fazlası."

"Ona bilgi veriliyor," dedi Rush ve ekledi. "Bu da senin izlendiğin anlamına geliyor."

Core başını salladı. "Ve biz soruşturuluyoruz. O sadece şimdiki zamanı değil, geçmişi de araştırıyor."

Chaos kardeşler, Resurrection kadar bu durumdan memnun görünüyorlardı.

"Dikkatini dağıtmak mı?" Rush, Beck'e öneride bulundu.

"Benim tahminim de aynıydı," diye cevapladı

Beck. "Neyden?" diye sordu Dutch.

Beck, Dutch'a baktı.

"Bunu bulmamız gerekiyor."

Hellen

Kızlarla kahve içtikten sonra garaj kapısından içeri girdim ve "Bebeğim, ben geldim" diye seslendim.

Nanook geldiğimi duydu ve beni karşılamaya geldi. Ben de onu okşayarak karşılık verdim, sonra anahtarlarımı mutfaktaki masanın üzerindeki tepsiye attım

orada Core'unkilerin yanına düştü.

O masaya yeni eşyalar eklendi. Core onları satın almıştı. Cidden, yerleşik hayata geçmeye başlamıştı. Ve ben bunu gerçekten çok seviyordum.

Tepsi yeniydi. Telefonlarımızın kablolarını saklayan şarj istasyonu da öyle. Kalemleri, makasları ve diğer eşyaları koyabileceğimiz çekici bir masa düzenleyici. Ve farklı bölmeleri olan bir mektup tutucu, önü benim eşyalarım için, ortası Core'un eşyaları için (her zaman boştu), arkası faturalar ve diğer ortak eşyalarımız için (çoğunlukla o ilgilenirdi, ama ben görebileyim ve kendi payımı ödeyebileyim diye onları oraya koyup dosyalayana kadar saklardı).

Her gün kendi bölümümü kontrol ettiğimi söyleyemem (yani, dün kontrol etmedim), ama işlerin çığırından çıkmasına izin vermedim.

Noel yaklaşıyordu, bu yüzden Noel kartları yüzünden daha sık bakmak zorunda kaldım.

Ve mektup tutucunun ön ve ortasında, eski dairemden gönderilmiş bir yönlendirme etiketi olan bir Noel kartı olduğunu bildiğim bir şey vardı.

El yazısını tanıdım.

Kartı aldım, mektup açacağını tutucudan kaptım ve kartı açtım.

Bree ve Bryan'ın mükemmel çift kolajını göreceğimi düşündüğüm için gergindim.

Öyle bir şey yoktu, ama görünüşe göre Bree, ayrıldığımızdan beri Grand Canyon'a tatile gitmişti.

Katlanmış bir kağıt parçası, Bree'nin dünyanın en büyük doğa harikalarından birini arka planında çektiği bir selfie'yi gösteren not kartıyla birlikte çıkmıştı ve alt kısmında SEASON'S GREETINGS, XO BREE yazıyordu.

Endişeyle kağıdı açtım.

Üzerinde ne yazdığını okumak üzereydim ki Core, "Selam" diyerek selam verdi.

Başımı çevirip bana doğru yürüyen onu izledim, soluk kot pantolonunun içindeki ince kalçalarının hareketini ve göğsündeki termal giysinin gerginliğini takdirle izledim.

En çok da, bana bakan güzel mavi gözlerindeki şefkatli bakışını takdir ettim.

"Selam," diye cevap verdim.

Yanıma geldi, elini kalçama koydu ve bana bir öpücük verdi.

"Kızlarla iyi vakit geçirdin mi?" diye sordu.

"Evet. Kulüp evinde Yeni Yıl Sigara Partisi yapıyoruz. Büyük bir parti, çocuklar, geniş aile ve arkadaşlar davetli."

Gülümsedi. "Harika. Smoke ne demek?"

"Sen ve Beck, kalabalığa yemek vermek için çok fazla et pişirmekle görevlisiniz."

Gülümsemesi daha da genişledi.

Erkeğim insanları beslemeyi severdi.

Elimde tuttuğum kağıdı salladım. "Bree'den bir mektup. Noel kartıyla birlikte geldi."

Gülümsemesi kayboldu ve yerine fırtınalı bir ifade yerleşti. "O kaltak Noel kartı mı göndermiş?"

"Belki fazla anlam yüklüyorum ama, arkadaşsız saatlerini tek başına tatil yaparak geçiriyor gibi görünüyor."

Bunu umursamadığını biliyordum, "Mektupta ne yazıyor?" diye sorduğunda. "Henüz okumadım."

Kaşlarını kaldırdı ve mektuba çenesini eğerek, bunu halletmem gerektiğini işaret etti.

Ben de okudum.

Hellen,

Buna nasıl başlayacağımı bilmiyorum. Seni özlüyorum ve sana ulaşmak istiyordum, ama nasıl yapacağımı bilemedim.

Noel'in bunun için mükemmel bir bahane olduğunu düşündüm.

Birlikte çok şey yaşadık ve çok güzel anılarımız var. Üniversitedeki ilk yılımızda oda arkadaşım olarak sana atandığın için kendimi şanslı sayıyorum. Birbirimize sonsuza kadar arkadaş kalacağımızı hemen anladığımı söylerken yalan söylemiyorum.

Tüm bunlar yüzünden, özrünü dinlemeye hazır olduğumu bilmeni istiyorum...

"Ne?" diye kağıda bağırdım. "Ne?" Core gürledi.

Okumaya devam ettim.

...Gururun bunu zorlaştırabilir, bu yüzden bana ulaşmadın.

Ama seni önemsiyorum, seni seviyorum, seni özlüyorum ve seni affedeceğim.

Başka biriyle birlikteydin, ciddi bir ilişkiydi. Şimdi daha da ciddi olduğunu duydum. Yeni biriyle birlikte olup, Bryan ve beni sırf kininden ayırmak istemen...

Cümleyi bitirmedim.

Core'a baktım. "Beni, Bryan'la ilişkisini kininden dolayı bitirdiğim için suçluyor ve özür dilememi istiyor."

Bilge Core'um şöyle tercüme etti: "Başka bir deyişle, yaptığı pislikle yaşayabilmek için, olayları onu kurban gösteren bir versiyona çevirmiş."

"Diğer bir deyişle, evet."

Bir insan hakkında, özellikle de değer verdiğin bir insan hakkında böyle bir şey fark etmek korkunç bir şeydi, ama Bree kurban rolünü oynamaya meyilli gibi görünüyordu.

Elbette Christos'ta da bazı uyarı işaretleri vardı.

Ve geçmişimizi daha derinlemesine incelersem, her zaman dramlarla dolu erkeklerle yaşadığı kötü ayrılıkları incelersem, bunun ilişkilerinde yolunu arayan genç bir kadının büyüme sancıları olmadığını görürdüm.

Sorun Bree'ydi.

"Resmi olarak," dedi Core. "O mücevherleri daha iyi bir amaç için kullanacağız. Yiyecek ve kirayı ödemek için paraya ihtiyaç duyan insanlar tanıyoruz. O mücevherleri paraya çevirirsek, onlarla iyi şeyler yapabiliriz."

Bree, Core'un onun için ele geçirdiği mücevherleri görmek için Kyra ile hiç iletişime geçmemişti. Onlar için bir anlamı olduğu için, nasıl davranmış olursa olsun, onlara geri verilmesi gerektiğine inandığım için onları bir kenara ayırmıştım.

Core, planına destek olmamı istemiyordu. Yine de, "Kabul"

dedim.

Tereddüt etmeden, elimde tuttuğum mektubu ve hala elimde olan kartı aldı ve her zamanki titizliğiyle masaya attığım zarfı da aldı.

Onları Fransız kapılarına kadar götürdü ve Nanook da onu takip etti, belki de babasının soğukta ne yaptığını merak ettiği için, muhtemelen kar yağdığı ve Denver'ın Nanook'un doğal yaşam alanı olduğunu gösteren işaretler olduğu için.

Haklıydım. Nanook doğrudan bahçeye koştu ve oynamaya başladı.

Core ise doğrudan ızgaraya gitti, onu açtı, cebinden çakmağını çıkardı ve Bree'nin Noel neşesini, her bir izini ateşe verdi.

Onu ızgaraya bıraktı ve alev alana kadar ona bakakaldı.

Sonra ızgarayı kapattı ve içeri girdi, Nanook'a gelmesi için ıslık çaldı.

.

Nanook oynayıp durmayı bıraktı ve pençeleriyle ve kürküyle eve kar getirdi. Core

arkalarından kapıyı kapattı ve bana baktı.

"Aç mısın?" diye sordu.

Gülmek istedim.

Gülmedim.

"Seni seviyorum" dedim.

"Ben de seni seviyorum," diye cevapladı. "Şimdi, aç mısın? Çünkü ben yemek yiyebilirim."

Ve Core yine benimle ilgileniyordu, çünkü bu tam da

"Evet, açım tatlım."

"Harika," diye mırıldandı ve işe koyulmaya başladı. "Lazanya yapıyoruz." "Harika,"

diye cevap verdim, çünkü o iyi lazanya yapardı.

Ama zaten her şeyi iyi yapardı.

Botlarımı çıkarıp kaldırmak için harekete geçtim, ama Core bana "Boş yatak odası hala yasak" diye hatırlattı.

Bu yüzden dolabımıza doğru yürürken gülümsüyordum, çünkü boş yatak odası bir haftadır yasaktı. Orada benim hediyelerimi saklıyordu, biliyordum, çünkü odayı kilitleyecek kadar ileri gitmişti (onun sürprizini bozmamak için, sadece sırrını saklamak için ne kadar ileri gidebileceğini görmek için denemiştim).

Bana ne hediye alacağını hiç bilmiyordum.

Ama sürpriz yapmak için elinden geleni yapıyorsa, sevgilimin sevincini bozmak istemedim.

Dizlerim yatağa değiyordu, kalçam onun ellerindeydi, yüzüm yorganın içindeydi, inleyerek Core'un penisini alıyordum.

Aniden dış uyluklarımı tokatladı, kolunu kaburgalarıma doladı ve beni yukarı çekti.

Boşalmaya çok yakındım, tokat beni neredeyse doruğa ulaştırdı, onun penisine oturmak için yukarı çekilmek beni daha da yaklaştırdı, ama sonra beni o büyük penisten çekti.

"Bekle!" diye bağırdım.

O kıçının üstüne düştü, başlığa yaslandı ve beni yüzüstü ve bacaklarım onun üstünde olacak şekilde konumlandırdı.

Tamam o zaman.

Onun penisini tuttum ve kendimi üzerine oturttum.

Zıpladım.

Elini boynumdan kaydırdı ve saçımı yumrukladı.

O beni sikerken gözlerindeki karanlık ateşin yoğunlaştığını gördüm ve daha sert zıpladım.

Göğüslerimi avuçladı ve meme uçlarımı çimdikledi. Daha da sert

zıpladım.

Beni kendine doğru çekti ve derin ve ıslak bir öpücük verdi. Ağzına

inleyerek karşılık verdim.

"Pop," diye fısıldadı dudaklarıma.

Boşaldım.

Dizlerinin üzerine çöktü, beni sırt üstü yatırdı, sonra ellerini yanımda yatakta, kollarını düz tutarak güçlü bir pozisyon aldı. Orgazmım boyunca beni sikerken beni izledi, sonra ben de onu sikerken onu izledim.

Sonra üzerime yığıldı ve ben onun boynunu, saçlarını, omuzlarını, sırtını ve ulaşabildiğim kadarıyla kıçını okşadım.

Yuvarlandı, böylece yan yatmış, birbirimize dolanmış hale geldik.

Beni tatlıca öptü, öpücüğü kesip daha da tatlı bir şekilde "Mutlu Noeller" diye fısıldadı.

Bunu tekrar söyleyebilirdi.

Ona gülümsedim ve "Mutlu Noeller" diye fısıldadım. Dudaklarını

dudaklarıma değdirdi ve sonra "Hadi" dedi.

Bana "hadi" demekten başka seçenek bırakılmadı.

Yataktan kalkıp ayağa kalktım ve o bana tişörtünü attı.

Tişörtü giydim ve banyoya gidip güne başlayacağımızı, sonra kahve yapıp Noel müziği dinleyeceğimizi, hediyeleri açacağımızı ve ardından duş alıp

hazırlanacağımızı düşündüm. Bundan sonra, planladığımız gibi, annem ve Andy'nin evine gidip daha fazla hediye açacak ve tatilin geri kalanını ailemle birlikte geçirecektik.

Ama ben onun tişörtünü giydiğimde ve o da bir çift kot pantolon giydiğinde, banyoya gitmedik.

Elimi tuttu ve beni boş yatak odasına götürdü, Nanook yanımızda dans ediyordu (kahvaltı ya da dışarı çıkmak için değil, biliyordum, çünkü Core geri dönüp beni Noel seksimiz için uyandırmadan önce bu işleri halletmek için beni bıraktığını hissetmiştim).

Boş odanın kapı koluna büyük kırmızı bir fiyonk bağlanmıştı. "Aç şunu," dedi.

Tamam, bu, hediyelerimi orada saklamadığı anlamına geliyordu, hediyem büyük olduğu anlamına geliyordu.

Ne olabileceğini düşünüyordum ve Noel alışverişi yaparken rastladığım halı olduğunu karar verdim. Yatağımızın altına çok yakışacağını düşündüğüm bir halıydı, ben de Core'a gösterdim. Core, ona almamasını söylediğim için diğer her şeyi aldığı gibi hemen almadı. O halı ipekten yapılmıştı ve normal bir halıdan çok daha pahalı olduğu için benzer bir şey bulacağımı söyledim.

Yine de, o halı muhteşemdi.

Ve o odada olduğunu biliyordum.

Çılgınca cömert bir hareketti, ama çok tatlıydı ve odayı tamamen bir araya getirecekti, bu yüzden kapıyı açtığımda ona gülümsüyordum.

Saat erkendi, dışarısı hala karanlıktı, bu yüzden uzanıp ışık düğmesini açtı. Nanook heyecanla uluyarak içeri koştu, sonra hala uluyarak bana geldi.

Ben kapıda heykel gibi hareketsiz durdum. Core bana halıyı almadı.

"Evde bir ofis istediğini söylemiştin."

Öyleydi.

Ve işte oradaydı.

Pencerenin arkamda kalmaması için yana doğru yerleştirilmiş, iki rahat sandalyeye bakan çekici, büyük, siyah bir masa vardı, hepsi de muhteşem bir zebra desenli halının üzerindeydi. Masa sandalyesi siyah deri ve kromdu, masa lambası da kromdu.

Masanın arkasında, odanın uzunluğu boyunca uzanan ve üzerinde dekoratif vazolar bulunan uzun, siyah bir büfe vardı.

Ve kredenzanın üzerindeki duvarda, geniş beyaz mat çerçeveli altı adet büyük siyah-beyaz resim vardı. Resimler iki sıra halinde üçer üçer dizilmişti.

Sol üst: Ben ve Liane, küçük kızlar olarak, üzerinde beş adet yanan mum bulunan Li'nin doğum günü pastasının önünde sarılırken.

Ortada üstte: Annem, Andy, Archie, Elijah, Li ve ben, annem ve Andy'nin düğün gününde çekilmiş resmi bir fotoğraf.

Sağ üst: Annem, Li ve ben, kısa bir süre önce, annemin kulübesinde vakit geçirirken.

Sol alt: Marcy, Kyra ve ben üniversitede bir partide shot içiyoruz.
Sağ alt: Ofiste masamda çalışırken (Xanthia çekmiş olmalı
)
Ve alt orta: Core ve ben parkta Nanook'u gezdirirken (Kyra veya Marcy'nin bizi takip etmesini ayarlamış olmalı
Kyra veya Marcy'nin bizi takip etmesini ayarlamış olmalı, çünkü bu bir anlık fotoğraftı ve o ana kadar varlığından haberim yoktu).
Aşırı süslü değildi, bu yüzden üzerine damgamı vurabilirdim. Aslında çok güzeldi.
"Dolapta gizli bir yazıcı var," diyordu Core. Sersemlemiş bir şekilde ona baktım.
O da bana bakıyordu. "Kyra bana yardım etti." Ben hiçbir şey söylemedim.
Rahatsız görünmeye başladı.
"Beğendin mi?" diye sordu.
"Bayıldım," dedim yumuşak bir sesle.
Gülümsedi.
"Ben... ben..." diye kekeledim. "Bazen seni bu kadar çok sevdiğim için ne yapacağımı bilemiyorum."
Gülümsemesi kesildi.
Nanook havladı.
Sonra kendimi bir motosikletçinin omzunda buldum, hemen ardından yatakta sırt üstü yatıyordum ve o motosikletçi üstümdeydi.
İkinci raunt için hazırdım, ama yüzünü tutup "Core" diye seslendim. "Sonra" diye homurdandı.
Ve daha sonra olacaktı çünkü beni öptü.

ZAMAN GEÇMİŞTİ ve ben sevgilimle çıplak bir şekilde birbirimize sarılmıştık.
Yanak kemiklerini, çenesini okşarken yüzünü inceledim, parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve itiraf ettim: "Şu anda duygularım o kadar büyük ki, kelimelerle ifade edemiyorum."
"Sadece parasını ödedim," diye omuz silkti. "Kyra tasarladı."
"Onu bunun için seviyorum, ama sen bilirsin." Elimi başının yanına koyup hafifçe bastırdım. "Bunun benim için ne anlama geldiğini *biliyorsun*."
"Biliyorum," diye mırıldandı.
Acı verici bir özen.
"Sana verdiğin kadarını sana veremediğim için endişeleniyorum," diye itiraf ettim.
Dudakları kıvrıldı. "Bebeğim, ikimiz de göz açıp kapayana kadar paraya boğulacaksın."
"Öyle demek istemedim," diye cevap verdim.
Elimi başından çekti, parmaklarını etrafına doladı ve ikisini de boğazına bastırdı.

Hiçbiri beni bundan sonra olacaklara hazırlamadı. Onun yüzündeki ifade bile. Duygularım o kadar büyüktü ki hiçbir şeyi tam olarak sindiremedim.

İşleseydim bile, hazırlıklı olamazdım.

"Bana barınak ve yemek sağladığı için kıçımı sikebileceğini düşünen bir üvey babam vardı, ama bunların ikisi de onun için para karşılığı yaptığı şeylerdi."

Ağzım tükürükle doldu.

“O evden taşındım çünkü o bana o pisliği yapmaya çalıştığında onu mahvettim, hatta benimle birlikte olan başka bir çocuğa da aynı pisliği yapmaya çalıştığında onu daha da mahvettim. Soruşturma yapıldı, başım belaya girmedi ama devletin parasını alan ama bize sadece Cheerios ve tavuklu erişte çorbası yediren bir kadının yanına yerleştirildim. Haftalarca her gün kahvaltı ve akşam yemeği olarak. Hafta sonları öğle yemeği de öyle. Okulda yemek yemedik çünkü bize yemek parası vermedi. Onunla yaşadığım iki ayda yirmi kilo verdim.”

Göğsüm sıkıştı.

"Core..."

“Sence, yaşadığım hayatımda *bir kez bile* olsa, Noel sabahı uyanıp sevgilimin tatlı amını sikip ona istediğini vereceğimi, daha sonra onun ailesinin evine gideceğimi bildiğim için düşündüm mü? Ve oraya vardığımızda, sadece sevgi, kahkaha, iyi yemek ve güzel anılar olacağını bildiğim için?”

Hayır. Bu beni mahvetti, ama onun bir kez bile böyle bir şey olacağını düşünmediğini biliyordum.

Core henüz bitirmemişti.

“İşten eve dönmeden önce evime girip, uzaktan kumandaya basınca Noel ağacının ışıkları yanıyor, ağacın altında hediyeler var ve sürekli yaktığın mumlardan dolayı ev çam iğnesi kokuyor. Kokusu öyle ama evim gibi hissettiriyor. Sanki aşka adım atmışım gibi hissediyorum çünkü sen bana bunu yaşatıyorsun. Kadın, hayatımın her gününde senin ayakkabılarına takılıp düşsem bile, bu senin hayatımda olman anlamına geliyorsa sorun değil."

"Yine de ayakkabılarımı kaldıracağım," dedim, sesim kısık, sözlerim yetersizdi çünkü yine ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Biliyorum, bebeğim, çünkü beni seviyorsun. Hayatım boyunca senin gibi bir kadını kazanabileceğimi hiç düşündüm mü sence?"

"Ben sadece bir kadınım."

"Hayır, Hellen, sen harikasın." Beni öldürüyordu.

Yutkundum ve "Sen de öylesin" dedim.

"Peki, senin gibi bir kadının bana bunu söyleyeceğini hiç hayal ettiğimi düşünüyor musun?"

"Kes şunu, Core," diye zorladım kendimi.

"Demek istediğim, endişelenmene gerek yok tatlım. Bana tam da ihtiyacım olan şeyi veriyorsun."

Ellerimizi aşağı çekerek yüzümü onun boynuna gömdüm ve ağlamamaya odaklandım.

"Mutluyum," dedi saçlarıma. "Mutluyum çünkü seni seviyorum ve sen de beni seviyorsun. Mutluyum çünkü iyi bir kadının sevgisini kazanabileceğimi hiç düşünmemiştim, çünkü yaptıklarımdan sonra bunu hak etmiyordum. Mutluyum çünkü annem bu hayatımı bilseydi mutlu olurdu. Sadece mutluyum, bebeğim. Bana bunu sen veriyorsun. Artık ağlama."

"Tamam," diye onun tenine karşı boğuk bir sesle söyledim.

Çenemi avuçladı ve yüzümü boğazından çekip beni aşağıya bakabilmek için kaldırdı.

"Kahve ve sana denemek istediğim bir Fransız tostu var." Tabii ki vardı.

"Ve hediyelerin," diye fısıldadım. "Ve

hediyeler," diye cevapladı.

Öpüştük. Yataktan kalktık. Sabah rutinimizi yaptık, ben Noel müziği açtım ve kahve yaptım, Core ise yumurtaları çırptı. Sonra onu yalnız bırakıp Core ve Nanook'un çoraplarını doldurdum.

Hazırladığı kahvaltı pişerken, kahvelerimizi alıp oturma odasına geçtik ve resmi törene başladık. Core'un benim çorabımı doldurmadığını fark edince üzüldüğünü gördüm.

Hiçbir şey söylemedim, ama onun bunu gelecek yıl için aklına yazdığını biliyordum.

Ona kalbinin istediği gibi döşenmiş bir oda vermek gibi muhteşem bir şey yapmadım. Ama ona aldığım, üzerinde Grogu'nun dokuz fotoğrafı ve uykulu, şaşkın, sevimli ve aç gibi seçeneklerin bulunduğu TODAY I FEEL tişörtüne gülerek sevindi (evet, onu *The Mandalorian* ile tanıştırdım ve evet, herkes gibi o da The Child'a aşık oldu).

Core, ön yüzüne *IUSTITIA, TRIBUS, HONORIS, FIDELITAS* ve arka yüzüne DJ "HC" C (Dustin James "Hardcore" Cutler) yazdırdığım altın Zippo'yu çok sevdi.

Onun yumurtalı, yapışkan (ama kenarları çıtır çıtır), kahverengi şekerli, tarçınlı Fransız tostu fırında pişirilmiş hali çok beğenildi, bu yüzden birlikte duş alıp hazırlanınca, kalanları, ailem için paketlediğimiz hediyeleri, köpeğimizi toplayıp...

ve Noel'i ailemizle birlikte geçirmek için annem ve Andy'nin evine gittik.

Bu arada, Core'un Grogu tişörtünü giydiğini görünce onun beni (ve Çocuğu) ne kadar sevdiğini anladım.

Core

Noel yemeğinden sonra, Core, Andy ve Haley'nin arka verandasında Nanook ile bahçede otururken Jag ona katıldı.

Jag onun yanında durdu, Core'un köpeğinin karda dolaşıp koklamasını izledi ve sonra "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu.

Jagger ve Archie, sabahı Jag'ın ailesiyle geçirdikten sonra saat bir civarında geldiler. Onlar ve Elijah geldikten sonra, büyük bir hediye gösterisi yaptılar ve ardından akşam yemeği yediler.

Hellen, Arch ve Jag'a kendisi ve Core'dan hediyeler vermişti ve bu sadece birkaç saat önceydi, ancak hayatta kaldıkları hediye yağmurunu düşünürsek, Core ne olduklarını hatırlamıyordu (Haley ya alışverişi, hediye paketlemeyi ya da ailesini çok seviyordu, çünkü çılgınca davranmıştı — Core'a iki yeni Henley tişört, yeni bir kapüşonlu sweatshirt, en kaliteli bıçaklarla dolu bir bıçak bloğu ve yeni bir set harika ızgara aleti almıştı).

Core, Jag'ın hediyesini ikiye katlayarak, Li'ye verdiği hediyenin aynısını ona verdi. Bir pound birinci sınıf ot.

Jag, Liane kadar dışa vuran bir minnettarlık göstermedi (Liane çığlık atmış ve Core'un "çılgın hediye verme becerileri" olduğunu ilan etmişti, ancak Core bunun daha çok kız kardeşinin yeni ofisiyle ilgili olduğunu hissetti, Hellen bu konuyu konuşmaktan ve herkese fotoğraflarını göstermekten vazgeçmiyordu), ama Jag hediyeyi beğendiğini saklamadı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye homurdandı.

"Haley'nin Hellen ve Liane'e babalarından gelen hediyeleri vermesi hakkında mı?" Aynen öyle.

Core yine homurdandı, ama bu sefer ses çıkardı, kelime değil. Jagger konuştu.

“Archie'nin babası Andy, dünyadaki en iyi insan, iyi bir insan ve benim babam Hound, benim ve Dutch için kurşun yiyebilecek biri. Sana bunu söylüyorum çünkü kadınımın babasıyla hiç tecrübem olmadığını belirtmek için, ki o da tam bir pislik. Ayrıca bunu bilen, ama çocuklarının iyi bir babası olmasını isteyen ve bu pisliğe şans vermek için kendini açık tutan bir anneyle de hiç tecrübem yok. Bildiğim tek şey, Haley'nin doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptığı ve bir gün kızlarının hak ettiklerini elde etmelerini umduğu için ona kızamayacağın. Sonuç ne olursa olsun, Hellen'in yanında olmalısın."

"Telefonumdan baktım, ona verdiği bileklik on bin dolarmış," dedi Core.

"Hay aksi, gerçekten mi?" Jag şok olmuş gibiydi.

"Onun üniversite masraflarına bir kuruş bile katkıda bulunmadı."

Jag şimdi anlayışlı görünüyordu. "Demek bu yüzden kolyeyi açtığında onu çöpe atmak ister gibi göründü."

"O markaları bilir ve görünüşe göre Bulgari önemli bir marka. Bunu biliyordu ve araştırmasına gerek yoktu."

"Onlar on iki ve on yaşında değiller, Core," diye hatırlattı Jag. "Ve dikkat et, Haley iyimser biridir. Bu da demek oluyor ki, kızları şu anki yaşlarında ve o

hala umutlu olduğu için, bu umudunu yakın zamanda bırakmayacağı anlamına geliyor."

Diğer bir deyişle, katlan, sinirlenme ve Hellen'ı geri al.

Jag, Core'un bunu yapmaya karar verdiğini hissetti, bu yüzden konuyu değiştirdi. "Elijah hakkında ne düşünüyorsun?"

Archie'nin kardeşi, Archie ve Jagger'dan yarım saat sonra geldi. Core onunla ilk kez tanışıyordu. Gelene kadar Noel'i nasıl kutladığını kimse sormamıştı, Elijah da bu bilgiyi paylaşmamıştı. Her ne sebeple olursa olsun, gelmeden önce Archie'nin tampon görevi göreceğinden emin olması gerektiği için yaptığı bu hamle gizli değildi.

Yakışıklı bir adamdı. Açıkça zeki. Henüz genç olmasına rağmen, birkaç arkadaşıyla kendi hukuk bürosunu kurmuş başarılı bir avukattı ve Andy'nin göğsünü kabartarak anlattığına göre, işleri çok iyi gidiyordu.

Elijah pisliğin teki değildi. Kibar biriydi. Jagger ve Core dahil herkese hediyeler getirmişti (dostu ona Lowe's'tan bir hediye kartı almıştı, bu çok hoştu). Kız kardeşini açıkça seviyordu, babasına da sevgi besliyordu ve Haley, Hellen ve Liane'e saygı gösteriyordu.

Yine de.

"Adamın omuzlarında bir yük var."

"Evet," dedi Jagger, hafifçe sinirlenmiş gibi. "Hellen, mutsuz bir geçmişi olduğunu söylüyor."

"Bu Archie'yi üzüyor."

Core, Jagger'ın az önce söylediği şeyi tekrarlamadı.

"Küçük yaşta annemi kaybetmiş birisi olarak, erkekler ve anneleri..." dedi.

Daha fazla bir şey söylemedi, ama Jagger'ın profiline yoğun bir şekilde baktığını hissetti. Jagger'ın anladığı anda da bunu hissetti.

Jag ve Dutch annelerine çok bağlıydılar. Hound'un da dahil olduğu bu ailenin ne kadar sıkı sıkıya bağlı olduğu herkesin malumuydu.

Bunun nedeni, Jagger henüz bebekken Jag'ın babasının öldürülmüş olmasıydı.

Jag kaybı bilirdi. Hayatı boyunca bununla yaşamıştı.

Bu yüzden Core'un Elijah'a biraz müsamaha gösterme mesajını anladı. Adam karısının kardeşiydi ve Jag ona zaman tanımalı, gerektiğinde destek olmalı ve Archie'yi korumalıydı.

Jagger iç geçirdi ve Core, tıpkı Core gibi sınırlarını kabul ettiğini biliyordu.

Arkalarına doğru kapının açıldığını duydular, dönüp baktıklarında Archie'nin başını dışarı çıkardığını gördüler.

"Masa oyunu oynuyoruz," dedi. "Ve varsayımda bulunmak istemiyorum, bu yüzden ikinizin dışarıda olduğunu teyit etmek için buradayım."

"Kesinlikle," dedi Jag.

Core ise "Kesinlikle" dedi.

Archie havalı kız gülümsemesini gösterdi ve kapının arkasında kayboldu. "Masa oyunları," diye mırıldandı Jag, sesinde bir kıkırdama vardı.

Core hayatında hiç masa oyunu oynamamıştı. Hellen ve ailesinin oynamasını seviyordu, ama bu, çocukluğunda eksikliğini hissettiği sayısız şeyden biri değildi.

"Evet," diye onayladı.

Sonra iki adam soğukta durup bir köpeğin karda eğlenmesini izlediler ve yeni kurdukları kardeşlik bağında bir anlık dayanışmayı paylaştıktan sonra, kahkahalarla bir an daha paylaştılar.

Eve dönerken kamyonetindeydiler.

Saat geç olmuştu. Haley tatil yemeğinde cimri davranmamıştı. Andy iyi bira stoklamıştı. Li, Core'un ona verdiği esrarı cömertçe paylaştı ve onu, kızlar için yapılmış bir kulübede, çiçeklerle kaplı bir minder üzerinde, kız gibi bir sandalyede oturarak içmek zorunda kalmasını umursamadı.

Doymuştu. Rahattı. Kadını mutluydu. Core ise eve gidip hızlı ve sağlam bir seks yapıp sızmayı dört gözle bekliyordu.

Telefonuna mesaj geldiğinde çalan zil sesi duyuldu ve ekranı aydınlatarak taksiyi aydınlattı.

Garip bir ifadeyle burnunu kırıştırdı. "Ne?" diye sordu adam.

"Uh... Bryan," dedi. "Bana Mutlu Noeller diliyor ve mutlu olmamı umuyor."

Core bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra sordu: "Cevap verecek misin?"

"Bilmiyorum. Ondan nefret etmiyorum. Büyük bir tatil sırasında beni düşündüğünü söylemek için sapıkça olmayan bir şekilde bana ulaşması hoş bir şey."

"O zaman cevap ver," diye ısrar etti Core.

Kızın mesaj gönderirken çıkardığı tıkırtı ve vınlama sesini duydu. Sonra da cevap geldiğini duydu.

"Ben de 'aynen sana da' dedim, o da gülen yüzle cevap verdi," dedi ona. "İyi mi?"

"İyi," diye cevapladı kız. "Sen iyi misin?" diye sordu.

"İyiyim tatlım," diye mırıldandı ve sesi tıpkı onun ruh hali gibiydi: yumuşak, mutlu ve sevişip sızmaya hazır.

Core bu konuyu bir kenara bırakıp, karısını eve götürmeye ve şimdiye kadar geçirdiği en güzel Noel'e son rötuşları yapmaya odaklandı.

Bu zor değildi, ancak onu odalarına götürdüğünde ve o, Eight ve Muzzle'ın o gün yataklarının altına koymak için getirdikleri halıyı gördüğünde, biraz enerji toplaması gerekti.

Böylece hızlı ve sert seks, bayılmadan önce çok daha uzun sürdü.

Evet.

Hayatında geçirdiği en harika Noel.

YENİ YIL GÜNÜ, Core kulüp binasında dolaşırken, barın arkasında Linus'un bir şişe bira açmasını izledi. Birayı barın üzerinde kaydırarak Hound'un yakalayacağı yere gönderdi. Hound birayı karısı Keely'ye verdi ve tam zamanında geri dönerek Linus'un gönderdiği ikinci birayı yakaladı.

Core, o şişenin Hound için olduğunu biliyordu, çünkü onu yakaladıktan sonra yarısını bir dikişte içti.

Core onun yanından geçerken, Hound birayı düşürdü, Core'un gözlerine bakarak, "Dostum, o göğüs eti, lanet olsun, harika" dedi.

Core, Hound'a sırıttı, Keely'ye çenesini eğdi ve çok uzun zaman önce, Rosalie'ye yaptıklarından sonra Beck'in yüzünü kesen bıçağın Hound'un bıçağı olduğunu unuttu.

Sonra mutfağa girdi, içinden geçip yan kapıdan dışarı çıktı. Orada, beton bir levhaya sabitlenmiş uzun, siyah, endüstriyel boyutta bir füme makinesi vardı.

Beck çalışıyordu, Shim ve Eight da onunla birlikteydi, hepsi bira içiyordu. Core,

dışarıda duran büyük soğutucuya gitti ve kendi birasını aldı. Kapağı açtıktan sonra,

"İş konuşuyor musunuz?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladı Beck.

Core, kardeşine bira şişesinin boynunu eğdi, bilgilendirilmesini istedi.

"Tatiller araya girdi, hala dağa çıkmamız gerekiyor," dedi Beck. "Linus'un da dahil olma zamanının geldiğini düşünüyoruz. O yüzden oradayken bu işi halletmek istiyoruz."

Core, Beck konuşurken içtiği birayı yuttu ve "Mantıklı, oylama yapmalıyız" dedi.

"Linus'un hazır olduğuna katılıyor musun?" diye sordu Eight, şüpheci bir ses tonuyla.

"O genç" — ve öyleydi, sadece yirmi iki yaşındaydı — "ama bir yıldan fazladır adaydı. Sadık biridir. Sızlanmaz. İşine kendini verir. Ve kablolu her şeyde inanılmaz yetenekleri vardır."

Eight cevap vermedi.

"Çekincen mi var?" diye sordu Core.

"Onu aday olarak kabul ettiğimizde söylediğim gibi," diye cevapladı Sekiz. "Bence tüm hayatını bir göreve adamaya karar vermeden önce araba kiralayabilecek yaşta olmalısın. O çok genç."

"Onun üç yıl daha aday kalmasını mı istiyorsun?" diye sordu Shim.

Eight başını salladı ama cevap verdi: "Hayatını adadığı bir şeye kendini adamak için çok genç olduğunu fark edemeyecek kadar çok ilerlemeden önce, biraz hayat tecrübesi kazanmasını istiyorum. Kendimizi ortaya koyduk. En büyük

Masraflarımızı avukatımız karşılıyor çünkü polis dostlarımızı ve Kaos kardeşlerimizi korumak için tutuklanıyoruz, onlar işlerini yaparken biz de onları koruyoruz. Geri dönüşü olmayan şeyler yapıyoruz. Yirmi iki yaşındayken hepsi iyi adamlar gibi görünüyor, ama sonra fark ediyorsun ki, iyi adam olsan bile, yine de lanet olası bir kanun kaçağı olduğunu.

Bu dikkate alınması gereken bir şeydi.

"Bunu masaya yatıralım," diye karar verdi Beck.

Ve başka bir yerde karar verilemeyeceği için konu kapandı. "Hup," diye

uyardı Eight ve Core kapıya döndü.

Hellen, sevimli sarhoş galopuyla ona doğru geliyordu.

Ona ulaştığında, yumruklarıyla Henley'nin gömleğine tutundu ve ona yaslandı.

Ve daha da sevimli bir şey oldu.

Adam ellerini kadının beline koydu ve ona gülümsedi.

"Dutch ve Georgie bizi bilardo maçına davet ettiler," dedi.

Core bir şeyi biliyordu, kaybedeceklerdi. Bunu biliyordu çünkü Dutch bilardoda çok iyiydi. Georgie'nin ne kadar iyi olduğunu bilmiyordu ama her ne olursa olsun, Hellen'ın berbat olduğundan daha iyi olmalıydı. Core bilardo oynamayı biliyordu ama o kadar kötüydü ki ikisini birden taşıyamazdı.

"Katılıyorsun, öyle mi?" diye

mırıldandı. Hellen gülümsedi.

"Tamam," dedi, kadının elini Henley'inden çekip çıkardı ve çenesini kardeşlerine doğru uzatarak, kadının elini tutarak onu içeriye götürdü.

Klasik rock çalıyordu, bu da Web'in müzik kutusunu ele geçirdiği anlamına geliyordu.

Ev yapımı mezeler ve cips kaseleriyle dolu uzun bir masa vardı ve tatlılarla dolu tabaklar çoğunlukla bitirilmişti, ancak yemek maratonu gün boyu devam edecekti. Bunun nedeni, partinin bitiş saati olmamasıydı, istersen gelirdin, giderdin, istersen geri gelirdin.

Her sandalye, kanepe ve taburede birinin poposu vardı. Konuşmalar

düşük bir uğultu halindeydi.

Sık sık kahkahalar yükseliyordu.

Haley ve Andy oradaydı. Marcy ve

Kyra da oradaydı.

Core, Liane'in bir köşede Saddle, bir Chaos kardeşi ile birlikte otururken gördüğünde gözlerini kısarak baktı.

Ama ona ağabey gibi davranacak zamanı yoktu ve daha da önemlisi, Saddle'a bir ağabeyi olduğunu söyleyecek zamanı da yoktu. Elinde bir bilardo ıstakası vardı çünkü Hellen onu oraya itmişti.

Dutch onları dizmeye başlamıştı.

Yaklaşık on beş dakika sonra hissetti.

Kolunu Hellen'in omuzlarına dolamış, onu kendine çekmiş ve ona

O kadar kötü bir atış yapmıştı ki, ona sataşmaktan büyük zevk aldığı ve onun da onu mutlu etmekten zevk aldığı için, kasten kötü oynadığını merak ediyordu.

O bunu hissetti ve çok mutlu olduğu için, bunun geldiği yöne baktığında düşünmedi.

Ve Rosalie ile göz göze geldi.

O geceden beri onunla sık sık görüştüğünü söyleyemezdi. Onunla görüştüğünde ona bir kez bile bakmadığını söyleyebilirdi ve tüm kardeşleri gibi, ona güvenli bir mesafe bırakmaya özen göstermişti.

Onun ve erkek arkadaşı Snapper'ın ortaya çıkması, kimse bir şey söylemediği için ikisi de rahatsız hissetmesin diye bir dalgalanma yaratmıştı.

Yine de, onların orada olması bir mesaj veriyordu.

Bir zamanlar kız kardeşi gibi gördüğü, çok sevdiği, Kiki'nin aşık olduğu, yerde kırık bir halde bıraktığı güzel kadına doğrudan bakarken, içini bir buz gibi soğukluk kapladı.

Başını eğdi ve yüzü yumuşadı. Ona gülümsemedi.

Birayı ona doğru kaldırmadı ya da yanına gelip merhaba demedi.

Core, o vazgeçene kadar ona saygıyla baktı. Vazgeçti.

Boynu tutulduğu için boynunu çevirdi ve Hellen tam oradaydı.

Çenesinin altını sıkıca kavradı ve bakışlarını ondan ayırması imkansızdı.

Core'un bakışlarını ve kiminle değiştirdiğini fark etmişti.

Kendini affetmelisin. O bunu

yapamadı.

Hayır, yapmazdı. Yaparsa, olması gereken adam olamazdı. "Seni seviyorum,"

dedi Hellen, bu iki kelimede çelik gibi bir duygu ve yoğun bir duygu vardı. Evet,

yapmazdı.

Çünkü yaparsa Hellen'in ihtiyaç duyduğu adam olamazdı. "Ben de seni seviyorum,

bebeğim," diye fısıldadı.

Kadın, adamın yüzünü, bakışlarını tutmaya devam etti ve erkeğinin iyi olduğunu anladığında onu bıraktı ve yanına yaslandı.

Jukebox'tan "Sentimental Lady" çalmaya başladı ve Core o tarafa baktığında Web'in jukebox'a yaslanmış, ona bakarken gördü.

Orospu çocuğu.

Şarkı çaldı. Core'un

boğazı düğümlendi.

Web'in gülümsemesini yakaladı, sonra adam ayağa kalktı ve bara doğru yürüdü.

Biri güldü.

Beck'in küçük kızı çığlık attı.

Hellen'ın ağırlığı onun yanını ısıttı.
Annesi yeni elbisesini denedikten sonra etrafında dönerek dans ettiği anı beynine çarptı.
Tanrım.
O dönüşü ya da yüzündeki gülümsemeyi hiç hatırlamamıştı. Yirmi yıldır.
Ama kız, kafasında dönüp duruyordu. Core,
Hellen'ı kendine daha da yaklaştırdı.
Ve iç geçirdi.

Son

Wild West MC serisinin bir sonraki hikayesi Chaos'a geri dönecek.

TARTIŞMA VE DÜŞÜNME SORULARI

Duman ve Çelik

1. Hellen ve Bryan bir yıldır birlikte. Bryan kesinlikle "erkekler erkeklik yapar" anlayışıyla yetiştirilmiş ve Hellen'ın da buna uymasını bekliyor. Ancak Hellen buna uysaydı, Bryan kötü davranışlarının sorumluluğundan kaçma fırsatı bulacak ve hayatını paylaşacağı bir partner yerine, kendisine bakacak başka bir anne bulacaktı.

Hellen'ın Bryan'la ilişkisini bitirirken kullandığı üslup sizi şaşırttı mı? Ona karşı çok sert davrandığını düşündünüz mü? Yoksa Hellen'ın sorunları size tanıdık geldi mi?

2. Bu kitapta Kristen, son yıllarda kadınların, özellikle de genç kadınların, kendi iradeleri hakkında daha fazla seslerini duyurmaya başladıklarına odaklanıyor.

Sizce bunun nedeni nedir? Sizce bu durum nasıl sonuçlanacak? Erkekler bu değişim talebine nasıl tepki verecekler? Sizce erkekler değişecek mi? Bu nasıl olacak veya nasıl olmasını istersiniz?

3. Akıllı telefonlar, uygulamalar ve sosyal medya ile flört dünyası önemli ölçüde değişti. Bu, hiç karşılaşmayacağınız insanlarla tanışmak için eğlenceli ve havalı bir yol olabilir, ancak her şey gibi, tehlikeleri de barındırır.

Bu kitabın ortaya çıkmasına neden olan tohum, Kristen'ın bir arkadaşıyla *The Tinder Swindler* belgeseli hakkında yaptığı sohbet ve arkadaşların veya ailenin küçük bir desteğinin (ve belki de biraz müdahalesinin) bu kadınları yaşadıkları kalp kırıklığı ve maddi zorluklardan kurtarmak için ne kadar önemli olabileceğiydi.

Hiç flört uygulaması kullandınız mı? Kullanmadıysanız ve bekarsanız, kullanır mıydınız? Kullandıysanız, dolandırıcı/catfisher ile karşılaştınız mı? Ne yaptınız?

Ve bu uygulamalarda bulunan dolandırıcılar ve diğer hoş olmayan kişilerden kendinizi, arkadaşlarınızı ve ailenizi nasıl korursunuz/koruyorsunuz?

4. Ebeveynlerinin günahlarını tekrarlamak, hem Core hem de Hellen için yaygın bir endişe kaynağıdır. Core, şiddet uygulayan babasından öğrendiği şiddetin davranışlarına sızmasından korkarken, Hellen ve Liane ise babalarıyla olan ilişkilerinden dolayı evlilik fikrine karşıdır.

Core'un trajik geçmişini öğrenince şaşırdınız mı? Hellen ve Liane'in, anneleri ile Andy'nin aşk hikayesini izledikten sonra bile "beyaz gelinlik" giyen kadınlar olmamaları sizi şaşırttı mı?

5. Ne kadar çabalarsa çabalasınlar, mükemmel ebeveynler ya da ebeveyn kararları yoktur. Elbette, bazı durumlar diğerlerinden daha travmatiktir, örneğin Core'un ebeveynlerinin geçmişi ve Core'un bu nedenle yaşadığı travma ve sonuçları.

Bu pek de iyi olmayan ebeveynlik maceralarıyla nasıl başa çıkıyorsunuz? Siz veya sevdiğiniz biri, çocukluk draması nedeniyle herhangi bir terapiye girdi mi? Kendinizi, çocukluk yaraları iyileşmemiş biriyle bir ilişki içinde buldunuz mu? Birinizin veya ikinizin de ilişkisini veya bağlanma tarzını etkileyen çözülmemiş travmaları olduğunda, bir ilişkide var olmanın en iyi yolu nedir sizce?

6. Geleneksel olarak, kadınların erkeklerin hayatına uyum sağlamaları beklenir. Bu konuda ne düşünüyorsunuz? Kızınız varsa, bu konuyu onunla konuştunuz mu? Core'un, Hellen'in işi, hedefleri ve tutkuları etrafında bir hayat sürerek, birlikteliklerini tersine çevirmeye istekli olması size doğal gelmedi mi? Hellen, Core'un ilişkide kendini kaybetmemesi için bu konuyu onunla konuşmaya ve hayatlarını dengelemeye çalıştığında rahatladınız mı?

7. Hellen bu kitapta (Bree vs. Bryan) acı çektiği gibi, arkadaşlığını kaybetmenin bazen romantik bir partneri kaybetmekten daha zor olduğu sizin deneyiminize göre doğru mu?

8. *Smoke and Steel'i* okuduktan sonra, en sevdiğiniz bölüm hangisi oldu? En çok özdeşleştiğiniz karakter hangisi? HEA'yı görmeyi istediğiniz en sevdiğiniz ikincil karakter hangisi?

9. Wild West MC serisi bir sonraki kitapta Chaos'a geri dönüyor, sizce ana karakter kim olacak?

TEŞEKKÜRLER

The Tinder Swindler hakkında yaptığımız mesajlaşmalar için kız arkadaşım Malia Anderson'a teşekkür etmek istiyorum. Özellikle, onun dolandırdığı kadınların, onlara durumu açıklayacak iyi bir arkadaşa veya teyzeye ihtiyaçları olduğu konusundaki yorumu. Onun bilgeliği, Hellen ve Core'un hikayesinin bu şekilde gelişmesine neden oldu ve bu, onların bir araya gelmelerine neden olduğu için ona minnettarım.

Kitabı okuyan Donna ve Liz'e, Hellen'a olan heyecanıyla beni ona daha da aşık eden Jillian'a çok teşekkür ederim.

Ayrıca, kızım Hellen Fernandez'e, çalabileceğim ve bir kahramana verebileceğim harika bir isim verdiği için teşekkür ederim.

Ve Donna'ya, Kelly Brown'a, Lillie Applegarth'a ve Pixel Mischief'ten Amanda Simpson'a, işlerimi düzgün tutarak beni iyi gösterdiği için daha fazla teşekkürler.

Son olarak, her zamanki gibi, desteği ve sadakati sayesinde dünyanın en iyi işini yapmaya devam etmemi sağlayan tüm okuyucularıma sevgi ve şükranlarımı sunarım.

KristenAshley.net
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Kaos Kompleksi'ne gidin!

Choos Serisi'nin ilk kitabı Own the Wind'i okuyun.

KAOS KOMPLEKSİNE GERİ DÖN

Rüzgarı Ele Geçir
Chaos Serisi #1

Tabitha Allen, Kaos'un tam ortasında büyüdü — yani Kaos Motosiklet Kulübü'nün ortasında. Babası Kaos'un lideridir ve kulüp her zaman ona destek olmuştur. Ancak bir motosikletçi başından beri farklıydı. Tabby çılgınca yaşarken, Shy Cage yanındaydı. Trajedi hayatını paramparça ettiğinde, onu yeniden toparlamasına yardım etti. Ve şimdi Tabby, arkadaşlıktan çok daha fazlasını düşünüyor.

Tabby, Shy'ın her zaman istediği her şeydir, ama sahip olamayacağını düşündüğü her şeydir. O güzel, akıllı ve arkadaşının kızı olarak ulaşılamaz biridir. Shy, arkadaşlıktan fazlasını hiç beklemiyordu, bu yüzden Tabby daha fazlasını istediğini
*—çok daha fazlasını—istedi*ğini söylediğinde, kendini dünyanın en şanslı adamı gibi hisseder. Ama şanslı adamlar bile çakılabilir ve yanabilir...

Prologu okumak için buraya tıklayın.

RÜZGARIN SAHİBİ OL

PROLOG

Beni Tanımıyorsun

Cep telefonu çaldı ve Parker "Shy" Cage gözlerini açtı.

Chaos Motorcycle Club'ın tesisindeki odasında, yatağında sırt üstü yatıyordu. Işıklar hala açıktı ve küçük bir kadın yığını altında gömülmüştü. Biri yanına kıvrılmış, bacağını onun uyluklarının üzerine atmış, kolunu kaburgalarının üzerine koymuştu. Diğeri baş aşağı, diğer tarafına kıvrılmış, dizini karnına, kolunu baldırlarının üzerine koymuştu.

İkisi de çıplaktı.

"Kahretsin," diye mırıldandı, uzuvlarının oluşturduğu çitin altından kendini kaldırıp döndürürken. Telefonuna uzandı.

Ekranı kontrol etti ve parmağını ekrana dokundurarak

.

"Selam kardeşim," diye mırıldandı Hop'a, Chaos MC'deki kardeşlerinden birine.

"Neredesin?" diye sordu Hop.

"Kompleks," diye cevapladı Shy.

"Meşgul müsün?"

Shy dirseğini kaldırdı ve yatağında baygın yatan iki kadına baktı.

Yata ğa.

"Artık değil," diye cevapladı.

Shy'ı ve onun ününü bilen Hop'un sesinde mizah vardı.

"Tabby Callout" dedi.

Bu haberi duyunca, her zamanki gibi, o özel çağrı geldiğinde olduğu gibi, içini bir ateş kapladı. Nedenini bilmiyordu, mantıklı gelmiyordu, kızı pek tanımıyordu, ama her duyduğunda, onu çok sinirlendiriyordu.

"Dalga geçiyorsun," dedi Shy.

"Hayır, kardeşim. Tug'dan bir çağrı aldım, o da Speck'ten almış. Her zamanki gibi avlanmaya çıkmış. Sana benden daha yakın, o yüzden odanda baygın yatan kadından kurtulabilirsen, onu almaya gitsen iyi olur."

İşte buydu. Hop, Shy'ı ve onun ününü biliyordu.

"Bisikletle geliyorum. Adresi mesajla gönder," diye mırıldandı Shy, cesetlerin altından çıkıp ayaklarını yatağın yanındaki yere koydu.

"Tamam. Radarın altında, değil mi?" Hop, ona zaten bildiği bir şeyi söyleyerek cevap verdi ve Shy dişlerini sıktı.

Tabby ile bu boku üç yıldır yapıyorlar. Üç lanet yıl. Çok uzun sürüyordu, biliyordu ki, ciddi bir uyarı almadıkça, o kız asla öğrenmeyecekti.

Ama kimse bunu yapmak istemiyordu. Kulüp normalde kimin için olursa olsun bunu yapmaktan çekinmezdi, ama Tab farklıydı. O, Kulüp Başkanı Kane "Tack" Allen'ın on dokuz yaşındaki kızıydı.

Bu, ona özenle davranıldığı anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda, onun dışarıda eğlendiği ve başını belaya sokmadan önce onu yakalayıp eve götürecek birine ihtiyaç olduğu haberini aldıklarında, bunu gizlice yaptıkları anlamına da geliyordu. Başka bir deyişle, Tack'e haber vermediler. Tack'e haber vermediler çünkü bu ilk kez olduğunda çılgına dönmüştü, ama daha da kötüsü, karısı Tabby'yi kötü durumdan kurtarmak için yola çıkmış ve beyzbol sopasıyla kafası neredeyse parçalanıyordu.

Kimse bu tür bir karışıklığın tekrarlanmasını istemedi, bu yüzden kardeşler ona göz kulak oldular ve Tack'i işe karıştırmadan işi hallettiler.

"Gizlice," diye mırıldandı Shy, sonra "Sonra görüşürüz," diyerek ekranı başparmağıyla dokundu.

Yerde kot pantolon, tişört, iç çamaşırı ve çoraplarını aradı. Yatağındaki kadınlar, yanlarına oturup botlarını giydiğinde kıpırdamadılar.

Giyindikten sonra odasının ışığını kapattı ve koridordan geçerek kulübün ortak kullanım alanına doğru yöneldi. Kardeşlerin odaları binanın arka tarafındaydı ve kapıları binanın uzunluğu boyunca uzanan uzun bir koridora açılıyordu. Koridorun ortasındaki bir kapı, uzun, kavisli bir bar ve bir sürü kanepe, sandalye, masa ve bilardo masasının bulunduğu ortak alana açılıyordu. Yan tarafta başka bir kapıdan toplantı odası, mutfak ve bir dizi kilitli, güçlendirilmiş depo odası vardı.

Ortak alanda ilerlerken, Chaos üyelerinden biri olan Brick'i kanepelerden birinde sırtüstü yatarken gördü. Bir ayağı yerdeydi ve derin uykudaydı. Üzerinde de derin uykuda olan bir kadın yatıyordu. Kadın kısa kot etek giymişti ve Shy, Brick'in elini eteğin kenarına sokmuş, kadının poposunu okşadığını gördü. Shy, kadının iç çamaşırı giymediğini de gördü.

Bunun dışında, mekan boştu ve şu anda sadece duvarlardaki çeşitli neon bira tabelalarıyla aydınlatılıyordu.

O gece, Brick'in kız arkadaşı partiye iki arkadaşını getirmişti.

Brick kız arkadaşını aldı. Shy ise arkadaşlarını aldı.

Shy, Compound'dan ayrıldı, motosikletine bindi, bacağını üzerinden attı ve altı blok ötedeki dairesine doğru yola çıktı. Oraya vardığında, yukarı çıkıp dairesine gitme zahmetine girmedi. Asla yukarı çıkıp dairesine gitme zahmetine girmezdi.

Neden dairesini tuttuğunu belirsiz bir şekilde merak etti. Nadiren oradaydı. Sipariş ettiği fast food'ları yiyordu. Kompleks'teki odasındaki yatakta uyuyordu. Ride'ın garajında veya yanındaki oto yedek parça mağazasında çalışıyordu. İçki veya parti olan her yerde içki içiyor ve parti yapıyordu. Kardeşlikle iletişim kuruyordu.

Diğer zamanlarda ise motosikletinin üzerindeydi.

Bunun nedeni, Parker Cage'in sadece motosikletinde kendini iyi hissetmesiydi.

Her şey, on dört yaşında aldığı kir bisikletiyle başladı ve hiç durmadı.

Beş yıl önce, üçüncü el Harley'iyle Ride Custom Cars and Bikes'ın önünden geçmişti. Burası, arkasında özel araba ve motosiklet üreten bir garajın bulunduğu devasa bir otomobil malzemeleri mağazasıydı. O da duymuştu, herkes duymuştu. Chaos MC burayı işletiyordu ve garaj, filmler ve milyonerler için araba ürettiği için ünlüydü.

Ancak dikkatini çeken, mağazanın tepesinde Amerikan bayrağının altında dalgalanan bayraktı. O güne kadar hiç yukarı bakıp onu görmemişti. Beyaz renkteydi ve üzerinde Chaos Motorcycle Club amblemi ile bir tarafında "Ateş" ve "Rüzgâr", diğer tarafında "Sürüş" ve "Özgürlük" yazıyordu.

Gözleri o bayrağa takıldığı anda, hayatının şekillendiğini hissetti.

O ana kadar hayatında, ilk kez motosiklete bindiği an hariç, hiçbir şey ona o bayrak gibi hitap etmemişti. Nedenini anlamadı ve anlamaya çalışmadı. Bayrak ona hitap etmişti. O kadar güçlüydü ki, onu doğrudan otoparka çekti ve botlarını mağazaya girmeye yönlendirdi.

Birkaç ay içinde, Chaos'un yeni üyesi oldu. Artık

bir kardeşti.

Dairesinin önünde motosikletini park etti ve kamyonetine geçti. Tabitha Allen, eğer kendinde değilse, motosiklette ona tutunamayacaktı. Eğer her zamanki gibi küstah davranırsa, motosiklette onunla baş edemeyeceği bir kavga çıkaracaktı. Bu yüzden, eski, beyaz Ford kamyonetine atladı, motoru çalıştırdı ve Hop'un mesajında yazan adrese doğru yola çıktı.

Sürerken, içinden gelen öfke daha da şiddetlendi.

Şu anda üniversitede okuyordu, sözde hemşire olmak için çalışıyordu. Garajın ofis müdürü Cherry, aynı zamanda Tack'in karısı ve Tabby'nin üvey annesiydi, kızının notlarını ve okulda ne kadar başarılı olduğunu övünerek anlatıyordu. Shy, Tab'in sürekli dışarıda takılıp eğlenirken nasıl iyi notlar alabildiğini anlamıyordu. Kardeşlerden birinin her gece Tabby'den çağrı aldığını söyleyemezdi, ama bu durum hiç de nadir değildi.

Kız parti yapmayı seviyordu.

Bu şaşırtıcı değildi. On dokuz yaşındaydı. O da on dokuz yaşındayken partileri severdi. Lanet olsun, yirmi dört yaşındaydı ve hala partileri seviyordu, bunu asla bırakmayacağını biliyordu.

Ama o Tabby Allen değildi.

O, bir garajda ve oto yedek parça dükkanında çalışan bir motosikletçiydi, sık sık ortalığı birbirine katar ve gerektiğinde dayak atardı.

Babası masraflarını karşılarken hemşire olmak için okuyordu, bu yüzden sakinleşmesi gerekiyordu.

Bu, onun parti yapmayı *ve* çılgınlık yapmayı sevmesinin yeni bir şey olmadığı gerçeğini bile hesaba katmıyordu. Üç yıl önce, ilk Tabby Callout'unda, o on altı yaşındaydı ve yirmi üç yaşındaki erkek arkadaşı, ona vermediği için onu dövmüştü. Cherry'nin kafası beyzbol sopasıyla parçalanmak üzere olduğu bir durumdu ve bu, Shy'ın gözleri önünde gerçekleşmişti. Hızlı refleksleri sayesinde felaketle sonuçlanmayan bir mucizeydi. Shy, Cherry'yi severdi, herkes severdi, kadın harikaydı; komik, güzel, seksi, akıllı, güçlü ve Tack için her açıdan mükemmeldi.

Mükemmel bir yaşlı kadın seçebilseydiniz, Tyra "Cherry" Allen tam da öyle bir kadın olurdu. Küstah ama klas bir kadındı, giyimi harikaydı, Tack'in üzerinde baskı kurmasına izin vermezdi ama bunu onun moralini bozmayacak şekilde yapardı. Çok komikti. Çok tatlıydı. Bir motosikletçi ailesinin üyesi olmasına rağmen, her zaman olduğu gibi bir kadın olarak kalmayı başarmıştı. Ve, Tanrı şahidimdir ki, Kane Allen kadar sık gülen ve gülümseyen bir adam görmemişti. İyi bir hayatı vardı ve bunun Cherry sayesinde olduğunu kulübün hiçbir üyesi gözden kaçırmamıştı.

Yani, Tabby'nin ilk çağrısı sırasında, Tab'ın yaptığı saçmalık yüzünden Cherry'nin bitkisel hayata girmesi ya da daha kötüsü olması çok kötü olurdu. Shy'ın neden Cherry'nin arkasında durup, kafasının bir beyzbol sopasıyla parçalanmasını izlediğini açıklamak zorunda kalması bir yana, liderlik yapıp onu bu olasılıktan korumak yerine, Tack eski sevgilisine o kadar düşkündü ki, Shy'ın artık nefes almıyor olması çok muhtemeldi.

Tabby'nin o karışıklıktan sonra nasıl dersini almadığını hiç anlamıyordu ve araba sürerken, onun bir ders alması gerektiği netleşti.

O kadar sinirlenmişti ki, ona dersini verenin kendisi olacağına karar verdi.

.

Bu gece.

Shy evin önüne arabasını çekti ve gördüğü manzara onu şaşırtmadı. O sahneyi biliyordu, kardeşliği bulana kadar onu yaşamıştı.

Lise yıllarında ve sonrasında, diğer çocuklar onu "esrarkeş" ve "serseriler" olarak etiketlemişlerdi, ancak onun onlarla pek bir bağı yoktu. Lise yıllarında ve sonrasında kimseyle gerçek anlamda bir bağ kurmamıştı, ama bu, bir kaçış yolu bulamadığı anlamına gelmiyordu. Bira içip, yatabileceği bir kadın bulabileceği bir yer. Bu yüzden, şu anda gördüğü gibi, dışarıda arabalar ve motosikletler bulunan birçok evde bulunmuştu.

Hâlâ o ortamda yaşıyordu ama daha iyiydi.

Orası ailesiydi.

Tamamen aydınlatılmış ve kalabalık evin önünde park edilmiş birkaç motosiklet gördü ve bu onu zaten kızgın olan halinden daha da fazla kızdırdı. Motosikletler eskiydi, içerideki çocuklar daha iyisini alacak kadar paraları yoktu, ama yine de onlara özen göstermiyorlardı.

Harley'in varsa, ona iyi bakarsın. Ona bir kadın gibi davranırsın, çok ilgi gösterir, çok özen gösterirsin. Mazeret yok. Bunu yapmazsan, ona sahip olmayı hak etmezsin.

Ayrıca birkaç yeni, modifiye edilmiş kaslı araba da vardı, bu da sahiplerinin havalı görünmek için her kuruşunu buna harcadığı anlamına geliyordu.

Ama daha çok hurda ve klasik arabalar vardı, klasikler restorasyon aşamasındaydı, hepsi sevgiyle bakılıyordu. Sahipleri zaman ayırıyor, işlerini doğru yapıyor, biriktiriyor ve Mustang, Nova, Charger, GTO veya başka bir arabalarını bir sonraki projeye geçmeden önce bebeklerine bakıyorlardı.

Bu arabalar, o evde herkesin bir ezik olmadığı anlamına geliyordu. En azından bu da bir şeydi.

Shy kamyonetten indi ve eve doğru yürüdü. İçeri girince, kızların bakışlarını ve erkeklerin çene kaldırmalarını görmezden gelerek kalabalığın arasından geçti. Bir görevi vardı ve onu tamamlamak istiyordu.

Onu bulmak uzun sürmedi. Oturma odasında kanepede oturuyordu, elinde bir bardak bira vardı, başı ondan başka yöne dönmüştü, güzel profili kahkahalarla değişmişti.

Onu gördüğünde her zamanki gibi oldu. Neden öğrenmediğini, neden hazırlıklı olmadığını bilmiyordu. Her zaman bunun üstesinden geleceğini, alışacağını umuyordu ama gelmedi.

Onu görmek göğsüne bir yumruk gibi vuruyor, midesindeki yanma hissi ciğerlerine kadar yükseliyor, ciğerlerini sıkıştırıyor ve birden nefes almayı zorlaştırıyordu.

Bunu anlamıyordu.

O çok güzeldi. Tanrım, çok güzeldi. Kalın, koyu renk saçları, safir mavisi gözleri, kıvrımlı, minyon vücudu, yazdan kalma mükemmel, altın rengi teni. Koyu saçlı, kısa boylu kadınlardan hoşlanmayan erkekler bile onun güzel olduğunu görebilirdi.

Daha fazlası da vardı ve o da bunu biliyordu, onu yeterince yakından tanıyordu ve bunu sık sık görüyordu. Yüzü ifade doluydu, çabuk gülümser ve gülerdi. Canlıydı. Etrafında bulunması hoş olan kızlardan biriydi.

Sinirlenebilirdi. Kavgacı olabilirdi.

Çoğu zaman iyi bir ruh hali içindeydi, ama onun iyi ruh hali odayı dolduran türden bir iyilikti. Gününüz berbat geçse bile, Tabby Allen gülümseyerek Compound'un ortak salonuna girdiğinde, o berbatlık biraz olsun azalır ve gününüz daha iyi hale gelirdi.

Ama o, kardeşinin kızıydı ve bu, oraya gitmemesi için bir numaralı sebepti. Dahası, çok genç ve olgunlaşmamış biriydi. Aptalca şeyler yapıyordu, bu grupla takılıyor, reşit olmadan bira içiyor ve evde ders çalışmak ya da üniversiteden arkadaşlarıyla takılmak yerine gülüp eğleniyordu. Bu yüzden, çok güzel, tatlı bir vücudu olması ve neşesiyle ortamı aydınlatabilmesi bir yana, o asla oraya gitmeyecekti, ama gidebilse bile gitmezdi, çünkü o tam bir belaydı.

Yine de onu her gördüğünde, bir şekilde sarsılıyordu.

İstemediği ve anlamadığı bu duyguyu görmezden geldi ve onun giyimini görünce ağzı sıkılaştı. Dar etek, kısa. Dar

üst, dekolte. Boyu o kadar uzun olmasa da bacakları çok görünürdeydi. Güzel bacaklar. Düzgün bacaklar. Harika bacaklar.

Siktir.

Ve lanet olası yüksek topuklu sandaletler, kız çok genç ve kardeşinin kızı olsa da, onları görmek Shy'ın sikinde bir his uyandırıyordu.

Lanet olsun.

O da bunu görmezden geldi ve kararlı bir şekilde odanın içinden geçerek ona doğru ilerledi.

Kız onun yaklaştığını hissetmiş olmalıydı çünkü başını çevirip yukarı baktı ve uzun, koyu kirpiklerle çevrili inanılmaz mavi gözleri onun gözlerine çarptığında, o yanma hissi hiç azalmadı.

Gülümsemesi kaybolduğunda, yüzündeki canlılık kaybolduğunda ve "Dalga geçiyorsun herhalde" diye bağırdığında şaşırmadı.

Bu da Shy'ı kızdırdı. Kızın küfür etmesinden nefret ediyordu. Tack, çocukları daha küçükken bile umursamıyordu. Ama Shy bundan nefret ediyordu. Onun kadar güzel dudaklardan çıkan bu tür kelimeler çok *yanlış* geliyordu.

"Gidelim," dedi kısık bir sesle.

"Shy..." diye başladı ama bitiremedi, çünkü Shy birayı elinden aldı, kenara koydu, sonra elini tutup onu kanepeden kaldırdı.

Şaşırtıcı bir şekilde, kız direnmedi.

Onu takip etti.

*İ*yi, diye düşündü. Bunu halletmek istiyordu.

Onu evden çıkardı, yürüyüş yoluna indirdi ve kamyonetinin kapısını ona açtı. Onu elinden tutup kabine yaklaştırırken, sonunda konuştu.

"Shy, size sürekli söylüyorum, bu sizin yapmanız gereken bir şey değil..."

O, burnunu burnuna yaklaştırarak onu susturdu. "Kapa çeneni."

Kafasını geriye doğru çekmesine rağmen gözlerini kırptı. Bu sürpriz değildi. Kardeşler birbirlerine saygı duyardı ve bunu göstermenin yollarından biri de akrabalarına saygı göstermektir. Kaos, Kaos'tu, hepsi aileydi. Kardeşler, yaşlı kadınlar, çocuklar. Shy ona hiç böyle konuşmamıştı. Kardeşlerin hiçbiri konuşmamıştı. Ona karşı.

"Siktir git, kamyonete bin," diye devam etti.

Tabby kendini toparladı ve "Açıklayabilir miyim?" diye söylemeye başladı.

Shy onu yine kesintiye uğrattı. "Bin yoksa seni zorla bindiririm, Tab."

Gecenin karanlığında bile, ağzını sıkıca kapatmadan önce gözlerinin parladığını gördü. Sarsıntılı hareketlerle elini onunkinden çekip döndü ve kamyonete bindi.

Shy kapıyı çarptı, kaputu dolaştı ve içeri girdi.

Yola çıkmışlardı ki, kız tekrar denedi, sesi kısık çıkıyordu. "Utangaçlar, gerçekten, onlar benim arkadaşlarım. Her şey yolunda. Sadece birkaç bira. Birkaç esrar. Ben içmiyorum ve araba kullanıyorum, o yüzden..."

"Yani o çocuklar hepsi hemşirelik öğrencisi mi?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladı. "Onlar liseden arkadaşlarım."

"Artık lisede değilsin, Tabby," diye işaret etti ve kızın gözlerinin kendisine döndüğünü hissetti, ama öfkeli bakışlarını yola çevirdi.

"Haklısın," diye tersledi, sesindeki sakinlik kaybolmuştu. "Değilim. Bu, onların hala benim arkadaşlarım olmadığı anlamına gelmez. Birlikte çok güzel zamanlar geçirdik. Yakınız. Ne? Onları bir kenara atmam mı gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Ona bakmadan cevap verdi: "Evet, Tab. Onlar çöp. Sen değilsin. Tanrım." Başını salladı. "Seni anlamıyorum. Annenin bir kaltak olduğunu biliyorum, ama son üç yıldır Cherry hayatında. İyi bir rol modelin yok değil. Neden onun gibi olamıyorsun, anlamıyorum."

O cevap vermeden önce, onun hızlıca nefes aldığını duydu. "Belki de *kendim gibi* olmam gerektiği içindir ve bu arada, Shy, Tyra da benim kendim gibi olmamı isterdi."

Kulüp üyeleri Tack'in kadınına Cherry diyordu ama Tack ona Red diyordu. Çocukları ve diğer herkes ona Tyra veya Ty-Ty diyordu.

"Her neyse," diye öfkeyle devam etti Tabby, "onlar çöp değiller."

"Onlar çöp," diye kesin bir şekilde söyledi.

"*Değiller!*" diye bağırdı. İşte buradaydı. Bu ona bir fırsat verdi. "O hayatı mı istiyorsun?" diye sordu.

"O hayat mı?" diye karşılık verdi.

"Alkol ve seks, tek gecelik ilişkiler ve kavgalar," diye açıkladı. "Um... *merhaba,* Shy. Benim hayatım *bu*."

"Demek istiyorsun," diye sonuçlandırdı.

O, onun sorusunu görmezden geldi ve şöyle dedi: "Bu *senin* de hayatın, biliyorsun. Bunda yanlış bir şey yok. Hiç olmadı, hiç olmayacak da."

Bir hemşirelik öğrencisi.

Doğru.

Bu yolda asla başaramayacaktı. Bu yolda, onun yatağındaki o sürtükler gibi olacaktı. Bu yolda, Tabby üniversite eğitimini boşa harcıyordu ve Tack de o parayı rüzgara savuruyordu.

"O hayatı istiyorsun," dedi yumuşak bir sesle, "bunun havalı olduğunu mu düşünüyorsun, bebeğim? O zaman hadi başlayalım."

Mükemmel bir zamandı çünkü dönüş sinyalini yakıp

.

"Ne oluyor? Neden buradayız?" diye sordu, ama o cevap vermedi.

Mağazanın etrafından dolaşıp garajın ön avlusundan geçerek Compound'un önüne park etti. Kamyonetten atlayıp kaputu dolaşarak onun kapısını açmak için hiç vakit kaybetmedi.

"Shy, ne yapıyorsun...?" diye başladı ama adam ona doğru eğilip emniyet kemerini çözdü, elini tuttu ve onu kabinden dışarı çektiği için sözünü yarım bıraktı. "Lanet olsun! Shy! Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

Yine cevap vermedi. Onu Compound'a çekip barın arkasına götürdü. Arkadaki raftan bir şişe tekila aldı ve onu önüne çekti.

"Küçük kız bira saçmalığını bırakmaya hazır mısın?" diye sordu, şişeyi kaldırarak.

Gözleri şişeye, sonra ona kaydı. Kafasının karıştığını ve tedirgin olduğunu hissetti.

O da bunu görmezden geldi.

"Tab, sana bir soru sordum. Partileri seviyorsun. Artık lisede değilsin. Büyümek ve işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmek ister misin?"

Bu sefer onu görmezden geldi ve "Neden bu kadar tuhaf davranıyorsun?" diye sordu.

Onu kendine doğru çekti ve çenesini eğerek gözlerine baktı, artık nefes almadığı ve vücudunun hareketsiz kaldığı apaçık ortada olmasına rağmen bunu görmezden geldi.

"Soruma cevap vermedin, bebeğim," dedi yumuşak bir sesle ve onun yutkunmasını, sonra üst dudağını yalamasını izledi.

Tanrım. Kahretsin.

Onun bunu yaptığını hiç görmemişti. Kesinlikle bu kadar yakından görmemişti.

O pembe dilin ucu, o mükemmel pembe dudağın üzerinde. Kahretsin.

"Tab," diye seslendi, elini sıkarak.

"Eve gitmek istiyorum," diye cevapladı sessizce, bir kez olsun akıllı davranarak.

"Bunun için çok geç," diye mırıldandı adam ve uzaklaşarak onu da yanında sürükleyerek barın arkasından odayı geçip arka koridora doğru ilerledi.

Kız onun elini çekerek, "Shy. Cidden. Beni biraz korkutuyorsun" diye seslendi.

Umarım, iki saniye içinde, biraz korkmaktan çok daha fazlasını yaşayacaktı. Korkudan aklını kaçıracak ve sürekli yaptığı bu saçmalıklardan vazgeçecekti.

Bu nedenle, iki saniye sonra, onu odasına çekti, durdurdu ve ışık düğmesini açtı.

İki kadın hala çıplaktı, baş başa yatakta uzanmış, o gittikten sonra birbirlerine dolanmışlardı.

Kısa bir süre, onların isimlerini hatırlamaya çalıştı.

Tabby'nin elinin kendi elinde kasılmasını hissettiğinde denemeyi bıraktı ve Tabby kurtulmak için sertçe çekmeye çalıştı, ama o onu daha sıkı tuttu ve ona döndü.

"Genelde biraz içip gevşeriz, havaya gireriz," diye onu bilgilendirdi ve şişeyi kaldırdı. "Bana nasıl baktığını gördüm bebeğim, yani sadece soyunup devam etmek istiyorsan, ben de varım. Onlar dışarıda ama biz bir süre devam edersek, şüphesiz onlar da toparlanıp bize katılırlar. Kulağa aşırı gelebilir ama güven bana, denersen seveceksin."

O konuşmaya başladığında, kızın gözleri yatakta idi ama yavaşça ona doğru kaydı ve kızın bronz teninin altında solgun olduğunu gördü. Gözleri de iri ve

şok ve tam olarak anlayamadığı başka bir şey, ve dolgun dudakları aralanmıştı.

"Ne olacak?" diye sordu. "Rahatlamak mı istiyorsun, yoksa sadece yapmak mı istiyorsun?"

"Neden bunu yapıyorsun?" diye fısıldadı ve Shy omuz silkti.

"Sen busun ya da olmak istediğin kişi bu. Boşuna uğraşmayı bırak da, bebeğim, devam et."

Gözleri yana kaydı, sonra ona döndü ve sessizce, "Ben böyle biri değilim," dedi.

Onu baştan aşağı süzdü ve şöyle dedi: "Kısa, dar etekler, çok dar bluzlar. Gömleğinin içinden değil, gömleğinin dışına taşan göğüslerinin çoğunu görebildiğimi fark etmediğini sanmıyorum, Tab. Bir de yüksek topuklu ayakkabılar, bolca saç, bolca makyaj. Vahşi bir tarafın olduğunu haykırıyorsun, bebeğim. Saçmalamayı bırak. On altı yaşından beri bunu keşfetmek istiyordun. Zamanı geldi. Her şey hazır." Onu kendine doğru çekti ve şişeyi tekrar kaldırdı. "Hadi gidelim."

O "*on altı*" dediğinde, kız irkildi ve eli yine onun eline doğru seğirdi.

Ayrıca, tam olarak ne olduğunu anlayamadığı gözlerindeki ifade netleşti.

Acı.

Bu çok kötüydü. Ona bunu yapmak istemiyordu, ama bakışlarındaki bu duyguyu, ona ulaşabildiğinin bir işareti olarak gördü.

"Beni eve götür," dedi kız yumuşak bir sesle ve adam ona yaklaştı. Kız

hafifçe geri çekildi, ama hareketleri sert ve yapmacıktı.

"Hadi ama bebeğim. Bana yalan söyleme," dedi yumuşak bir sesle. "Bana attığın bakışları gördüm. Şimdi senin şansın. Sen seksisin, eğlenmeyi seviyorsun, bu fırsatı kaçırmamalısın."

"Beni eve götür," diye tekrarladı.

"Eğer seyirci istemiyorsan ya da bunun ikimiz dışındaki bir katılımcı spor olmasını istemiyorsan, o sürtükleri uyandırabilirim..." Adam başını yatağa doğru salladı. "...biz yola çıkmadan önce onları gönderebilirim."

"Beni eve götür," dedi kız tekrar.

"Ya da uyumalarına izin verebiliriz. Babanın odasına git," diye önerdi ve bu işe yaradı.

Şiddetli bir hareketle elini onunkinden çekip, ayağını döndürdü ve odadan koştu.

Shy çok daha yavaş bir şekilde şişeyi komodinin üzerine koydu, ışıkları kapattı ve onu takip etti. Endişelenmemişti. Kızın arabası yoktu ve yüksek topuklu ayakkabılar giyiyordu, çok uzağa gidemezdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, o Compound'dan çıktığında, kız onun kamyonetinin yolcu koltuğunda oturuyordu, başını yana çevirip yan camdan dışarı bakıyordu.

Evet, eve gitmeye hazırdı.

O da hiç vakit kaybetmeden sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırdı. Tabby, o geri geri çıkıp Broadway'e doğru yola koyulurken ona bakmadı.

Denver'dan geçerek Tack ve Cherry'nin yaşadığı, Tab'in hala onlarla ve iki yeni oğullarıyla birlikte yaşadığı dağ eteklerine doğru yol alırken, kabindeki ağır havayı bozarak konuştu.

"Sen iyi bir çocuksun, Tabby. Annenin sana bok gibi davranmasına izin verme. O yoldan çık."

"Sen o yoldasın," diye penceresine fısıldadı.

"Bebeğim, ben öyle değilim. Ben bir erkeğim ve kardeşlerim var. Ben bir yaşam tarzı ve kardeşlik seçtim. Senin için durum farklı ve bunu biliyorsun. Yaptığın saçmalıklar, izlediğin yol, şaka değil, bu hayatı istesen, bir eş olmak istesen bile, babana ne kadar saygı duysak da bu senin için işe yaramaz. İzlediğin yol seni doğrudan BeeBee olmaya götürüyor ve bunu sen de biliyorsun."

Konuşmadı ama Shy, amacını anladığını düşündü. Tabby BeeBee'yi tanıyordu, herkes tanıyordu. BeeBee, Cherry ile aptalca karşı karşıya geldikten sonra, bacaklarını açıp yeteneğini kulübün tüm üyelerine yayması yasaklanmıştı. Ama gitmiş olsa da unutulmamıştı. O zamanlar Tabby, BeeBee'nin nasıl takıldığını ve kendini nasıl ortaya koyduğunu görmekten başka, BeeBee'yi gerçek anlamda tanıyacak kadar gençti. Ama kulüp için ne kadar değerli olduğunu, bir genç kız için bile gözden kaçırmak imkansızdı.

Düşüncesini ifade ettikten sonra, Tack'in evine kadar olan yol boyunca sessiz kaldı.

Ön kapının önüne park etti ve kız hemen emniyet kemerini çözüp kapıyı açtı. Dönüp kızın atlamak için döndüğünü gördü ve bir şey söylemek için ağzını açtı, ama söyleyemedi. Kardeşi onu eve getirdiğinde babasına nasıl açıklayacağını bilmiyordu, ama bu onun sorunu değildi, kızın sorunuydu.

O geri döndü ve taksinin ışığında gözlerinde parıldayan gözyaşlarını ve yanaklarından sessizce süzülen gözyaşlarının izlerini gördüğünde, tüm sözler boğazında düğümlendi.

Onun dersinin neden olduğu acının kanıtı karşısında vücudu taş gibi sertleşti. Hak ettiğini biliyordu, ama yine de buna tanık olmak çok acı vericiydi. Bu yüzden, kız ona doğru eğildiğinde, o geri çekilmedi.

"Sen beni tanımıyorsun," diye fısıldadı. "Ama şimdi ben seni tanıyorum ve Shy... sen bir pisliksin."

Bu sözlere rağmen, yine de ellerini kaldırdı, başının iki yanına koydu ve ona yaklaştı. Dudaklarını dudaklarına bastırdı, o tatlı, pembe dili dudaklarının arasına kayarak dilinin ucuna dokundu, sonra onu yakaladığı kadar çabuk bıraktı. Taksiye atladı ve yüksek topuklu sandaletlerinin parmak uçlarında zarifçe yan güverteye koştu ve eve girdi.

Shy, onun hareketlerini izlemek için yer değiştirdi, göğsü ve karnı alev alev yanıyordu, dilinde hala onun kısa ama inkar edilemez tatlı tadı vardı.

Evin yan tarafındaki ışık söndü ve karanlığa gömüldü.

"Kahretsin," diye mırıldandıktan sonra kamyoneti vitese takıp geri döndü.

Eve giderken, kızın gözyaşlarıyla ıslanmış yanakları ve ıslak gözleri aklından çıkmıyordu. Ayrıca, dilinden onun tadını da silemedi.

Beş ay sonra...

Shy kapıyı ittiğinde Fortnum's Used Books'un kapısındaki zil çaldı. Shy, Fortnum's'a tek bir nedenle gelmişti ve bu, ikinci el kitap satın almak değildi. Mağazanın önünde bir kahve tezgahı ve oturma alanı vardı ve Denver'daki herkes, espresso makinesini kullanan Tex adındaki adamın makinesini çalışan adamın bir usta Shy utangaç bira, bourbon, ve vodka, ara sıra tekila, bazen de Pepsi'yi severdi, ama geceleri yaşadığı hayat tarzı nedeniyle, onun Sabahları her zaman bolca kahve içilirdi.

Tex, espresso tezgahının önüne dağılmış masalar ve koltuklar arasında ilerlerken gözleri ona takıldı ve "Selam, gezgin dostum! Her zamanki gibi mi?" diye seslendi.

Shy onaylayarak çenesini kaldırdı, ama bir şey dikkatini çekti ve o yöne baktığında Tabby'yi köşedeki yuvarlak masada otururken gördü.

Kalbi küt küt atmaya başladı.

Etrafında kitaplar ve not defterleri yığılmıştı, masada iki boş kahve fincanı ve bir de yarısı dolu bir fincan vardı. Bir kitaba eğilmiş, dirseğini masaya dayamış, elini başının üstündeki saçlarına koymuş, yüzünden uzak tutuyordu. Konsantrasyonu önündeki kitap ve not defterine, elindeki kaleme odaklanmıştı.

O gece ona ders verip eve bıraktığından beri onu görmemişti. Ride veya Compound'da düzenli olarak görülmüyordu, ama buralarda takılıyordu. Cherry ile çok yakındı; sık sık birlikte alışverişe giderlerdi ve Tabby de onlar gittiğinde Cherry ile orada buluşurdu. Bazen Cherry çalışırken ofiste ders çalışırdı. Bazı kardeşlerle, özellikle Tack'in yardımcıları Dog ve Brick ile, ve kızının kanserle mücadele ettiği birkaç yıl boyunca kulüpten ayrılan kurucu üyelerden biri olan Big Petey ile yakındı. Kızının mücadelesini kaybettiğinde geri döndü ve Tab, Tab'ın olabileceği gibi ve Big Petey ile birlikte büyüdüğü için, o acıyı dindirmek için harekete geçti. Bu yüzden, onu oto yedek parça mağazasının içindeki tezgahın karşısında Pete ile sohbet ederken, ön bahçedeki Harley Trike'ıyla onu takılırken veya Compound'un dışındaki piknik masalarından birinde ona yakın oturup konuşurken görmek alışılmadık bir şey değildi.

Sonra, beş ay boyunca ortadan kayboldu. Ondan hiçbir iz yoktu. Shy günün her dakikası Chaos'ta değildi ama Chaos'ta olduğunda, o orada değildi.

Onların düzenlediği üç domuz kızartma partisine de katılmamıştı. Yeni üyeler Snapper ve

Bat'ı kabul ettiklerinde düzenledikleri partiye bile gitmemişti.

O geceden beri başka bir Tabby Çağrısı olmamıştı.

Şimdi ise burada, ders çalışıyordu. İşler yoğundu ve Tex, espresso makinesinden kahve içeceği çıkarırken

espresso makinesinden kahve içeceği çıkarmak için mümkün olduğunca gürültü yapmaya ihtiyaç duyuyor gibi görünüyordu, ama yine de etrafına bakınmıyor ya da konsantrasyonunu bozmuyordu.

Ve Shy düşündü, işte buradaydı. Amacına ulaşmıştı. Kız dersini almıştı. Önemli olan şeylere odaklanmak. Babasının kendisine sunduğu fırsatı değerlendirerek iyi bir hayat kurmaya, vahşi tarafını kontrol altına almaya ve hayatındaki pislikleri temizlemeye çalışıyordu.

O, mekanın sahibi olan Indy adındaki çarpıcı kızıl saçlı kadına içkisini ödedi, tezgahın diğer ucundaki Tex'ten içkisini aldı ve Tab'ın masasına geçti.

Onun karşısındaki sandalyeyi çekip döndürerek üzerine oturdu ve "Selam bebeğim" dedi. Kız şaşkınlıkla irkildi ve başını kaldırdı.

Gözleri ona çarptı ve o, onun gözlerinde onu tedirgin eden bir şey gördü, ama o hemen gözlerini kapattı. Yüzü ifadesizleşti ve gözleri odanın içinde dolaştıktan sonra tekrar ona döndü.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu kız sessizce.

O, elindeki kahve bardağını kaldırdı. "Kahve içiyorum. Bu kasabanın en iyisi. Buraya hep gelirim."

Kız, onun kahve fincanına, sonra da önündeki masadaki iki kahve fincanına baktı, sonra parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve sandalyesinde dikleşti.

Shy, kadının kalın, parlak saçlarının parmaklarının arasından kaymasını izlemekten kurtulduğunda ve kadının konuşmadığını fark ettiğinde, "Ders mi çalışıyorsun?" diye sordu.

Kız, sanki daha önce hiç görmemiş gibi kitaplarına baktı, sonra tekrar ona dönerek, "Evet. Bu hafta iki sınavım var," diye cevap verdi.

"Zor," diye mırıldandı, ama bunu bilemezdi. Hiç sınava çalışmamıştı. Dairesi içindeki ıvır zıvırların arasında bir lise diploması olması bile bir mucizeydi.

"Evet," diye onayladı kız. "Geri dönmem lazım."

"Ne?" diye sordu adam.

Kız kitaplarına baktı, elindeki kalemi çevirdi ve silgi ucuyla not defterine hafifçe vurduktan sonra tekrar etti, "Geri dönmem lazım."

"Arkadaş istemiyorsun," diye tahmin etti.

"Şey... İki sınavım var. Yapacak çok işim var." Shy başını

salladı ve "Buraya sık gelir misin?" diye sordu.

O tatlı, pembe dil üst dudağına dokundu, göğsündeki yanma hissi daha da arttı, sonra dil kayboldu ve kız cevap verdi, "Hayır, sadece ders çalışabileceğim yerleri deniyorum. Evde biraz çılgınca oluyor."

"Oğlanlar," diye tahmin etti Shy. İki yeni erkek kardeşi vardı: Üç yaşına yeni basan Rider ve bir yaşındaki Cutter. Bu da, evin onun istediği gibi rahatça vakit geçirebileceği bir yer olmadığı anlamına geliyordu.

"Evet, onlar küçük çocuklar ama aynı zamanda Allen ailesi üyeleri, bu yüzden ortalık biraz gürültülü olabilir," diye mırıldandı.

Tex'in espresso makinesine vurma sesini duydu ve Fortnum's'ın da biraz çılgınlaşabileceğini biliyordu.

Bunu düşünerek, Tabby'nin sonunda doğru şeylere odaklandığını ve onu evinde ne kadar ya da neden sevdiğini düşünmemeye çalışarak, "Senin bir alana ihtiyacın var bebeğim, benim bir dairem var. Hiç orada bulunmuyorum. Temiz olduğunu söyleyemem ama sessizdir."

"Teşekkürler, ama ben iyiyim."

Sandalyeden kalkıp masaya doğru itti ve "Ne zaman ihtiyacın olursa, Tab, orası senin. Beni ara yeter." dedi.

Kız başını salladı, yutkundu ve omzuna "Sonra görüşürüz" diye mırıldandıktan sonra kitaplarına geri döndü, sandalyesinde kıvrıldı, dirseğine yaslandı ve elini saçlarına geri koydu.

Yutkunması, mırıldanması ve omzuna konuşması, Shy'ı masanın etrafında dolaşmaya, elini kaldırmaya ve saçlarını yüzünden çekmeye itti.

Kafası geriye doğru sıçradı ve gözleri ona doğru fırladı.

"Sorun yok mu?" diye sordu.

"Tabii," diye cevapladı, çok çabuk. "Emin

misin?" diye ısrar etti.

"Neden emin olmayayım?" diye sordu, çok rahat bir şekilde.

"Bebeğim, seni son gördüğümde durum çok aşırıydı." Gözleri masaya, sonra tekrar ona döndü. "Anladığını görüyorum ama aramızın iyi olduğunu bilmek güzel olur."

"Her şey yolunda," diye tekrar hızlıca onu temin etti.

Adam onun yüzünü inceledi. Yüzü dikkatlice boş

bakıyordu.

Onu çok iyi tanımıyordu, ama Tabitha Allen'ın asla ifadesiz olmadığını bilecek kadar sık onunla birlikte olmuştu.

Siktir.

O bunu geçiştirdi ve tekrar etti, "Benim evime ihtiyacın olursa, bebeğim,

sadece bağır." "Öyle yapacağım, Shy," diye sessizce cevapladı.

Çenesini kaldırdı.

Kız ona sırtını dönerek kitaplarının üzerine eğildi.

Shy, Fortnum'dan o tanıdık yanma hissiyle çıktı. Ama bu sefer hissettiği yanma hissi karnında değildi.

Kalbinin çevresindeydi.

Kız onun evini kullanmak için hiç

aramadı. Hiç aramadı.

Ve Shy onu bir daha Fortnum's'ta görmedi.

Altı ay sonra...

Shy, piknik masalarından birinin üzerine oturmuş, ayaklarını koltuğa uzatmış, bacaklarını açmış, dirseklerini uyluklarına dayamış, elinde bir şişe bira tutmuş, dışarıyı seyrediyordu.

Tabby, neredeyse bir yıldır ilk kez Chaos'taydı. Ofisten çıkıp merdivenlerden aşağı iniyordu, Rider'ın elini tutarak onu dengeliyordu, çünkü Rider küçük bacaklarıyla merdivenleri inmeye çalışıyordu. Cut'ı kalçasında taşıyordu ve Shy, Cut'ın yürürken küçük yumruğunu Tabby'nin yanağına vurup durduğunu görebiliyordu.

Onları merdivenlerin altına güvenli bir şekilde indirdi ama durdu ve Shy, başını çevirip öne doğru salladığını ve Cut'ın yumruğunu ağzına aldığını izledi.

Cut çığlık attı. Tabby küçük yumruğunu bıraktı ve müzikal kahkahası ön avluda yankılandı ve Cut'ın karnına o kadar sert çarptı ki, Cut'ın homurdanmaması bir mucizeydi.

Sonra olan oldu.

Rider tökezledi ve Tabby onu düzeltmek için eğildi ve ayağa kalkarken gözleri ön avludan, Compound'un karşısından, doğrudan onun içinden geçti.

Onun *içinden geçti*.

Sanki görünmezmiş gibi. Tanrım.

Siktir.

Tanrım.

Bir zamanlar, onu gördüğünde, gözleri hızla başka yere kayardı ve onun kendisini izlediğini bilirdi. O gece yaptığını yapmadan önce, ne zaman etrafta olsa, onu gördüğünde, gözleri onun üzerindeydi.

Şimdi ise görünmezdi. Sanki hiç var olmamış gibi.

Kız çocukları arabasına taşıdı ve arka koltukta çocuk koltuklarına bağladı, Shy ise izlemeye devam etti, midesi sıkışmış, kalbi yanıyordu.

Harika bir arabası vardı. Babası ona on altı yaşındayken vermişti ve o da onu küçük kardeşlerinden biri gibi özenle bakıyordu. Elektrik mavisi boyası Ağustos güneşinde temiz ve pırıl pırıl parlıyordu.

Güzel bir arabaydı ama Tabby, ayaklarına kadar uzanan, bol, çiçekli, gevşek elbiselerden birini giyiyordu, o kadar çok kumaş vardı ki, altında ne olduğunu tahmin bile edemezdiniz, o arabaya aitmiş gibi görünmüyordu. Elbise straplez olduğu için kurtulmuştu, üst kısmı esasen göğüslerini kapatan elastik bir tüp üstüydü, ama yine de.

Eskiden giydiği kısa şortlar ve rocker tişörtleri gibi değildi.

Saçları da dağınık ve vahşi değildi. Her iki tarafta kafatasına yakın kalın örgüler halinde örülmüş ve ensesinde yoğun, parlak bir saç yığını oluşturuyordu. Bu saç yığını, Tack'in iyi genlerinin ona bahşettiği yoğun, parlak saçlarını sadece ima ediyordu.

Evet, amacına ulaşmıştı.

Evet, bir yıl önce, gerçekten de fikrini açıkça belirtmişti.

Çocukları emniyet kemerlerine bağladı ve Big Petey ofisten çıktı, merdivenlerden aşağı indi ve Shy, Pete ve Tabby'nin duyamadığı şakacı bir tartışmaya girmesini izledi. Tab kaybetti ve anahtarlarını verirken kızgınmış gibi yaptı ve arabanın etrafında ayaklarını yere vurarak dolaştı.

Pete'in bir çocuğu vardı, kızı, şimdi toprağın altındaydı. Cenazesinden sonra geri döndüğünde, yıkılmıştı. Adam genç değildi, ama kızını kaybettikten ve kardeşliğe döndükten sonra, bin yaşında gibi görünüyordu.

Şimdi, Shy gördü ki, Tab'ın arabasının direksiyonuna oturup koltuğunu ayarlarken kocaman bira göbeğini katlayarak sırıtıyordu.

Bunu Tab yaptı. Tab onu geri getirdi. Tabby parçaları bir araya getirdi ve Pete'e sırıtacak bir şey verdi.

Shy'ı sanki yokmuş gibi görmezden gelen Tab.

Petey arabayı çalıştırdı ve o, Tab, Rider ve Cut yola çıktılar, Shy nereye gittiklerini bilmiyordu. Shy, Cherry ve Tack'in konuşmalarından, Rider ve Cut'un ablasının onları çok sevdiğini ve şımarttığını anlamıştı. Bu yüzden dondurma, park gibi şeyler olacağını düşündü, ama her ne olursa olsun, ablalarının sevgisiyle dolu olacaktı.

Arabayı artık göremeyene kadar izledi.

Sonra piknik masasından atladı ve içeri girdi.

Kompleksin serin karanlığında, ortak salonda durdu ve odanın arkasındaki duvara asılı Kaos bayrağına bakarak öylece durdu.

Soğuk ve karanlıkta, bağırsakları hala kıvrılıyor ve kalbi yanıyordu.

Şişesini kaldırdı ve kolunu yana doğru sallayarak şişeyi odanın diğer ucuna fırlattı. Şişe, kapının karşısındaki duvara çarparak köpüklü bir patlama ve kahverengi cam parçalarıyla parçalandı.

"Tanrım, kardeşim, ne oluyor lan?" diye bir ses duydu odanın yanından. Dönüp baktığında, High'ın barda bir taburede oturduğunu ve Snapper'ın da arkasında durduğunu gördü.

Shy cevap vermedi. Barın arkasına dolaştı ve bir şişe tekila aldı.

Bardan geçip odasına giderken Snapper'a, "Şu pisliği temizle" diye emretti.

Sonra odasına girip kayboldu.

Yedi ay sonra...

Kamyonetini yol kenarındaki elektrik mavisi arabanın arkasına park etti.

Shy, on sekiz ay sonra ilk Tabby Çağrısını almıştı. Kız avlanmaya
çıkmamıştı.

Lastiği patlamıştı.

Kot pantolon giymiş kalçaları arabasının yanına yaslanmış, termal giysiyle kaplı kolları giydiği kabarık yeleğin üzerinde kavuşturulmuş, alçak topuklu botlu ayakları ayak bileklerinde çaprazlanmış, başı ona dönük, gözleri aynalı, tel çerçeveli güneş gözlüklerinin arkasında gizlenmiş, yüzü boş bakışlarla duruyordu.

Petey ve kardeşleriyle birlikte ayrıldığından beri onu bir kez görmüştü, o da Compound'daki Kaos Noel partisindeydi. Kolunda bir kadınla gelmişti. On beş dakika sonra ayrılmıştı.

Hepsi bu kadardı.

Şimdi, kamyonetinden inip ona doğru ilerlerken, kız kıpırdamadı.
Sadece onu izledi.

Yaklaştığında, bir yıl önce Fortnum'da görüştüklerinden beri ona tek kelime bile etmemiş olmasına rağmen, kız keskin bir sesle, "Lastik değiştirmeyi biliyorum, ama bijonları çeviremiyorum," dedi.

O, kadından yarım metre uzakta durdu, güneş gözlüğünün üzerinden burnunun ucundan kadına baktı ve homurdandı: "Harika gidiyorum, bebeğim. Sorduğun için teşekkürler. Sen nasılsın?"

Kafası birden sallandı ve omurgasına çelik bir çubuk saplanmış gibi omuzları düzeldi. "Anlamadım?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı. "Bana bir iyilik yap, arabadan uzaklaş. Sen arabaya yaslanıp dururken ben lastiğinle uğraşırken arabanın krikodan kaymasını istemem."

Kadın arabadan uzaklaştı ve Shy dairesine doğru yöneldi. Yedek lastiği çıkarmış, arabayı krikoyla kaldırmış ve bijon anahtarını asfaltın üzerine koymuştu. Shy çömeldi ve anahtarı almak üzereydi ki kadın konuştu.

"Roscoe aradı. On dakika sonra burada olacak. Bu senin programını aksatıyorsa, o yardım edebileceğini söyledi."

"On dakika sürer. Sonra yine ortadan kaybolabilirsin," diye mırıldandı, anahtarı somuna takarak ve onun haklı olduğunu fark etti. O lanet olası somunlar çok sıkıydı.

Tabby sessizleşti. Shy çalışmaya devam etti.

Lastikleri yedek lastikle değiştirdi, patlak lastiği bagajına attı ve bagajı kapatırken, "Garaja git. Vaktin var, şimdi gitmen iyi olur. Yedek lastikle çok uzağa gitme" dedi.

"Ben bir kız olabilirim, ama babam motosikletçi ve tamirci. Yedek lastikle sürmemem gerektiğini yeterince biliyorum," diye cevap verdi. "Ama," diye devam etti, adamın gözleri ona dikildiğinde, "bana bir fikir verdin. Dışarıda daha iyisini bilmeyen tüm o aptal kadınlara yardım edebilirim, broşürler tasarlayabilirim. Onları Denver'ın her yerine dağıtabilirim. Yedek lastik kullanımını açıklayabilirim. Ne kadar tehlikeli olduğunu. Broşürlerin üzerine bir sürü kelebek koyup parıltı ekleyeceğim, böylece okurken dikkatlerini çekebileceğim."

Gözleri kısılırken ağzından “Ne oluyor lan?” diye bir soru çıktı.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı kadın, sonra kadın "Lastik değiştirmek için oral seks kabul edilebilir bir ödeme mi, yoksa başlık sallanması mı gerekiyor?" diye sorduğunda midesi sıkıştığını hissetti.

Cidden.

Bu kaltağı aylardır görmemişti, bir yıldan fazladır onunla konuşmamıştı, bu lanet tavır da neydi?

O kadar öfkeliydi ki ona bunu soramadı, tek yapabildiği tekrarlayarak "Ne oluyor lan?" demekti.

"Ödeşme, Shy. Seni boşuna zahmete sokmak istemem," diye açıkladı ve cevap vermek için zorla gevşetmeden önce çenesinin gerildiğini hissetti.

"Bana beş dakika ver, bebeğim, seni kurtarmak için buraya koştum, kamyonetim eski, ısı eskisi gibi değil. Isınırsa, kabinde oral seks yapmak gayet iyi olur."

"Bir arkadaşımı aramam gerekli mi, yoksa ben yeterli miyim?" diye karşılık verdi. "İki orospunun ağzını benim sikime sarmalaması zor, ama bir yolunu bulursan tatlım, ben de bu deneyimi yaşamaya hazırım." "Oh, hazır olacaksın," diye tısladı, hafifçe eğilerek.

"Tutamayacağın sözler verme," diye karşılık verdi.

Kız, güneş gözlüğünün arkasından ona baktı, ağzı sıkıydı ve adam biliyordu ki, o lanet güneş gözlüğünü çıkarırsa, kızın gözleri parlayacaktı.

Nefesini çekerek, içindeki öfkeyi yatıştırdı ve sordu, "Bu tavrını açıklamak ister misin?"

"Hayır," diye cevapladı kız.

"Eğer açıklamayacaksan, o zaman o saçmalıkları söyleme. Eğer bir sorunun varsa, onu ortaya çıkarmak için cesaretin olmalı. Saçmalıklar söyleme ve ben senin lanet sorununun ne olduğunu bilmezken benim onu yutmamı bekleme."

"Haklısın, Shy. Özür dilerim. Arabama gelip alaycı bir şekilde bana küfür etmen beni şaşırttı. Bana yardım etmek için elinden geleni yaptın, sana daha minnettar olmalıyım."

Sözleri tatlıydı. Ses tonu ise değildi.

"Bebeğim, o bijonları çıkarabilirsen bu işi halledersin diye bağırarak başladın. Merhaba bile demedin. Uzun zamandır bana bakmadığın halde, buna nasıl tepki vermemi bekliyordun?"

Saçma bir özür hareketi yaparak ellerini havaya kaldırdı. "Üzgünüm, Shy, çok, çok üzgünüm. Yani, aptal bir lastik patladığında bir şey yapmaya gidiyordum, sonra aptal bijonları hareket ettiremedim ve denedim, sanki..." — eğildi.

—*"Asla.* Yani sen yardım etmek için geldiğinde, anlaşılır bir şekilde sinirlenmek yerine, gülümsemeli ve sana sevgi göstermeliydim. Anlıyorum, buraya yardım etmek için geldin ve benim günümün

tamamen mahvolduğu için sinirlenmem, ellerimin kirli olması, kot pantolonumun kirli olması ve eve gidip üstümü değiştirmem gereken olmamalı. Ben bunu öyle yapmamalıyım."

Kahretsin, haklıydı.

"Tabby..." diye başladı, ama kız onu kesip sözünü bitirdi.

"Ve oral seks esprisi de haddini aştı. Bunun için de özür dilerim." "Tab..."

"Arkadaşlık meselesi ve, şey... her şey gibi. Şimdi, aramız iyi mi?" İşte oradaydı.

Onun şansı.

Ve o da bu şansı değerlendirecekti.

Ona doğru bir adım attı ve sessizce şöyle dedi: "Her şey yolunda, bebeğim, ama günün zaten mahvolmuşken ve ortada hiçbir yerdeyiz, bu zamanı konuşmak için değerlendirmeliyiz."

O ona doğru ilerlediğinde, kız yerinde kaldı. Adam önerisini yaptıktan sonra, kız hafifçe geriye yaslandı.

"Ne hakkında?" diye sordu.

"Benden kaçındığını hissediyorum."

"Kaçınmıyorum," dedi, çok çabuk.

"Bir yıldan fazladır seninle konuşmadım," diye işaret etti. "Asla çok

yakın olmadık, Shy," diye cevapladı.

Shy farklı bir taktik denedi. "Eskiden seni sürekli görürdüm, Tab. Şimdi ise hiç görmüyorum."

"Meşgulüm."

"Eskiden de meşguldün ama yine de seni

görüyordum." "Şimdi *daha* meşgulüm..."

Kafasını salladı ve yaklaştı. Kız yerinde durdu ama vücudunun kaskatı kesildiğini gördü. O bunu görmezden geldi ve devam etti, "Beni kaçınıyorsun ve bir süre önce o boktan olaydan beri böyle davranıyorsun."

"Ne olayından?" diye sordu kadın ve o kadar bariz bir şekilde yalan söylemeye çalışıyordu ki, adam neredeyse gülümseyecekti çünkü bu çok sevimliydi.

Kahretsin.

"Ne olduğunu biliyorsun," diye cevapladı.

"Utangaç..." diye başladı, geri çekildi, ama adam onu kolundan yakaladı ve kız tekrar hareketsiz kaldı.

Yüzleri birbirine yakın olacak şekilde eğildi. Tanrım,

harika bir ağzı vardı.

"Çok sertti, bebeğim, çok sertti, *fazla* sertti. Şimdi anlıyorum, ama bir yıldan fazla oldu ve sen hala beni dışlıyorsun. Bu bok böyle devam edemez, Tabby. Biz aileyiz."

O muhteşem ağzının, onun içini burkan bir şekilde büküldüğünü gördü, sonra kız fısıldadı, "Biz aile değiliz."

"İkimiz de Kaos'uz," diye hatırlattı ona.

"Biz aile değiliz," diye tekrarladı.

"Bebeğim..."

Kız, kolunu onun elinden kurtardı ama konuşurken uzaklaşmadı. "*Ailem,* o adamla olanlar hakkında benimle konuştu.

Yıllar önce oldu, Shy. Ty-Ty, babam ve Rush benim yanım*daydılar*. Her şeyi mahvettim, annemle aramız kötüydü, ben hiçbir şey yapmasam bile sürekli başımın etini yiyordu. On altı yaşındaydım ve aptaldım, ne olacak ki dedim. Zaten başım belaya girecekse, belaya girecek bir şey yapsam da olur diye düşündüm ve benden çok daha yaşlı bir adamla birlikte oldum. Bana asıldı, bu beni çok sinirlendirdi ve hayır dediğimde hiç hoş davranmadı. Bana vurdu, canımı yaktı ve ben Tyra'yı arayıp yardım istedim. O da seni arayıp onu geri götürmeni istedi. Ve sen oradaydın. Gerisini biliyorsun."

"Tab..." Shy tekrar denedi, şimdi araya girmeye çalışıyordu çünkü geçmişi konuşmak onun istediği bir şey olmadığını anlayabilmişti, ama Tabby konuşmaya devam etti.

"Bana bu konuyu açtıklarında, rahat hissetmedim ama dürüst ve naziktiler ve benim ihtiyacım olan da buydu. Sheila beni kenara çekip, annemle ilgili sorunları bırakmam gerektiğinde bana sorular sordu ve beni dinledi. Arlo beni hot dog yemeye götürdü ve iyi bir erkeği nasıl tanıyacağımı, bir erkeğin pislik olduğunu nasıl anlayacağımı anlattı. Ve o olaydan sonra yıllarca hepsi arkamda durdu, böyle bir şeyin bir daha yaşanmamasını sağlamak için. Aşırı, aşırı koruyucu ve sinir bozucuydu ama en azından sevgi doluydu.” Başını salladı. “Ama *sen*... sen varsayımlarda bulundun. O gece, o adam benim hakkımda hiçbir şey bilmeden bana elini uzattığında, benim nasıl bir kız olduğuma dair kararını vermiş olduğunu gösterdin. Ben senin düşündüğün gibi biri değildim, Shy. Senin saçmalıklarına ihtiyacım yoktu ve bunu hak etmiyordum. Aile yargılamaz. Konuşur. Destekler. Sen yargıladın. O yargıya göre hareket ettin. Yaptığın şey beni incitti, bu da senin benim ailem *olmadığın* anlamına geliyor."

Onu parçaladıktan sonra, botunu giydi, arabasına doğru yürüdü, kıvrımlı, küçük vücudunu arabaya soktu ve sonra Shy'ı yol kenarında bırakarak uzaklaştı.

Dört ay sonra...

Shy bisikletinin üzerinde oturmuş, sinirliydi. Şehir merkezinde devam eden inşaat çalışmaları ve Denver Sahne Sanatları Merkezi'nde düzenlenen bir gösteri nedeniyle her yer trafikte sıkışmıştı.

Üç arabanın ışıkta geçmesini izledi ve onlar tekrar kırmızıya dönmeden bisikletinden kalkmadı ve bu boktan durumdan kurtulmak için bisikletiyle kaldırıma çıkmayı düşünmeye başladı. Arabalar o kadar sıkışmıştı ki, geçmeleri gereken tek şeride girmek için pozisyon kapmak için yarışıyorlardı, o da aralarından geçip kurtulmak için bisikletini sürmek bile yapamıyordu.

Arkalarına yaslanıp başını çevirdi, kaldırımlarda sürünerek yürüyen, caddeyi geçen ve DCPA'nın merdivenlerinden inen insan dalgalarını gözleriyle tararken, gözleri ona takıldı ve başı geriye doğru sıçradı.

Tabby.

Tabby, dantelle kaplı, dar, askısız kırmızı bir elbise giymişti, etek ucu dizlerine kadar uzanıyordu. Ayaklarında, hem seksi hem de şık olan yüksek topuklu siyah ayakkabılar vardı. Saçları yüzünden nazikçe geriye çekilmiş, arkada karmaşık bir bukle düzenlemesiyle toplanmıştı.

Modern bir prenses gibi görünüyordu. Zarif. Sofistike. Yüksek sınıf. "Tanrım," diye mırıldandı.

Kadın kaybolmuş gibi etrafına bakınıyordu ve Shy, aradığını bulduğunda dilini dişlerinin arasına koyup ıslık çalmak üzereydi ki, birdenbire donakaldı.

Uzun boylu, yakışıklı, kaslı, takım elbiseli sarışın bir adam gülümseyerek ona doğru yaklaştı. Kız başını geriye eğdi, gülümseyerek.

Lanet olasıca ışıl ışıl.

Shy, adamın kolunu beline doladığını izledi, kadının vücuduna yaslandı ve adam eğilip dudaklarını kadının dudaklarına değdirdi. Her erkek gibi eğik durdu, yüzünü kadının yüzüne yakın tuttu, Tabby öyle giyinmiş, öyle görünüyor, öyle gülümsüyordu ve kadının ağzı hareket etti.

Sonra adam başını geriye attı ve kahkahaya boğuldu.

Tabby bir an izledi, sonra çenesini indirdi ve alnını onun göğsüne dayadı, kolları onu sarmalayıp tutarken, adam gülmekten titriyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı Shy, o yanma hissi geri gelmişti, karnında, göğsünde, kalbinde, hatta lanet boğazında bile.

Adam çenesini tekrar aşağı eğdiğinde, eliyle Tabby'nin çenesini kavradığında, yüzünü kendine doğru kaldırdığında ve eğilip Tabby'nin dudaklarına tekrar dokunduğunda, gözlerini ondan ayırmak istedi ama yapamadı.

Ama bu bir dokunuş değildi.

Ağzını uzun bir süre onun ağzında tuttu. Sanki yüzlerce insanın etraflarında dolaştığı ve trafikte bekleyen arabaların olduğu bir kaldırımda değillermiş gibi. Sanki yalnızlarmış gibi, sadece onlar varmış gibi.

Shy, adam öpüşmeyi bitirene kadar izlemeye devam etti. Tabby'nin eli, şimdi adamın boynundaydı, başparmağıyla adamın çenesini okşayabilmek ve ona sanki dünyadaki tek erkekmiş gibi bakabilmek için hareket etti.

O anda Shy gözlerini ayırdı.

Ve o anda, kornaya basan arabaları ve pencereden gelen bağırışları görmezden gelerek, bisikletini arabaların arasından geçirdi, neredeyse bacaklarını ve bisikletini havaya kaldırıyordu.

İki saniye sonra, ışık değiştiğinde, hızla uzaklaştı.

Sekiz ay sonra...

"Tanrım, cidden, beni ayarla," diye homurdandı Dog, Compound'a girip Shy, Arlo ve Brick'in oturduğu, bira içtiği ve Bat'ın karşılarında barmenlik yaptığı yere doğru yürürken.

"Ne haber, kardeşim?" diye sordu Arlo, Dog tabureye otururken. "Küçük

Tabby'miz nişanlandı."

Shy, yumruk yemiş gibi hissetti.

"Hadi canım?" Brick de sanki yumruk yemiş gibi seslendi.

"Tanr ım, lütfen o sarışın, futbolcu gibi yapılı ve polise benzeyen adam olmasın," diye mırıldandı Bat.

Dog birasını uzun bir yudumla içti ama başını sallayarak yaptı. Sonra birasını bara bıraktı ve gözlerini Brick'e dikti.

"İyi adam, tanıştım onunla. Fizik tedavi uzmanı. Üniversitede futbol oynamış, iyiymiş ama yeterince iyi değilmiş. Yine de o deneyim yardımcı olmuş. Broncos için çalışıyor."

Shy, barda tuttuğu biraya baktı. Kahretsin.

Siktir.

Siktir.

"O çok mutlu," diye devam etti Dog, ve Shy'ın midesi burkuldu. "Cherry de öyle. Cherry onu çok beğeniyor. Onu sevmediğimi söyleyemem ama o çok *normal bir* adam. Tack ise kararsız. O, bizim kızın su üstünde yürüyen bir melek olduğunu düşünüyor, hangi baba bunu sevmez ki? O da havalı bir adam. Bizi tanıyor, kim olduğumuzu, nereden geldiğimizi biliyor, ilk bakışta umursamıyor. Eğer hala Tab olsaydı, bacakları ve kolları olmasa bile onu kabul ederdi, nereden geldiği umurunda değil. Bununla birlikte, o bu hayata hiç yakın değil, lanet olası banliyölerden geliyor ve Tack bununla mücadele ediyor."

Shy birasını kaldırdı ve bir yudum aldı.

Yutkundu ama bunun yanmayı hafifletmediğini fark etti.

Dog, ne yazık ki, konuşmaya devam etti. "Evlenmek için onun mezun olmasını bekleyecekler. Kız bu konuda tuhaf davranıyor. Adam onun yanına taşınmasını istiyor, kız ise düğünden sonra diyor. Neden adamla birlikte yaşamaya başlamadığını anlamıyorum. Satın almadan önce dene, bakalım bu iş yürüyecek mi. Ama kız buna razı değil, neyse... neyse."

Tabby onların olduğu için, kardeşleri bütün gece bu konuyu konuşabilirlerdi. Ama

Shy yeterince dinlemişti.

Taburesini geri itti, kaydı ve "Gitmem lazım" diye mırıldandı. "Nereye

gidiyorsun?" diye sordu Bat.

Bilmiyordu. Umursamıyordu. Bisikletiyle gidebileceği herhangi bir yerdi.

"Yapacak işlerim var," diye mırıldandı ve barın etrafında dolaştı, gözleri ayaklarına dikilmiş, zihni çenesini gevşetmeye, ellerini açmaya odaklanmıştı.

Kapıdan çıktı, bisikletine atladı ve yola çıktı. Üç hafta boyunca Chaos'a
uğramadı.

Altı ay sonra...

Shy, duş alıp dışarı çıkmak için ön avludan Compound'a doğru ilerliyordu. Elleri yağdan kirlenmişti. Son üç aydır üzerinde çalıştığı araba nihayet bitmişti.

Kutlama zamanı.

Compound'a girdiğinde havadaki gerginliği hemen hissetti.
Çocuklar dışarı çıkıyorlardı, yüzleri tetikte, hatta endişeli, ortam kötüydü.

"Ne oluyor?" diye sordu Roscoe'ya, diğer kardeşler gibi kapıya doğru ilerleyen Roscoe'ya.

"Araba kazası," diye cevapladı Roscoe, durup gözlerine bakarak. "Tab'ın nişanlısı."

Bu bilgi Shy'ı o kadar sert vurdu ki, dizlerinin üzerine çökmemesi bir mucizeydi.

Düğüne üç hafta kalmıştı. Tanrım. Tabby.

"Ne?" diye fısıldadı.

Roscoe başını salladı. "Az önce haber geldi. Denver Health'te. Dostum, bu durum çok çılgınca, ama adam hastaneye bile ulaşamadan öldü. Tack, Tab'in kendini kaybettiğini söylüyor. Oradan ayrılıp onu geri götürüyoruz, Tack de geri döndü, bir şey yapabilir miyiz diye bakacağız." Başını yana eğdi. "Geliyor musun?"

Hastaneye ulaşamadan öldü.

Hastaneye bile ulaşamadı.

Gitti.

Tab kafayı
yedi.

Kendini
kaybetti.

"Çocuklara bakan var mı?" diye zorla sordu. "Sheila
oraya gidiyor."

"Ben gidip ona yardım edeyim," dedi Shy, dönerek yağlı elini kot pantolonunun cebine sokup anahtarlarını aradı.

"Sheila'ya çocuklarla yardım mı?" diye sordu Roscoe sırtına.

Shy cevap vermedi. Bu çok saçma ve berbat bir şeydi, ama bir şeyler yapıyordu.
Tabby'den uzak bir şey.

Tabby onu şu anda görmek istemezdi.

Onu hiç görmek istememişti.

Ama bir şeyler yapması gerekiyordu.

O, onun ailesi değildi.

Ama o, onun ailesiydi.

Üç gün sonra...

Shy, aylardır ilk kez dairesinin karanlık oturma odasında oturuyordu.

Düşünüyor ve hatırlıyordu.

Uzun zamandır ilk kez, haberin geldiği günü hatırlıyordu.

On iki yaşındayken hayatının değiştiği ve iyi, hatta *harika* olan hayatının tam bir bok çukuruna dönüştüğü o günü hatırlıyordu.

Yıllar sonra Kaos'u bulduğu günü hatırlayarak, sonunda, *sonunda* hayatının artık boktan olmayacağını düşündü ve haklıydı.

Ve altı saat önce, muhtemelen siyah giyinmiş, muhtemelen cansız görünümlü, tıpkı dün Cherry ile birlikte ofisten çıkarken gördüğü gibi, Cherry'nin kolu onu sıkıca sararken, başı Cherry'nin söylediklerine katılıyormuş gibi sallanırken, ona bakarak onun hiçbir şey duymadığını anladığı halde, Tabby mezarlıkta durmuş ve sevgilisini toprağa vermişti.

Erkeği yirmi yedi yaşındaydı. Shy'ın yaşında.

Shy, votka şişesini dudaklarına götürdü ve derin bir yudum aldı. Bir yudum daha almadan şişeyi bırakmadı.

Own the Wind kitabını satın almak için buraya tıklayın.

YAZAR HAKKINDA

Kristen Ashley, *Rock Chick, Colorado Mountain, Dream Man, Chaos, Unfinished Heroes, The 'Burg, Magdalene, Fantasyland, The Three*, *Ghost and Reincarnation, The Rising, Dream Team* ve *Honey* serileri ile birkaç bağımsız roman dahil olmak üzere seksenin üzerinde romantik romanın yazarı ve *New York Times'*ın en çok satan yazarıdır. Bağımsız ve geleneksel yayıncılık yöntemlerini bir arada kullanan bir yazar olan Ashley'nin kitapları on dört dile çevrilmiş ve beş milyondan fazla satmıştır.

Kristen'ın romanı *Law Man*, *RT Book Reviews* Reviewer's Choice Award'da en iyi Romantik Gerilim dalında ödül kazandı, bağımsız olarak yayınlanan *Hold On* adlı eseri *RT Book Reviews'da* en iyi Bağımsız Çağdaş Romantik dalında aday gösterildi ve geleneksel olarak yayınlanan *Breathe* adlı eseri en iyi Çağdaş Romantik dalında aday gösterildi. Kristen'ın *Motorcycle Man, The Will* ve *Ride Steady (Romance Reviews'dan* Reader's Choice ödülünü kazanan*)* adlı kitapları, Goodreads Choice Awards'ın Romantik Kategori'nde final turlarına kaldı.

Gary'de doğan ve Indiana'nın Brownsburg kentinde büyüyen Kristen, Purdue Üniversitesi'nden dördüncü nesil mezun oldu. O zamandan beri İngiltere'nin batı kesimindeki Denver'da yaşadı ve şu anda Phoenix'te ikamet ediyor. Bağımsız yayıncılık kariyerine başlamadan önce on sekiz yıl boyunca bir hayır kurumu yöneticisi olarak çalıştı. Şu anda tam zamanlı olarak yazıyor.

Romantizm onun uzmanlık alanı olsa da, Kristen'ın tüm romanlarında hakim olan temalar dostluk, aile ve güçlü bir kardeşliktir. Bu amaçla ve okuyucularının desteğine teşekkür etmek için Kristen, okuyucularına geri vermek ve güçlü bir kadın topluluğunu teşvik etmek için tasarlanmış bir dizi program olan Rock Chick Nation'ı kurdu.

Rock Chick Nation'ın misyonu, en iyi hayatı yaşamak, gerçek benliğine sadık kalmak, güzelliğini fark etmek ve son olarak, kız kardeşlerini desteklemektir. Kız kardeşlerin yanında arkadaş ve aile olarak olsunlar ya da binlerce kilometre uzakta olsunlar ve kim olduklarını bilmesen de.

RC Nation'ın programları arasında Rock Chick Rendezvous, Kristen'ın kız kardeşliği bir araya getirmek için partiler ve buluşmalarla dolu hafta sonları düzenlediği Rock Chick Recharges, Kristen'ın özel bir gece geçirmek üzere aday gösterilen kadınlar için düzenlediği akşamlar ve Kristen'ın okuyucularının aday gösterdiği kar amacı gütmeyen kadın kuruluşları için fon toplayan devam eden bir program olan Rock Chick Rewards bulunmaktadır. Kristen'ın Rock Chick Rewards programı, hayır kurumlarına yüz binlerce dolar bağışladı ve bu rakam artmaya devam ediyor.

Kristen, kitapları ve Rock Chick Nation hakkında daha fazla bilgiyi KristenAshley.net adresinde bulabilirsiniz.

KRISTEN ASHLEY'İN DİĞER ESERLERİ

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick Kurtarma

Rock Chick Kurtuluş

Rock Chick Renegade

Rock Chick İntikamı

Rock Chick Hesaplaşma

Rock Chick Pişmanlık

Rock Chick Devrimi

Rock Chick Uyanışı

Rock Chick Yeniden Doğuş

The 'Burg Serisi:

Senin İçin

Huzur

Altın İz

Kalbin Oyunları

Söz Sıkı Tutun

Kaos Serisi:

İçindeki Rüzgarı ve Ateşi Sahip Ol

Sakin Sür Ateşin İçinden Geç

Unutulmaz Bir Noel

Zorlu Yolculuk Rüzgar Gibi

Vahşi Özgür

Vahşi Ateş

Vahşi Rüzgar

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı

Rüyalar Şans

Meleği

Nefes Al

Kaleydoskop

Ödülü

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam

Vahşi Adam

Kanun Adamı

Motosikletli Adam Sessiz

Adam

Rüya Takımı Serisi: *Rüya*

Yaratıcı Rüya Avcısı

Rüya Isırıkları Yemek Kitabı

Rüya Döndürücü

Rüya Bekçisi

Fantasyland Serisi:

En Çılgın Rüyalar

Altın Hanedanlık

Fantastik

Kırık Güvercin Gece

Yarısı Ruhu

Karanlıkta Örgü

Hayaletler ve Reenkarnasyon Serisi:

Sommersgate Evi Lacybourne

Malikanesi

Penmort Kalesi

Canlanan Masal

Şanslı Yıldızlar

Bal Serisi:

Derin Uç Uzak Uç

En Büyük Risk

Magdalene Serisi:

İrade

Yükseliş

Aradaki Zaman

Mathilda, Süper Cadı:

Mathilda'nın Gölgeler Kitabı

Mathilda Karanlık Lord'un Yükselişi

Sisli Çamlar Serisi

Sisdeki Kız Ormandaki

Kız

Ay Işığı ve Motor Yağı Serisi:

Bağlantı Yavaş

Yanma

Yükseliş Serisi:

Her Şeyin Başlangıcı Plan Başlıyor

Sonun Şafağı

Yükseliş

Nehir Yağmur Serisi:

Tırmanıştan Sonra

Tırmanıştan Sonra Özel Baskı

Huzuru Kovalamak

Atılım

Eşleşmeyi Yapmak

Üç Serisi:

Güneş Gökyüzünden Düşene Kadar

Tüm Varlığımla

Vahşi ve Özgür

Bitmemiş Kahraman Serisi:

Şövalye

Creed

Raid

Deacon

Sebring

Vahşi Batı MC Serisi:

Hala Ayakta

Duman ve Çelik

Kristen Ashley'nin Diğer Eserleri:

Cennet ve Cehennem

Güvenli Oynamak Üç

Dilek Karmaşık

Gevşek Uçlar

Hızlı Şerit

Mükemmel Birliktelik (Yaz 2023)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️